

Giới thiệu Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan

Editor: Mai Tuyết Vân

Trạng thái cv: On going

Nguồn raw: Mai Tuyết Vân

Thể loại: ngọt ngào, sủng văn, nữ cường, vật hy sinh nghịch tập

Giới thiệu:

Nghe qua Hệ thống ngăn cản nhân vật trở thành BOSS chưa? Chính là bản Hệ thống!!!

Hừ hừ, kí chủ, hôm nay lại có nhiệm vụ mới, mau mau đi làm đi thôi!

Bản Hệ thống thật là lo lắng muốn chết, kí chủ với chỉ số lý giải vấn đề như thế này, cầu cho thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ aaaa

Hệ thống: [Nhiệm vụ của cô là bảo vệ người đàn ông này, đừng để cho anh ta trở thành Boss phản diện biến thái.]

Vô cùng đáng yêu, nghiêng đầu cố gắng giải thích: "Nhiệm vụ của tôi là làm nhân vật phản diện, không để anh ta làm. Xem anh ta như đóa hoa nhỏ phải bảo vệ ả.""

Thiếu niên kiêu ngạo đen mặt: "Tao phải trở thành kẻ tàn ác nhất trong những kẻ tàn ác... Hả? Vợ ả, em bình tĩnh đã, mọi chuyện cần phải bàn bạc kỹ, làm người không nên quá sốt ruột. Nếu đánh nửa hấn sẽ chết đó!"

Đại học sĩ đen tối liệu việc như thần, khẽ nhếch môi mỉm cười: "Thiên hạ này đều nằm trong tay ta, ta muốn... Đợi chút! Phu nhân ả, nàng đừng tạo phản, mua kẹo hồ lô đường cho nàng, xin nàng để lại cái mạng chó cho bệ hạ!"

Đế vương lạnh lùng vô tình nhìn đời bằng nửa con mắt: "Trẫm muốn mưa có mưa muốn gió được gió, không kẻ nào dám nghịch lại ý trẫm, trẫm phải làm hôn quân... ả phi, vừa rồi là trẫm nói đùa, trẫm lập chí phải trở thành đệ nhất Đế vương thiên cổ! Ai ai, ả phi a! Đánh người không đánh mặt, úi cha, nhẹ một chút..."

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (1)

Editor: Mai Tuyết Vân

Mây đen dày đặc bao phủ trời đất, thiếu nữ có mái tóc dài ngồi bên mép nước sóng vỗ dập dờn, đôi chân trắng nõn đứng đưa trong nước.

Khuôn mặt nhỏ nhắn làn da mịn màng, nhìn qua rất hiền lành dịu dàng.

Nghiêng đầu nhìn quả cầu lông trắng ngưng tụ trước mặt: "Cậu nói tôi có một linh hồn lương thiện thuần khiết nhất, muốn trôi buộc tôi lại rồi xuyên qua các thời không, cứu vớt Chiến thần đại nhân sao?"

Chiến thần đại nhân là ai? Chưa từng nghe qua.

Nhưng có người khen cô, cô rất vui.

Quả cầu lông trắng liệu mạng bay lên bay xuống, tỏ vẻ đồng tình.

[Đúng vậy, Ngân tiểu thư cao quý sau khi tìm kiếm khắp các thời không, cô là người lương thiện thuần khiết nhất thế gian không pha tạp chút nào. Chiến thần đại nhân bị thương, linh hồn của ngài ấy vỡ vụn lưu lạc đi khắp nơi.]

[Sau nhiều năm chinh chiến, đã khiến linh hồn của ngài ấy nhuộm khí tức hung ác, mỗi mảnh linh hồn đều nhiễm lệ khí. Nếu không có người như Ngân tiểu thư yêu thương, bảo vệ, cảm hóa ngài. Linh hồn của Chiến thần đại nhân sẽ vô cùng sa đọa ở các thế giới, không thể quay trở về được.]

[Ngân tiểu thư xinh đẹp cao quý, nếu cô đồng ý giúp đỡ Chiến thần đại nhân, khiến ngài ấy tỉnh lại, sẽ ban cho cô vinh dự tối cao.]

Tuy rằng nó cũng không biết, cô có phải là linh hồn lương thiện thuần khiết không lẫn tạp chất nhất hay không.

Nhưng đối phó với phụ nữ cần phải nịnh nọt thật nhiều vào.

"Được."

Thiếu nữ đắm chìm trong lời ngon ý ngọt, nheo mắt lại vẻ mặt say mê.

Rồi sau đó đáp một tiếng được.

Hả?

Quả cầu lông trắng cảm thấy nhất định Ngân tiểu thư là người lương thiện nhất, cô vô cùng rộng lượng không làm khó nó.

"Tôi có một yêu cầu nhỏ." Thiếu nữ chớp con ngươi màu hổ phách, long lanh như ngọc lưu ly, đưa ra một yêu cầu không quá đáng.

"Về sau cậu cũng phải khen tôi như vậy."

Cầu lông cảm thấy chuyện này rất đơn giản thôi.

[Vậy thì Ngân tiểu thư cao quý đáng yêu, bây giờ chúng ta bắt đầu trói buộc sau đó sẽ bắt đầu hành trình, cô cảm thấy thế nào?]

"Được thôi." Lại là giọng nói mềm mại vang lên.

Cầu lông trắng nhanh chóng mở trói buộc.

Sau khi trói buộc xong, thiếu nữ chậm rãi nhấc chân ra khỏi mặt nước, sau đó rời đi.

Trên bờ có dựng một tấm bảng, cầu lông trắng không hề để ý...

"Ngân gia dùng để uống nước, cấm mọi hình thức bôi lội, rửa chân."

Chỗ lúc này làn váy của thiếu nữ che đi lộ ra một vật, cầu lông trắng cũng không chú ý...

Một cái đầu.

Từ cổ đến chân chôn dưới đất, đầu lộ ra ngoài trong miệng nhét một đôi tất trắng.

Là còi ra từ người thiếu nữ.

Sau đó thật lâu, tiếng bước chân hỗn loạn dồn dập, một đám người gọi Đại tiểu thư, còn lại thì hô "Minh Châu".

Đám người này đào người kia lên.

Ngân Minh Châu khóc nức nở như ngắt đi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cha, quái vật nhỏ trốn rồi, cô ta lại trốn đi rồi!"

Người gọi là quái vật nhỏ kia, từ nhỏ trí óc đã không bình thường, trải qua vô số bài đo lường của dụng cụ tinh vi, chỉ số thông minh chỉ có một.

Nếu chỉ có IQ thấp thì vẫn chưa đủ để gọi là quái vật nhỏ.

Không chỉ có IQ thấp mà còn có được sức mạnh không thể gọi tên, hơn nữa hoạt động của não bộ cũng khác hẳn người thường, đây chính là tai họa đây...

Lúc đầu nhốt vào trong phòng giam, cô bé gãy một rễ cây dùng nó đào đất chạy trốn. Dạo chơi trên trời không một vòng, sau khi ăn hồ lô đường lại chạy về.

Sau đó bị nhốt trong nhà giam Thời gian bất động, không biết cô dùng cách gì xé rách không gian, cả người đầm đìa máu tươi. Lại đi dạo trong trời không một vòng, ăn kẹo hồ lô rồi trở về.

Nhà giam không gian được bao phủ bởi một lớp sắt, hơn nữa còn truyền điện.

Cô yêu thích cảm giác bị điện giật, thường dán sát vào lớp sắt.

Mỗi ngày giống như con thằn lằn nhỏ, sau khi phá hỏng nhà giam không gian, tựa vào lan can sắt hít mất lại hương thụ cảm giác điện giật triệu volt.

Thì thoảng còn xoay người, phía trước giật điện xong thì đến phía sau.

Quái vật!

Rõ ràng là một quái vật!

*

"Đẹp không?" Thiếu nữ đội một chiếc mũ sắt nhỏ đủ màu sắc lên đầu.

Tuy rằng lờ lẹt nhưng lại tập hợp đủ bảy màu của cầu vồng.

Là phụ nữ đều thích màu sắc rực rỡ.

[Ngân tiểu thư cao quý đáng yêu, tuy rằng mũ sắt này đơn giản nhưng khí chất tao nhã của cô đã cho nó một diện mạo mới. Phụ trợ cho vẻ đẹp của cô nữa.]

"Phồn Tinh."

[Hả?]

"Cậu có thể gọi tôi là Phồn Tinh, cún con cậu tên gì?"

Thiếu nữ xinh như hoa nghiêm túc đếm ghim sắt đính trên mũ, 25 cái.

[Tôi là Suru Thần Hào vĩ đại, có nghĩa là sinh ra vì Chiến Thần đại nhân, đợi chút... Ngân tiểu thư, cô không phải tên Minh Châu sao?]

Suru Thần Hào mơ hồ.

Không phải cô tên là Minh Châu sao?

Tiểu thư Ngân gia vang danh thiên hạ Ngân Minh Châu, theo lời đồn là nữ tử xứng đôi nhất với Chiến thần đại nhân, cho nên sau khi các đại gia tộc thảo luận, đều nhất trí để tiểu thư Minh Châu gánh vác trọng trách cứu vớt Chiến thần đại nhân.

"Được thôi, về sau tôi sẽ gọi cậu là Nhị Cầu. Minh Châu sao? Cậu nhắc đến người bị tôi ngồi lên ấy à?"

Suru Thần Hào bị đá kích đến ngơ ngác, thậm chí không phản đối cái tên vô cùng thô bỉ quê mùa "Nhị Cầu".

Trong đầu quay cuồng: Tôi là ai? Tôi đang ở đâu? Tôi phải làm gì?

Rất lâu sau mới khôi phục tinh thần, run rẩy hỏi: [Tôi có phải đã trói buộc nhầm người không?]

Phồn Tinh nghiêng đầu, cười tủm tỉm mũ giáp trên đầu lấp lánh đủ màu sắc: "Tôi không biết đâu."

Suru Thần Hào bị triệu hồi về Hư Không chỉ cảnh một lát, sau khi trở về vừa nghe giọng đã biết nó vô cùng đau lòng và bi thương..

Nó tiêu rồi!

Nó thật sự đã trói buộc nhầm người!

Người nó trói buộc là Nhị tiểu thư Ngân gia, Ngân Phồn Tinh.

Chưa từng nghe nói đến người này, theo ý gia chủ Ngân gia bày tỏ thì IQ của cô rất thấp hơn nữa còn nguy hiểm, cho nên không dám công khai bên ngoài.

IQ thấp, còn nguy hiểm

Suru Thần Hào hoàn toàn không biết đây là ý gì, thiếu năng thì có thể nguy hiểm đến mức nào?

Hơn nữa nó nhầm lẫn rồi không thể giải trừ trói buộc, cơ hội chỉ có một lần đã buộc định rồi thì chính là người đó.

Nó muốn khóc, nó bị lừa nhận chủ nhân!

[Tiểu thư Phồn Tinh, nhiệm vụ của cô là không để những mảnh linh hồn của Chiến thần đại nhân gặp phải quá nhiều tai ương, mà hóa thành những nhân vật phản diện ở các thế giới.]

[Xin hỏi cô muốn thế nào? Để trả ơn cô, tôi có thể đáp ứng một nguyện vọng cho cô.]

Sau khi các đại gia tộc thương nghị, nếu là tiểu thư Minh Châu, thì chờ sau khi Chiến thần đại nhân tỉnh lại nhất định sẽ đền đáp tiểu thư Minh Châu, tốt nhất là cưới cô ấy.

Còn vị tiểu thư Phồn Tinh này, thỏa mãn một ước nguyện của cô, đợi Chiến thần tỉnh lại sẽ không còn chuyện của cô nữa, đưa cô đến một nơi thật xa.

"Tôi muốn... Tăng chỉ số thông minh, có thể không?" Phồn Tinh nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, chậm rãi nói.

Suru Thần Hào đồng ý: [Được chứ. Mỗi khi cô thu thập một mảnh linh hồn của Chiến thần đại nhân, sẽ tăng một điểm IQ.]

"Tốt, cảm ơn Nhị Cầu."" Phồn Tinh cảm tạ.

Suru Thần Hào mới chú ý đến cái tên quê mùa này của mình: [Tiểu thư Phồn Tinh, xin hỏi cô có thể gọi tôi là Suru Thần Hào không?]

Phồn Tinh: "Không thể.""

Suru Thần Hào:???

Từ chối nhanh như vậy sao?

Rõ ràng vừa nhìn qua rất đáng yêu, vì sao khi nói chuyện lại không đáng yêu như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (2)

Editor: Mai Tuyết Vân

[Tiểu thư Phồn Tinh, sau đây sẽ truyền nội dung thế giới cho cô.]

Suru Thần Hào nói xong, cũng không để tâm chuyện một lượng lớn thông tin đổ vào đầu sẽ tạo thành áp lực đè lên não của Phồn Tinh, cứ trực tiếp truyền vào đầu cô.

Kết cục chính là...

Phồn Tinh phải tiếp thu suốt cả một ngày.

Nhà họ Vân ở Hải Thành, mười ba năm trước sinh ra một đôi song sinh.

Chị gọi là Vân Gia Duyệt, em là Vân Phồn Tinh. Bởi vì Vân Gia Duyệt sinh ra khó khăn, tốn quá nhiều thời gian, làm ảnh hưởng nghiêm trọng khiến Vân Phồn Tinh thiếu dưỡng khí, sau đó được cứu chữa một phen mới bảo vệ được Phồn Tinh.

Ngay từ đầu nhà họ Vân còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, đợi thêm vài tháng nữa mới phát hiện, đứa trẻ sinh sau không khóc cũng không cười, chính là một đứa trẻ thiếu năng.

Nhà họ Vân ở Hải Thành là một gia tộc có uy thế và sức ảnh hưởng, để ý nhất là thể diện.

Mới vài năm đầu, dấu sao cũng là cốt nhục tình thân, đối mặt với Phồn Tinh cũng không nỡ.

Nhưng thời gian trôi đi, cha mẹ họ Vân không đủ kiên nhẫn với con gái thiếu năng. Cuối cùng khi cô sáu tuổi, đưa đến nhà bà con xa ở nông thôn nuôi hộ.

Dứt khoát gửi Phồn Tinh cho bà ngoại là một người phúc hậu, chăm sóc cô bé rất tốt không để cô chịu khổ cực.

Sau khi bà ngoại qua đời nhà họ Vân không còn cách nào, chỉ có thể đưa người trở về.

Che giấu cẩn thận để người khác không phát hiện, đến lúc đó lại mất mặt.

Còn người chị song sinh, Vân Gia Duyệt có cuộc sống muôn màu muôn vẻ hơn Vân Phồn Tinh rất nhiều.

Cô là một nhân vật nổi tiếng trong trường, đứng đầu trong top của trường trọng điểm ở Hải Thành, cha mẹ yêu thương, bạn học vây quanh, bên cạnh còn có một thanh mai trúc mã ưu tú Ngụy Từ Trác.

Làm người may mắn lắm cũng chỉ đến vậy.

Tuy Vân Gia Duyệt ưu tú, nhưng Ngụy Từ Trác cũng không tệ, đều là con cháu thế gia, mỗi khi cãi nhau đều không ai chịu xin lỗi trước.

Có một lần giận dỗi, Ngụy Tử Trác nóng giận mượn rượu giải sầu, rồi tóm lấy Vân Phồn Tinh giống Vân Gia Duyệt như đúc ném lên giường.

Hơn nữa còn xuất hiện cảm giác cực kỳ thỏa mãn, đó là cảm giác kiều ngạo không thể xuất hiện trên người Vân Gia Duyệt.

Bất nạt một người thiếu năng, quá điên rồ.

Phồn Tinh tiếp nhận nội dung, chậm rãi hỏi: "Nhị Cầu, sau khi ném lên giường, vì sao lại che đi?"

Nhị Cầu, à không, Suru Thần Hòa giải thích: [Là như vậy, tôi rất có nhân tính, căn cứ vào IQ của cô mà chọn lọc che đi những nội dung không phù hợp.]

"À."

Suru Thần Hào thầm than.

Rõ ràng là một người thiếu năng, sao cô lại chú ý đến điểm này chứ?

Mặc dù lòng tự trọng của Ngụy Tử Trác bị Vân Gia Duyệt chà đạp, cũng cảm thấy Vân Phồn Tinh tuy thiếu năng cũng không quá tệ ít nhất còn nghe lời hần.

Nhưng ai lại thật lòng đi yêu một thiếu nữ thiếu năng?

Người hần thích vẫn là Vân Gia Duyệt.

Hai người ngược nhau, cuối cùng quyết định kết hôn, khi thành hôn lại xảy ra vấn đề.

Vân Gia Duyệt bỏ nhà ra đi không chịu xuất hiện trong hôn lễ, hai nhà Ngụy, Vân vì bảo toàn thể diện, để Vân Phồn Tinh tạm thời thế thân.

Lòng vòng thì cuối cùng Vân Gia Duyệt và Ngụy Tử Trác lại quay về bên nhau.

Vân Gia Duyệt đã trải qua vài biến cố cũng bắt đầu hiểu chuyện biết nhường nhịn, lột xác trở thành người yêu hoàn mỹ trong lòng Ngụy Tử Trác. Còn Vân Phồn Tinh lại là cái gai trong mắt hai người, liên dứt khoát giam cô xuống tầng hầm, giả vờ như khúc mắc này chưa từng tồn tại.

Tình yêu của Vân Gia Duyệt và Ngụy Tử Trác trở thành giai thoại.

Nhưng không ai biết thiếu nữ Vân Phồn Tinh cái gì cũng không biết, ở nơi hầm tối ôm đầu ngồi đó, khổ sở không nơi nương tựa, đến cuối cùng cả ánh mặt trời cũng không được nhìn thấy, cứ như vậy chết đi.

[Mảnh linh hồn của Chiến thần đại nhân ở trên người Thích Hà.] Suru Thần Hào nói.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (3)

Editor: Mai Tuyết Vân

Thích Hà, cũng được coi là người có cùng cảnh ngộ với Vân Phồn Tinh.

Khi hần chín tuổi mẹ mất sớm, chưa đến nửa năm cha hần lại rước mẹ kế qua cửa, còn mang theo một đứa em trai nhỏ hơn hần chỉ hai tháng tuổi.

Thích Hà gây chuyện khắp nơi phản đối, muốn đuổi mẹ kế và em trai ra khỏi nhà.

Mãi cho đến khi hần bị cha lấy lý do đường bệnh tổng về nông thôn, hần mới hiểu được.

Đây không còn là nhà của hần.

Cuối cùng hần vẫn bị vứt bỏ.

Sau khi bị đưa về quê, Thích Hà bắt đầu cam chịu đi theo một đám lưu manh sống tạm bợ phóng túng! Tất cả mọi người đều thấy hần vô dụng, cảm thấy hần là một kẻ bỏ đi, vậy thì hần sẽ lêu lổng cho mọi người xem!

Hần bỏ bê bài vở không học hành, tính tình kỳ lạ u ám, hần luôn làm việc một mình đi ngược lại với mọi người.

Cuối cùng không thi lên đại học, bị người nhà họ Thích đón về.

Trong giới thượng lưu ở Hải Thành, nhận rất nhiều ánh mắt lạnh lẽo cười nhạo, vì thế từng bước sa vào vũng bùn dưới chân.

Không thể làm người ngay thẳng vậy hấn phóng túng thì thế nào?

Cuối cùng dựa vào việc làm ăn ngầm trở thành lão đại một phương, sau đó tính cách càng lúc càng tàn nhẫn ác độc...

[Cô phải bảo vệ Thích Hà, không được để anh ta đi sai đường, trở thành kẻ khiến người ta sợ hãi, là nhân vật trùm phản diện bị mọi người ghét bỏ.]

Thật ra nó đã không nhân nhện nổi.

Nhưng vì không muốn đùa chết Chiến thần đại nhân, nó đành phải phân tích mọi thứ rồi giải thích cho vị tiểu thư Ngân Phồn Tinh có IQ thấp này.

Phồn Tinh suy nghĩ hồi lâu, chậm rãi hỏi: "Có nghĩa là tôi phải trở thành nhân vật trùm phản diện, đoạt lấy vị trí của anh ta rồi bảo bọc che chở anh, để anh không có cơ hội trở thành nhân vật trùm phản diện đúng không?"

[...] Hình như có chỗ nào đó không đúng?

Phồn Tinh lẩm bẩm: "Bảo vệ anh ta, thay anh ta làm mọi việc xấu xa, coi anh giống như một đóa hoa mới nở. Tôi hiểu rồi."

[...] Vẫn cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng lại không giải thích được.

Suru Thần Hào suy nghĩ hồi lâu, theo góc độ logic mà nói cảm thấy Phồn Tinh nói rất đúng.

Vì thế mặc kệ mọi thứ, chỉ cần Chiến Thần đại nhân được bảo vệ tốt là được.

Nó rất trung thành và tận tâm với Chiến thần đại nhân, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến việc khi Chiến thần đại nhân thức tỉnh chỉ muốn nói với nó ba chữ: "CMN."

Người thông minh ngàn vạn năm, trên trời dưới đất không ai địch được Chiến Thần đại nhân, kết quả lại bị người ta kèm cặp bảo bọc, quả thực không thể bức mình hơn!

[Đồng thời, vì cô chiếm được cơ thể của nguyên chủ phải bồi thường cho họ, cần hoàn thành tâm nguyện trong lòng đối phương.]

Phồn Tinh nghiêm túc suy nghĩ đến tâm nguyện của Vân Phồn Tinh.

Cô chỉ muốn sống thật tốt, không để bất kỳ ai ăn hiếp mình.

Chỉ thế thôi.

Vì thế Phồn Tinh đếm trên đầu ngón tay, sắp xếp nhiệm vụ của mình: Một là bảo vệ Thích Hà thật tốt, hai là sống thật tốt không để ai bắt nạt.

*

Thích Hà là một thiếu niên bất thường.

Mặc đồng phục màu xanh còn có thể thoát lên về lạnh lùng tàn nhẫn, lúc đi trên đường người đi bên cạnh hấn đều là đám bạn lêu lổng mà hấn giao du.

Sau khi tan học, Phồn Tinh đầu đầy kẹp tóc bảy sắc yên lặng đi theo Thích Hà.

Không xa không gần, không quá thân cận cũng không quá xa cách.

Nhìn phần tóc mái nữ xuống trán, khi đi trên đường giống như ngôi sao lấp lánh, bộ dạng lại vô cùng đẹp trai lạnh lùng, nữ sinh đều thầm mến Thích Hà.

Suy nghĩ duy nhất của Phồn Tinh chính là: "Bảo vệ hấn thật tốt, sau đó IQ sẽ tăng từ 1 lên 2."

Khoảng ba bốn ngày sau, bên ngoài trường tiểu học nông thôn có quầy bán quà vặt, Phồn Tinh hầu như đã mua hết rồi. Hôm nay mua lát điều, ngày mai mua nước nước ngọt, ngày kế lại mua chân gà lăn bột.

Ăn ăn, Phồn Tinh thậm chí còn hỏi Suru Thần Hào: "Nhị Cầu, tôi có thể ở lại thế giới này không?"

Suru Thần Hào run rẩy: [Cô không muốn tặng chỉ số thông minh sao?] Giọng nói của nó sắc bén, giống như bùng nổ.

"Tôi muốn..." Phồn Tinh dừng lại một chút, vì IQ không cao nên nói chuyện thường xuyên ngắt quãng, Suru Thần Hào thờ phào nhẹ nhõm: [Muốn là được rồi, cô ngoan ngoãn bảo vệ thật tốt...]

"Tôi muốn ăn quả vật ở quầy bán mỗi ngày, không cần tăng IQ nữa..."

Suru Thần Hào tức giận bùng nổ: [Không được! Nghĩ cũng đừng hòng! Cô không có khả năng ở lại thế giới này đâu!]

Chiến thần đại nhân còn thấp hơn quầy bán quả vật sao?

Mẹ nó, thiếu năng!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (4)

Editor: Mai Tuyết Vân

Sau vài ngày đi theo, cuối cùng Vân Tinh bị phát hiện.

Đám bạn xấu của Thích Hà nói: "Này Thích Hà, đó không phải là con ngốc học lớp dưới chúng ta sao?"

Những người khác phụ họa: "Hình như là vậy."

"Nó đi theo chúng ta làm gì nhỉ?"

"Từ hai ngày trước đã bắt đầu đi theo, tôi còn tưởng rằng mình nhìn nhầm. Bình thường nó hay nhìn Thích Hà, là đi theo Thích Hà sao? Sẽ không giống các nữ sinh khác thầm mến Thích Hà chứ?"

Thích Hà cầm thuốc lá trong tay hít một hơi, thở ra một làn khói không kiên nhẫn quay đầu nhìn lại.

Những người khác lại ồn ào: "Con ngốc cũng biết thích à? Thích Hà, sức quyến rũ của cậu thật lớn đấy."

"Nói nhảm gì đấy! Đi thôi, về nhà."

Thích Hà chỉ nhìn thấy đám kẹp tóc đủ màu trên đầu kia, kích thích khiến mắt hắn phát đau!

Cái quỷ gì thế, đủ cả bảy màu, muốn làm cầu vòng sao?

Nhà Thích Hà cách nhà bà ngoại Vân Phồn Tinh không xa nên hai người cùng đường, chờ những người khác mỗi kẻ một ngã thì trên con đường nhỏ cũng chỉ còn lại Thích Hà và Phồn Tinh theo sau.

Vốn Thích Hà không định để ý cô bé ngốc này.

Nhưng ai bảo cô lại giống như âm hồn không tan chứ?

CMN Cô giống như cục tạ chậm rãi theo sau, không phát ra tiếng động. Nhưng khi Thích Hà quay đầu lại, có thể nhìn thấy ánh sáng bảy màu giống ánh sáng Mary Sue* tản ra trên đầu cô.

*Mary Sue: Kiểu người thánh mẫu, vô cùng lương thiện, người gặp người thích.

Thích Hà nhớ đến lời bàn tán của đám bạn kia, có thể cô ngốc này thầm mến hắn.

Nhất thời trong lòng vô cùng ớn lạnh, thiếu niên mười ba mười bốn tuổi bị một kẻ ngốc thích, cmn thật là một sỉ nhục!

Vì thế Thích Hà dừng bước, đợi đến khi Phồn Tinh chậm rãi đi đến mới chặn đường cô lại.

Phồn Tinh ngẩng đầu lên, miệng còn đang nhai kẹo.

Bị Thích Hà hung dữ trừng mắt một cái, con người đen tuyền nhìn hắn trong lòng suy tư: "Bảo vệ hắn, bảo vệ thế nào đây?"

"Còn đi theo tao, ông đây sẽ đốt cái nhà rách của mày!" Thích Hà hạ giọng, hung dữ uy hiếp nói.

Nói xong bước đi, để lại một làn gió bên cạnh Phồn Tinh.

Tuy bây giờ hắn còn nhỏ nhưng trên người đã mang theo khí chất bá đạo.

Phồn Tinh đứng một chỗ hồi lâu mới có phản ứng, nói với Suru Thần Hào: "Hình như tính khí của hấn không tốt lắm."

Suru Thần Hào tự nhủ, còn không phải sao!

Chiến Thần đại nhân rất hung ác, dù sao thì quá khứ đến hiện tại là người đứng đầu, tất cả mọi người đều phải cúi đầu xưng thần, tính khí của hấn có thể tốt được?

Đừng đụng vào!

"Đứa trẻ không nghe lời..." Phồn Tinh cau mày suy nghĩ sâu xa, hình như đang suy nghĩ câu tiếp theo.

Rất lâu sau cuối cùng đã nghĩ ra: "Phần nhiều là do tính cách..."

"... Đánh... Đánh một trận là được rồi."

[...] Đợi chút, cô muốn đánh ai? Sao cô lại có suy nghĩ ma quỷ như vậy! Mẹ nó không phải là IQ thấp sao? Học được từ đâu vậy?

"Tinh Tinh, vừa rồi tên nhóc Thích Hà nói gì với con vậy? Có phải nó đòi con đưa tiền không?" Một bà cụ chống gậy, bước đi như bay đi về phía Phồn Tinh.

Khuôn mặt già nua sần sùi như vỏ cây nhưng ánh mắt lại rất triệu mến.

"Bà ngoại à, ăn kẹo nào." Phồn Tinh lấy ra rất nhiều kẹo, đưa cho bà lão một viên, dỗ dành bà ngoại cười đến híp mắt, nắm tay bà đưa vào trong nhà.

"Bà đã dặn con rồi, Thích Hà là một tên nhóc xấu xa, nếu nó bắt nạt con phải nói với bà ngoại, để bà dùng gậy đánh gãy chân nó!"

Bà ngoại tuyệt đối không chỉ nói miệng, bà còn cố tình kéo Phồn Tinh đến nhà Thích Hà.

Thích Hà sống một mình, đây là nhà ông bà hấn, ông bà nội hấn đều đã qua đời. Cha hấn cho tiền một người thân để ông ta giúp đỡ quan tâm Thích Hà một chút, để hấn không đói chết.

Bà ngoại hùng hổ đứng trước cửa nhà Thích Hà dùng gậy gõ cửa.

Thích Hà vừa đi ra, bà ngoại đã hừ một cái sau đó mắng: "Tao cảnh cáo mày, mày không được cha mẹ dạy thì thôi, bản thân đua đòi cũng thôi, đừng có mà bắt nạt Phồn Tinh nhà tao! Nếu khi dễ Phồn Tinh nhà tao, tao sẽ nói trưởng thôn đuổi mày ra đường!"

Trong thôn tất cả mọi người đều biết Thích Hà học không giỏi, đi khắp nơi gây chuyện.

Cho nên trong nhà mà có trẻ con, hầu như đều có chút đề phòng hấn.

Thích Hà tùy ý: "Bà già, chính mắt bà nhìn thấy tôi bắt nạt nó hả? Chà, con người tôi không thích có tiếng không có miếng. Trước đây tôi không bắt nạt nó, về sau tôi sẽ bắt nạt! Thấy nó ở đâu thì đánh nó ở đó!"

Bà ngoại lập tức nâng cây gậy đánh về phía Thích Hà.

"Cái thứ có mẹ sinh mà không có mẹ dạy! Đã không học hành còn xấu xa, lại gây họa cho người trong thôn!"

Đều nói vùng đất nghèo nàn thường có nhiều kẻ gian xảo, lời này nói không phải không có lý.

Bà ngoại đối xử với Vân Phồn Tinh rất tốt, bà lão rất thương cô. Nhưng lại vô cùng bao che bảo bọc có chút không phân rõ trắng đen, cây già lên mặt.

Thích Hà nắm chặt tay, thật ra có thể đập bà lão này một cái.

Nhưng cũng không biết vì sao cũng chỉ đỡ lấy gậy, đoạt đi sau đó ném xuống đất.

"Con ngốc, mày cứ đợi đó!"

Chín năm trước Thích Hà là Đại thiếu gia sống an nhàn sung sướng, trong người ẩn chứa sự kiêu ngạo, bắt hấn cãi nhau với bà lão thôn quê thì hấn thật sự không làm được.

Sau khi hung dữ uy hiếp Vân Tinh, lập tức xoay người vào nhà đóng cửa.

Bà lão đứng ngoài cửa mắng một lúc lâu, mắng đến mức tất cả người trong thôn đều đến xem còn chưa hết lời để mắng.

Thật ra sau này Thích Hà đi sai đường, lúc này mới chỉ là bắt đầu thôi.

Không ai có thiện cảm với hấn, tất cả đều dùng lời ác ý đề phòng hấn, áp đặt hấn. Bất luận là cha hấn, hay là mẹ kế, hay là các thôn dân...

Không đâu không dùng ánh mắt thành kiến nhìn hán.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (5)

Editor: Mai Tuyết Văn

"Thật sao là cậu phóng hỏa à?" Phồn Tinh chậm rãi hỏi.

"Chẳng lẽ mày nghĩ tao sẽ lừa mày ư?"

Phồn Tinh suy nghĩ đám chiêu bắt đầu lắm bầm: "... Trẻ nhỏ không nghe lời..."

Suru Thần Hào: [...] Nó có một dự cảm xấu trong lòng có chút lung lay, nó muốn biết câu tiếp theo sẽ là gì.

"Con ngốc, mày lắm bầm cái gì thế?" Thích Hà cau mày, rất không vui với thái độ lơ đãng của Phồn Tinh.

"... Phần lớn là do tính tình..." Phồn Tinh từ tốn nói ra câu tiếp theo.

[Cô...]

Suru Thần Hào thậm chí chưa kịp ngăn cản, chỉ thấy được Phồn Tinh giống như viên đạn chạy về phía Thích Hà, sau đó quật ngã người ta xuống đất rồi ấn chặt.

Mạnh mẽ giữ chặt dưới đất.

"CMN..." Thích Hà tức giận đến mức mặt đỏ au, giãy dụa muốn đứng lên.

Nhưng sức lực của cô ngốc quả thực lớn đến dọa người, hán vốn không có cách nào thoát được, thậm chí có quấy đạp liên tục cũng không thể nhúc nhích.

"Đánh một trận là được rồi..." Đôi mắt đen tuyền của Phồn Tinh nhìn Thích Hà.

Con người trắng đen rõ ràng nhưng lại khiến người ta không dám nhìn thẳng, làm trong lòng Thích Hà dâng lên một cảm giác nguy hiểm. Nhất là sau khi nghe lời này xong, mặt chuyển sang tái xanh.

Cô ngốc này rất nghiêm túc, vô cùng nghiêm túc muốn đánh cho hán một trận.

"Cậu phải làm một đứa trẻ ngoan..." Phồn Tinh nói.

Có như vậy thì IQ của cô mới tăng từ 1 lên 2 được.

"CMN tao có làm người tốt hay không thì mắc mớ gì đến mày! Mẹ nó chính mày là kẻ ngốc, bản thân còn không biết làm người lại dám quản ông đây..." Trong lòng Thích Hà nộ ra máu.

Mẹ nó, cuối cùng cô ngốc này muốn làm gì?

"Hán không nghe lời kia..." Phồn Tinh nói chuyện với Suru Thần Hào, trong giọng nói có phần khó hiểu và hoang mang: "Tôi có thể uốn nắn hán trở lại..."

[Đợi một chút, cô đừng đánh anh ta!] Suru Thần Hào tận lực khuyên can.

"Vì sao?" Phồn Tinh có chút tiếc nuối.

[Cô quên rồi sao? Nhiệm vụ của cô là bảo vệ Chiến Thần đại nhân, sao có thể đánh anh ta được?]

"Ừ nhỉ..." Giọng điệu tiếc nuối.

Thích Hà thấy rõ ràng cô ngốc kia đã giơ tay lên giống như muốn đâm vào mặt hán, cuối cùng lại đè trên người hán hồi lâu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Cô ngốc lại hạ tay xuống bắt đầu lục túi sách.

Từ trong túi xách lấy ra một cây bút màu, còn đặc biệt nhìn hấn cười ha ha thô bỉ hai tiếng...

Trong lòng Thích Hà có dự cảm không lành: "Con ngốc, mày muốn làm gì? Tao cảnh cáo mày không được làm bậy!" Từ trước đến nay hấn chưa từng cảm thấy bức tức như vậy, cảm thấy bản thân giống như cô dâu nhỏ cố gắng hết sức chống lại bọn ác bá.

"CMN! Vân Phồn Tinh! Đồ ngu ngốc! Mày thả tao ra! Mày có tin tao giết mày không!"

Thích Hà cảm thấy bút lông hạ xuống mặt, thậm chí hấn còn không biết Phồn Tinh muốn về cái gì.

Bây giờ hấn hận không thể bóp chết cô ngốc này!

"Sau này phải ngoan ngoãn biết không? Còn nếu không có lần sau..." Phồn Tinh đưa bàn tay mềm mại nhỏ bé vỗ nhẹ nhẹ lên má Thích Hà, suy nghĩ hồi lâu cuối cùng cũng nói ra câu uy hiếp: "Lần sau, sẽ về hai cái lên mặt anh."

Nói xong, kéo Thích Hà đứng dậy.

Khoác túi sách nhỏ lên lưng rồi chậm rãi về nhà.

Thích Hà ngồi bên bờ sông nhìn khuôn mặt của mình, hấn thề đời này tuyệt đối sẽ không đội trời chung với cô ngốc Vân Phồn Tinh.

Bút lông màu xanh.

Hình con rùa.

Phồn Tinh vẽ lên mặt Thích Hà một con rùa nhỏ màu xanh lục, trên mai rùa còn vẽ ô vuông vô cùng chi tiết.

Thích Hà rửa mặt hơn nửa tiếng...

Không rửa ra.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (6)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Thật sao là cậu phóng hỏa à?" Phồn Tinh chậm rãi hỏi.

"Chẳng lẽ mày nghĩ tao sẽ lừa mày ư?"

Phồn Tinh suy nghĩ đắm chiêu bắt đầu làm bầm: "... Trẻ nhỏ không nghe lời..."

Sưu Thần Hào: [...] Nó có một dự cảm xấu trong lòng có chút lung lay, nó muốn biết câu tiếp theo sẽ là gì.

"Con ngốc, mày làm bầm cái gì thế?" Thích Hà cau mày, rất không vui với thái độ lơ đãng của Phồn Tinh.

"... Phần lớn là do tính tình..." Phồn Tinh từ tốn nói ra câu tiếp theo.

[Cô...]

Sưu Thần Hào thậm chí chưa kịp ngăn cản, chỉ thấy được Phồn Tinh giống như viên đạn chạy về phía Thích Hà, sau đó quật ngã người ta xuống đất rồi ấn chặt.

Mạnh mẽ giữ chặt dưới đất.

"CMN..." Thích Hà tức giận đến mức mặt đỏ au, giấy dựa muốn đứng lên.

Nhưng sức lực của cô ngốc quả thực lớn đến dọa người, hấn vốn không có cách nào thoát được, thậm chí có quấy đạp liên tục cũng không thể nhúc nhích.

"Đánh một trận là được rồi..." Đôi mắt đen tuyền của Phồn Tinh nhìn Thích Hà.

Con người trắng đen rõ ràng nhưng lại khiến người ta không dám nhìn thẳng, làm trong lòng Thích Hà dâng lên một cảm giác nguy hiểm. Nhất là sau khi nghe lời này xong, mặt chuyển sang tái xanh.

Cô ngốc này rất nghiêm túc, vô cùng nghiêm túc muốn đánh cho hắn một trận.

"Cậu phải làm một đứa trẻ ngoan." Phồn Tinh nói.

Có như vậy thì IQ của cô mới tăng từ 1 lên 2 được.

"CMN tao có làm người tốt hay không thì mắc mớ gì đến mày! Mẹ nó chính mày là kẻ ngốc, bản thân còn không biết làm người lại dám quán ông đây." Trong lòng Thích Hà nổi ra máu.

Mẹ nó, cuối cùng cô ngốc này muốn làm gì?

"Hắn không nghe lời kia." Phồn Tinh nói chuyện với Suru Thần Hào, trong giọng nói có phần khó hiểu và hoang mang: "Tôi có thể uốn nắn hắn trở lại..."

[Đợi một chút, cô đừng đánh anh ta!] Suru Thần Hào tận lực khuyên can.

"Vì sao?" Phồn Tinh có chút tiếc nuối.

[Cô quên rồi sao? Nhiệm vụ của cô là bảo vệ Chiến Thần đại nhân, sao có thể đánh anh ta được?]

"Ừ nhỉ." Giọng điệu tiếc nuối.

Thích Hà thấy rõ ràng cô ngốc kia đã giơ tay lên giống như muốn đâm vào mặt hắn, cuối cùng lại dè trên người hắn hồi lâu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Cô ngốc lại hạ tay xuống bắt đầu lục túi sách.

Từ trong túi xách lấy ra một cây bút màu, còn đặc biệt nhìn hắn cười ha ha thô bỉ hai tiếng...

Trong lòng Thích Hà có dự cảm không lành: "Con ngốc, mày muốn làm gì? Tao cảnh cáo mày không được làm vậy!" Từ trước đến nay hắn chưa từng cảm thấy bức tức như vậy, cảm thấy bản thân giống như cô dâu nhỏ cố gắng hết sức chống lại bọn ác bá.

"CMN! Vân Phồn Tinh! Đồ ngu ngốc! Mày thả tao ra! Mày có tin tao giết mày không!"

Thích Hà cảm thấy bút lông hạ xuống mặt, thậm chí hắn còn không biết Phồn Tinh muốn vẽ cái gì.

Bây giờ hắn hận không thể bóp chết cô ngốc này!

"Sau này phải ngoan ngoãn biết không? Còn nếu không có lần sau..." Phồn Tinh đưa bàn tay mềm mại nhỏ bé vỗ nhẹ nhẹ lên má Thích Hà, suy nghĩ hồi lâu cuối cùng cũng nói ra câu uy hiếp: "Lần sau, sẽ vẽ hai cái lên mặt anh."

Nói xong, kéo Thích Hà đứng dậy.

Khoác túi sách nhỏ lên lưng rồi chậm rãi về nhà.

Thích Hà ngồi bên bờ sông nhìn khuôn mặt của mình, hắn thề đời này tuyệt đối sẽ không đội trời chung với cô ngốc Vân Phồn Tinh.

Bút lông màu xanh.

Hình con rùa.

Phồn Tinh vẽ lên mặt Thích Hà một con rùa nhỏ màu xanh lục, trên mai rùa còn vẽ ô vuông vô cùng chi tiết.

Thích Hà rửa mặt hơn nửa tiếng...

Không rửa ra.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (7)

Editor: Mai Tuyết Vân

Phòng củi nhà bà ngoại bị cháy sạch sẽ, khi bà lão trở về thì khóc một trận sụt nữa thì ngất đi.

Phồn Tinh không kể chuyện Thích Hà phóng hỏa, chỉ yên lặng nhặt củi trong thôn.

Ngày hôm sau Thích Hà không đến trường, đêm qua hấn dùng xà bông chà rửa cả đêm, phần lớn hình vẽ rùa trên mặt đã bị rửa trôi nhưng vẫn còn sót một ít.

Vẫn có thể nhìn thấy mờ mờ.

Hấn cần thể diện.

Học tập cái gì, hấn vác cái mặt vẽ rùa này đi học thì mặt mũi biết vứt đi đâu?

Ngày hôm qua Thích Hà châm lửa, đến tối hung phần ngủ không yên. Hấn cảm thấy cô ngốc Vân Phồn Tinh kia đã biết hấn phóng hỏa, nhất định sẽ đi mách với người trong thôn.

Bọn họ thích đến thì đến đây!

Bây giờ hấn giống như con báo nhỏ không từ thủ đoạn, chờ người khác tìm đến cửa gây phiền phức, sau đó sẽ vùng dậy cắn xé người ta!

Kết quả hấn cả đêm không ngủ, cũng không đợi được phiền phức.

Ngược lại hai mắt thâm quầng ngày hôm sau cũng không mở ra nổi.

Chết tiệt!

Con ngốc kia không mách lẻo sao?

Không phải chứ!

Vì sao cô không mách?

Trong lòng Thích Hà nóng nảy, đây là lần đầu tiên thiếu niên làm chuyện xấu vội vã muốn công bố với mọi người rằng: "Xem này ông đây là kẻ hư đốn đây! CMN tao hết thuốc chữa rồi! Giết người phóng hỏa không gì từ nan, có bản lĩnh cứ đến gây phiền phức cho tao đi!"

Hấn thậm chí còn suốt ruột muốn thử tỏ ra vẻ hung ác một lần, khiến tất cả đều sợ hấn.

Cuối cùng hấn đều đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Vân Phồn Tinh vẫn không mách.

Thích Hà tức giận canh đường Vân Phồn Tinh tan học, định sẽ hung dữ bắt nạt cô ngốc này một phen để lấy lại danh dự của bản thân.

Phồn Tinh uống một ngụm nước ngọt, đôi mắt hạnh nhìn Thích Hà: "Tìm tôi có chuyện gì không?"

Nhị Cầu nói phải che chở hấn giống như bảo vệ đóa hoa nhỏ, không thể đánh hấn chỉ có thể vẽ rùa lên mặt hấn.

"Có phải mày không nói chuyện tao đốt nhà với bà già kia không?" Thích Hà nói.

Phồn Tinh uống nước ngọt lác đầu: "Không nói.""

Vì sao không nói? Đốt đã đốt rồi.

Thích Hà cười lạnh: "Sao thể sợ sau khi nói rồi tao sẽ gây phiền phức cho mày sao? Ha ha, con ngốc, mày cho rằng mày không mách tao sẽ không bắt nạt mày à?" Hấn không nghĩ ra lý do vì sao Phồn Tinh không mách lẻo, cho nên chỉ có thể quy ra như thế.

Phồn Tinh nghiêng đầu: "Nên hôm nay cậu đến bắt nạt tôi sao?"

Thích Hà nhìn con sông nhỏ bên cạnh, không hiểu sao bắt nạt một cô ngốc lại khiến hấn có cảm giác đạt được thành tựu. Giống như kẻ yếu bị người khác chèn ép, cuối cùng cũng tìm được người yếu hơn trút hết ma quỷ trong lòng.

Vì thế hứ dọa: "Mày nói xem nếu tao ném mày xuống sông, mày có bị chết đuối không?"

Ma xui quỷ khiến hấn vuron tay ra, trong lòng tràn đầy ác ý.

Từ khi hấn bị nhà họ Thích đuổi đến nông thôn, đã không ai thèm để ý đến hấn, cũng không ai cần hấn nữa rồi. Tai họa ngàn năm, dù sao cuộc đời hấn cũng không có hy vọng, không bằng cứ gây họa cho người khác!

Cuối cùng đẩy Phồn Tinh một cái, không chuyển động.

Lại đẩy thêm một cái nữa.

Phồn Tinh vẫn bất động vững chãi như núi.

Sau khi đẩy liên tục hai cái, Phồn Tinh chớp mắt, đôi mắt hoa hạnh nhìn Thích Hà. Hấn còn chưa kịp phản ứng đã bắt lấy tay hấn.

Lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bắt lấy hai tay Thích Hà ném người hấn qua vai.

Trực tiếp ném người xuống sông!

"Àm!"

Cừ thật, bọt nước văng tán loạn bốn phía.

Sau khi Thích Hà bị ném xuống nước đầu óc va đập đến choáng váng, cả người giống như quả tạ lập tức chìm xuống đáy sông. Thích Hà liên tục uống mấy ngụm nước quây đạp giống như vịt lên cạn, hấn không biết bơi.

Sặc nước xong, đầu óc Thích Hà lại rất tỉnh táo.

Vừa rồi hấn... Lại có ý nghĩ tàn nhẫn đến mức muốn giết người.

"Cứu... Cứu mạng..." Thích Hà đập nước trên bờ chỉ có một mình Vân Phồn Tinh, hấn không biết một người ngốc có thể xuống nước cứu hấn hay không.

Trong khoảnh khắc đấy Thích Hà tuyệt vọng.

Cuối cùng khi hấn tuyệt vọng nhất, Phồn Tinh mới chậm rãi tháo giày cởi quần áo, nhảy xuống nước vớt được hấn lên.

Cô gái nhỏ mặc áo lót lá* và quần đùi hình con thỏ, nhìn qua rất đáng yêu nhưng khi nhìn lại...

*Áo lót lá: Gắn giống áo ba lỗ nhưng rất mỏng dành cho các thiếu nữ chưa dậy thì hoàn toàn hoặc các bé gái.

Một tay vác Thích Hà lên vai, sau đó dùng điệu bộ dừ dằn vớt hấn xuống bãi cỏ.

Còn ai thấy dễ thương nữa?

"Sau này cậu không được làm chuyện xấu nữa, không thể làm người xấu." Phồn Tinh ngồi trên bụng Thích Hà, có chút buồn rầu nói.

Thích Hà: "Oẹ..." Chết tiệt!

Vừa rồi hấn bị sặc nước! Uống nước no cả bụng, hình như còn nuốt phải hai con cá nhỏ.

Sau đó cô ngốc Vân Phồn Tinh còn ngồi lên bụng hấn, khiến hấn nôn hết nước ra ngoài, còn nôn cả hai con cá trích nhỏ nhảy tung tung.

"Liên quan gì đến mày!" Thích Hà nghiêng răng nghiêng lợi gằn từng chữ. Vân Phồn Tinh là một đứa ngốc ư, sao cô lại có sức mạnh lớn như vậy?

"Cậu không đồng ý à?" Phồn Tinh hỏi.

"CMN..."

Thích Hà còn chưa kịp mắng chửi thì cả người đã bay theo một vòng cung tuyệt đẹp, rơi xuống sông một lần nữa tiếp tục liều mạng đập nước.

Quả thực Suru Thần Hào đã sợ đến ngây người!

Còn có cách làm việc này sao?

Không phải là bảo vệ Chiến Thần đại nhân như nâng niu bông hoa nhỏ sao? Bông hoa nhỏ nào mà có thể chịu đựng sự che chở tàn bạo đó?

Suru Thần Hào gấp đến mức xoay vòng vòng, nhưng nó lại không thể làm gì.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Phồn Tinh vớt Thích Hà lên, sau đó một lời không hợp liền ném người ta xuống sông, lại vớt lên...

Cứ lặp đi lặp lại đến bốn lần.

Đội đến lần thứ tư vớt Thích Hà lên, cả người hấn nằm bệt trên bãi cỏ giống người liệt, chính xác là giống con cá phơi khô.

"Sau này cậu có thể ngoan ngoãn, không được làm chuyện xấu nữa chứ?"

Thích Hà mím môi, bây giờ hấn không muốn nói gì cả, cũng không nói nên lời.

Nhưng sau khi trải qua lần chà đạp tàn nhẫn này, Thích Hà vốn muốn trở thành người xấu, cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi.

Thậm chí trong lòng còn tràn ngập cảm giác bại trận.

Ngay cả một cô nhóc thiếu năng hấn cũng đánh không lại!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (8)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Cậu giỏi lắm, không nên hư hỏng. Cậu thông minh hơn tôi nhiều như vậy, học thật giỏi sau này sẽ vang danh. Tôi có thể bảo vệ cậu thật tốt."" Phồn Tinh chậm rãi lặp lại lời Nhị Cầu đã dạy cô, Nhị Cầu dạy một câu cô đọc lại một câu.

Trong lòng Suru Thần Hào khóc đến trời đất sụp đổ.

Nó có thể làm gì đây?

Nó rất tuyệt vọng đấy!

Trong lòng Thích Hà cảm động.

Dường như đã rất lâu rồi, hấn chưa được nghe người khác động viên hấn. Hấn thật sự rất giỏi sao? Thật sự không nên hư hỏng ư? Sau này hấn còn có tương lai sao?

Sự cảm động này không kéo dài bao lâu.

Vì Phồn Tinh lại yên lặng lấy từ trong túi sách một cây bút màu xanh...

Phồn Tinh vẽ hai con rùa nhỏ màu xanh trên mặt Thích Hà, còn tiện tay vỗ vỗ lên mặt hấn: "Đây là lần thứ hai cậu tái phạm, nên mới vẽ lên mặt cậu hai con."

Ta nói emn!

Thích Hà vì rửa đi con rùa trên mặt, mặt mũi đều bị chà phát sưng, bây giờ còn vẽ cho hấn hai con, phôi của hấn sắp nổ tung rồi!

Nhưng sau khi nhìn kỹ Phồn Tinh, thiếu niên nhanh chóng đỏ mặt.

Bắt đầu còn là một chút ửng hồng, sau đó giống như trúng độc lan khắp cả khuôn mặt, rồi đến cả cổ cũng đỏ au.

Cô cô cô... Vừa rồi cô lao xuống nước cứu hấn, cởi hết quần áo ném bên kia.

"Con cóc, mây... Mây mặc quần áo đi!"" Thích Hà hiếm khi nói chuyện lấp bấp.

Đội đến khi Phồn Tinh mặc xong quần áo, Thích Hà mới khôi phục được sức lực, hai người đi cùng nhau.

Phồn Tinh không phải người nói nhiều, lấy từ trong túi sách một cái chân gà chiên bột nhỏ vừa đi vừa ăn.

Khi hai người sắp phải chia ra, Phồn Tinh mới từ tốn nói với Thích Hà một câu: "Phải cố gắng, không được hư hỏng. Tôi sẽ bảo vệ cậu thật tốt.""

Trong lòng Thích Hà xao động.

Có một cảm giác không nói nên lời.

Giống như người luôn đi bên vách núi tự mình muốn nhảy xuống, lại có một người vươn tay kéo hấn lại.

*

Từ đó về sau mỗi lần lên lớp Thích Hà đều nghiêng đầu theo bản năng nhìn cô ngốc Vân Phồn Tinh.

Hai người họ cũng được xem là người cùng cảnh ngộ, cũng không được người thân yêu thương.

Vì bình thường hấn không lên lớp nghe giảng, là một tên học sinh ngổ ngáo. Còn Vân Phồn Tinh là vì chỉ số thông minh thấp nên bị người khác kỳ thị.

Đều không hợp với những người xung quanh.

Tuy IQ thấp nhưng Phồn Tinh nghe giảng bài rất nghiêm túc.

Cẩn đầu bút vô cùng tập trung ghi chép, giáo viên nói được mười câu thì cô chỉ mới viết xong một câu.

Thích Hà có đôi khi cảm thấy...

Cô ngốc còn nỗ lực như vậy, có phải hấn cũng nên phấn đấu vì tương lai không?

Phồn Tinh dù có nghiêm túc thì cũng bị người ta khinh thường, giáo viên dạy môn Ngữ Văn là một người trẻ tuổi, sự kiên nhẫn không cao. Nóng tính lên thì liền mắng người.

Trẻ con bình thường bị mắng sẽ ghi thù, còn cô ngốc thì thôi cứ tùy tiện mắng cô.

Bất nạt kẻ yếu vốn là bản tính của con người.

"Vân Phồn Tinh, đầu em để trang trí à? Câu hỏi đơn giản như vậy mà em cũng làm sai. Em tới trường học này làm gì? Lãng phí thời gian như vậy sao?" Sau khi cô giáo môn Văn phát bài thi xuống, liền mắng cô.

Phồn Tinh cầm bài thi lên, cẩn thận nhìn con điểm 38* kia.

*38: bên Trung hệ điểm là 100 chứ không phải thang 10 như mình.

Phồn Tinh nghiêng đầu, từ trước đến nay cô chưa từng đi học, đến thế giới này mới biết được chuyện đi học và có điểm. Thật sự rất mới mẻ, còn về phần giáo viên đứng trên bục mắng mình, Phồn Tinh tạm thời không để trong lòng.

Từ trong cặp lấy ra một quyển sổ màu đỏ, ghi lại kỷ niệm của bản thân:

Bài kiểm tra đầu tiên trong đời, 38 điểm.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (9)

Editor: Mai Tuyết Vân

(Mối quan hệ giữa nam9 - nữ9 đã thay đổi nên mình cũng sẽ thay đổi cách xưng hô nhé.)

"Đứng là đứa thiếu năng! Người như em sống trên đời làm gì? Vừa ngu vừa dốt, ngoại trừ kéo chân thành tích của lớp ra, cái gì em cũng không làm được!"" Cô dạy Văn càng mắng càng hăng, nhất là thấy Phồn Tinh không nói lời nào, chỉ cảm thấy quyền lực của bản thân được tỏ rõ nên vô cùng thỏa mãn.

Chà, sau này cũng có vô số người cảm thấy như vậy.

Điên cuồng chửi mắng Phồn Tinh, càng chửi càng hăng.

Cảm thấy bản thân bất nạt một kẻ ngốc, mà kẻ ngốc này còn mơ hồ hoàn toàn không biết phản kháng. Nghe qua có phải rất kích thích hay không?

Nhưng toàn bộ những người đó đều không biết... Bị Phồn Tinh yên lặng nhốt vào phòng tối là cảm giác gì, có thích hay không!

Phồn Tinh từ trong túi lấy ra một quyển sổ màu đen, viết tên cô giáo dạy Văn vào.

Thích Hà không biết vì sao, cảm thấy trong lòng rất không vui.

Tuy hấn cũng gọi Vân Phồn Tinh là con ngốc, tuy cô đúng là như vậy, nhưng khi nghe cô dạy Văn mắng hăng say như thế, hấn lại cảm thấy đáng ghét.

"Cô à, chẳng lẽ cô không cảm thấy bản thân chỉ trích một học sinh thật sự không có đạo đức sao? Cô vừa nhắc đến đề này, cả lớp cũng không phải chỉ có Vân Phồn Tinh là không làm được đúng chứ, vì sao chỉ mắng mỗi cô ấy?" Còn không phải do cô ngốc sao!

Thực sự quá buồn cười!

Bất nạt người hiền lành lại sợ kẻ ác, đi bất nạt kẻ yếu hơn!

Thói đời đều như nhau.

Cô giáo môn Văn: "Thích Hà, em rút ra ngoài cho tôi! Đứng bên ngoài hết tiết."

Thích Hà thông dong đi ra ngoài, phạt đứng thì phạt đứng.

"Vân Phồn Tinh, em cũng rút ra ngoài cho tôi! Đứng bên ngoài!"

Phồn Tinh nhìn bài thi đầu tiên trong đời của mình...

Nghiêng đầu một cái.

Một không hiểu.

Hai không hiểu.

Trăm lần không hiểu.

Chuyện này liên quan gì đến cô chứ?

Vì sao đột nhiên lại phạt cô ra ngoài đứng!

Nhân loại các người, thật đúng là kỳ lạ, ối chà!

Thích Hà nhìn cô ngốc đứng bên cạnh hấn, cười nhạo một tiếng: "Lúc đối phó tôi cô mạnh như vậy, sao hôm nay bị người khác mắng lại giống như cái cọc gỗ, chút phản ứng cũng không có vậy? Có bản lĩnh thì ném cô ta xuống nước đi chứ."

Hấn cảm thấy cô ngốc này thật thâm hiểm.

Cô ngốc như vậy, ai cũng có thể bất nạt cô. Đợi đến khi bà ngoại qua đời, cô sẽ bị người ta khi dễ rồi.

Phồn Tinh dùng ánh mắt khác lạ nhìn lướt qua Thích Hà, giống như đang nhìn kẻ ngốc.

Thích Hà cẩn thận nhìn lại, mẹ nó, quả nhiên cô cảm thấy hấn rất ngốc!

"Tất nhiên là không được bất nạt người khác trước mặt mọi người." Phồn Tinh cũng không biết vì sao trong đầu lại nảy ra suy nghĩ này, giống như cô sinh ra đã có những lời này rồi.

Cô còn muốn lên lút biến cô giáo Văn thành bao cát rồi bất nạt cô ta sao?

Thích Hà rất muốn cười lạnh.

Ngày hôm sau, Thích Hà liền biết được theo lời cô nói "Nhất định không thể bất nạt người khác trước mặt nhiều người" là như thế nào...

Rạng sáng ngày hôm sau.

Thích Hà nhìn thấy hình như Vân Phồn Tinh đang chơi đùa cái gì đó, rồi nhét vào cặp sách.

Đợi khi hấn đi qua cô đã đứng lên, phui hai tay dính đất.

Hấn đến trường sớm như vậy là vì từ sau khi bị đưa về nông thôn, đều rơi vào trạng thái mất ngủ hoặc ngủ ít. Cứ trần trọc không yên chi bằng cứ dậy sớm.

Cô ngốc kia cũng dậy sớm như vậy làm gì thế?

Thích Hà vốn muốn hỏi nhưng lại nghĩ hần đầu gì cũng là một người bình thường, còn nói chuyện với một cô ngốc như Vân Phồn Tinh, thì sớm muộn gì cũng sẽ không bình thường theo.

Vì thế dứt khoát âm thầm theo sau Phồn Tinh, Phồn Tinh biết nhưng chẳng để tâm.

Bây giờ Thích Hà còn hồn nhiên không biết, hần không muốn hạ mình đi nói chuyện với cô ngốc, nhưng lại nhắm mắt theo đuôi cô ấy thì có khác gì nhau!

Còn nữa hần cho rằng một chàng trai bị Phồn Tinh mạnh mẽ che chở còn có thể giữ được đầu óc bình thường sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (10)

Editor: Mai Tuyết Vân

Thích Hà đi theo Phồn Tinh đến trường học, lại thấy cô không vào lớp mà lén lút đi vào văn phòng của cô giáo dạy Văn.

Trên đường còn nhặt hòn đá lớn chừng một bàn tay.

Muốn làm gì đây?

Trong lòng Thích Hà nghi hoặc.

Phồn Tinh vô cùng thuần thực dùng hòn đá ném vỡ cửa sổ, sau đó lấy ra từ trong cặp mấy con gì đó đang ngo ngoáy...

Rắn ư???

CMN!

Lúc đó Thích Hà rất hoang mang.

Hơn nữa nếu không nhìn lầm mà nói, màu sắc trên thân rắn rất sặc sỡ, bị Phồn Tinh nắm lấy cái đầu hình tam giác, đây là rắn kịch độc!

Trong tích tắc Thích Hà cảm thấy như có một dòng điện chạy qua đầu...

Nhất định không thể bắt nạt trước mặt mọi người = không đánh trước mặt nhưng sau lưng chơi chết người ta sao?

Hần hoàn toàn không ngờ được cô ngốc này ra tay tàn độc như vậy!

Không chỉ có Thích Hà là không ngờ, mà cả Suru Thần Hào cũng không ngờ tới!

Suru Thần Hào trầm mặc trong lòng.

Không phải nói ký chủ của nó có IQ thấp sao, là một kẻ thiếu năng mà?

Không phải nói là một đứa trẻ ngốc nghếch đáng yêu vô hại ư?

Hành động chọc trời như vậy, không tuân theo quy tắc đó!

Tốc độ của Phồn Tinh rất nhanh, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai ném rắn vào trong văn phòng, Thích Hà thậm chí còn chưa kịp ngăn cản.

Thích Hà quyết định rất nhanh, nhanh chóng phá khóa cửa văn phòng.

May mắn vì tài chính của trường không đủ nên khóa cũng là loại rẻ nhất, cả người hần mồ hôi chảy ròng ròng, vất vả lắm mới đánh chết được con rắn độc do Phồn Tinh ném vào.

Chỉ cảm thấy bản thân đã cận kề cái chết một lần rồi!

CMN... Kịch thích!

Sau khi xóa các bằng chứng, rắn và máu đều không thấy nữa, nhưng cửa sổ vỡ và khóa thì không còn cách nào khác, chỉ có thể nhanh chóng chạy trốn.

Thuận tay còn kéo theo Phồn Tinh, ép buộc cô cùng chạy trốn: "Đi thôi, cô ngốc quá nếu bị bắt sẽ bị đánh chết đấy!"

Thích Hà sợ đến mức trái tim đập thình thịch, cảm giác không thờ nổi.

Không được, buổi sáng hôm nay không thể lên lớp được.

Hắn đi chậm lại!

"Cô ngốc, cậu ra tay tàn nhẫn thật!" Trong lòng Thích Hà còn sợ hãi mang theo Phồn Tinh một đường chạy đến bờ sông, sau đó nằm dài trên bãi cỏ.

Mẹ nó, hù chết hắn rồi!

Phồn Tinh yên lặng lấy ra từ cặp sách con rắn độc Thích Hà đánh chết, Thích Hà vừa nhìn thấy loài bò sát này thì rất sợ, tuy hắn là con trai nhưng hắn cũng sợ chết mà!

Có cảm giác con rắn này có thể ngẩng đầu lên, cắn người ta một cái vậy.

"Chưa nghe nói thịt rắn ăn rất ngon sao, cậu biết làm hay không?"

Lúc đó Thích Hà liền...

Con bà nó!

"Tuy cô giáo dạy Văn đáng ghét nhưng cô trực tiếp thả rắn độc cắn chết cô ta thì quá đáng rồi đấy!" Thật đúng là mẹ nó để rắn giết người thì không phạm pháp!

"Cô ta bắt nạt tôi." Phồn Tinh bắt đầu lột da rắn, lấy từ trong cặp ra một con dao gọt bút chì, lư loát mổ bụng rắn ra, mang đến bờ sông rửa sạch.

Chỉ cần ăn được, cô đều ăn.

Người bắt nạt cô, đều bị ném vào phòng tôi sau đó... Từ từ bắt nạt.

Trong lòng Phồn Tinh, công bằng sao? Không hề tồn tại.

Lúc người khác chèn ép cô, cũng chưa ép chết cô.

Khi cô bắt nạt lại, có làm ra tai nạn chết người hay không thì cô không rõ lắm.

Thích Hà: "... Vãn Phồn Tinh, là cô gái mạnh nhất.

"Hơn nữa cô ta còn mắng cậu."

Mặt Thích Hà hoang mang: Sao lại có liên quan đến hắn rồi?

"Tôi không thích bị người khác mắng, càng không muốn người khác bắt nạt cậu." Hắn giá trị bằng một điểm IQ, cô phải bảo bọc hắn như nâng niu hoa nhũ, sao có thể dễ dàng tha thứ việc người khác khi dễ hắn?

"Vì sao không muốn?" Đầu óc Thích Hà như bùng nổ, có một dự cảm xấu, loáng thoáng nhớ đến lời nói của đám bạn khi thấy Vãn Phồn Tinh theo sau hắn...

Bọn hắn nói, cô ngốc Vãn Phồn Tinh có thể thâm mến hắn!

"Bởi vì..."

Khi Thích Hà còn hoang mang, Suru Thần Hào đã nhanh chóng ngăn lại: [Không thể làm lộ ra mục đích thật của cô, không thể để anh ta biết, cô bảo vệ anh ta là vì một mảnh vỡ linh hồn của Chiến Thần đại nhân.]

Chà.

Phồn Tinh cũng không biết phải trả lời thế nào.

Vừa quay đầu đã nói với Thích Hà: "Tôi không thể cho cậu biết vì sao..."

Suru Thần Hào: [...]

Thích Hà: "..."

Được rồi có thể xác định, cô ngốc này thật sự thêm mền hần.

Hần cũng không biết mình nên vui vẻ hay nên đau lòng. Là nên cảm thấy bản thân vô cùng quyến rũ, hay cần phải run sợ vì bị kẻ ngốc nhìn trộm.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (11)

Editor: Mai Tuyết Vân

Ba con rắn sau khi lột da trắng bóng.

Phồn Tinh nhìn về phía Thích Hà trước mắt, đưa mắt nhìn hần chăm chú.

Trong lòng trong mắt đều viết: Đáng yêu, muốn ăn.

Sau lần bị phạt đứng chung, rồi ngăn cản cô ngốc Vân Phồn Tinh này không phạm lỗi, sau đó biết được cô ngốc này thêm mền mình...

Thích Hà cảm thấy tình cảm của mình đối với Vân Phồn Tinh rất phức tạp.

Có một cảm giác khó hiểu muốn cải thiện bản thân, đồng thời cũng cảm thấy cô ngốc vốn rất đáng thương, nếu hần thẳng thừng từ chối tình cảm của cô, hình như hơi tàn nhẫn.

Vì thế trời xui đất khiến thế nào lại mang theo ba con rắn và đưa Vân Phồn Tinh về nhà.

Nấu cho cô một nồi canh rắn, còn thuận tay xào thịt rắn cho cô.

Nếu Thích Hà biết vì một lần bản thân mềm lòng mà mấy ngày tiếp theo đều khiến cô ngốc Vân Phồn Tinh mang theo rắn đã lột da, hoặc là cá trích hoang dã, hoặc là thỏ hoang đến nhà hần...

Hần có chết cũng sẽ không động lòng!

Trời ơi!

Xem hần là cái gì thế?

Đầu bếp sao?

Hôm nay ăn rắn, mai ăn cá, mốt ăn thỏ, sau đó cả châu chấu cô cũng bắt đến!

Nhìn một túi chi chít châu chấu, Thích Hà nuốt nước miếng.

Không chỉ là muốn ăn, chính là sự sợ hãi vô cùng khủng khiếp.

"Cái này cũng có thể ăn sao?" Thích Hà tâm tình phức tạp.

Phồn Tinh lột vỏ cây kẹo ngậm trong miệng, lại lột một cái đưa cho Thích Hà, giọng điệu rất chắc chắn nói: "Có thể chứ, trưng đầu đi."

Nói thật Thích Hà có chút nghi ngờ cô ngốc này đang giả bộ ngốc.

Bình thường làm gì cũng không được, nhưng khi ăn lại tinh tường hơn bất kỳ ai.

Còn nữa là một cô bé rất mạnh.

"... Cô ăn đi, tôi không ăn kẹo."

Đàn ông con trai, hút thuốc thì được còn ngậm kẹo thì không được.

Từ khi cô đi ra ngoài cho tới bây giờ ghét nhất là người khác từ chối mình, lập tức nhét vào miệng hần.

"..." Thích Hà bất ngờ không kịp phòng bị, suýt chút nữa bị sặc.

Cô ngốc, vậy là lại thật sự ép hấn!

Trời ơi!

Cô ngốc này trước đến giờ còn chưa đổi hấn lần nào!

Thích Hà rất sợ hãi, đúng là ở cùng người thiếu năng lâu ngày sẽ dễ bị lấy.

Thôn không lớn, muốn đến trường phải sang thôn bên cạnh, hầu như mỗi ngày khi Thích Hà đến trường đều gặp Vân Phồn Tinh. Mỗi ngày tan học, cô sẽ mang cái đầu lấp lánh kẹp tóc bảy màu chậm rãi đi theo sau hấn.

Thế nên Thích Hà cũng có cảm giác.

Thật ra hấn là một con dê, mà cô ngốc Vân Phồn Tinh kia là người chăn dê.

Dùng tốc độ không nhanh không chậm theo dõi hấn.

Chết tiết!

Sao hấn lại có suy nghĩ quái dị như vậy chứ?

"Thích Hà, sao tôi cảm thấy... Là lạ?"

Đám bạn xấu đi bên cạnh nghi ngờ nói.

Sao lại có cảm giác bị biến thái theo dõi nhỉ?

Thích Hà: "...". Được rồi, quả nhiên không chỉ có hấn là có suy nghĩ khác thường.

"Con ngốc Vân Phồn Tinh, tôi thấy nó thật sự rất thích cậu, nhìn bộ dạng của nó đúng là không tệ, chỉ bằng chơi nó một chút đi?"

Ở thôn quê lạc hậu, phần lớn người ta đều học xong tiểu học hoặc THCS thì bỏ học, sau đó xem ai vừa mắt thì tự mình tìm hiểu. Còn nhiều người mới mười lăm mười sáu tuổi đã kết hôn sinh con, mới THCS đã hiểu biết rất nhiều.

Hơn nữa Thích Hà trong lòng những người này, là học hành không đàng hoàng, thậm chí muốn làm loạn.

Vì thế lời này nói ra vô cùng ác ý.

Dù Vân Phồn Tinh thiếu năng nhưng dung mạo cô đẹp.

Vợ chồng nhà họ Vân đều có gien ưu tú, cô ngốc môi hồng răng trắng, làn da mềm mại giống như một cái bánh bao nhỏ. Đôi mắt hoa hạnh ngập nước vừa tròn vừa lớn, hàng mi cong vút xinh đẹp, miệng nhỏ nhắn như cánh anh đào.

Hơi nghiêng đầu.

Tò mò chớp chớp đôi mắt hạnh.

Khuôn mặt ngốc nghếch đáng yêu nhìn người khác, người ta liền khen cô gái nhỏ quá đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (12)

Editor: Mai Tuyết Vân

Chơi đùa với cô sao?

Nếu là lúc trước, dưới sự xúi giục của mọi người có lẽ Thích Hà sẽ nổi lòng tà dâm, thật sự sẽ đi chơi đùa cô nhóc ngốc này.

Lòng người tàn ác.

Từ xưa đến nay đều bắt đầu từ chèn ép kẻ yếu.

Vấn đề là cô ngốc Vân Phồn Tinh này vừa không yếu vừa không nhỏ bé đâu!

Ở phía trước cô có hai chiếc bánh bao, ngày đó khi ở bờ sông hần đã thấy được.

Thậm chí hần còn hoài nghi, trí tuệ của cô thấp có phải vì đôi bánh bao xinh đẹp kia, hấp thụ hết chất dinh dưỡng của não rồi...

Chết tiệt!

Đợi đến khi Thích Hà ý thức được bản thân vừa suy nghĩ cái gì, hai tai lập tức ửng đỏ, cơ thể nóng bừng giống nhưng say rượu.

Nếu không phải ở đây có nhiều người, hần sẽ tát lên mặt hai cái để lấy lại bình tĩnh.

"Chơi cái gì hả? Khẩu vị của tôi cũng không nặng như vậy."" Thích Hà ghét bỏ nói.

Thật ra trong lòng thầm nghĩ không muốn để bọn họ biết hần có liên quan đến cô ngốc.

Thích Hà ngây thơ không chú ý tới Phồn Tinh, đã đi theo cô ngốc đến mức ngốc theo rồi.

*

"Nhóc ngốc, tôi dặn cô này, không được nói với bất kỳ ai chuyện chúng ta quen nhau, biết không? Mẹ kiếp..."

Đồ thức ăn vào dầu nóng, lập tức khiến dầu văng lên!

Mu bàn tay bị phỏng nổi bóng, Thích Hà cố nhin không chửi mẹ nó.

"Còn nữa nhóc ngốc, hai ta bàn bạc chuyện này chút, cô đừng ăn châu chấu trứng dầu nữa được không?" Hần đây cmn sau này tự mình bắt rắn hổ mang cho cô, còn lột da rửa sạch đều làm được!

Còn châu chấu trứng dầu, tính nguy hiểm cmn quá cao rồi!

Phồn Tinh đang nằm sấp trên bàn học của Thích Hà, bên cạnh đặt một mảnh giấy vệ sinh, trên giấy là một cây kẹo que bị cắn một nửa.

Nghe Thích Hà nói, Phồn Tinh mất một lúc mới phản ứng.

Chậm chạp ngẩng đầu lên.

"Quan hệ giữa chúng ta..." Giọng nói của cô chậm rãi giống như nước, dường như đang tự hỏi mình vậy: "Là quan hệ gì?"

Lúc đó Thích Hà tức giận đến mức...

Tức giận đến mức muốn nhảy vào chảo dầu có biết không?

Cô ngốc này quả thực rất xấu xa.

Trong chảo còn có châu chấu hần chiên cho cô, kết quả quay đầu lại hỏi ông đây có quan hệ gì với cô sao?

Thích Hà nổi giận hung hăng ném cái muôi vào chảo dầu, sau đó lập tức phát ra tiếng hét vô cùng thảm thiết...

"Á!" Chết tiệt!

Dầu bắn lên tay rồi!

Đau đớn khiến người ta tỉnh táo, Thích Hà bừng tỉnh trong tích tắc, tự hỏi mình một câu: "Đúng vậy, hần và nhóc ngốc này có quan hệ gì?"

Rất rõ ràng, không có quan hệ gì cả!

Cùng lắm là hần nhìn cô ngốc này có IQ thấp đến đáng thương, nên mới có lòng tốt làm chút đồ ăn cho cô mà thôi.

Bố thí, là mối quan hệ bố thí.

Sau khi trứng dầu châu chấu xong, Thích Hà đặt lên bàn, Phồn Tinh đưa mắt nhìn hần.

Trong lòng Thích Hà có một dự cảm xấu.

Lúc trước, lần đầu tiên cô ngốc này muốn hần làm đồ ăn, cũng nhìn hần tha thiết như vậy.

Cô lại muốn làm cái quỷ gì thế?

"Bài này, tôi không làm được."" Phồn Tinh cắn nát đầu bút chì, chỉ chỉ vào bài tập, sau đó lại bắt đầu cắn bút.

Thích Hà phì cười nhìn cô một cái: "Cô không làm được thì liên quan gì đến tôi chứ?" Hấn là một kẻ không có lý tưởng, học tập cũng không giỏi đấy!

"Rắc rắc..." Một tiếng động vang lên.

Phồn Tinh yên lặng nhả đầu bút chì bị cắn đứt trong miệng ra.

Nghiêng đầu đáng yêu, kẹp tóc bảy mây trên đầu lấp lánh, lại nói với Thích Hà: "Cậu không như thế, có thể học."" Làm một bông hoa nhỏ học tập tốt còn tiện thể dạy cô nữa.

Tuy IQ của Phồn Tinh không cao, nhưng không biết vì sao trong người lại ẩn chứa sự bá đạo và cố chấp.

Hơn nữa còn không để bất kỳ ai bất tuân sự bá đạo của mình, cô nói điều gì sẽ mạnh mẽ bắt người ta đi làm.

Chỉ là với tình huống bình thường, không thể nói lại mà thôi.

Thích Hà: "???"

Cô ấy nói tiếng người sao?

Cô không hiểu vì sao không học?

Tại sao lại bắt ông đây học?

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (13)

Editor: Mai Tuyết Vân

Hai bên đều giữ im lặng, tình huống này hết sức khó xử, đúng lúc này Phồn Tinh lại đưa bút chì vào miệng từ tốn cắn một cái.

"Rắc rắc..." Tiếng động kia lại vang lên.

Thích Hà chỉ cảm thấy lạnh cả người, truyền từ gáy xuống xương sống, cảm thấy hành động của cô ngốc là đang uy hiếp.

Dường như đang nói: "Cậu xem, cậu giống như chiếc bút chì này vậy.

Tôi cắn một cái là có thể cắn gãy nửa cái đầu của cậu.""

Phồn Tinh yên lặng nhả đầu bút chì ra, Thích Hà nhìn mảnh vụn trước mặt không khỏi bối phục.

Mẹ nó, răng khỏe thật đấy!

Mảnh vụn này không khỏi khiến hấn nhớ đến cô giáo dạy Văn còn chưa chết kia.

Khi báo cô cút ra ngoài phạt đứng, vẻ mặt của cô ngốc rất hoang mang, đáng yêu nghe lời ra ngoài phòng học, không để lộ ra điều gì.

Nhưng ngày hôm sau lại tiện tay bắt vài con rắn độc ném vào trong văn phòng.

Nếu không phải hấn phản ứng kịp thời, đoán chừng cô giáo kia đã sớm nằm trong quan tài rồi, cả cơ thể đều đã thối rữa.

Mẹ nó, khả năng ghi thù cũng thật giỏi!

Thích Hà cân nhắc một chút với sức chiến đấu của cô ngốc, hấn thật sự đánh không lại.

Nếu hôm nay trở mặt, Thích Hà hoàn toàn không thể đảm bảo mình sống được bao lâu.

Vì thế nín cười xóa tan sự ngượng ngùng, cười đến mức sái quai hàm, còn phải nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Được, tôi học. Đợi tôi học xong sẽ dạy cô.""

Sau khi Phồn Tinh cắn gãy bút chì thì không dùng được nữa bèn ném sang một bên, ngón tay nhỏ bé mềm mại vươn ra chỉ vào sách bài tập, kéo một đường từ trên xuống dưới.

"Còn chỗ này, này, đó, tất cả đều không làm được.""

Thích Hà: "..."

Nói thẳng ra có phải nhà họ Thích đã sớm biết ở nông thôn có một vũ khí gây sát thương là Vân Phồn Tinh hay không, cho nên mới cố tình đưa hấn về để bị hành hạ?

Sau khi Phồn Tinh chỉ xong đưa sách bài tập cho Thích Hà.

Nói với hấn: "Học cho giỏi, cố lên."" Bông hoa nhỏ.

Trong lòng thậm chí còn có chút hoài nghi.

Nhị Cầu lo lắng Thích Hà hư hỏng, nhưng rõ ràng hấn rất thật thà.

Phồn Tinh bưng đĩa châu châu trứng dầu trên bàn bắt đầu ăn, miệng nhỏ dính dầu mỡ bóng loáng, còn tiện tay dùng vạt áo đồng phục của Thích Hà lau miệng.

Gân xanh trên Thích Hà giật giật hai cái.

Cuối cùng không nhịn được, tự tát lên mặt hai cái.

Lẩm bẩm: "Tự làm tự chịu! CMN! Ngu thì chết!""

Lúc trước nếu không chủ động uy hiếp cô ngốc này, thì cũng chẳng có chuyện gì xảy ra? Lui một bước nhìn một chút, lúc trước phóng hỏa không nên đắc ý khoe khoang trước mặt cô, có phải mọi chuyện đều tốt rồi không?

Chết tiệt!

Xét đến cùng là hấn tự làm tự chịu!

Phồn Tinh nghe tiếng động giòn vang, nhìn lướt qua Thích Hà sau đó tiếp tục cúi đầu ăn châu châu.

Chà không chỉ hấn rất thành thực, hơn nữa đầu óc cũng có chút vấn đề.

Cô không đánh hấn thì hấn lại tự đánh chính mình.

Đúng là một bông hoa nhỏ cần phải nâng niu, không thể để hấn tự đánh chết mình.

*

Các người có biết thứ gì gọi là bức tức không?

Không, các người không biết.

Thích Hà cảm thấy chỉ có hấn mới biết được.

Hấn vốn đã buông xuôi muốn hư hỏng, cảm thấy lòng người ác độc, vậy hấn sẽ làm kẻ ác để mọi người nhìn thấy hấn chỉ biết run sợ!

Cuối cùng thế nào đây?

Cô ngốc Vân Phồn Tinh nói một câu, học tập tốt cố lên. Hấn phải cầm sách vở lên, thành thật tập trung bắt đầu đọc sách.

Không phục không được, hấn không ngại sống lâu!

Ngày hôm trước cô hỏi bài, ngày hôm sau dạy cô chưa xong, cô hơi nghiêng đầu đưa mắt nhìn hấn, sau đó bắt mấy con rắn uốn éo về.

Còn hỏi hấn: "Hôm nay chỉ ăn một con, mấy con khác nuôi được không?"

Thích Hà thăm dò hỏi ngược lại: "Tôi lấy cái thùng cho cô nuôi nhé?""

Phồn Tinh đáng yêu lắc đầu: "Thùng quá nhỏ, rắn sẽ không vui.""

Thích Hà: "...". Khi cô ăn chúng nó, cũng chưa từng nghĩ bọn nó có vui hay không mà.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (14)

Editor: Mai Tuyết Vân

Cô ngốc Vân Phồn Tinh này...

Thích Hà thật sự muốn bùng nổ!

Cô ranh mãnh như vậy thật sự là một đứa thiếu năng sao?

Nhưng nếu nói cô không phải kẻ ngốc thì nhìn cô phản ứng chậm chạp, không hề giống người bình thường!

Vì duy trì hình tượng kẻ xấu của mình, khi đi học Thích Hà chỉ có thể giả vờ không tập trung nhưng thật ra lại đang vênh tai lên nghe giảng. Sau khi tan học còn phải chống đèn học đêm.

Bên ngoài tỏ vẻ: CMN, học hành cái gì, sau này ông đây sẽ hoành hành ngang dọc, không học vẫn không nghề nghiệp.

Ở nhà thì...

Chết tiệt! Cuối cùng bài tập này cũng làm xong rồi.

Mẹ nó! Bài tập toán rất khó nhưng vẫn phải học.

Chết tiệt! Học, học dường như không có điểm dừng.

Fuck! Bây giờ hán còn chửi bậy bằng tiếng Anh, cảm thấy bản thân rất lợi hại?

Từ lúc bắt đầu dạy Vân Phồn Tinh, Thích Hà liền loại bỏ suy nghĩ Phồn Tinh giả ngu.

Sao lại ngốc như vậy!

Muốn giả bộ cũng không được!

Vì sao hán có thể trong thời gian ngắn bắt ngờ nâng cao thành tích học tập được?

Đổi lại là người có chút đầu óc được hán giảng năm mươi lần, người ta còn có thể lập tức lên bục giảng làm giáo viên đấy, cô có tin hay không?

Ban đầu, Thích Hà vốn chỉ định học xong THCS sẽ bỏ học lẫn lộn vào đời.

Kết quả sau khi theo Phồn Tinh hai năm, Thích Hà dễ dàng đỗ kỳ thi chuyển cấp vào trường số một của huyện.

Hơn nữa còn là người có thành tích đứng đầu toàn bộ huyện.

Thích Hà:...Hán muốn nói rằng mình không cố tình đâu, có ai tin hán không?

Đám bạn xấu của Thích Hà...

Bất luận là giáo viên hay bạn học, hoặc là người trong thôn, khi biết được Thích Hà đứng đầu kỳ thi chuyển cấp của huyện, đều khiếp sợ ghen ghét nhìn trân trối.

Chỉ có Vân Phồn Tinh là nghiêng đầu nhìn tổng số điểm của mình 250, vắn vế góc áo.

Lần đầu tiên Phồn Tinh cảm thấy khổ sở vì sự ngu ngốc của bản thân.

Cô mơ hồ biết rằng mình và những người khác không giống nhau, nhưng chưa từng cảm thấy khổ sở như vậy.

Chỉ riêng bây giờ, nhìn điểm áp chót trên bảng xếp hạng ngoài cổng trường, không hiểu sao lại có chút không dễ chịu.

Chính là cảm giác rõ ràng rất cố gắng, cảm thấy hứng thú với việc học, nhưng chỉ nhiều đó vẫn không đủ.

Vì sao lại không được?

Khi Thích Hà ra khỏi phòng giáo vụ, đã nhìn thấy một cô gái nhỏ mặc váy hoa nhỏ đứng trước bảng thành tích ngoài cổng, đang ngẩng đầu nhìn xem.

Hôm nay hẳn đến trường học nhận học bổng, tiện thể nghe giáo viên THCS "cô vũ" hẳn.

Cái gì mà quả nhiên học sinh Thích Hà là một hạt giống học tập tốt, trước đây ông ấy đã nhìn ra.

Sau này hãy tiếp tục cố gắng khi có tương lai rồi đừng quên trường cũ.

Hừ, dối trá!

Trước khi hẳn tham gia kỳ thi chuyển cấp, mấy học kỳ chỉ làm bài qua loa thành tích còn đứng bết bảng, sao lại nhìn ra hẳn là hạt giống học tập tốt rồi?

Đứng đầu kỳ thi chuyển cấp được trường trao học bổng, cũng không ít là hai vạn.

Thích Hà còn đang suy nghĩ nên sử dụng như thế nào.

Kết quả lại bất ngờ gặp cô ngốc Vân Phồn Tinh.

Nói thật bình thường cô ngốc này hầu như không có cảm xúc, mỗi khi nhìn qua đều là bộ dạng ngây ngốc, phản ứng chậm chạp.

Chuyện này quả thật rất kỳ lạ, con người làm sao không có cảm xúc được?

Khi cô ngốc ăn gì đó, đều rất nghiêm túc tập trung.

Trước mắt, Thích Hà lại cảm nhận được cảm giác khổ sở không nói nên lời của Phồn Tinh.

Cô buồn bã vì thành tích không tốt sao?

Đội nghị hè xong hẳn sẽ phải lên huyện đi học, còn cô ngốc này...

Sau này phải làm sao đây?

Thích Hà nhìn khuôn mặt nhỏ trắng mềm của cô, không hiểu sao lại nghĩ đến một chuyện.

Một người ngốc có tương lai à?

Thích Hà hiếm khi mềm lòng một chút.

Nhưng rất nhanh, hẳn sẽ biết được một người ngốc ngếch có tương lai hay không, không ai biết cả.

Nhưng một người bị người ngốc ngếch bám đuôi như hình với bóng, tương lai nhất định rất tối tăm!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (15)

Editor: Mai Tuyết Vân

Tuy Thích Hà ở cùng với Phồn Tinh hai năm nhưng tiểu thuyết gì đó đều là lừa gạt cả.

Cũng không hề nảy sinh rung động giữa nam nữ.

Cũng không có khuynh hướng yêu sớm.

Dù sao thì thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi chính là độ tuổi ngây ngô nổi loạn lại thích sĩ diện.

Lúc trước Thích Hà lêu lẻo ngay cả khi học tập cũng phải giả vờ không để tâm, đỡ phải bị đám bạn xấu cười nhạo là hẳn giả vờ đang hoang.

Làm sao có thể rung động với một cô ngốc chứ?

Nếu không sẽ bị người khác cười chê đấy?

Cuộc sống mà, đúng là rất tàn nhẫn.

Cho dù bạn có thật sự thích một người thiếu năng, thì tuyệt đối mối quan hệ cũng không thể lâu dài. Chẳng lẽ kết hôn với kẻ ngốc, dính lấy nhau cả đời sao?

Nói thì dễ hơn làm, sao bạn lại ngây thơ như vậy?

Dù Thích Hà có nghĩ đến việc một cô ngốc như Vân Phồn Tinh, người nhà cô không quan tâm thì sau này cô phải sống thế nào.

Nhưng ngay sau đó lại vút ra sau đầu.

Trước khi kỳ nghỉ hè kết thúc hẳn tự mình lên huyện thuê phòng trọ, ở gần trường học một chút, sau khi mua đủ đồ thì chuẩn bị nhập học.

Con đường học tập này đã có chút tương lai.

Nhìn giáo viên THCS bình thường coi hẳn như đồ bỏ đi bây giờ liên tục khen hẳn, cảm giác cũng không tệ.

Hắn không ngại sự chú ý, một bên duy trì hình tượng bản thân không tập trung học tập vẫn là một học bá chính hiệu, một bên ra ngoài vô pháp vô thiên làm một đầu gấu.

Tốt và xấu cùng tồn tại.

Làm người khác vừa yêu vừa hận hẳn.

Cách làm người mới này, quả thực không chê vào đâu được!

*

Nhà họ Vân, Hải Thành.

Nếu không phải bà ngoại Phồn Tinh gọi điện thoại đến, hai vợ chồng Vân Tiểu Hòe và Tạ Tuệ Tú suýt chút nữa quên mất cô con gái Vân Phồn Tinh này.

Thật ra có cha mẹ nào không yêu con mình?

Chẳng qua sự tồn tại của Phồn Tinh khiến họ rất buồn.

Vợ chồng Vân Tiểu Hòe và Tạ Tuệ Tú cảm thấy họ rất yêu con gái út, nếu không phải vì sao khi tình cờ nhớ đến con gái ngốc ấy lại vô cùng đau lòng, cảm thấy ông trời thật tàn nhẫn.

Chính là vì quá yêu thương nên mới không đành lòng nhìn cô.

Không nỡ nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cô, vì thế chỉ có thể nhịn đau đưa cô đi thật xa.

Lúc bà ngoại nhận nuôi hộ Phồn Tinh, chủ yếu là vì số tiền lớn mà vợ chồng Vân Tiểu Hòe chi ra. Nhưng nuôi nhiều năm như vậy, cũng đã sớm có tình cảm thật, coi cô như cháu gái ruột mà đối đãi.

Người già bảo vệ con cháu, che chở đến mức không hiểu chuyện.

Hơn nữa trong suy nghĩ, học tập là con đường duy nhất để vươn lên.

Những người khác đều đi học được, dựa vào cái gì mà Vân Phồn Tinh ngoan ngoãn của bà không được trường nhận?

Bà ngoại tức giận đến mức cố tình đến phòng giáo dục trên huyện làm loạn mấy lần, sau đó dù người ta rất tức giận cũng vẫn cố gắng khuyên nhủ bà.

Bà lão không còn cách nào nhớ đến nhà họ Vân đầu gì cũng có quyền thế. Vân Phồn Tinh lại là con gái của họ, sắp xếp trường học cũng không thành vấn đề, vì thế gọi điện thoại tới.

Phải nhớ rằng nếu là bình thường, bà nhất định sẽ không liên lạc với nhà họ Vân.

Nếu lỡ nhà họ Vân đón cháu bà về thì làm sao bây giờ?

Nhà bọn họ có tiền còn có một cô con gái, còn bà chỉ có mình Phồn Tinh đáng yêu thôi.

Nhưng vào lúc này, dù sao cũng liên quan đến việc học của Phồn Tinh.

Sau khi cúp máy, Vân Tiểu Hòe nói với Tạ Tuệ Tú rằng: "Nhân lúc Gia Duyệt chưa khai giảng, chúng ta xuống huyện một chuyến, nhất định phải giải quyết chuyện học của Phồn Tinh."

Tạ Tuệ Tú hơi cau mày: "Nếu lỡ con đòi về sống cùng chúng ta thì sao?"

Tuy rằng chưa bao giờ ở chung lâu, nhưng giữa cha mẹ và con cái đều tồn tại mối liên kết máu mủ.

Giống như chim non hi vọng có thể theo sát cha mẹ, một tác cũng không rời.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (16)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Nếu đòi về thì cứ để Phồn Tinh về, dù sao cũng là con cháu nhà họ Vân." Vân Tiểu Hòe là người làm ăn vừa suy nghĩ một chút đã nhìn thấy lợi ích. "Hơn nữa bà ngoại đã lớn tuổi, đợi khi bà ấy qua đời, Phồn Tinh cũng phải về nhà họ Vân."

"Anh nói nghe sao dễ quá, nếu để người ngoài biết..."

Trong lòng Tạ Tuệ Tú sôi ruột, lại cảm thấy khó mở miệng.

Không phải bà không thương con gái.

Nhưng xã hội thượng lưu có bao nhiêu tàn nhẫn, chỉ người bên trong mới hiểu được.

Trong giới thượng lưu xuất hiện một kẻ thiếu năng, nhất định sẽ là đề tài bàn tán của họ.

"Em suy nghĩ quá nông cạn." Vân Tiểu Hòe đã có tính toán trong lòng.

Tạ Tuệ Tú không hiểu, không rõ lời này là có ý gì.

"Em xem Gia Duyệt của chúng ta đi, bây giờ mới mười lăm mười sáu tuổi đã có bao nhiêu gia đình môn đăng hộ đối thậm chí cả những nhà có gia cảnh còn lớn hơn chúng ta đều có cảm tình với con bé." Tuy Vân Tiểu Hòe không có con trai nhưng cô con gái này đã đủ khiến ông kiêu ngạo: "Em đừng quên Phồn Tinh và Gia Duyệt là chị em sinh đôi, hai đứa nó giống nhau như đúc."

Lợi ích nhân đôi, con người chính là vốn liếng.

Đôi lúc ông ta thậm chí tiếc nuối sao không sinh được vài cô con gái giống Gia Duyệt, chỉ bằng một đám cưới đã có thể liên kết các tập đoàn thương mại thành một chuỗi khổng lồ.

Tuy trí tuệ của Phồn Tinh có vấn đề nhưng khuôn mặt của cô lại giống hệt Gia Duyệt, người bình thường không thể phân biệt.

Dựa vào bệnh tình của Phồn Tinh, sau này muốn lập gia đình sẽ rất khó khăn.

Nhưng nếu sau này Gia Duyệt gả đi rồi, Phồn Tinh có thể thu hút sự quan tâm của những người đã từng yên mến Gia Duyệt ngày trước, đối với Phồn Tinh mà nói cũng không tệ.

Vân Tiểu Hòe âm thầm suy nghĩ.

Nói thẳng ra chính là muốn gả Vân Gia Duyệt cho một nhà tốt nhất, tiện thể biến Vân Phồn Tinh thành người thế thân cho những người chung tình với Vân Gia Duyệt.

Như vậy ông ta không chỉ có một con rể, còn có thể có...

Hai người ư?

Không chỉ có như vậy.

Dù sao trí tuệ có vấn đề, chuyện nam nữ không hiểu lắm, cũng không nhất định chỉ có một người.

Sau khi Vân Tiểu Hòe nghĩ đến đây bỗng nhiên cảm thấy nóng mặt, suy nghĩ kia có chút vô sỉ.

Lúc Vân Phồn Tĩnh còn nhỏ vợ chồng họ Vân đã đưa cô về nông thôn, cho nên Vân Gia Duyệt hoàn toàn không có ấn tượng gì với người em gái này.

Từ nhỏ đến lớn cô được nuông chiều như một công chúa nhỏ, trong mắt ba mẹ cô là duy nhất, rốt cuộc sao lại bất ngờ xuất hiện một em gái vậy?

Trong lòng Vân Gia Duyệt thấp thỏm lo lắng.

"Anh Từ Trác, anh nói xem vì sao em lại đột nhiên có em gái vậy?"

Ngụy Từ Trác và Vân Gia Duyệt lớn lên bên nhau, hai nhà lại là hàng xóm. Tuy rằng Tạ Tuệ Tú đã cản dận nhiều lần Vân Gia Duyệt không được kể chuyện Vân Phồn Tĩnh cho người ngoài biết, nhưng Từ Trác...

Cũng không phải người ngoài.

Di Ngụy thích cô ta như vậy, từ lâu đã nói rằng muốn cô trở thành con dâu.

Ngụy Từ Trác lớn hơn Vân Gia Duyệt hai tuổi, năm nay tham gia đi đại học, đổ vào học viện đứng đầu trong nước. Xuất thân nổi trội, tướng mạo xuất chúng, nói chuyện lại lịch thiệp hòa nhã khiến người ta vừa liếc mắt đã cảm thấy gần gũi.

Trong lòng Vân Gia Duyệt cảm thấy bất an, Ngụy Từ Trác an ủi: "Gia Duyệt, em đừng sợ, chỉ là một đứa em gái thôi mà."

"Nhưng em gái nhỏ hơn em, lỡ ba mẹ thích nó hơn em thì sao bây giờ?"

"Nếu nói thích con bé hơn, sao có thể đưa nó về nông thôn chứ?"

Tuy hẳn không biết vì sao bác trai bác gái lại đưa con gái ruột của mình về quê nuôi, nhưng dù sao lý do cũng không tốt đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (17)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Anh Từ Trác, em còn sợ.""

Vân Gia Duyệt nắm chặt góc áo của Ngụy Từ Trác, hốc mắt đỏ lên đáng thương nhìn hắn.

Cũng là nữ sinh nhưng là Phồn Tĩnh nắm chặt góc áo Thích Hà, lau khóe miệng.

Đều là con trai, lúc này Ngụy Từ Trác có thể nhẹ nhàng ôm lấy Vân Gia Duyệt, vỗ nhẹ sau lưng khiến cô cảm thấy an toàn.

Còn Thích Hà chỉ có thể "Mẹ nó, muốn đánh chết con cóc Vân Phồn Tĩnh này!" và "Chết tiệt! Ông đây vốn đánh không lại cô ấy."" Hai cảm xúc này vô cùng mâu thuẫn nhau.

Cho nên mới nói làm người không nên so sánh, khi so sánh rất dễ đau lòng.

"Anh đi cùng em được không?" Vân Gia Duyệt năn nỉ: "Sau khi đến đó nếu ba mẹ thích em gái hơn, anh Từ Trác liền mang em về, em không quan tâm đến họ nữa.""

Ngụy Từ Trác suy nghĩ một lát, gật đầu đồng ý.

"Được rồi.""

Hắn thật sự thích Vân Gia Duyệt, từ trước đến nay cô giống như công chúa nhỏ kiêu ngạo, rất hiếm khi để lộ ra vẻ sợ hãi bất an.

Ít khi yếu thế một lần, hắn đồng ý với cô.

*

Mấy ngày sau, vợ chồng Vân Tiểu Hòe mang theo Vân Gia Duyệt và Ngụy Từ Trác đặt chân đến huyện nhỏ.

Việc riêng tư trong nhà này vốn không nên để người ngoài biết.

Nhưng suy nghĩ cẩn thận thì đứa trẻ Từ Trác này thật sự thích Gia Duyệt, mới có thể gắn bó như thế. Hơn thế gia cảnh nhà họ Ngụy không tệ, tương lai của Ngụy Từ Trác như gấm, bây giờ tình cảm giữa hai người còn phát triển, nếu làm đám cưới còn hạnh phúc hơn là hôn nhân dùng để liên doanh.

Vân Tiểu Hòe vừa muốn đắc thắng trên thương trường vừa hy vọng con gái lớn mình nuông chiều từ bé có thể được hạnh phúc.

Từ khi trở nên giàu có, ông chưa từng trở về huyện nhỏ, tiết thanh minh cũng không về tảo mộ.

Bây giờ quay về, sau khi hưởng thụ phồn hoa thành thị, đột nhiên lại đến nơi quê mùa này có chút chưa quen.

Theo lịch hẹn bà ngoại đã đưa Phồn Tinh chờ ngoài khách sạn đã lâu.

"Tinh Tinh, đợi lát nữa nhìn thấy ba mẹ con phải chào đấy có nhớ không?" Liên quan đến chuyện học tập của cháu gái, bà ngoại tận tình dặn dò.

Phồn Tinh ngồi trên cầu thang ngoài khách sạn, nghiêm túc gật đầu.

Bà ngoại nói rất nhiều.

Nếu không gật đầu, bà sẽ còn nói nữa.

Cho nên Phồn Tinh đã tạo thành thói quen, bất luận là bà lão nói gì đều gật đầu.

Trong thời khắc này, thậm chí Suru Thần Hào còn vì Chiến Thần đại nhân mà hâm mộ ghen tỵ

Dựa vào cái gì chứ?

Vì sao ngoan ngoãn với người khác như vậy, còn đối với Chiến Thần đại nhân lại hung dữ như thế?

[Tiểu thư Phồn Tinh xinh đẹp đáng yêu tốt bụng.]

Nó rất khổ sở, mỗi lần mở miệng nói chuyện đều phải khen Ngân Phồn Tinh trước. Nhưng vì muốn cuộc sống sau này của Chiến Thần đại nhân tốt hơn, tạm thời làm một chú cún nịnh nọt vậy.

[Xin hỏi sau này cô có thể đối xử với Chiến Thần đại nhân giống như thái độ đối xử với bà lão này không?]

Phồn Tinh yên lặng không nói: "..."

Suru Thần Hào đã hiểu.

Mỗi lần nói chuyện với Phồn Tinh, đều phải khen đám kẹp tóc bầy mầy trên đầu cô. Sao lại thích thứ kẹp nhựa rác rưởi như vậy chứ?

Mất có vấn đề sao?

[Tiểu thư Phồn Tinh, kẹp nhỏ trên đầu cô phát sáng rực rỡ như cầu vồng. Mỗi lần nhìn thấy cô, đều không kiềm được phải khen một câu.] Thật xin lỗi, bây giờ mắt của nó chỉ có thể ném cho chó thôi.

[Cho nên xin hỏi, về sau thái độ của cô có thể...]

Phồn Tinh trả lời dứt khoát: "Đương nhiên là không thể, Nhị Cầu à."

Suru Thần Hào: [...] Nếu nó liều mạng giết chết ký chủ, có phải là có lỗi với Chiến thần đại nhân không?

Rõ ràng là đáng yêu như vậy, nhưng mà nó rất khó nói chuyện. Hơn nữa hoàn toàn không có ý định tiếp thu.

Kẻ này thật sự bị thiếu năng ư?

[Vì sao?] Suru Thần Hào run rẩy, rất vất vả mới nén được cảm giác muốn đánh người.

Phồn Tinh suy nghĩ một lát chậm rãi nói: "Bà ngoại xem tôi như bông hoa nhỏ mà nâng niu, tôi nghe lời bà. Tôi che chở Thích Hà như hoa nhỏ, hẳn phải nghe lời tôi."

Ai làm bông hoa nhỏ, ai nên nghe lời.

Quả thật phân tích của Phồn Tinh rất thấu đáo!

Suru Thần Hào: [...] Ha ha, đúng là một đứa trẻ lanh lợi. Bình thường sao cô không thông minh được như thế chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (18)

Editor: Mai Tuyết Vân

Phồn Tinh nghiêng đầu bắt đầu xấu chuối các suy nghĩ, học một hiểu mười: Thích Hà là bông hoa nhỏ, còn không nghe lời như vậy. Nếu là người khác thì sao có thể khiến hắn nghe lời chứ?

Trái lại cô sẽ đối xử tốt với hắn.

Đứa trẻ ngoan thì mới giống đóa hoa nhỏ cần bảo vệ.

Còn khi không ngoan...

Đánh!

Phồn Tinh suy nghĩ một lát, bất ngờ trong mắt thoáng qua chút hung tàn.

Suru Thần Hào lập tức hoang mang, có một dự cảm xấu, cô đang nghĩ gì vậy?

Bà nội này lại đang nghĩ cái gì thế!

Ánh sáng phía trước bị che khuất, Phồn Tinh chậm rãi ngẩng đầu lên có chút tò mò, là ai ngăn cô suy nghĩ?

Vợ chồng Vân Tiểu Hòe đến đây, bà ngoại lão đảo vài cái mới đứng dậy.

Lúc nhìn thấy vợ chồng Vân Tiểu Hòe có chút miễn cưỡng, dù sao bà lão cũng rất lo lắng Phồn Tinh bị đưa về nhà họ Vân.

"Tinh Tinh, mau chào ba mẹ đi."

Phồn Tinh nghiêng đầu nhìn Vân Gia Duyệt có bộ dạng giống mình như đúc có chút hiếu kỳ. Cuối cùng dưới sự thúc giục của bà ngoại, chào vợ chồng Vân Tiểu Hòe một tiếng.

Đoàn người tiến vào khách sạn ăn cơm.

Ngụy Tử Trác lại quan sát kỹ Phồn Tinh.

Cô bé nhỏ góc ghech, bộ dạng đáng yêu ngây thơ, không biết vì sao lại khiến hắn cảm thấy giật mình.

Không phải loại rung động giữa nam và nữ, mà là trong lòng thần thờ.

Giống như người đi trên đường nhìn thấy một chú cún con chưa cai sữa mất mù, sẽ không kiềm được mà vươn tay ra chọt vào đôi mắt mù đó. Nghe tiếng cún con nức nở gào khóc, bất luận né tránh thế nào cũng không thoát...

Chính là cảm giác nắm giữ sinh mạng kẻ khác trong tay!

Trên đời này có hai loại biến thái.

Một loại còn chút lòng tốt, khi đối mặt với người khuyết tật sẽ không nhận được xuất hiện cảm giác bản thân ưu tú.

Một loại khác là ma quỷ thật sự, bọn chúng sẽ không nhận được muốn khi dễ, sỉ nhục, chà đạp!

Đồng thời sinh ra cảm giác sung sướng và thỏa mãn.

Phồn Tinh hoàn toàn không ý thức được bản thân chưa làm cái gì, cũng đã có người yên lặng để tâm đến cô.

Vợ chồng Vân Tiểu Hòe đưa thực đơn cho Vân Gia Duyệt: "Bảo bối, muốn ăn gì nào?"

Vân Gia Duyệt quay sang bên cạnh hỏi Ngụy Tử Trác: "Anh Tử Trác, anh muốn ăn cái gì?"

Bốn người bàn bạc thảo luận, cười cười nói nói.

Trong lòng bà ngoại đau đớn, hận không thể lập tức ôm lấy Phồn Tinh của bà, an ủi cục cưng vài câu.

Thật đúng là không có lương tâm, không nhìn thấy ở đây còn một đứa con gái nữa sao?

Thế mà không hỏi xem Tinh Tinh muốn ăn gì?

Cũng đã nhiều năm không gặp như vậy, ngay cả giả vờ dỗ dành trẻ con cũng không được sao?

Bà nhìn Phồn Tinh của bà, bộ dạng đáng thương không có ai quan tâm..

Hả?

Bà ngoại nhìn cô bé Phồn Tinh đang gọi phục vụ, yên lặng nuốt nước mắt vào trong. Hình như do đứa trẻ không thân thiết với cha mẹ nên cũng không có đáng về quá khổ sở. Ngược lại còn rất có hứng thú với đồ ăn.

Cô bé ngẩng cao khuôn mặt nhỏ, nghiêng đầu hỏi người phục vụ đứng cạnh bàn.

"Có châu chấu trứng dẫu không?"

Khóe miệng nhân viên co giật: "Không có." Đây là món gì? Nghe sao ghê quá.

Phồn Tinh cau mày có chút không vui.

"Còn thịt rắn nướng?"

"Không có." Nhân viên phục vụ nhìn cô gái mang bộ dạng ngốc nghếch liền hiểu rõ, hóa ra là người thiếu năng.

"Thịt rắn xào?"

"Cũng không có." Sau khi biết cô bé trước mặt khác với người thường, trong lòng người phục vụ có chút không kiên nhẫn. Hỏi nhiều như vậy có ích gì? Cuối cùng người quyết định cũng không phải kẻ ngốc này.

"Súp rắn thì sao?"

"Thật ngại quá, món cô chọn chúng tôi đều không có." Sao lại thích rắn như vậy?

"Chà."

Giọng điệu của Phồn Tinh tràn ngập sự ghét bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (19)

Editor: Mai Tuyết Vân

Tạ Tuệ Tú và Vân Gia Duyệt đều phải giữ dáng, Vân Tiểu Hòe và Ngụy Tử Trác cũng chú ý thực phẩm tốt cho cơ thể, bình thường đồ ăn hằng ngày ở nhà đều được người làm chuẩn bị cẩn thận. Hôm nay ở huyện nhỏ lại không có cách nào tỉ mỉ như vậy, vì thế chỉ đơn giản gọi vài món chay và hai món mặn.

Thịt cá không tốt cho hệ tiêu hóa.

Còn từ trước đến nay Phồn Tinh đều là...Không thịt không vui!

Sau khi dùng cơm xong, Phồn Tinh lặng lẽ lấy cuốn sổ đen trong túi ra, ngoại trừ bà ngoại thì đều ghi tên tất cả lên.

Mời khách ăn cơm lại không cho thịt, thật keo kiệt.

Nếu Vân Tiểu Hòe biết được vì chút thịt mà bị ghi thù, sợ rằng sẽ tức hộc máu.

Ngụy Tử Trác lại càng là...

CMN! Nếu hần biết cô ngốc này ngày thường đều chậm chạp nhưng lại vì một bữa cơm không thịnh mà cho hần vào sổ đen, hần nhất định sẽ thổ huyết mà chết! Hiểu rõ cái gì gọi là tai bay vạ gió không?

*

"Đây là nơi tồi tàn nào vậy? Phòng thế này mà để người ở sao?"

Đi đường dài mệt mỏi, người nhà họ Vân định nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau sẽ giải quyết chuyện học cho Phồn Tinh. Nhưng trong mắt Vân Gia Duyệt bị nuông chiều từ bé thì khách sạn tốt nhất huyện giống như ổ chó vậy.

Không, thậm chí còn kém hơn chuồng chó nhà bọn họ!

Ít nhất thì chuồng chó vẫn dùng gỗ lim thượng hạng tỉ mỉ dựng thành nhà nhỏ. Bên trong trải thảm chần và đồ chơi đều là thứ tốt nhất.

Không hiểu sao Vân Gia Duyệt lại oán hận Phồn Tinh.

Nếu không vì cuộc điện thoại kia, vì sao cô ta phải đến huyện nhỏ này?

Đầu óc đã ngu dốt không học được thì đừng học nữa. Cần gì phải cưỡng cầu như thế làm gì?

Đây là lần đầu tiên Phồn Tinh ở khách sạn, tò mò đi tới đi lui trong phòng, sờ cái này cái kia. Sau đó đứng dưới vòi sen trong phòng tắm, tẩy mấy vụn vụn.

Sau khi sờ lung tung, chốt khóa mở ra.

"Rào rào." Tiếng nước chảy vang lên, nước từ vòi hoa sen xả xuống.

Phồn Tinh bị ướt sũng...

Trùng mắt nhìn, lại trùng mắt nhìn.

Hạt nước theo hàng mi cong vút rơi xuống, Phồn Tinh rất lâu sau mới có phản ứng.

Sau đó cảm thấy rất thích thú, yên lặng vụn mờ vòi sen...

*

Sáng sớm ngày hôm sau, Vân Tiểu Hòe dẫn người đến trường học đứng đầu huyện.

Ông ta lẫn lộn trong thương trường nhiều năm như vậy, tích góp được nguồn nhân lực không thể khinh thường. Trong sổ giáo dục của tỉnh có người quen cũ của ông ta, tiện miệng chào hỏi một tiếng, tên Phồn Tinh đã được đưa vào danh sách trường đứng đầu huyện.

Hôm nay trước tiên đưa Phồn Tinh đi làm quen, sau hai ngày nữa sẽ chính thức khai giảng, lập tức nhập học là được.

Vợ chồng Vân Tiểu Hòe và Vân Gia Duyệt một nhà ba người đi phía trước. Vân Gia Duyệt nũng nịu ôm chặt lấy tay cha mẹ.

Hiểu lòng con không ai bằng cha mẹ, bày ra địa vị của mình trong nhà, khiến người khác biết mình không thể chen ngang.

Phồn Tinh chậm rãi đi phía sau, hoàn toàn không để tâm đến chút thủ đoạn này.

Toàn bộ tâm tư của Vân Gia Duyệt đều đặt lên người vợ chồng Vân Tiểu Hòe, thế nên không nhìn thấy được ánh mắt của Ngụy Tử Trác lại thi thoảng dừng lại trên người Phồn Tinh.

Ngụy Tử Trác cảm thấy hần cũng không có ý gì khác, chỉ là cảm thấy mới lạ mà thôi.

Rõ ràng dung mạo giống hệt Gia Duyệt, nhưng tính cách ngay thơ khờ khạo lại hoàn toàn khác biệt.

Gia Duyệt là một công chúa nhỏ, tuy rằng khi làm nũng sẽ biết làm nũng, nhưng bên trong lại tràn ngập sự kiêu ngạo.

Còn cô tuy trời sinh thiếu năng, nhưng cũng không có cảm giác như trẻ con ba tuổi.

Trước kia hần đã từng nhìn thấy trẻ thiếu năng, miệng thì chảy nước miếng, mắt đảo qua đảo lại thường cười ngây ngô, vừa nhìn đã khiến người khác phiền chán.

Nhưng Vân Phồn Tinh ngoại trừ phản ứng chậm chạp, còn lại rất...Đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (20)

Editor: Mai Tuyết Vân

Phồn Tinh cảm thấy có người dùng ánh mắt vô cùng ghê tởm nhìn cô chăm chăm. Có chút mất hứng ngẩng đầu lên, nhìn qua đó.

Bất gặp ánh mắt của Ngụy Tử Trác thì cau mày. Có chút không thích, ở đây có một tên đại ngốc nhìn cô đấy.

Suru Thần Hào: [??]

Thật sự nghĩ như vậy sao, bà cô?

Nghĩ lại thì lấy IQ của cô so với IQ của người ta, cô còn nghĩ như thế ư?

Ngụy Tử Trác sừng sốt một lát, lập tức mỉm cười. Thú vị, thật sự rất thú vị.

Rõ ràng là một kẻ ngốc nhưng hình như... Lại rất nhạy bén.

Hiệu trưởng tự mình tiếp đón Vân Tiểu Hòe, tuy rằng nhìn thấy con gái của ngài Vân đây hình như đầu óc có vấn đề, nhưng cũng chẳng sao chỉ là một suất học thôi mà.

"Xin ngài Vân cứ yên tâm, cục trưởng Lý đã có dặn dò, đến lúc đó Vân tiểu thư sẽ lập tức nhập học lớp dạy thực nghiệm của tôi."

Vân Tiểu Hòe rất quen thuộc với sự khoan đãi đặc biệt này, tập mãi đã thành thói quen.

Sau khi trò chuyện xong, đoàn người rời khỏi trường học.

Thời tiết mùa hè, thất thường giống như con nít vậy. Vừa đến cổng trường, không hề có điềm báo trước sấm chớp bất ngờ rền vang, sau đó mưa rất to. Rõ ràng mặt trời còn treo cao trên đỉnh đầu, vừa mưa một cái đã không thấy đâu.

"Bác trai bác gái, con đi gọi xe." Ngụy Tử Trác nói.

Vợ chồng Vân Tiểu Hòe và Tạ Tuệ Tú đề to về vô cùng hài lòng với hấn, tuổi của đứa trẻ Tử Trác này không lớn, nhưng lại lo lắng chu đáo mọi chuyện. Bọn họ trú mưa dưới hiên trường, còn hấn yên lặng đi gọi xe.

Không bao lâu sau, Ngụy Tử Trác đã gọi được xe đến, xe bốn chỗ mà đến sáu người thật ra ngượng ngạo. Nếu để Phồn Tinh và bà ngoại ở lại đi chuyến sau, hai người này đều giống "người già yếu", nhất định không thể tự mình gọi xe.

Vợ chồng Vân Tiểu Hòe và Vân Gia Duyệt xưa nay cũng chưa từng để bản thân thiệt thòi, tuy rằng mưa lớn tới rất nhanh nhưng ai biết sẽ mưa bao lâu?

Vân Gia Duyệt mỉm cười: "Ở đây có mùi bùn đất, con không đợi chuyến sau đâu.""

Vợ chồng Vân Tiểu Hòe cũng cảm thấy như vậy.

Lúc này, Ngụy Tử Trác khéo hiểu lòng người nói: "Chi bằng thế này vậy, bác trai bác gái, em Gia Duyệt và bà ngoại về khách sạn trước, cháu ở đây với em Phồn Tinh đợi chuyến sau.""

Vân Gia Duyệt cau mày: "Sao thế được?"

"Không sao cả, đợi một lát mà thôi. Em và hai bác đã mệt vì đi tàu, tuổi bà ngoại đã cao, anh ở đây chờ là điều nên làm.""

Nói có tình có lý, còn tỏ vẻ mình vô cùng khiêm tốn, kính già yêu trẻ.

Bốn người Vân Tiểu Hòe đi trước. Trước khi đi, Vân Gia Duyệt còn kiêu ngạo nhìn thoáng qua Phồn Tinh giống như đắc ý.

Phồn Tinh không có cảm giác gì.

Mắt thấy chiếc xe đã chạy mất hút, Ngụy Tử Trác hơi nghiêng đầu nhìn cô. Vì mưa trút xuống vừa to vừa mạnh, không ít nước văng lên đây. Cô gái nhỏ mặc chiếc áo trắng bình thường, sau khi thấm nước mưa liền hiện ra áo ngực bên trong.

Trên mặt cô không trang điểm, khuôn mặt trắng nõn mềm mại, con ngươi đen láy trong suốt, chính cô lại hồn nhiên ngây ngô.

Hầu kết của Ngụy Tử Trác lên xuống, hắn lớn hơn Văn Gia Duyệt hai tuổi. Hơn nữa là con nhà giàu từ nhỏ kinh nghiệm sống cũng phong phú. Trên phương diện nam nữ hắn đều đã trưởng thành, có gì không hiểu chứ?

Thậm chí hắn còn hiểu biết nhiều hơn người bình thường! Điều gì mà khiến người khác cảm thấy vô cùng thú vị? Chính là trong sự đơn thuần mà vô ý để lộ ra sự gợi cảm

Phồn Tinh hoàn toàn không biết bản thân mình trong lúc vô tình đó đã bị người khác khinh nhờn...

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (21)

Editor: Mai Tuyết Vân

Phồn Tinh bất ngờ bị người khác chắn trước mặt, dùng lưng ngăn toàn bộ nước mưa thay cô, sau đó hai tay chống lên tường, kẹp cô ở giữa bức tường và hắn.

Phồn Tinh đưa mắt nhìn, người này chắn trước mặt cô, ngăn cô suy nghĩ.

"Em Phồn Tinh bị ướt, anh giúp em che mưa." Ngụy Tử Trác khẽ mỉm cười, vẻ mặt bình thản ung dung, giống như không có bất kỳ ác tâm nào.

Hắn không hề kiêng dè, chính là ý vào việc IQ của Phồn Tinh không cao, nghe không hiểu ẩn ý trong lời nói của hắn, cho nên mới ngông cuồng như thế.

Hơn nữa cảm giác này thật kích thích, ngày thường vì giữ gìn hình tượng nên từ trước đến nay hắn đều dùng hình ảnh một thiếu gia lịch thiệp để xuất hiện, hiếm khi lộ ra bản tính.

Trên thực tế, quả thật nhìn Phồn Tinh rất hoang mang. Ngụy Tử Trác thích thể này, đáng vẻ dễ thương ngây thơ như một chú nai con.

Sau khi Phồn Tinh nhận ra Ngụy Tử Trác thì đưa tay lên, rồi lại nhìn Ngụy Tử Trác.

Dùng tốc độ nhanh như sét đánh ngồi thụp xuống, nhanh chóng chui ra bên dưới cánh tay của hắn, vội vàng đứng vững bên cạnh.

Đừng động đến cô, vạ nhất đánh hắn ngu thì không tốt.

Chính Ngụy Tử Trác cũng mơ hồ không hiểu, sao Phồn Tinh lại giống chú cá chạch nhỏ chui ra từ dưới nách hắn thế?

Sau đó không kịp phòng bị đã bất ngờ bị đánh trúng một quyền, bị người ta đập trên mặt đất hung hăng chà đạp.

"Chấn mưa con mẹ mày!" Thích Hà xông lên đâm một cú vào mặt Ngụy Tử Trác.

Hắn thuê phòng trọ ở gần trường học, lúc xuống dưới mưa thuốc lại vô tình nhìn thấy cô ngốc Phồn Tinh đi cùng vài người. Sau khi họ đi rồi chỉ còn lại cô ngốc và một nam sinh.

Thích Hà vốn không muốn xen vào chuyện người khác, nhưng khi ngắm lại bản thân và cô ngốc tốt xấu gì cũng từng là bạn học.

Huống chi hắn còn vì trúng đầu châu chấu cho cô ngốc mà tay bị hành hạ không ra hình dáng gì.

Nhìn thấy nam sinh chó má kia vây quanh con heo hắn nuôi nhìn tới nhìn lui, có phải hắn nên đi xem không?

Tất nhiên phải đi rồi!

Cuối cùng lạng lẽ đến gần, liền nghe thấy lời nói của Ngụy Tử Trác.

Cô bé ngốc nghe không hiểu, nhưng hắn nghe thì hiểu rất rõ ràng!

Đừng hỏi hắn vì sao hiểu được.

Hắn đáng khinh, hắn xấu xa, nửa đêm hắn đọc sách cấm kỵ, hài lòng chưa?

Chết tiệt!

Hắn đồng cảm với người khuyết tật, chưa từng xuống tay với cô bé ngốc, dạng chó đội lốt người này lại có tâm tư dơ bẩn kia!

Cái gì mà che mưa chứ, sao không che mưa thay cha mẹ người ta luôn đi?

Phồn Tinh yên lặng đứng bên cạnh xem trò, may mắn cô chạy trốn rất nhanh.

Sau đó lấy một viên kẹo từ trong túi áo. Vừa ăn kẹo vừa xem người khác bị đánh rất vui vẻ.

Lúc đó Suru Thần Hào liền nóng nảy: [Sao cô còn trơ mắt nhìn Thích Hà hư hỏng chứ?] Nhìn bộ dạng Thích Hà đánh người đến đỏ mắt, từng bước từng bước đi lệch đường, trở thành trùm phân diện.

Phồn Tinh chậm chạp: "Ừ, cũng đúng."

Suru Thần Hào: [...]

Tồn thọ mà! Nói thẳng ra có phải cô đã hoàn toàn quên mất việc kéo Chiến Thần đại nhân theo con đường ngay thẳng rồi không?

"Không được đánh." Phồn Tinh kéo góc áo của Thích Hà.

Sau khi Thích Hà đánh đủ mới đứng dậy, mặt lạnh nhìn cô ngốc: "Mẹ nó, IQ thấp thì thôi đi, ngay cả chút phòng bị cũng không có sao? Cô có biết vừa rồi hấn nói..." Là có ý gì không?

Nói được một nửa, Thích Hà không nói nữa.

Chết tiệt!

Đúng là rất khó nói.

Thích Hà tức giận chống nạnh xoay người, không thèm nhìn Phồn Tinh.

Cô ngốc này không chỉ ngu đần mà còn là một đứa phiền phức.

Thích Hà xoay người, Phồn Tinh cũng đi theo, vòng ra trước mặt hấn, bộ dạng nghiêm túc nói: "Đánh người là không tốt."

"Á." Ngụy Từ Trác hít một hơi.

Đánh người không tốt, còn đập người là tốt sao?

Cô đập ông đây rồi, còn đập vào đầu ngón tay, còn cúi đầu nhìn nữa chứ.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (22)

Editor: Mai Tuyết Vân

Ngụy Từ Trác đau sắp ngất, Phồn Tinh cảm thấy hình như mình đã giẫm phải thứ gì đó, cúi đầu nhìn thoáng qua. Nghiêng đầu một cái nhìn ngón tay bị cô giẫm lên.

Sau đó cũng không tỏ vẻ gì ngáng đầu tiếp tục nói với Thích Hà: "Sau này cậu đánh người, sẽ vẽ ba con rùa."

"Cô..." Quả thực Thích Hà tức đến không thở nổi.

Suru Thần Hào yên lặng nhìn thấy tất cả, càng xem càng cảm thấy... Đúng như người họ Ngân đã nói, nhà bọn họ gọi con gái út Ngân Phồn Tinh này là một phần tử nguy hiểm.

Nói cô thông minh thì IQ của cô lại không bằng người thường. Còn nói cô ngốc... Kẻ ngốc phần lớn đều chịu thiệt thòi, nhìn cô xem đã từng chịu phần thua bao giờ đâu?

Bạn có tin hay không, sở dĩ cô đập lên tay Ngụy Từ Trác vì tuy cô nghe không hiểu ẩn ý của hấn, nhưng lại cảm thấy vô cùng đáng ghét nên không chút do dự tiếp tục đập hấn.

Kẻ ngốc có não biến thái như vậy, lực sát thương rất lớn!

*

Ngón tay của Ngụy Từ Trác suýt chút nữa là đứt rồi, nhưng cũng không dám nói thật.

Chỉ dám nói không cần thận bị cửa kẹp trúng, cho nên làm Vân Gia Duyệt vô cùng đau lòng. Sau đó trút mọi oán hận lên người Vân Phồn Tinh, nếu không phải vì cô, bọn họ cần đến chỗ quái quỷ này làm gì?

Đúng là cái đồ sao chổi!

Vợ chồng Vân Tiểu Hòe vốn nghĩ nếu cô đòi về nhà thì thuận đường mang về luôn. Cuối cùng không hề có, vì thế ở lại huyện thêm hai ngày rồi lập tức rời đi.

Điều kiện ở đây quá kém, ở lại thêm một ngày đúng là dày vò. Còn về phần Phồn Tinh mà nói, đợi cô lớn thêm chút nữa, ít nhất là 16 thì tính tiếp.

Bây giờ còn nhỏ, sức hấp dẫn còn chưa lớn. Làm sao bọn họ lại có thể nghĩ ra khi đám cảm thú nổi lòng bất lương thì vốn không quan trọng tuổi tác.

*

Thích Hà nhìn Vân Phồn Tinh chân trần ngồi trên ghế, sau đó lại nhìn về phía bà ngoại. Khó trách mọi người đều nói, người sợ nổi tiếng, heo sợ mập.

Lúc trước hẳn không có tiền đồ thì hẳn không xứng đáng có tương lai. Bây giờ hẳn dành vị trí đứng đầu kỳ chuyển cấp của huyện, bà ngoại của cô ngốc lại đứng trước mặt hẳn, sau đó bắt đầu dùng ánh mắt sùng bái nhìn hẳn.

Loại cảm giác nở mày nở mặt này là sao? Chẳng lẽ hẳn thật sự là người đối trá, nông cạn, thích giả bộ ư?

"Thích Hà, Tinh Tinh nhà chúng ta rất dễ bị người khác bắt nạt, hai người các cháu lại cùng quê, sau này Tinh Tinh nhờ cháu chăm sóc.""

Tuy rằng lúc trước đập cửa nhà họ Thích, gặp mặt lại mừng là đồ ranh con, nhưng bà ngoại không có chút nào xấu hổ. Tác phong của người già quá hung hăng, cảm thấy trẻ con cùng quê nên giúp đỡ nhau là lẽ thường tình.

Nếu không phải nể mặt cô ngốc Vân Phồn Tinh, Thích Hà nhất định sẽ cười lạnh, ha ha.

Đôi mắt mờ mờ của bà ngoại nhìn một lượt thì biết Thích Hà ở một mình lại thuê căn phòng lớn như vậy. Nếu thêm Tinh Tinh cùng ở cũng không có vấn đề gì. Ký túc xá của trường học quá đắt, hơn nữa điều kiện cũng không tốt. Chẳng may mấy nữ sinh khác bắt nạt Tinh Tinh, Tinh Tinh lại không biết tố giác.

Muốn đứa trẻ được sống tốt vẫn nên để người quen chăm sóc. Bà ngoại đã suy nghĩ thỏa đáng, hơn nữa còn không chút khách khí nói ra suy nghĩ của mình, lại dùng thái độ hợp tình hợp lý biểu đạt.

"Cháu và Tinh Tinh cùng quê.""

"Mọi người đều là người cùng thôn, phải giúp nhau một tay chứ!""

Nói đến mức này, Thích Hà thật sự rất phiền chán, chuyện này ông đây không giúp thì thế nào?

Nhưng khi nhớ lại lúc trước, hẳn kiên nhẫn làm đồ ăn cho cô ngốc. Thích Hà cũng không biết vì sao, lại không phản đối những lời khiến người ta phiền chán kia.

Hơn nữa đến cuối cùng, còn đồng ý nữa.

Cô ngốc Vân Phồn Tinh đúng là không hợp ở ký túc xá. Hơn nữa chuyện xảy ra vào ngày trời mưa kia, còn rành rành trước mắt Thích Hà.

Lỡ có ai đó muốn lừa gạt cô ngốc làm chuyện gì đó, mẹ nó, đúng là không có cách nào nhẫn nhịn được!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (23)

Editor: Mai Tuyết Vân

Năm học bắt đầu, Thích Hà dặn dò Phồn Tinh.

"Tôi dặn cô này, khi ở trường không được để lộ chuyện chúng ta quen biết từ trước nghe không?" Hấn không muốn tin đồn cô ngốc thích hấn lan đến đây, tốt nhất là hai người cứ xem như không biết nhau.

Tuy ở chung một nhà, nhưng Thích Hà vẫn muốn giữ chút tôn nghiêm của bản thân. Chỉ cần giấu tốt thì sẽ không ai biết hấn có quen cô ngốc.

Cái gì, bạn hỏi hấn và cô ngốc đang có mối quan hệ gì à? Chính là kiểu quan hệ bố thí thương hại, đã hiểu chưa?

Phồn Tinh đang tiện tay xoay vặn khối lập phương rubik, đôi mắt hạnh ngẩng lên nhìn hấn: "Thích Hà, tôi không biết giặt quần áo.""

Từ trước đến nay cô chưa bao giờ giặt đồ nên không biết. Quần áo ba ngày chồng chất ở kia, cô còn bốn bộ sạch sẽ. Cô không biết nhưng Thích Hà biết, vì thế cô mới nhìn hấn.

"Tôi đang nói với cô chuyện sau khi khai giảng!"" Thích Hà hít một hơi sâu có dự cảm xấu.

Phồn Tinh gục đầu xuống, lại tự nói: "Tôi sắp không còn đồ mặc rồi.""

Thích Hà:... Mẹ nó!

Hấn có một cảm giác, đầu óc cô ngốc này vô cùng cố chấp. Nếu bạn không giải quyết vấn đề của cô, cô sẽ không nói chuyện về vấn đề của bạn.

Mà vấn đề lớn nhất lúc này chính là...Cô không biết giặt quần áo, chẳng lẽ muốn hấn giặt giúp sao?

Đàn ông con trai lại giặt quần áo giúp con gái, có quá đáng không? Không thể giặt, cả đời này cũng không thể!

"Quần áo ba ngày qua tôi giặt giúp cô, có phải cô sẽ nghe lời tôi dặn không?" Chà, từ lúc nào mà hấn tự tát mình thế? Mặt là của hấn, tát một cái thì có sao?

Con người trong suốt của Phồn Tinh lấp lánh: "Được.""

Thích Hà ghen lời, cmm, hấn chỉ biết rõ ràng là cô nghe hiểu hấn nói gì! Khôn ranh như quý, thật sự là người thiếu năng sao? Thích Hà lại một lần nữa tự nghi ngờ nhận thức của bản thân.

Suru Thân Hào cũng giống như vậy.

[???] Cô ngốc, hiểu được thật sao? Nhưng để Chiến Thần đại nhân giặt quần áo, thật sự làm vậy ư?

Lần đầu tiên Thích Hà giặt quần áo cho con gái, hơn nữa còn là váy ngắn, trong lòng vừa thẹn vừa ngượng còn có chút xấu hổ và giận dữ muốn chết. Cho nên tùy tiện cầm lấy ném tất cả vào trong chậu, cầm lấy một vật bắt đầu chà xát.

Càng giặt càng cảm thấy không thích hợp, hình như mảnh vải hơi nhỏ. Cúi đầu nhìn một cái, lập tức đỏ mặt. Cảm thấy có người bên cạnh đứng nhìn, vì thế ngẩng đầu lên trong tích tắc đã tái mặt.

Vừa xanh vừa hồng, vô cùng kích thích.

Càng kích thích hơn chính là Phồn Tinh bộ dạng nghiêm túc nói: "Nhẹ một chút, đừng làm hồng.""

Thích Hà tức giận:...

Chết tiệt! Không giặt nổi!

Đứng phắt dậy, đi uống cốc nước bình tĩnh lại!

Qủa nhiên, lúc đó bị ma quỷ sai khiến mới đồng ý để cô ngốc Vân Phồn Tinh vào ở cùng. Cô không chỉ là kẻ ngốc mà còn là một đứa phiền phức.

Sau khi bình tĩnh xong, Thích Hà đã tỉnh táo vẫn phải tiếp tục đi giặt quần áo.

Hấn mắc bệnh rối loạn cưỡng chế, nếu có một việc không làm xong lòng sẽ rất bất an.

Đỏ mặt nhìn áo lót thiếu nữ trong tay, Thích Hà ngửa đầu có cảm giác trời muốn diệt hấn.

Hấn rõ ràng là đang làm bảo mẫu người ta mà!

*

Sau khi khai giảng, Thích Hà phát hiện thế mà Vân Phồn Tinh lại học cùng lớp với hấn.

Dựa vào IQ của cô, được phân vào lớp chọn quả thực lãng phí suất học.

Chức nhiệm lớp làm như không thấy một người như vậy, sắp xếp cô ở bàn cuối cùng trong lớp. Chỉ cần cô không quấy rầy các bạn khác là được, giống như một linh vật, bình yên vượt qua trung học là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (24)

Editor: Mai Tuyết Văn

Về phần Thích Hà, quả thực khiến giáo viên vừa yêu vừa hận. Hắn rất thông minh đều học trước kiến thức bài giảng của giáo viên. Nhưng chính vì thông minh, biểu hiện của hắn lại vô cùng lêu lổng.

Lên lớp ngủ, cà lơ cả phát, hút thuốc trong wc, không nghe dạy bảo. Không chơi cùng học sinh ngoan, lại đi giao du với đám bạn ngỗ ngáo.

Máy mắn là còn chưa đi học đã đánh nhau đấy. Bạn cho rằng Thích Hà không muốn sao? Tạm thời hắn vẫn không dám, vì hắn phát hiện mỗi lần hắn muốn đến nơi xảy ra đánh nhau, vừa ra khỏi cổng trường thì cô ngốc Vân Phồn Tinh đã chậm rãi theo sau lưng hắn.

Dường như trong yên lặng nói với hắn rằng, đừng sợ cô đi theo nhưng không làm gì đâu. Đợi khi hắn đánh người thì cô sẽ đến, về rồi lên mặt hắn.

Thích Hà cảm thấy tạm thời hắn không thể mất thể diện được! Hắn về nhà, nhìn Phồn Tinh ném quần áo vào trong chậu, cau mày sau đó thở dài, rồi chấp nhận số mệnh bỏ chút bột giặt vào rồi giặt đồ.

Giặt đồ cho con gái, trước lạ sau quen, qua ba bốn lần thì không còn ngại nữa. Giặt xong sẽ phát hiện, mẹ nó, áo ngực con gái rất mềm.

*

Tiết thanh minh học kỳ một năm nhất, có người quen tìm đến nhà. Chính xác hơn mà nói là người thân của nhà họ Thích.

Nghe nói dạo này việc làm ăn của nhà họ Thích gặp chút chuyện, vì thế tiết thanh minh trở về tảo mộ, tiện thể sửa lại mộ phần tổ tiên, cầu họ phù hộ làm ăn thuận lợi.

Sau đó ông ta nhớ ra mình còn một đứa con trai như hắn, vì thế tiện thể đến xem. Thích Mộc Vũ mang theo Thích Thịnh về nhà cũ, sau khi nghe ngóng thì biết Thích Hà đã thuê nhà trên huyện, vì thế đi tìm.

"Con ở chung với người khác sao?" Thích Mộc Vũ liếc mắt nhìn thấy quần áo phơi ngoài ban công, nữ có nam có.

Thích Hà mặt lạnh nhìn người cha trên danh nghĩa của mình: "Có liên quan gì đến ông?"

"Còn nhớ mà trêu đùa phụ nữ, mày có tiền đồ gì chứ?" Máy mắn ông ta còn có một đứa con khác, nếu không gặp phải đứa bất hiếu như vậy có thể khiến ông ta tức chết.

Thích Hà nghe xong lại cảm thấy không thoải mái.

"Không phải ông đã sớm biết tôi không có tiền đồ sao?" Thích Hà cười lạnh một tiếng: "Nếu không đưa tôi về nông thôn làm gì?"

Có mẹ kế còn có ba dượng, mẹ hắn xương cốt còn chưa lạnh, Thích Mộc Vũ đã sốt ruột cưới vợ hai. Hơn nữa còn mang về Thích Thịnh nhỏ hơn hắn vài tháng. Một người đàn ông như vậy, bạn cảm thấy ông ta có ý thức trách nhiệm gì sao?

Thích Thịnh ở bên thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng khinh thường. Thật ra lần này hắn hoàn toàn không muốn trở về, đều do mẹ hắn quá cẩn thận lo rằng Thích Hà quyết chí tự lập, đến khi trưởng thành sẽ quay về giành tài sản. Thế nên mới để hắn đến xem thử.

Thật rõ ràng đây là một kẻ bỏ đi, thậm chí hắn còn không xem Thích Hà là đối thủ, đó mới chính là sự sỉ nhục với hắn!

Thích Mộc Vũ nói một câu, Thích Hà oán trách một câu.

Cuối cùng khiến ông ta mất kiên nhẫn, lập tức tát một cái lên mặt Thích Hà!

"Tao cho mày ăn mặc, còn để mày đi học, không phải để mày hỗn tao." Thích Mộc Vũ nhìn con trai, trong lòng càng phiền chán.

Thích Hà liếm môi, nửa mặt bên đau đến chết lặng: "Lời này ông nói sai rồi, tiền ông cho tôi ăn học, đều do mẹ tôi để lại. Dựa vào phụ nữ ăn com mềm, ăn xong còn không muốn nhận sao?"

Thích Mộc Vũ tức giận suốt chút nữa đánh chết Thích Hà. Trước khi theo Thích Mộc Vũ rời đi, Thích Thịnh mỉm cười khiêu khích với Thích Hà.

Đồ bỏ đi!

Thích Hà nằm trên mặt đất, dựa vào chân ghế, ngẩn người hồi lâu, sau đó bỗng nhiên bắt đầu cười, cười xong lại khóc.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (25)

Editor: Mai Tuyết Vân

Không một ai biết khi Thích Mộc Vũ đến tìm hắn, thật ra Thích Hà rất vui vẻ. Hắn cho rằng cuối cùng cha đã nhớ đến hắn, cho rằng trong lòng Thích Mộc Vũ vẫn còn đứa con trai là hắn. Cho rằng...Bản thân còn chưa hoàn toàn bị ruồng bỏ.

Cuối cùng sự thật lại chứng minh, chính hắn đã si tâm vọng tưởng. Hắn giống như một món đồ bị người khác tiện tay vứt bỏ, còn cho rằng bản thân có chút hữu dụng. Trên thực tế trong lòng người khác, một chút ảnh hưởng cũng không có.

Vừa rồi hắn cố tình chọc giận Thích Mộc Vũ, hắn muốn nhìn thấy ông ta có thể tuyệt tình đến mức nào? Có bản lĩnh thì đánh chết hắn đi!

Quả thật người ta đã không coi hắn là con trai, lúc đánh chưa từng nương tay. Bây giờ hắn không thể cử động, Thích Hà vừa khóc vừa cười, cuối cùng nhận không được bắt đầu cười lạnh.

Có đôi khi làm chết tâm người khác, thật ra là chuyện hết sức dễ dàng. Chỉ cần niềm tin sụp đổ, biết bản thân hoàn toàn bị người khác vứt bỏ, biết mình không là gì, tâm tư sẽ hóa thành tro bụi. Hoàn toàn rơi vào cái hố của sự tuyệt vọng khôn cùng.

Khi trời đã tối Phồn Tinh mới trở về. Lên lớp ăn vụng hạt điều thì thôi, sau khi ăn xong còn nhét cái túi chưa đóng vào bàn học. Hạt điều từ trong bàn học rơi xuống mặt đất, khiến cho giáo viên toán té gãy chân, cái này thì quá đáng rồi!

Ngay cả khi sau lưng cô có chỗ dựa, cũng không chịu nổi việc cô gây họa như thế!

Phạt, tất nhiên phải phạt! Vì thế bị phạt trực nhật, quét dọn vệ sinh một tháng. Vừa quét dọn vừa cắn hạt dưa, hoạt động não của cô cũng thật kỳ lạ.

Phía trước thì quét, phía sau xả vỏ hạt dưa. Quét rồi lại quét, quét xong một đường dài sau khi nhìn lại thì sao? Vì sao lại bẩn như vậy, thế là quét thêm lần nữa.

Đội khi cô quét dọn vệ sinh xong, học sinh nội trú cũng đã hoàn thành việc tự học buổi tối trở về ký túc luôn rồi.

Phồn Tinh mở cửa, vô cùng tò mò nghiêng đầu nhìn. Vì sao không mở đèn? Bông hoa nhỏ Thích Hà không ở nhà sao?

Sau khi đi vào bên trong mới phát hiện, Thích Hà ngây ngốc ngồi dưới đất không nhúc nhích. Trên mặt có dấu tay, chắc là bị người ta đánh. Phồn Tinh ngồi đối diện Thích Hà, ánh mắt nhìn hắn chăm chú.

Suru Thần Hào nói: [Tiểu thư Phồn Tinh, cô an ủi hắn đi.] Tuyệt vọng thì đưa hy vọng, đau lòng thì cần an ủi, tránh để Chiến thần đại nhân sa đoạ mà hư hỏng.

Haizz, hành động đơn giản như thế mà còn cần nó phải dạy, đúng là quá ngốc! Nó vừa định tiếp tục dạy Phồn Tinh, làm thế nào để an ủi một chàng trai bị đau lòng.

Chỉ kịp thấy Phồn Tinh yên lặng lại gần Thích Hà một chút, sau đó nhanh như chớp ôm lấy cổ Thích Hà, bàn tay chậm rãi xoa đầu hắn.

"Ngoan, không đau lòng, tôi ở đây."

Trường hợp này, tình huống như vậy...

Suru Thần Hào cảm thấy hình như hơi lạ, nhưng cũng không nói ra được.

Thích Hà bất ngờ bị người khác ôm cũng không phản ứng kịp. Nhưng nếu là người bình thường, thật sự có thể cảm nhận được tầm quan trọng của tình cảm cha mẹ, bạn bè sao?

Phồn Tinh mạnh mẽ ôm người ta vào lòng, mạnh mẽ xoa đầu hắn, mạnh mẽ bảo hắn ngoan nào, có phải vô cùng giống người làm mẹ không?

Phồn Tinh cũng không biết phải an ủi người khác thế nào. Chỉ nhớ rằng có người từng đối xử với cô như vậy. Nhưng là ai thì cô không nhớ rõ.

Sau khi Thích Hà bị ôm, mới đầu không cảm nhận được, sau khi hồi phục tinh thần mới cảm thấy một mùi hương nồng nàn truyền đến.

Tiết thanh minh rất lạnh, hôm nay lại ăn đánh, đánh đến mức tan nát cõi lòng. Khiến hắn có cảm giác bị người ta vứt bỏ, không cảm nhận được chút ấm áp nào. Nhưng giờ phút này, hình như tiết trời đã dần ấm lên.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phán Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (26)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Ngày ngốc, tôi không còn người thân nữa rồi." Thích Hà nghẹn ngào nói.

Có cũng giống như không có, hắn vốn còn chờ mong vào tình thân. Sau bao nhiêu tháng năm đã hoàn toàn không còn thứ để nhớ nhung vào. Dường như toàn bộ thế giới chỉ còn lại một mình hắn, không ai có thể đi cùng hắn vậy.

Phồn Tinh đang ôm hắn, nghe theo lời nói của Suru Thần Hào, khô khan nói một câu: "Còn có tôi."

Suru Thần Hào nghẹn lời để nói, nó chỉ là một thần vật không có cảm xúc, vì sao còn muốn nó nói hộ nữa vậy?

Ba chữ vô cùng đơn giản kia giống như mưa mùa hạ, chậm rãi thấm dần vào lòng Thích Hà.

Quả thực cũng không có gì ngoài một lời nói, chỉ là sau khi bạn hoàn toàn tuyệt vọng, luôn hy vọng được ai đó kéo lại làm chỗ dựa cho bạn.

Lòng vốn đã lạnh thấu xương, nay lại chậm rãi tan chảy. Cuối cùng Thích Hà mới ý thức được, hình như hắn đang vui đầu vào ngực cô ngốc, lập tức xấu hổ đỏ mặt.

Lời của cô ngốc có ý gì? Hắn chỉ biết, cô đã thầm thích hắn rất lâu rồi!

Chết tiệt! Cô thích hắn vậy mà lúc trước còn ném hắn xuống sông! Còn vẽ rùa lên mặt hắn! Còn bắt hắn chiêm châu châu cho cô!

Thích Hà thật sự muốn quỳ đến nơi rồi. Đây là chuyện một cô gái thầm mến ai đó nên làm sao?

Được rồi xem như cô không thông minh liền tha cho cô vậy.

"Cậu còn buồn sao?" Phồn Tinh buông Thích Hà ra, đôi mắt hạnh đen láy nhìn hắn, tò mò hỏi.

Hắn không khó chịu, cô có thể cảm nhận được cảm xúc trên người hắn thay đổi.

"Cậu đói bụng không?" Phồn Tinh lại hỏi.

Thích Hà có chút ngạc nhiên. Sao thế cô ngốc này định nấu ăn cho hắn à?

Đúng là khi nhắc đến hắn có chút hơi đói rồi!

Sau khi Thích Mộc Vũ rời đi, từ trưa đến tối hắn còn chưa ăn gì.

"Ừ." Thích Hà quyết định cho Phồn Tinh một cơ hội nịnh bợ mình.

Cuối cùng đợi hồi lâu, cũng chỉ đợi được Phồn Tinh đưa tay ra, chọc chọc vào eo hắn, chớp đôi mắt nói rằng: "Tôi cũng đói bụng."

Vô cùng hợp tình hợp lý, giống như là chuyện hiển nhiên!

Giống như đang nói, thật ra cô cũng đang đói, vậy hắn mau đi nấu cơm đi.

Thích Hà:...Mẹ nó, vừa rồi không phải tự mình đa tình rồi sao?

Thích Hà tức giận đến mức hoàn toàn không nấu nổi mì, hắn vừa cảm thấy nhất định là cô ngốc đã yêu hắn đến mức liều mạng, bây giờ thì bắt đầu hoài nghi tình cảm này có bao nhiêu là thật.

"Đi thôi, tôi đưa cô ra ngoài ăn đêm.""

Hai người cùng nhau rời khỏi nhà, Phồn Tinh bắt ngờ vươn tay sờ đầu tay trên mặt Thích Hà: "Là ai bắt nạt cậu?" Là ai khi để bông hoa nhỏ cô nâng niu?

Lúc cô tức giận còn chưa đánh hấn, chỉ vẽ rùa trên mặt hấn mà thôi. Cuối cùng bông hoa nhỏ lại bị người khác đánh.

Trong lòng Phồn Tinh dâng lên một cổ tức giận! Cau mày, tức giận. Thậm chí trong ánh mắt cũng ẩn giấu sát ý. Nhưng lắc đầu một cái, chút sát ý kia hoàn toàn bị áp chế đi.

"Không sao cả, đều qua rồi, sớm muộn gì cũng có một ngày tôi sẽ đòi lại."" Thích Hà thâm ý sâu xa nói.

Nhưng Thích Hà chưa từng nghĩ đến cuối cùng là Phồn Tinh đòi nợ... Vĩnh viễn đều không cần dùng cách nói sớm hay muộn.

Phồn Tinh đòi nợ đều là chọn ngày không bằng gặp ngày! Có một số người vận khí không tốt.

Phồn Tinh chọn ngày không bằng gặp ngày, có một số người còn cố tình đến để trả nợ.

Khi Phồn Tinh đang vui đầu ăn thịt nướng, thì một giọng nói đã truyền đến: "Thích Hà.""

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (27)

Editor: Mai Tuyết Vân

Khi nhìn rõ người đến là ai, sắc mặt Thích Hà lập tức lạnh lùng. Thích Thịnh ở khách sạn gần đây, buổi tối ra ngoài đi dạo, vì bình thường phóng túng trong thành phố đã quen, đột nhiên đến huyện nhỏ này nên khó ngủ.

Phồn Tinh không ngẩng đầu lên, bàn thịt nướng này làm cô cảm thấy hình như mình vừa mở ra cánh cửa dẫn đến thế giới mới. Thịt bò nướng rất ngon, thịt dê nướng rất ngon, thịt ba chỉ cũng rất ngon. Nhưng nướng cùng với bắp và cà tím thì lại càng ngon hơn! Thậm chí rau xanh còn ngon hơn thịt nữa.

"Đây là cô gái mà mày ở chung sao?"

Thích Thịnh trên cao nhìn xuống chỉ có thể nhìn thấy cái đầu nhỏ của Phồn Tinh. Nói chuyện không hề kiêng dè, vừa nghe đã thấy có ác ý. Hấn đề ý nhất chính là những tháng ngày làm con hoang lúc trước.

Không thể ra ngoài ánh sáng, chỉ có thể che giấu. Trước khi mẹ hấn thành vợ hai, hấn đã từng thấy Thích Hà từ xa. So sánh với hấn giống như một con chuột phải chui rúc vậy, chỉ có thể hãm mộ và ghen tị.

Còn bây giờ, cuối cùng đã danh chính ngôn thuận rồi. Nhưng vì sao Thích Hà còn dùng loại ánh mắt khó nói thành lời kia nhìn hấn? Dường như không khác gì cách Thích Hà nhìn đồng đồ ăn trên bàn vậy.

Hai người cứ dùng ánh mắt giằng co, không ai nhường ai, không ai phục ai.

Phồn Tinh hoàn toàn không bị bầu không khí này ảnh hưởng, thừa dịp Thích Hà không chú ý, yên lặng vươn tay ra, chuyển bát bún xào đến trước mặt mình.

Vùi đầu tiếp tục ăn. Nỗ lực học tập, mới không phụ lòng người khác. Nhưng nỗ lực ăn mà nói, thì không giống như vậy.

"Thích Hà, đời này mày chỉ đến thế này thôi. Mày còn nhớ không, lần đầu tiên tao bước vào nhà họ Thích, mày đã nói gì với tao?"

Con riêng chính là con riêng, đời này không thể rõ ràng công khai, đời này đừng nghĩ đến tương lai.

Hấn nhớ rõ ràng rãnh mạch, khắc sâu trong xương, đời này kiếp này không thể quên được!

"Mày xem tao đi, nhìn mày bây giờ coi khác gì đồ bỏ đâu?"

Thích Hà im lặng nhưng bàn tay đã nắm chặt. Bây giờ hấn tỏ vẻ lạnh nhạt nhưng cũng chỉ là một thiếu niên mà thôi. Huống chi, mỗi lời Thích Thịnh nói đều chọc đúng chỗ đau của hấn!

Hơi thở của Thích Hà trở nên dồn dập, con ngươi đen lại, nơi đáy mắt một mảnh âm u. Dường như đã có phong ba bão táp vừa nổi lên trong đôi mắt.

Đúng lúc này, Phồn Tinh yên lặng bỏ từng que xiên nướng chồng lên nhau, còn chậm rãi ợ một tiếng...

Chà, ăn xong rồi.

Tuy IQ của cô không cao, nhưng bây giờ có chút chột dạ. Tất cả cô đều ăn hết, một chút cũng không chừa cho Thích Hà. Hình như không được tốt lắm.

Phồn Tinh đưa tay ra, chọc vào hông Thích Hà, giọng điệu đáng yêu mang theo chút nhún nhường: "Thích Hà, tôi muốn ăn nữa."

Suru Thần Hào cảm thấy cô ngốc này sắp thành tinh rồi. Nó quan sát lâu như vậy, sau đó đưa ra kết luận.

Bạn xem đi, cô không giả vờ gì cả đều là lời tuyên bố. Bên trong sự ngờ nghệch để lộ ra khí chất bá đạo vương giả.

"Thích Hà, tôi muốn ăn thịt rắn."

"Thích Hà, tôi muốn ăn châu chấu chiên."

"Tôi muốn XXX..."

Nhưng cô cảm thấy bản thân làm hơi quá, có chút chột dạ, trong lúc ngây thơ liền bắt đầu lộ ra ý nhượng nhịn.

Bạn nói có phải cô ấy đã thành tinh rồi không?

Thích Hà vốn đang dùng ánh mắt giằng co với Thích Thịnh, đôi mắt trừng lên căng thẳng, suýt nữa thì lao vào nhau.

Cuối cùng bị người bên cạnh chọc một cái, lập tức nhụt chí. Đợi đấy, chờ hán gọi đồ ăn cho cô ngốc xong sẽ tính sổ Thích Thịnh.

"Mười xiên thịt bò, một phần cà tím, năm phần khoai tây nướng..."

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (28)

Editor: Mai Tuyết Vân

Lúc đợi đồ ăn được mang lên, Phồn Tinh mới ngẩng đầu đưa mắt nhìn Thích Thịnh. Cô gái nhỏ có đôi mắt trong suốt xinh đẹp, khi nghiêng đầu trong con ngươi toát lên vẻ trẻ con không hợp với tuổi, vừa nhìn đã khiến người khác cảm thấy...Không phải người bình thường.

Thích Thịnh cười lạnh một tiếng, vô cùng khốn nạn nói: "Thích Hà, mày đừng nói với tao là mày ở chung với con ngốc đấy, khẩu vị của mày nặng như vậy sao? Biết mình là thứ bỏ đi, là thẳng phế vật nên cam chịu rồi à?"

Quả thực hán cũng bị chết cười, đó là trời tính người tính cũng không ngờ ở cùng với Thích Hà là một đứa thiếu năng!

Ha ha ha!

"Nhưng mà nói đi thì cũng nói lại, mày và con ngốc này vô cùng xứng đôi. Mày là đồ bỏ đi, nó cũng là đứa vô dụng, hai người bọn mày vừa khéo có thể sống nương tựa lẫn nhau."

"Mẹ nó, mày nói gì đấy?" Thích Hà tức giận.

Suýt nữa thì đá văng ghế dựa đứng dậy, đánh một trận với Thích Thịnh. Kết quả không hề đứng lên, Phồn Tinh không biết từ bao giờ đã đưa tay ra nắm chắc lấy tay Thích Hà.

Sức lực này...Bạn à, bạn có biết thế nào gọi là tuyệt vọng không?

Chính là khi bạn bị một con thú nhỏ bé mềm mại nắm tay, sau đó hoàn toàn không rút ra được. Thậm chí ngay cả động đậy cũng không thể, đó gọi là tuyệt vọng!

"Không thể bắt nạt người khác nơi đông người..." Trong miệng cô ngốc còn đang nhai thịt, chỉ có thể nói chuyện ngắt quãng.

Chính vì chỉ số thông minh thấp, dung lượng não không lớn nên Phồn Tinh có đôi khi hơi chậm.

Đối với những nguyên tắc xuất hiện trong đầu cô, Phồn Tinh nhất định sẽ chấp hành, hơn nữa còn không cho phép nó bị phá vỡ.

Không thể bắt nạt người khác nơi đông đúc. Trong lòng Thích Hà cảm thấy có dự cảm xấu, không biết vì sao hắn lại nhớ đến buổi sáng ném rắn vào phòng cô giáo dạy Văn...

Thích Hà bị đè ép không thể động đậy, sau khi Thích Thịnh cười nhạo chế giễu một phen, cơn tức giận trong lòng còn lớn hơn nữa.

Cảm thấy giống như đánh vào thớ vùi. Thôi Thích Hà chỉ là một thằng vô dụng. Hắn cũng lười lãng phí thời gian với Thích Hà, vì thế đắc ý xoay người rời đi.

Phồn Tinh im lặng dõi theo bóng lưng của Thích Hà, sau đó bình tĩnh đi theo...

Sau khi Thích Hà đi tính tiền, liền phát hiện cô ngốc đã ra ngoài từ lâu rồi.

Chết tiệt!

Cô muốn làm gì?

Thích Hà nhanh chóng chạy theo.

Phồn Tinh cảm một cái túi ni lông mới nhặt được từ dưới đất lên, từ tốn đi theo phía sau lưng Thích Thịnh. Đến khi hắn tới một con đường nhỏ tối như mực, cô ngốc này giờ chậm chạp mới nhanh nhẹn xông đến. Bóng người thoắt thoắt, giống như một con báo nhỏ.

Thích Hà ở cách đó rất xa, tận mắt nhìn thấy cô ngốc Vân Phồn Tinh nhảy lên từ sau lưng đập ngã Thích Hà xuống đất. Động tác tiếp theo vô cùng thuần thục, thừa dịp Thích Thịnh không kịp phản ứng trùm bọc ni lông lên đầu hắn!

Đồ xuống người hắn là từng trận đầm đã!

Thực xin lỗi, hắn cảm thấy vừa rồi hắn còn kiêu ngạo.

Bây giờ nhìn thấy Thích Thịnh giãy dụa trên mặt đất, đột nhiên hắn cảm thấy đã lĩnh ngộ được một tầng sâu mới của sự tuyệt vọng. Vừa rồi hắn đâu thể gọi là tuyệt vọng được?

Chỉ có loại bị đập dưới đất, bị dẫm dẫm lên người, nhưng không thể cử động, đây chính là tuyệt vọng đấy!

Lúc đầu, Thích Thịnh còn gào khóc vô cùng thảm thiết, sau đó tiếng kêu yếu dần. Trong lòng Thích Hà có một hồi chuông báo động mãnh liệt, nhớ đến cô ngốc luôn ra tay tàn nhẫn, nhất thời bị dọa sợ.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (29)

Editor: Mai Tuyết Vân

Mẹ nó!

Sức lực cô ngốc Vân Phồn Tinh đánh người tuyệt đối không thể dùng sức của người bình thường để so sánh! Nhớ đến việc lúc trước cô không tốn nhiều sức mà ném hắn xuống sông, sau đó lại vọt lên. Thích Hà theo bản năng rung mình một cái, ba chân bốn cẳng vội vàng ngăn Phồn Tinh đang đánh người.

Sờ soạng trong bọc ni lông, chạm vào mũi của Thích Thịnh, dựa vào trực giác tìm lỗ mũi sau đó thăm dò hơi thở của hắn.

Nguy hiểm thật, còn thở!

Thích Hà vội vàng giữ chặt cổ tay Phồn Tinh, nhanh chóng trốn khỏi hiện trường.

Mẹ nó, suýt nữa thì đánh chết rồi!

"Mẹ kiếp, cô làm gì vậy?" Sau khi đã chạy xa, Thích Hà mới sợ hãi chất vấn.

Mẹ nó! Hừ chết hắn rồi!

Cô ngốc bên cạnh hắn không phải là tội phạm chuyên giết người đấy chứ?

Ngón tay Phồn Tinh chạm vào đầu tay trên mặt Thích Hà: "Người hôm nay bắt nạt cậu có phải hấn ta không?" Cô còn không nhẫn tâm xuống tay với bông hoa nhỏ, sao người khác có thể khi dễ hấn được.

Muốn đánh cũng phải là cô đánh, nên rất tức giận.

Phồn Tinh bao che khuyết điểm, hình như đã khắc sâu trong linh hồn. Chỉ cần là hoa của cô thì nhất định phải bảo vệ tốt, không thể bị người ta chèn ép. Dường như đó là một loại bản năng khó diễn tả bằng lời, cho dù là đầu óc cô không tốt nhưng bản năng vẫn còn tồn tại.

Trong lòng Thích Hà cảm thấy lạ lùng. Vừa rồi cô ngốc ra tay tàn nhẫn với Thích Thịnh, không phải là vì trút giận cho hấn chứ?

Đã thâm mến hấn đến mức mê muội như vậy sao?

Không biết vì sao Thích Hà lại cảm thấy có chút sốt ruột. Người này thích hấn, thích đến mức có thể vì hấn mà giết người. Nếu một ngày nào đó cô ngốc phát hiện hấn không thích cô thì...

Có phải sẽ giận quá hóa hận giết chết hấn không?

"Cứ...Cứ xem là vậy." Mặt Thích Hà có chút nóng lên.

Phồn Tinh đi tới gần, thổi nhẹ lên mặt Thích Hà. Thổi đến đâu, Thích Hà liền: "Khụ khụ...khụ khụ..." Ho đến mức không kịp thở, bị sặc nước miếng.

Cô không biết hành động này có bao nhiêu mập mờ sao?

Trong nháy mắt, Thích Hà lại nhớ đến cảnh tượng từng đọc qua trong sách cảm không thể kể người khác nghe. Trước đây khi đọc bản thân không cảm thấy gì. Cùng lắm thì rung động trong tích tắc, xem xong thì quên ngay.

Bây giờ, trong đầu hấn tràn ngập những hình ảnh bại hoại đấy...

"Cậu là bông hoa nhỏ tôi bảo vệ, tôi sẽ không để bất cứ ai bắt nạt cậu, đã biết chưa?"

Giọng điệu của Phồn Tinh tràn ngập hơi thở bá đạo, hết lần này đến lần khác tuyên bố đồng dạng, những lời cô nói ra đều không chút ngượng ngùng.

Cô sẽ không để bất kỳ ai bắt nạt hấn.

Không để bất kỳ ai bắt nạt hấn.

Bắt nạt hấn.

Hấn...

Trong đầu Thích Hà luôn quanh quẩn mấy câu trên, râm một tiếng, khuôn mặt lập tức đỏ bừng. Chỉ ném lại một câu: "Ai cần cô bảo vệ!"

Xoay người rời đi, hoảng hốt chạy bừa, dù nhìn thế nào cũng giống nàng dâu nhỏ không chịu nổi ngượng ngùng.

Vì quá kinh ngạc, nên Thích Hà hoàn toàn không chú ý đến ba chữ "bông hoa nhỏ" quan trọng kia.

Phồn Tinh nhìn theo bóng lưng Thích Hà, nghiêng đầu có chút tò mò hỏi: "Nhị Cầu, sao hấn lại chạy?"

Suru Thần Hào: [...]

Nó có thể nói gì đây, bây giờ nó hoàn toàn không muốn nói chuyện. Nếu nó không nhìn nhầm thì vừa rồi Chiến Thần đại nhân rõ ràng là đang xấu hổ đấy.

Ngàn vạn năm trước đó, Chiến Thần đại nhân vẫn luôn lãnh khốc vô tình, trang nghiêm thận trọng, nổi tiếng là người lạnh lùng khó ai bì kịp.

Mảnh vụn linh hồn nhỏ như vậy lại biết xấu hổ, có phải hơi quá đáng rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (30)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Nhị Cầu, sao hán lại chạy?" Phồn Tinh hỏi.

"Nhị Cầu, câu hỏi này cậu sẽ không trả lời sáo?" Phồn Tinh chậm rãi về nhà.

Suru Thần Hào không nói chuyện, cứ cách vài phút cô lại hỏi một lần. Người đầu óc không tốt, vô cùng cố chấp. Loại chấp nhất này thật sự khiến người khác muốn học máu. Cô hoàn toàn không nhân nhượng, chưa hề nghĩ đến việc người ta không muốn trả lời, cô chỉ cần đáp án.

[...Có thể hán quá cảm động.] Suru Thần Hào mạnh mẽ cứu lấy mặt mũi Thích Hà.

Bằng không thì còn cách nào chứ? Chẳng lẽ muốn nó nói cho Ngân Phồn Tinh nghe rằng, thật ra Thích Hà xấu hổ ư?

Sau đó có phải cô sẽ hỏi, vì sao xấu hổ không? Lúc đó nó phải bắt đầu giải thích giữa nam và nữ từ khi gặp nhau rồi quen biết, đến khi tìm hiểu rồi yêu nhau, trong quá trình này sẽ sinh ra phản ứng hóa học à?

Người nhà họ Ngân đã cố tình dâng tiểu thư Ngân Minh Châu tôn quý cho Chiến Thần đại nhân, tiểu thư Phồn Tinh thật sự là... Vật thể thân làm việc họ không đáng nhắc đến!

Cô cứ giữ trạng thái cái gì cũng không hiểu như bây giờ lại tốt, đỡ phải sau khi cô hiểu rồi lại xuất hiện suy nghĩ không an phận với Chiến Thần đại nhân.

"Ừ." Cảm động sẽ xoay người chạy trốn. Sau khi Phồn Tinh nhận được câu trả lời liền cẩn thận nghiêng đầu suy nghĩ.

Sau đó đưa ra kết luận: Bông hoa nhỏ Thích Hà thật đáng yêu. Nhất là bộ dạng chạy trốn của hán, thật đáng yêu.

*

Thích Mộc Vũ và Thích Thịnh cũng không ở lại huyện nhỏ quá lâu, đối với người quen sống xa hoa như họ cố gắng đến mấy cũng không thể ở lại huyện nhỏ như nhà tù này.

Sau khi Thích Hà biết được, trong lòng cũng không đau khổ như đã nghĩ. Hán không có người thân, hán biết chứ. Từ nay về sau, hán sẽ không bao giờ coi Thích Mộc Vũ là cha nữa.

Vốn đây là chuyện vô cùng đau lòng, nhưng khi về nhà giặt quần áo, lại phát hiện cũng không đau lòng quá nhiều. Thậm chí còn không tập trung, tí mĩ sờ quần áo của Phồn Tinh.

Chà, quần áo của con gái thật sự rất mềm..

Bánh bao của cô hình như còn mềm hơn...

Thích Hà vốn dĩ cảm thấy sau khi hán bị Thích Mộc Vũ bỏ rơi sẽ hận đời và phiền muộn. Sau đó lòng tràn ngập thù hận, từng bước tiến lên con đường trả thù.

Nhưng hiện tại, Thích Hà cảm thấy hán phải vạch định kế hoạch tương lai cho thật tốt. Cũng không phải vì thù hận, mà là vì...Cảm thấy cô ngốc Vân Phồn Tinh, thật sự không thể khiến người khác bớt lo một chút.

Bạn nói cô là người thiếu năng, chỉ số thông minh không cao, người trong nhà cũng sẽ không thật lòng đón nhận cô, sau này cô sẽ ra sao đây?

Cuối cùng...Cuối cùng hai người đã ở chung lâu như vậy, từ tiểu học đều học chung lên THCS rồi THPT. Hán đã xem cô là em gái, không phải sao?

Làm anh trai, phải vì em gái mà suy nghĩ về tương lai một chút, cũng không xấu gì mà. Coi như mỗi ngày làm một việc thiện! Thích Hà lừa mình dối người suy nghĩ, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy có lý.

Được, xem cô ngốc là em gái vậy. Suy nghĩ cẩn thận, bất luận là sau này vì hán hay vì cô ngốc, thì phải thi lên đại học đã.

Gánh vác tương lai của một người khác, gánh nặng trên vai Thích Hà càng nặng thêm.

Vốn đang muốn làm một kẻ bên ngoài phóng túng, bên trong học bá. Nhưng trong lúc vô tình nghe được bạn cùng lớp nói xấu sau lưng Phồn Tinh, Thích Hà hoàn toàn không còn lơ đãng nữa.

"Ồi chào, mấy cậu nói xem, đầu óc Vân Phồn Tinh có vấn đề, sau này cậu ta sẽ thế nào?"

"Còn có thể làm sao? Nhất định là sau khi tròn 18 tuổi, sẽ bị gả cho một lão già vô lại rồi.""

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (31)

Editor: Mai Tuyết Vân

Thích Hà nghe được bốn chữ "lão già vô lại", trong lòng run lên.

"Chắc không thăm vậy đâu, dáng vẻ của Vân Phồn Tinh rất đẹp mà."" Gã cho một lão già vô lại cũng quá thể thảm rồi.

"Cậu biết cái gì chứ, vì bộ dạng xinh đẹp nên mới càng thảm thương hơn đấy. Nếu cậu ấy xấu thì chỉ cần gã cho một tên trung niên rồi sinh con. Còn dáng vẻ xinh xắn nên rất có khả năng sẽ bị đưa cho nhiều người xx..."

"Vì sao chỉ có thể gã cho người trung niên?"

"Các cậu ngốc thật đấy, nhìn cậu ta thiếu năng như vậy, vốn không phải người bình thường. Ngoại trừ mấy lão già trong nhà không có tiền hoặc vợ chết, ai lại muốn lấy một kẻ ngốc hả?"

Nữ sinh bắt đầu chủ đề này cảm khái một câu: "Trời, Vân Phồn Tinh thật sự quá đáng thương rồi!"

Thích Hà chỉ cảm thấy dù nghe thế nào cũng không thoải mái. Tội nghiệp hay không, ai cần cô ta lo? Nếu như quan tâm như vậy, sao không thấy cô ta làm bạn với cô ngốc?

Bàn luận sau lưng Phồn Tinh, dầm đạp lên cô rồi tỏ vẻ thương cảm, sao mặt cô ta dày thế?

"Liên quan gì đến cô?" Thích Hà ngồi bên cạnh viết tiểu luận, bất ngờ nói một câu.

"Thích Hà, cậu vừa nói gì cơ?" Nữ sinh không nghe rõ.

Thích Hà là bạn ngồi cùng bàn với cô, nam sinh đẹp trai có ai mà không thích? Nhưng bình thường hắn không thích ồn ào, ngay cả cô ta ngồi chung bàn với hắn cũng chưa từng nói chuyện với nhau.

"Tôi nói Vân Phồn Tinh có tội nghiệp hay không liên quan gì đến cô. Có thời gian quan tâm để ý người ta sau này gã cho ai, sao không quan tâm vào bài kiểm tra của mình một chút? Bày môn của cô cộng lại chỉ là 250 điểm, không biết về sau có tốt hơn cô ấy hay không."

Thích Hà độc miệng, lập tức đã khiến nữ sinh kia bật khóc. Thích Hà lại lạnh nhạt, muốn khóc cứ khóc. Cô ngốc bình thường không biết bị bao nhiêu người trong sáng ngoài tối cười nhạo còn chưa khóc, còn cô ta cả tổ chất tâm lý so với kẻ ngốc còn không bằng!

Nhưng những lời này, cũng đã bị Thích Hà nghe được rồi. Hắn thật sự có chút quan tâm, tương lai của cô ngốc... Vì lý do đó, Thích Hà càng tự giác nỗ lực hơn về mặt học tập.

Nói thật thì ngoại trừ chỉ số thông minh không thể so với người thường, thì sức lực của Phồn Tinh rất lớn, lại hay bạo lực nhưng cũng chẳng có khuyết điểm gì. Ở chung lâu ngày sẽ khiến người ta dễ dàng yêu thích.

Sau này hắn ngoại giao rộng, nhất định sẽ gặp được một người thích cô ngốc Phồn Tinh. Thích Hà không ngừng cố gắng, trong mắt Phồn Tinh lại thành: "Bông hoa nhỏ thật ngoan."

Suru Thần Hào suýt nữa cắn trúng lưỡi học máu chết tươi. Nó cảm thấy sợ đi Thích Hà không thể thành công sa đọa, hoàn toàn là vì chuyện này của Phồn Tinh.

Nó vốn muốn để Phồn Tinh chăm sóc mảnh vụn linh hồn của Chiến Thần đại nhân, cuối cùng sự việc lại phát triển hoàn toàn vượt mức kiểm soát. Chiến Thần đại nhân lại trở thành công cụ, để Ngân Phồn Tinh điều khiển trái tim!

Mẹ nó, có phải không đúng chỗ nào rồi không? Không phải như vậy mà! Ký chủ thật sự...Rất bá đạo.

Suru Thần Hào yên lặng nói xấu trong lòng, nhưng không dám nói ra miệng.

*

Chớp mắt một cái đã đến lớp 11, sau khi Phồn Tinh tự học tối xong thì về nhà, vừa ăn hạt điều vừa chậm rãi đi. Trên đường về liền cảm thấy có một luồng nhiệt nóng chảy thẳng xuống dưới. Còn đau đớn từng cơn khiến cô gái nhỏ đau đến mặt mũi trắng bệch.

Cô ôm gói hạt điều to, yên lặng ngồi chồm hổm. Đau quá, thần kinh đau đến chết lặng. Sau khi ngửi mùi hạt điều ở gần, Phồn Tinh nhai vài cái để tự an ủi.

Thích Hà chưa bao giờ đi học chung với cô ngốc, để người khác không phát hiện. Hơn nữa chính là vì, cô ngốc đi quá chậm giống như con ốc sên vậy.

Kết quả tối hôm nay ở nhà đợi hơn nửa tiếng, vẫn chưa thấy Phồn Tinh trở về.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (32)

Editor: Mai Tuyết Văn

Thích Hà cau mày, đã trễ thế này sao cô ngốc còn chưa về? Không phải đã xảy ra chuyện gì trên đường chứ? Sau khi lo lắng một hồi, Thích Hà quyết định ra ngoài tìm xem.

Tuy Vân Phồn Tinh là một cô ngốc hung dữ, nhưng đầu óc cô vẫn không bình thường, hơn nữa đáng vẻ lại rất xinh đẹp. Nếu gặp phải loại người lòng lang dạ thú, sợ là sẽ bị lừa mất. Thích Hà tìm theo đường từ nhà đến trường, cuối cùng nhìn thấy Phồn Tinh co rút thành một cục trong một góc phố.

"Nhóc ngốc?"

Phồn Tinh cúi đầu ngẩng đầu lên, trong con ngươi trong suốt lấp lánh ánh nước. Bộ dạng này Thích Hà chưa từng thấy qua, yếu đuối kêu đau.

Đau ư? Đau ở đâu?

Sau khi Thích Hà đỡ Phồn Tinh dậy, lại kiểm tra từ trên xuống dưới một lượt, không hề thấy miệng vết thương. Cô gái nhỏ xoa bụng, làm nũng dựa vào lòng Thích Hà: "Thích Hà, tôi đau bụng." Vô cùng đau đó, còn đau hơn so với lúc cô gãy tay khi đào đất.

Thích Hà phát hiện thế mà hần lại...Biết vì sao. Là hần đáng khinh được chưa! Đúng là khi...Hần đọc loại sách nhạy cảm không thể kể cho người khác nghe nên biết được. Khi con gái nói đau bụng, là vì nguyên nhân gì.

Thích Hà ngồi xổm xuống: "Cô lên đi, tôi công cô về."

Hần và cô ngốc đã ở với nhau lâu như vậy, đúng là chưa từng phát hiện kỳ sinh lý của Vân Phồn Tinh đến. Có lẽ vì cô ngây thơ giống một đứa trẻ, cho nên hần hoàn toàn không nghĩ đến việc cô cũng có kỳ sinh lý.

Phồn Tinh dựa vào lưng Thích Hà, mềm mại như con gấu nhỏ, hai tay không hề rảnh rỗi mà ôm chặt cổ Thích Hà. Sau khi nằm sấp một hồi, mới cảm thấy mình đỡ hơn.

Thích Hà ngửi thấy mùi vị hạt điều còn chưa tan trên người cô: "Nhóc ngốc, cô đừng nói với tôi rằng vừa nãy cô ăn hạt điều cay nhé!"

"Có ăn." Phồn Tinh đau, cho nên nhịn không được ăn rất nhiều hạt điều cay để an ủi.

"Sau này khi đau bụng không được ăn nữa."

"Vì sao?" Phồn Tinh tỏ vẻ không hiểu.

Thích Hà:...Được rồi, câu này hỏi rất hay.

Trong thời gian ngắn, hần không biết phải trả lời thế nào. Hai má Thích Hà đỏ lên, mẹ nó...Phải giải thích thế nào đây?

Sau vài phút, Phồn Tinh lại đặt câu hỏi: "Vì sao không được ăn?"

Thích Hà cam chịu thờ dài một tiếng, chết tiệt, đối với một người ngốc, hần cần gì phải xấu hổ chứ!

Không phải chỉ là công việc giải thích cho thiếu nữ biết cái gì là kỳ sinh lý, vấn đề ăn kiêng trong thời gian này và những thứ linh tinh khác sao?

Bạn cho rằng hần sẽ vì thế mà xấu hổ và giận dữ muốn chết à?

Không, không có đâu!

Thích Hà gần từng tiếng giải thích cho Phồn Tinh nghe, sau khi nói xong lại thấy tự hào. Đây chính là cảm giác bạn nắm giữ vô số kỹ năng sau đó dạy cho một người hoàn toàn không hiểu, học sinh này còn vô cùng chăm chỉ hiểu học, bạn nói gì người đó cũng gật đầu...

Đây là cảm giác thành tựu, chắc chắn, tự hào!

"Ừ."" Phồn Tinh nghiêm túc gật đầu, dáng vẻ vô cùng tập trung.

Trong lòng Thích Hà được an ủi, nhưng rất nhanh sau đó hắn không thể tự trấn an nổi rồi. Sau khi mua băng vệ sinh về, Phồn Tinh tỏ vẻ không biết dùng.

Thích Hà:...

Làm một nam sinh lớp 11, Thích Hà cũng không biết vì sao bản thân lại rơi vào tình huống xấu hổ này.

Dù sao thì... Thật chua xót, là loại chua xót người khác khó có thể tưởng tượng được.

Nấu nước ấm, pha nước đường đỏ, thuận tiện còn mua vài túi giữ nhiệt. Sau khi Phồn Tinh ngủ, Thích Hà mới mệt mỏi rã rời trở về phòng.

Suru Thần Hào âm thầm đau lòng!

Nhìn xem, nhìn xem! Nó đã nói đây là chuyện ép buộc mà, Chiến Thần đại nhân bị chèn ép thành bộ dạng gì vậy.

Chuyện hàu hạ người khác này, lại có thể làm trôi chảy thuần thục như vậy sao...

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (33)

Editor: Mai Tuyết Vân

[Cô thích Thích Hà sao?] Suru Thần Hào cẩn thận dè dặt hỏi Phồn Tinh.

Ngần vịn lần đứng thích, nếu cô có suy nghĩ không an phận với Chiến Thần đại nhân, thì nó nhất định phải báo lên cấp trên. Chiến Thần đại nhân độc nhất vô nhị, không phải là người thường có thể khinh nhờn.

"Thích sao?" Phồn Tinh đặt tay lên bụng, vô cùng ngoan ngoan nằm nghỉ. Thích Hà nói mấy ngày nay phải ngủ ngay ngắn, bằng không, sẽ...Rớt?

Chà, hình như là rớt xương à?

Suru Thần Hào vốn cho rằng, cô sẽ hỏi lại một câu, cái gì gọi là thích?

Cuối cùng Phồn Tinh vô cùng kiên định trả lời: "Không thích.""

Suru Thần Hào: [...] Từ trước đến nay Chiến Thần đại nhân của nó hàu hạ cô như thế, cô còn không thích hắn?

Tâm tình Suru Thần Hào lúc đó, giống như bị chó cắn vậy, thật sự quá đáng mà! Thích Hà như vậy cô lại có thể không chút do dự nói không thích, còn có lương tâm hay không? Cô muốn lên trời rồi à?

Đầu Phồn Tinh có chút đau đớn, dường như trong đầu có một giọng nói cảnh báo cô.

Phồn Tinh tự nhủ: "Không thể thích hắn, nếu thích...Sẽ chết..."

Đúng vậy, thích người khác sẽ chết!

Ý thức trong đầu ngày càng rõ ràng, cuối cùng hình thành một câu nói như thế.

Suru Thần Hào không hiểu: [...]

Có ý gì? Thôi đã không nghĩ ra thì sẽ không nghĩ nữa, dù sao thì nó chỉ cần câu nói đầu tiên là được, không thích là ổn.

Ngần Phồn Tinh không thích Chiến Thần đại nhân.

*

Sau khi thi cuối kỳ lớp 11 xong, toàn lớp tổ chức một buổi đi chơi. Dù sao sau khi nghỉ hè, lên 12 chính là cuối cấp, cuộc thi đại học sẽ quyết định vận mệnh mỗi người. Vì thế đám nhóc lớp 11 muốn quây phá một lần, để năm 12 chuyên tâm học hành, một năm ác chiến.

Đầu tiên là ăn cơm trong khách sạn, sau đó tiếp tục chiến đấu ở KTV*. Lớp có hơn sáu mươi người, khoảng năm người một phòng, ba nam hai nữ.

*KTV: cách gọi quán karaok bên TQ.

Phồn Tinh yên tĩnh ngồi một góc, đảo mắt tò mò nhìn đám người kia ca hát nhảy múa. Vừa nghe vừa nhìn, bắt đầu dựa lưng vào tường, bộ dạng rất lười nhác. Bộ dạng giống như muốn nói hát hay lắm, đại gia còn muốn nghe.

Cô mặc một chiếc váy xếp nhiều tầng, sau khi dựa vào tường, váy kéo lên. Lộ ra hai chân trắng nõn thon dài, muốn nhìn lên trên nữa thì không thấy gì. Cảm giác nửa che nửa hở thế này, khiến người khác không nhìn được mơ tưởng xa xôi.

Trong phòng nam sinh.

Thích Hà cùng với đám bạn xấu hần kết giao được khi vừa vào cấp ba ngồi cùng nhau. Vốn tất cả đều không phải người tốt gì, cuối cùng Thích Hà nửa đường lại đi về chính đạo, nên việc liên lạc cũng rất ít. Bây giờ mới có cơ hội ở gặp gỡ ở đây, Thích Hà có cảm giác không hợp.

Sau khi ca hát một chút, mấy chàng trai đều cảm thấy không vui. Cho nên có người lên lút nói: "Ca hát chẳng vui gì, chi bằng tao cho chúng mày xem chuyện thú vị vậy?"

Những người khác nhất thời hứng thú: "Cái gì thú vị? Mày nó đừng ấp úng nữa."

"Khoảng thời gian trước, không phải tao mới đổi bạn gái sao?"

Thích Hà không biết vì sao, trong lòng cảm thấy có chút hâm mộ và ghen tỵ. Nhìn người ta dùng từ kia, đổi bạn gái chứ không phải là quen bạn gái.

Chắc, cô ngốc Vân Phồn Tinh làm chậm trễ chuyện quan trọng cả đời của hần!

"Rất phóng khoáng và nhiệt tình! Còn quay video nữa, cho chúng mày xem. Chỉ chốc nữa thôi, đảm bảo bọn mày đều mở mang tầm mắt!" Người nọ nói xong, liền bắt đầu lấy điện thoại di động ra...

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (34)

Editor: Mai Tuyết Vân

Những người khác đều lập tức vây quanh, cảm thấy vô cùng hứng thú thậm chí còn chen ngang người đẩy Thích Hà ra. Thích Hà đột nhiên cảm thấy chút buồn nôn khó hiểu. Video trong di động bắt đầu phát, dù Thích Hà không thấy nhưng nghe rất rõ ràng.

Mấy nam sinh ngồi trên ghế vô cùng rung động. Mặt đỏ tai hồng, thậm chí còn có phản ứng. Thích Hà không tự chủ được phải tự mình tránh ra, lập tức liên tưởng đến cô ngốc Vân Phồn Tinh.

Cô ngốc chậm chạp đó sau này sẽ không gặp phải tên tra nam cận bã như thế chứ? Quay video thì thôi còn kêu bạn bè cùng xem..

Chỉ nghĩ đến trường hợp đó thôi, gân xanh trên trán Thích Hà bắt đầu giật giật.

"Tao cảm thấy bạn gái mày quá xấu, da đen, mặt mũi không đẹp, xem lâu chóng mất." Sau khi rung động chậm rãi tiêu tan, bắt đầu có người xoi mói.

Người quay video có chút đồng tình: "Tao cũng cảm thấy không đẹp, nhưng chẳng còn cách nào khác, nó thích tao, thế nào cũng sẽ ằm ỉ với tao. Dù sao bây giờ tao chưa có người trong lòng, chơi đùa chút cũng chẳng sợ."

Thích Hà cười lạnh trong lòng, cmm, nếu có người dám ôm mộng tưởng đó với cô ngốc, hần sẽ cho kẻ đó biết vì sao máu lại màu đỏ!

"Theo tao thấy thì, nếu đưa con gái trong video là Vân Phồn Tinh cùng lớp chúng ta, tao cảm thấy sẽ rất tuyệt."

"Sao lại nói thế?" Nam sinh bàn luận về nữ sinh, lập tức tinh thần phấn chấn hẳn.

"Vừa rồi, tao đi ngang cửa phòng bên cạnh, thấy Vân Phồn Tinh dựa vào tường. Bà nó, bình thường mặc đồng phục không để ý, hôm nay mặc váy xếp nhiều tầng, đôi chân ấy, tao có thể chơi cả một năm!"

Thích Hà lập tức đen mặt, cái váy xếp tầng kia là hần mua.

"Tuy là người thiếu năng nhưng trong số nữ sinh lớp tao, cô ấy là đẹp nhất. Trắng nõn mềm mại, quan trọng còn rất ngoan! Đúng là cực phẩm, bọn mày nghĩ xem, nếu làm cái gì đó với cô ấy có phải rất kích thích không?"

"Kích thích cái gì? Thiếu năng đã rất tội nghiệp rồi, còn suy nghĩ đến chuyện xấu xa thế sao? Có còn là người không vậy?" Thích Hà ngay thẳng nói.

Ngoan à? Cô ngốc ngoan ở đâu?

Một đám sói bắt nạt dê con, còn muốn ra tay với cô ngốc. Thích Hà phát hiện bản thân trước đây suy nghĩ quá hồn nhiên, cho rằng mình sa đọa trượt lạc, đòi đây kẻ ác, vậy hắn sẽ làm kẻ ác. Nhưng trên thực tế, việc ác thật sự hình như hắn không tiếp nhận được.

Giống như mấy người này...Rõ ràng tuổi tác so với hắn không khác mấy, miệng đầy lời thô tục, trong lòng dơ bẩn không chịu nổi, không hề có giới hạn!

Hắn hoàn toàn không thể chịu đựng được nếu bản thân trở thành người như vậy.

Thích Hà đột nhiên bật dậy rồi đi, trực tiếp đi đến phòng Phồn Tinh. Đây là lần thứ hai hắn nhìn cô mặc váy xếp, còn đôi chân trắng nõn kia. Ái chà! Làm người tốt thật mệt, thật sự rất mệt!

Làm anh trai còn chưa đủ, còn phải làm mẹ, làm cha nữa. Bây giờ hắn rất quan tâm, sau này cô ngốc sẽ do ai chăm sóc, nếu gặp phải kẻ cặn bã thì phải làm sao mới được?

Cũng không biết có phải ban ngày suy nghĩ nhiều nên đêm nằm mộng về Phồn Tinh. Sau khi cuộc hội họp ban đêm chấm dứt, Thích Hà liền nằm mơ.

Hắn mơ thấy cô ngốc Vân Phồn Tinh, cái tốt không học lại đi học hư. Đầu óc vốn không tốt còn học người khác yêu đương.

Coi trọng một tên nhu nhược, khóc sụt sùi muốn sống muốn chết, đòi ở cùng tên nhu nhược đó!

"Vân Phồn Tinh, mẹ nó có phải đầu óc hỏng rồi không? Đó là một tên cặn bã, vì sao cô còn muốn ở cùng hắn?" Thích Hà tức giận suýt bùng nổ.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (35)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Hắn là loại người nào, cô biết rõ không? Nhân phẩm hắn có vấn đề, cô có biết không? Cô cái gì cũng không biết, mẹ nó còn náo loạn! Cô là kẻ đàn độn!"

Phồn Tinh quật cường mím môi: "Tôi thích anh ấy, chỉ thích mỗi anh ấy, cho nên muốn ở cùng anh ấy." Giống hệt như xưa, giọng điệu chậm rãi.

Lời vừa nói ra khiến người khác suýt tức chết. Vì sao Thích Hà lại tức giận như vậy, vì tên cặn bã đứng bên cạnh Phồn Tinh rất quen thuộc. Chính là tên mặt người dạ thú đã lấy video quay bạn gái ra khoe khoe.

"Vân Phồn Tinh! Tôi nói cho cô biết, tôi không cho phép cô đi với hắn!" Hắn từng bước ép sát, đưa tay nắm gả đàn ông bên cạnh Vân Phồn Tinh ngã xuống đất.

"Cậu dựa vào cái gì mà không cho phép?" Cô gái nhỏ mềm mại hỏi lại.

"Chỉ bằng việc tôi nuôi cô lâu như vậy, cô dựa vào cái gì mà đi với người khác hả?"

"Dựa vào việc..." Cô ngốc nghiêng đầu, "Dựa vào cậu không đánh lại tôi."

Lúc đó Thích Hà đang tức giận...Đau thấu tận tâm can! Trong lòng chỉ cảm thấy càng bức mình.

Nấu cơm, giặt quần áo, còn tự tay dạy cô chuyện sinh lý. Có thể nói cô ngốc này từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài đều một tay hắn lo liệu.

Khi cần hắn thì hắn chính là anh trai tốt, khi không cần thì hắn không có quan hệ gì với cô sao? Thích Hà càng nghĩ càng bức tức!

Càng tức giận thì càng không kiểm soát nổi bản thân, dù sao cũng phải giữ cô ngốc đang muốn chạy lại bên người. Vì thế dứt khoát vươn tay ra, một tay ôm cô còn một tay giữ chặt đầu cô, hung hăng hôn lên miệng cô một cái.

Một cái rồi một cái lại thêm một cái.

Sau đó không biết vì sao, chuyện càng lúc càng nghiêm trọng, thậm chí hoàn toàn không dừng lại được!

Một ngón tay trắng béo chọc chọc vào mặt Thích Hà, Thích Hà trên giường lật người, mắt cũng chưa mở theo bản năng lắm lắm: "Bé ngốc, đừng làm loạn, em mới lần đầu tiên nên ngủ thêm một lát..."

Phồn Tinh nghiêng đầu, tất nhiên nghe không hiểu. Vì thế dần lòng ngồi bên giường một lát, bụng thầm kêu một tiếng. Cuối cùng Phồn Tinh không nhịn được nữa, vỗ mạnh lên mặt Thích Hà một cái.

"Á!" Thích Hà đau đến mức hít vài hơi.

Chết tiệt, ai đánh hấn?

Khi đôi mắt đã nhìn rõ ai đang ngồi cạnh giường, Thích Hà đột nhiên giống như bị dội một chậu nước đá, lập tức tỉnh táo lại.

Nhanh chóng ôm lấy chân, về mặt kinh sợ hỏi: "Sao cô lại ở trong phòng tôi?"

Cảm thấy cơ thể khác thường, Thích Hà thấy không ổn lắm. Cô ngốc đi vào từ lúc nào? Có phải cô đã thấy gì không nên xem không? Nên làm gì bây giờ?

"Thích Hà, tôi đói bụng." Phồn Tinh hoàn toàn không biết suy nghĩ trong lòng Thích Hà, tui thân nói. Đã hơn mười một giờ, cô còn chưa ăn sáng.

Thích Hà yết hầu lên xuống: "Cô, cô ra khỏi phòng tôi trước đã, đợi tôi làm đồ ăn cho cô..."

Đợi khi phòng chỉ còn lại một mình, Thích Hà mới chậm rãi thở phào một hơi. Mẹ nó, hù chết hấn rồi! Xóc chân lên nhìn một chút, sau đó xấu hổ và giận dữ muốn chết lập tức choáng váng đầu óc.

Sao có thể chứ? Làm sao lại như vậy?

Thích Hà nhớ lại giấc mơ đêm qua, cả người đều mơ màng. Hấn tỏ vẻ hoài nghi, bản thân có phải đã xuất hiện ảo giác, đêm qua chuyện kia thật sự là mơ ư?

Làm sao hấn có thể làm ra loại chuyện vô sỉ hạ lưu xấu xa đáng khinh như vậy?

Thích Hà đúng là chàng trai đáng thương nhất, thế giới quan đều sụp đổ, cả người ngây ngốc, còn chưa kịp điều chỉnh tâm lý đã phải ra ngoài mua thức ăn.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (36)

Editor: Mai Tuyết Vân

Thích Hà thay quần áo rồi ra ngoài, không quá một giờ đã mua đồ ăn về, làm hai món mặn một món canh. Phồn Tinh cong môi, nhẹ nhàng thổi thổi rồi ăn hết chén canh. Thích Hà cũng không nhịn được nuốt nước miếng theo, mọi người đều nói miệng anh đào rất nhỏ nhắn, một ngụm lại một ngụm.

Miệng cô ngốc này, chính là miệng anh đào nhỏ nhắn đấy. Còn rất...Rất xinh xắn. Nếu hôn lên chắc sẽ rất mềm.

Trời đất! Hấn đang suy nghĩ cái gì vậy?

Thích Hà không nhịn được, thường đưa mắt nhìn về phía Phồn Tinh. Lúc đầu Phồn Tinh còn chưa chú ý, đợi khi bụng được lấp đầy, Phồn Tinh mới nghiêng đầu nhìn lại Thích Hà.

Bông hoa nhỏ đang nhìn cô, làm sao thế?

Trái tim Thích Hà đập mãnh liệt, đêm qua trong mơ sau khi hấn cắn miệng cô lần đầu tiên. Cô đã nghiêng đầu nhìn hấn, bộ dạng đáng yêu không hiểu chuyện.

CMN! Không được! Đâu phải thi chạy, sao đập nhanh như vậy!

Thích Hà cảm thấy bản thân còn cứu được, vì thế bất ngờ đứng dậy trở về phòng đóng cửa lại.

Phồn Tinh: "Nhị Cầu, tôi cảm thấy bông hoa nhỏ là lạ..."

Suru Thần Hào: [...Không có đâu, trực giác của cô sai rồi.] Nó có thể nói, trong lòng Thích Hà xao động sao?

Không thể!

Suru Thần Hào mạnh mẽ biện hộ, chỉ cần nó không nhắc nhở Phồn Tinh, không để cô hiểu rõ, không để cô cảm thấy được gì.

Trong vòng nửa tháng liên tục Thích Hà đều nằm mơ, đến cuối cùng chỉ có thể không chịu được mà thừa nhận: Bản thân hắn là cảm thú!

Nằm mơ thì thôi, hắn còn nằm mơ cùng một giấc mơ.

Mỗi lần đều không khác nhiều lắm, khi cô ngốc Vân Phồn Tinh biết yêu đều mang những tên cận bã đến trước mặt hắn.

Lúc đầu nằm mơ, hắn giống như một người cha già vô cùng giận dữ, tỏ ra mạnh mẽ, nhất định không để heo mình nuôi bị người khác trộm mất. Nhưng hắn không hiểu vì sao, bất luận là giấc mơ diễn biến thế nào...Cuối cùng, hắn đều bắt nạt cô ngốc!

Rất giống như, mọi chuyện xảy ra lúc đầu đều là để hắn có lý do bắt nạt cô vậy, càng thêm thỏa mãn khoan khoái. Cũng trong nửa tháng, Thích Hà bắt đầu xuất hiện quầng thâm mắt rồi.

Được, đủ lắm rồi! Hắn đầu hàng, hắn nhận thua!

Hắn thừa nhận, hắn thật sự có thể đã có tình cảm với cô ngốc.

Ngay từ lúc đầu, Thích Hà còn cảm thấy xấu hổ, luôn mơ ước cô ngốc thật xấu xa. Muốn thích cũng phải thích một người bình thường, sao lại thích một cô ngốc chứ?

Nhưng sự thực chứng minh, lòng xấu hổ của Thích Hà chỉ có nhiều đó mà thôi.

Ngày đầu tiên, hắn còn tự nói với mình, cho dù thích cô ngốc thì tuyệt đối không thể để người khác biết. Hắn cứ giả bộ không có gì, âm thích thích trong lòng là được.

Ngày thứ hai, Thích Hà cảm thấy, không thể cứ lén lút thích như vậy được.

Hắn là một chàng trai bình thường, cũng muốn được cùng người mình thích gần gũi ôm ấp. Nếu giả vờ thì sao có thể gần gũi ôm ấp chứ? Bằng không, ở nhà thì thân thiết còn bên ngoài giả vờ không quen?

Ngày thứ ba, Thích Hà cảm thấy bản thân không bằng cảm thú. Đã muốn gần gũi cô ngốc còn ngại thể diện, không muốn để người khác biết, hình như có chút không công bằng với cô.

Sau đó...Thích Hà dứt khoát bắt đầu cam chịu. Bình thường hay dùng ánh mắt như lang sói nhìn chăm chăm Phồn Tinh, tự biên tự diễn khẳng định, dung mạo của cô ngốc rất đẹp!

Cô ngốc tốt như vậy, vì sao hắn phải sợ bị người khác cười nhạo chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (37)

Editor: Mai Tuyết Vân

Nếu có người dám cười nhạo hắn vì đã thích một cô ngốc, suy đến cùng là do hắn chưa đủ mạnh mẽ. Đúng là chưa đủ thực lực thì không thể khoa chân múa tay trước mặt những kẻ đó!

Sau khi Thích Hà trải qua một mùa hè với tâm lý bị tra tấn, cuối cùng đã hiểu được chuyện này. Tính cách của Thích Hà thật ra là một người vô cùng có trách nhiệm.

Một bên có chút xấu hổ không muốn để người khác biết hắn thích một cô ngốc. Nhưng một bên lại cảm thấy việc hắn thích cô ngốc chính là do hắn muốn thích, Vân Phồn Tinh đã làm sai chuyện gì mà bị ghét bỏ?

Nếu hắn có thể điều khiển trái tim thì có thể hoàn toàn không cần đi thích cô ngốc rồi. Đã không kiểm chế được mình, dựa vào cái gì mà thấy xấu hổ việc mình thích cô ngốc?

Tóm lại không bằng nỗ lực một chút, mạnh mẽ đến mức không có bất kỳ ai dám cười nhạo hắn mới thôi!

Chiến thần đại nhân, tuy chỉ là một mảnh vụn linh hồn. Cho dù vô số người muốn khiến hắn sa đọa hư hỏng, nhưng trên thực tế chỉ cần khi hắn sắp vấp ngã thì kéo hắn một cái, hắn có thể trở về chính đạo.

Chính trực, mạnh mẽ, kiên nghị, và vô cùng có trách nhiệm!

Sau khi Thích Hà suy nghĩ cẩn thận, chỉ cảm thấy trọng trách trên vai mình càng lúc càng nặng, cần phải nỗ lực nhiều hơn.

Nếu bảo lớp 10 hắn vì bị ép bức mà học tập, lớp 11 vì muốn dạy Vân Phồn Tinh nên mới học, lớp 12 này hắn nhất định phải liều mạng học hành. Mang toàn bộ sức lực và tinh thần đặt vào việc học tập, vì chính bản thân hắn cũng vì có thể cho Phồn Tinh một tương lai tốt.

Chỉ là thỉnh thoảng có chút phân tâm, ngăn người suy nghĩ chuyện cô ngốc và hắn mà thôi. Haizz, cảm giác như cô ngốc thật sự là do hắn một tay nuôi lớn. Áo lá đến áo ngực, cỡ A đến B sau đó...

Trời, không thể nghĩ nữa!

Trời xanh vẫn còn rất quan tâm Thích Hà, IQ của hắn vốn đã cao, chỉ cần đọc lướt qua sách một lần, đã có thể đạt được hiệu quả học tập do người khác nỗ lực mà có. Nếu hắn nỗ lực mà nói, liền khiến người khác khó lòng đuổi kịp theo. Cho nên đối với hắn thi đại học là chuyện hết sức dễ dàng.

Các giáo viên đều cho rằng, Thích Hà nhất định sẽ ghi danh vào đại học đứng đầu thủ đô, kết quả không ngờ được Thích Hà lại chọn đại học danh tiếng ở Hải Thành. Không còn cách nào khác, với đầu óc của Phồn Tinh, bạn có cho cô học mười năm thì cô cũng không có khả năng đủ điểm đậu vào đại học thủ đô.

Sau khi thi đại học được một tuần, bà ngoại vì lớn tuổi nên bất hạnh qua đời. Vợ chồng Vân Tiểu Hòe đến huyện nhỏ xử lý hậu sự của bà ngoại, sau đó không đợi Vân Phồn Tinh điền giấy nguyện vọng đã đưa người về Hải Thành.

Khi cô mười tám tuổi sẽ có rất nhiều chuyện để lo lắng. Vân Tiểu Hòe cũng không ôm hy vọng cô con gái này sẽ thi đậu đại học. Chỉ bằng sớm đưa về nhà một chút, tiện tính toán.

Cô ngốc bị ba mẹ đưa về Hải Thành, Thích Hà vốn không có tư cách phản đối. Nhưng tình thân bên trong giới thượng lưu, Thích Hà không tin tưởng được.

Nếu thực sự yêu con gái vì sao phải đưa cô về nông thôn? Bây giờ giả mèu khóc chuột đón cô trở về, cũng không biết có toan tính gì nữa.

Thích Hà cảm thấy rất lo lắng liền ghi danh vào trường y nổi tiếng nhất Hải Thành. Nếu có thể, hắn muốn nghiên cứu xem có cách nào khiến cô ngốc thông minh lên một chút không.

"Tôi cảm thấy, bọn họ muốn làm tình."" Phồn Tinh ngồi trong phòng mình ở nhà họ Vân, cảm ra một gói khoai tây chiên từ trong đồng hành lý của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (38)

Editor: Mai Tuyết Vân

Suru Thần Hào:??? Gì thế, cô vừa nói gì thế? Có thể lặp lại lời vừa rồi cho nó nghe không, làm tình sao? CMN cô học từ chỗ nào thế?

[Tiểu thư Phồn Tinh đáng yêu giống như công chúa nhỏ, cô học được ở đâu vậy?] Suru Thần Hào ruột gan cồn cào muốn biết.

Phồn Tinh chậm rãi nói: "Cậu vừa thăm mắng tôi trong lòng.""

Suru Thần Hào sợ hãi tốt cùng.

Phồn Tinh tiếp tục từ tốn nói: "Còn nữa, tàn ác, chà đạp, tiểu kỹ nữ..."

Suru Thần Hào lập tức phủ nhận: [Không có, tôi không hề mắng cô là tiểu kỹ nữ!]

"À, tôi đọc được trong sách, hình như tên là Sùng vật của tổng giám đốc."" Phồn Tinh bộ dạng nghiêm túc nói ra tên sách khiến người khác xấu hổ.

Suru Thần Hào có một loại xúc động khó hiểu muốn đâm đầu chết quách đi, trước kia khi nó đi theo bên người Chiến thần đại nhân. Chiến Thần đại nhân uy phong凛凛 như vậy, cho nên nó chưa từng làm ra những chuyện làm tổn hại đến uy danh của ngài ấy.

Nó chỉ nhân lúc Chiến Thần đại nhân không chú ý, mới lén lút học xấu một chút.

Không phải, làm sao Phồn Tinh có thể biết được suy nghĩ trong lòng nó chứ?

Suru Thần Hào xuất hiện cảm giác vô cùng nguy hiểm, cảm thấy giống như bản thân đã bị người khác giám sát.

Nó buộc định với Ngân Phồn Tinh, cô có thể xâm nhập thần thức của nó, biết được suy nghĩ của nó. Đồng thời nó cũng biết được thần thức của cô.

Nhưng với tư cách là chó săn của Chiến Thần đại nhân, thần thức của nó vô cùng mạnh mẽ, sao người khác có thể yên lặng xâm nhập dễ dàng như vậy? Không thể nào đâu!

Một người thiếu năng trí tuệ, khi nó không chú ý biết được nó đang nghĩ cái gì ư! Suru Thần Hào không biết vì sao, trong lòng có dự cảm xấu.

Có cảm giác...Cô ngốc này, có lẽ thật chất...Không đơn giản như vậy. Dựa vào cái gì cô có thể lén lút biết nó nghĩ gì, còn nó chưa từng rình rập thần thức của cô chứ?

Suru Thần Hào mang tâm lý bất công mãnh liệt, sau đó trộm xem suy nghĩ trong đầu Phồn Tinh...

Thử một chút...Hả? Bị ngăn cản rồi sao? Suru Thần Hào không thể tin được!

Phồn Tinh không quản nó, vừa ăn khoai tây chiên vừa tự nhiên nói: "Bông hoa nhỏ Thích Hà, hần sẽ không hư hỏng, hoàn thành một nhiệm vụ. Còn có một..."

Phải sống cho tốt, không để Ngụy Tử Trác và Vân Gia Duyệt bắt nạt.

Nhị Cầu đọc rất nhiều sách kỳ quái, sau khi Phồn Tinh ý thức được phải học tập những chuyện bản thân không am hiểu. Cô đã bắt đầu học rất nhiều, thỉnh thoảng sẽ xem trí nhớ của Nhị Cầu.

Dựa vào sách của Nhị Cầu, Phồn Tinh thậm chí học một mà suy ra ba.

Ví dụ như bây giờ, cô cảm thấy sau khi trở lại nhà họ Vân, Vân Gia Duyệt và Ngụy Tử Trác nhất định sẽ lên giường.

Còn cô muốn treo họ lên rồi đánh!

Trên người Phồn Tinh phát ra khí thế rất lớn, Suru Thần Hào cảm thấy vô cùng giống quyển sách "Thử nữ trùng sinh nghịch tập"" điên cuồng muốn lật ngửa nữ chính.

Mẹ nó, quả thực có độc!

Sau khi Phồn Tinh về nhà một tuần, Vân Tiểu Hòe đi công tác nước ngoài. Còn Tạ Tuệ Tú đón người về xong, thấy cô hành xử chậm chạp, chỉ cảm thấy trong lòng như có dây gai quấn quanh.

Không phải là không thương, giữa đêm khuya yên tĩnh bà hay cảm thấy thương tiếc. Nhưng bình thường lại luôn không kiềm được mà sinh ra chán ghét cô.

Phản ứng quá chậm, ngu ngốc, IQ lại thấp, rất khác so với người bình thường.

Từ trước đến nay bà luôn theo chủ nghĩa hoàn mỹ, một cô con gái như vậy, thật sự có chút khó nhận. Vì thế dứt khoát bỏ mặc, xem Phồn Tinh như không tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (39)

Editor: Mai Tuyết Vân

Sau khi Vân Tiểu Hòe công tác nước ngoài trở về, đã tức giận mắng Tạ Tuệ Tú: "Em xem con mặc cái gì vậy, chẳng lẽ em không đặt mua quần áo cho con, giúp con trang điểm sao?"

Vân Tiểu Hòe nhìn thấy Phồn Tinh, trong lòng rất vui mừng. Đứa trẻ này vốn là chị em song sinh với Gia Duyệt, không ngờ sau khi lớn lên lại có khí chất hoàn toàn trái ngược với chị.

Ông ta là đàn ông, tất nhiên biết đàn ông thích loại phụ nữ gì. Gia Duyệt thích hợp lấy về quán xuyến nhà cửa, nhưng đại đa số đàn ông sẽ thật sự thích

loại thô ngọc đáng yêu dễ thương như Phồn Tinh.

"Trang điểm cái gì chứ? Em vừa thấy con đã..."

"Em có thể nhìn xa trông rộng một chút không thể?"

Cũng không biết Vân Tiểu Hòe nói gì với Tạ Tuệ Tú, từ đó về sau bà ta thay đổi gánh lấy trách nhiệm làm mẹ với Phồn Tinh. Giúp cô mua một tủ đầy quần áo đẹp, còn mời giáo viên lễ nghi đến dạy cô.

Phồn Tinh nhìn tủ quần áo đầy ắp, cảm giác lạ mắt. Đẹp thì có đẹp nhưng cô không hề thích. Vì sao tất cả đều là màu trắng hoặc là màu nhạt giống hệt như cái trắng nấu cơm thể?

Cô thích màu sắc rực rỡ, thích bảy sắc cầu vồng, vừa thấy tâm tình đã tốt lên.

"Gia Duyệt, đây là em gái cậu sao?" Vân Gia Duyệt mang theo một đám thanh thiếu niên đến nhà mở tiệc, Phồn Tinh ở trong bếp ăn vụng kem bảy màu, bước từ bếp ra đã thấy một đám người.

Thiếu nữ mặc quần áo trắng, con ngươi mang theo chút mơ hồ, nhìn giống như một đóa hoa bách hợp chậm rãi lay động trước gió. Trên người toát lên khí chất đơn thuần lương thiện, khiến người khác không kiềm được đưa mắt nhìn cô.

Ở phía sau Vân Gia Duyệt có không ít nam sinh bắt ngờ mắt lấp lánh. Ngụy Từ Trác yên lặng nhìn lướt Phồn Tinh. Đáng vẻ cô đúng là ngày càng xinh đẹp rồi.

Có hai nam sinh tiếp cận Vân Gia Duyệt, một là Ngụy Từ Trác, người còn lại tên là Văn Nhân Nho. Vân Tiểu Hòe chọn con rể luôn lưỡng lự giữa hai người này, Ngụy Từ Trác với Gia Duyệt là thanh mai trúc mã, tình cảm sâu đậm. Văn Nhân Nho, điều kiện gia đình lại vô cùng tốt, thậm chí so với nhà họ Ngụy còn tốt hơn.

Văn Nhân Nho nhìn thấy ánh mắt len lút dò xét của Ngụy Từ Trác, trong lòng cười lạnh. Xem ra có một số người, tâm tư không đơn giản đâu.

Thật ra hẳn cũng không quá yêu thích Vân Gia Duyệt, chẳng qua cô gái này từ trước đến nay đều khơi dậy sự hứng thú của hắn, còn có khuynh hướng nghiêng về phía Ngụy Từ Trác. Văn Nhân Nho hẳn muốn cái gì thì hiếm khi không chiếm được, Vân Gia Duyệt từ chối hắn, dù thế nào hắn cũng phải chinh phục được cô ta.

Phồn Tinh cũng đang nhìn những người kia, ngay cả chào cũng lười, chậm rãi đi về phòng. Nếu ăn nhiều kem sẽ bị đau bao tử, Thích Hà đã bảo thế.

"Em gái cậu hình như rất cá tính." Có người nói với Vân Gia Duyệt, không phải châm chọc mà là có chút yêu thích.

Vân Gia Duyệt nhất thời trong lòng không hề vui vẻ. Có cá tính ư? Cô chỉ là một con ngốc, không hề hiểu đạo lý đối nhân xử thế mà thôi.

"Gia Duyệt, em gái cậu có bạn trai chưa? Cậu xem hai ta thân như vậy, nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, để tôi làm em rể cậu chắc chắn không bắt nạt em ấy..."

Một người mở lời, ngay sau đó lại càng có nhiều người hòa theo. Vân Gia Duyệt nuốt chút nữa tức giận đến tròng mắt. Bọn họ bị sao vậy?

Lúc trước cả đám đều vây quanh cô nịnh nọt, tất nhiên là có cảm tình với cô. Bây giờ vừa quay đầu đã bắt đầu mơ ước con ngốc kia, mắt mù rồi sao?

Trong lòng Vân Gia Duyệt buồn bực, xưa nay chỉ có người khác làm nền cho cô, bây giờ lại có người dám tranh giành sự nổi bật với cô sao?

"Gia Duyệt, đó là em gái sinh đôi với cậu à? Lễ trưởng thành của cậu sắp đến rồi, lúc đó sẽ tổ chức với em gái cậu à?"

Vân Gia Duyệt lập tức phản bác nói: "Tất nhiên là không rồi."

Cô ta mới là công chúa nhỏ duy nhất của nhà họ Vân, chỉ là một con ngốc mà thôi. Có tư cách gì mà tổ chức lễ trưởng thành với cô chứ?

Cô phản đối quá nhanh, tâm tình lại không vui, nên vẻ mặt có chút hung dữ.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (40)

Editor: Mai Tuyết Vân

Vân Gia Duyệt vô cùng tức giận, sau khi bữa tiệc kết thúc mới nổi giận đến trước mặt Tạ Tuệ Tú mách lẻo.

"Mẹ, sau này mẹ đừng để con ngốc kia xuất hiện làm mất mặt được không? Mẹ có biết không, hôm nay con mở tiệc, rất nhiều bạn học đều hỏi con ngốc kia có phải em gái con không đó.""

Tạ Tuệ Tú đang chuẩn bị an ủi con gái bảo bối, thì nghe Vân Tiểu Hòe ôn hòa nói: "Là con trách em làm con mất mặt? Hay là cảm thấy em giành nổi bật với con?"

"Ba đang nói gì vậy?"

"Gia Duyệt, con cũng biết em là người thiếu năng, nó vốn không có tư cách tranh giành mọi thứ với con. Con cứ yên tâm đi, đối xử tốt với em, dù sao cũng là em gái con." Vân Tiểu Hòe dừng một chút, "Con cứ đối tốt với em, nó sẽ mang đến cho con niềm vui kinh ngạc bất ngờ đấy.""

Vân Tiểu Hòe vẫn rất đặc ý với mưu tính của mình, ngay từ đầu quả nhiên ông ta đã không nghĩ sai. Cô bé này đã bắt đầu hấp dẫn người khác rồi.

*

Chớp mắt đã đến cuối tháng tám, là sinh nhật của Phồn Tinh, cũng là lễ trưởng thành của Vân Gia Duyệt. Một ngày nay, Phồn Tinh đã bắt đầu trông ngóng rồi. Vì hằng năm sinh nhật của cô, bông hoa nhỏ Thích Hà sẽ tặng quà cho cô. Mua cho cô bánh kem nhỏ, còn giúp cô thổi nến ước nguyện.

Còn nhà họ Vân khí thế hùng hực chuẩn bị lễ trưởng thành cho Vân Gia Duyệt, nhưng chưa từng hỏi qua mong muốn của Phồn Tinh, cho dù cô và Vân Gia Duyệt sinh cùng ngày. Vợ chồng Vân Tiểu Hòe tạm thời còn chưa có toan tính đưa cô đi giới thiệu với giới thượng lưu.

Lễ trưởng thành ngày hôm đó, Phồn Tinh đợi mãi từ sáng đến tiệc tối. Hội trường lộ thiên phía sau biệt thự chật ních khách quý, tối hôm nay có thể nói là Vân Gia Duyệt hết sức nổi bật. Vợ chồng Vân Tiểu Hòe chuẩn bị cho cô ta một bộ trang sức cổ xưa bằng ngọc lục bảo, vương miện trần quý chế tác theo kiểu Châu Âu, mỗi món đều khiến người ta cảm thán.

Phồn Tinh vội trộm chạy đến xem, lén lút ăn hai miếng bánh ngọt rồi trở về. Thỉnh thoảng lại nhìn xuống di động, giống như đang chờ đợi điều gì đó. Đợi mãi đến chín giờ tối, Phồn Tinh đã buồn ngủ rồi, đột nhiên chuông điện thoại di động vang lên.

Giọng nói của Thích Hà có chút gấp gáp: "Bé ngốc, sinh nhật mười tám tuổi vui vẻ.""

Phồn Tinh có chút tò mò hỏi: "Vì sao hôm nay không có bánh kem?"

Thích Hà nghẹn lời, mẹ nó, hần từ huyện nhỏ đến Hải Thành, phải thuê nhà gần trường học, mấy ngày bận đến tối tắm mặt mũi. Hôm nay vất vả lắm mới dành được chút thời gian vội tới chúc mừng sinh nhật cô ngốc, cô lại nói không có bánh kem sao, còn quan trọng hơn tâm ý của hần à?

"Có, cô ra đón tôi đi, tôi bị cản bên ngoài con đường vào nhà cô này."" Thích Hà không đi hỏi, bánh ngọt và hần cái nào quan trọng hơn, câu này mới là tự rước nhục vào thân.

Mẹ nó, sao tối hôm nay đường này lại nhiều xe thế không biết, cả một con đường đều bị chặn lại. Xe taxi vừa đến bên ngoài đã lập tức dừng lại, đường dài như vậy, hần chỉ có thể chạy đến mà thôi.

Phồn Tinh chạy nhanh ra cửa.

Ngụy Tử Trác đang cảm thấy tối nay quá nhiều người, cho nên muốn ra ngoài hít thở không khí mà thôi, kết quả không ngờ được lại nhìn thấy Vân Phồn Tinh ra ngoài.

Cô gái nhỏ mặc quần áo trắng, nhảy nhót tung tăng. Hồn nhiên không giống như trước đây, cũng chẳng còn bộ dạng làm lì chậm chạp. Càng có sức sống, càng linh hoạt, cũng rất...Đáng yêu. Ngụy Tử Trác cũng không biết vì sao, mà xui quẻ khiến lại đi theo cô.

Phồn Tinh đi một đoạn rất xa mới nhìn thấy Thích Hà đầu đầy mồ hôi. Trong tay Thích Hà mang theo một hộp bánh kem nhỏ, sau khi đặt bánh trước thì đi lấy, rồi mới chạy đến đây, cứ đi tới đi lui như thể hần mệt sắp chết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (41)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Bé ngốc, chúc mừng sinh nhật.""

Thích Hà đưa hai tay ra, trong lòng bắt đầu mơ tưởng. Cảm động như vậy nhất định sẽ nhào vào lòng hắn nhỉ?

Cuối cùng, Phồn Tinh nghiêng đầu nhìn hắn một cái, không hiểu hắn có ý gì. Sau đó vô cùng tự nhiên nhận lấy hộp bánh kem nhỏ trong tay hắn, ngồi bên vệ đường bắt đầu mở ra.

Thích Hà:...

Nói thật, đây không phải là tình yêu trong tưởng tượng của hắn. Trái tim thiếu niên của hắn, suýt chút nữa đã nát vụn rồi.

Mua bánh kem không lớn, Thích Hà không thích đồ ngọt nên chỉ mua một chiếc bánh nhỏ. Thích Hà cắt bánh ngọt thành bốn phần nhỏ, sau khi đưa cho Phồn Tinh một phần xong, cầm phần còn dư trên tay, nghiêm túc chăm chú nhìn cô ăn.

Từ khi nào cô ngốc đã ăn thành thạo vậy?

Đau lòng quá.

Thích Hà bung phần bánh ngọt còn dư, cũng rảnh rồi nhàm chán. Ngón trỏ quẹt một chút kem, trực tiếp quẹt lên mặt Phồn Tinh, khiến khuôn mặt trắng nõn của cô trở thành con mèo hoa.

Phồn Tinh chuyển tâm ăn, không phản ứng.

Thích Hà lại quẹt lần hai, thấy hai má Phồn Tinh đều dính đầy kem, sau đó mới phát ra tiếng cười sung sướng, giống như trò này chơi rất vui vậy.

Lúc trước đón sinh nhật Phồn Tinh, hai người cũng từng dứt bánh ngọt cho nhau. Phồn Tinh thờ dãi trong lòng, nhìn thoáng qua phần bánh còn chưa ăn hết trong tay. Hình như bông hoa nhỏ thật sự rất thích chơi trò này nhỉ.

Vậy thì cô chơi với hắn.

"Bếp..." Một tiếng.

Đĩa bánh ngọt trong tay Phồn Tinh đã nhanh chóng dán vào mặt Thích Hà. Hơn nữa sức lực của cô ngốc, ai thử qua sẽ biết!

Thích Hà chỉ cảm nhận một cơn cuồng phong, sau đó trong lỗ mũi trào ra hai luồng nhiệt. Hắn thật sự cảm thấy bản thân mình là một chàng trai rất đáng thương!

Kem trắng, máu đỏ, đan xen vào nhau, đây chính là thảm kịch trần gian vừa xảy ra.

Sau khi Phồn Tinh nhìn thấy Thích Hà chảy máu mũi, bất giác chột dạ cảm thấy hình như bản thân đã gặp rắc rối rồi, vì thế nắm lấy khăn giấy lau sạch kem trên mặt Thích Hà.

Rồi ghét sát vào mặt hắn, thổi thổi cái mũi của Thích Hà. "Còn đau không?" Đừng bị đánh đến ngốc nhé.

Hơi thở ngọt ngào dịu nhẹ thổi trên mặt, trái tim Thích Hà đập điên cuồng, vô cùng kiên định nói: "Đau! Tiếp tục thổi!"

Mẹ nó, đáng giá!

Gần ngay trước mặt như vậy, dịu dàng ngoan ngoãn như vậy, đừng nói là một đĩa bánh ngọt khiến hắn chảy máu mũi, có đập gãy xương sống mũi hắn cũng đáng giá!

Ngụy Tử Trác cùng đi theo, từ xa đã nhìn thấy cảnh này. Tình huống như vậy, quả thực rất đẹp khiến người khác không nhìn được muốn túm lấy sau đó hủy diệt!

Hóa ra không chỉ có vẻ ngờ ngác ngây thơ, mà còn khéo léo chu đáo như vậy...

"Bé ngốc, mua cho cô!" Thích Hà lấy ra một chiếc hộp quà màu xanh ngọc, sau khi mở ra bên trong có một chiếc nhẫn.

Đây là tiền công hắn làm thuê kỳ nghỉ hè, nhân lúc cô ngốc còn không biết nhẫn có ý nghĩa gì, cứ đeo lên cho cô trước đã.

Tâm cơ thật sâu.

Phồn Tinh nhìn chiếc nhẫn bé xíu trên ngón trỏ lấp lánh tỏa sáng, nghiêng đầu. Đẹp mắt, thích quá.

*

Sau lễ trưởng thành mười tám tuổi của Vân Gia Duyệt, thái độ đối với Phồn Tinh tốt lên rõ ràng.

Dù sao cô đã trưởng thành, có rất nhiều chuyện cô phải biết, cũng khiến cô hiểu được mưu tính. Không cần phải tranh giành những thứ vụn vặt, phụ nữ quá hẹp hòi khó làm chuyện lớn.

Sau khi Tạ Tuệ Tú giải thích với cô, Vân Gia Duyệt đã biết tác dụng của Phồn Tinh đối với cô. Tuy rằng không thể xem Phồn Tinh trở thành em gái, nhưng bên ngoài vẫn làm chu toàn.

Thỉnh thoảng lại kéo Phồn Tinh đi ra ngoài, tỏ vẻ lương thiện. Chẳng qua mỗi lần ra ngoài, đều sẽ vô tình hay cố ý gọi cả Văn Văn Nho.

Cô biết rõ Văn Văn Nho thật sự thích cô, sau khi Phồn Tinh xuất hiện lực chú ý của Văn Văn Nho đã dời lên người Phồn Tinh. Với hành động tìm người thay thế này với cô ta rất buồn cười, nhưng cô ta nhất định phải gả cho Ngụy Từ Trác, dùng Phồn Tinh trối Văn Văn Nho, nhất định sẽ không tệ.

Nhưng Vân Gia Duyệt không chú ý tới việc, Ngụy Từ Trác sẽ thỉnh thoảng dùng ánh mắt đen tối nhìn Phồn Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (42)

Editor: Mai Tuyết Vân

Suru Thần Hào nhìn thấy rõ ràng diễn biến của thế giới này, bản thân nó rất hoang mang. Trong lòng tràn đầy sự bất mãn và châm chọc.

Nằm mơ! Như vậy cũng được ư? Cô chính là một người thiếu năng, thì hiếm có trân quý như vậy à? Mẹ nó từ khi nào cô trở thành thánh mẫu rồi?

Trong lòng Vân Gia Duyệt còn rất vui vẻ, đặc ý, cho rằng dành được sự tín nhiệm của Phồn Tinh. Suru Thần Hào không nhận được muốn đánh cho cô ta tỉnh ra.

Ngốc ạ, chẳng lẽ cô không chú ý đến việc, cô ngốc chịu ra ngoài với cô ta, là vì muốn ăn uống thỏa thích sao?

Phồn Tinh một tay cầm dao một tay cầm nĩa, vẻ mặt nghiêm túc nghiên cứu. Ở nhà hàng Châu Âu, đều xem trọng chất lượng hơn số lượng, mẹ nó xem ai có bộ dạng như cô không..

Trên bàn ba đĩa mì ý, ăn hết năm phần bát tết, cừ thật, với tốc độ này bạn hoàn toàn không nhận ra cô là một người thiếu năng. Cách cô dùng dao nĩa rất nhanh nhẹn vô cùng dứt khoát, cắt xuống vài đường đã có thể phân chia miếng bát tết gọn gàng!

Sau khi ăn xong, trong tay còn cầm một ly nước lạnh màu xanh, thoải mái tựa người ra sau. Giống như đại gia vừa ăn uống, vừa nghe đàn violon, bộ dạng ăn no hưởng thụ.

Ngụy Từ Trác đưa mắt nhìn, trong lòng điên cuồng. Thời gian càng qua lâu, hắn càng không khống chế nổi tâm ma trong lòng mình.

Hắn cảm thấy Văn Phồn Tinh giống như một tờ giấy trắng, đang đợi hắn vẩy mực múa bút, nhưng chậm cô, làm cô bần đĩ! Hắn vẫn luôn biết, bản thân thật ra là một người theo đuổi cảm giác kích thích.

Có lẽ vì điều kiện gia đình quá sức ưu tú, rất nhiều thứ không thể khiến hắn thấy hứng thú. Còn Văn Phồn Tinh thì có thể...

Mỗi lần tương tượng có Vân Gia Duyệt bên cạnh, nhưng hắn lại khao khát em gái của cô. Hơn nữa em gái cô là một cô ngốc, một khi đã rơi vào tay hắn, thì có thể muốn làm thì làm.

Nghĩ đến đây hắn không kiềm được mà vô cùng hưng phấn!

Văn Văn Nho ngồi bên cạnh Phồn Tinh, Vân Gia Duyệt ngồi bên cạnh Ngụy Từ Trác. Vân Gia Duyệt không cảm nhận được Ngụy Từ Trác khác lạ, nhưng người như Văn Văn Nho thì đã nhìn thấu.

Chà, không ngờ Ngụy Từ Trác trước mặt người khác thì tỏ ra lịch sự hòa nhã, thật ra sâu thẳm trong lòng lại suy nghĩ thứ đó, so với hắn còn xấu xa hơn. Hắn ít nhất còn thẳng thắn vô tư thua xa loại mặt người dạ thú như Ngụy Từ Trác.

Phồn Tinh uống một ngụm nước lạnh, bất ngờ cảm thấy không ổn. Hình như bụng đột nhiên có chút đau!

Trong lòng cô, hoàn toàn không có khái niệm đến kỳ sinh lý. Dù sao Thích Hà cũng không dạy, Phồn Tinh vội vàng đặt chiếc cốc lên bàn, sau đó vào toilet.

"Thích Hà, tôi đau bụng."" Phồn Tinh nhanh chóng gọi điện thoại cho Thích Hà.

Phản ứng đầu tiên của "cha nuôi" Thích Hà là: "Không phải chứ, còn chưa đến ngày mà?"

Phồn Tinh vô cớ gây rối: "Tôi không biết, bụng tôi rất đau."

Thích Hà được tuyển vào trường y nên rất bận, hoàn toàn không đến được, vì thế chỉ có thể nhờ Phồn Tinh: "Cô nên về nhà nằm nghỉ, uống nhiều nước ấm đấy."

"Cậu không xoa cho tôi sao?" Phồn Tinh đếm trên đầu ngón tay, đã rất lâu rồi chưa gặp bông hoa nhỏ Thích Hà.

Hình như cô có chút nhớ bông hoa nhỏ, từ trước đến giờ bọn họ chưa từng tách ra quá lâu như vậy. Lúc đó Thích Hà nghe xong thì mềm lòng, mẹ nó, cô ngốc ý lại vào hán như vậy, nếu hán không đồng ý chẳng phải quá tuyệt tình sao?

Vì thế lập tức đổi lời đáp ứng: "Bằng không cô đến trường gặp tôi đi, tôi xoa giúp cô."

"Được." Phồn Tinh đồng ý.

"Cô đến trường được không?"

Phồn Tinh trả lời không chút áp lực: "Được, tôi sẽ gọi xe."

Sao giọng điệu lại tự hào một cách khó hiểu thế?

Quả nhiên cô ngốc hán nhìn trúng rất thông minh!

Còn biết gọi xe nữa!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phán Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (43)

Editor: Mai Tuyết Vân

Phồn Tinh trực tiếp rời khỏi nhà hàng, nhảy nhót đi gọi xe. Văn Nhân Nho đang cảm thấy thời gian cô đi toilet quá lâu, vì thế đến xem thử, không ngờ cô lại trốn đi mất rồi?

Đứng cạnh lề đường hình như đang đợi xe?

Văn Nhân Nho lái xe đến trước mặt Phồn Tinh: "Muốn đi đâu nào, tôi đưa cô đi."

Phồn Tinh mở cửa xe ngồi vào trong, chờ lái xe đi rồi Văn Nhân Nho mới gọi điện báo với Văn Gia Duyệt, là hán đã đưa em gái cô ta đi. Rõ ràng cô ta đã sớm đoán được, bản thân cô ta cũng cố hết sức khiến Văn Nhân Nho tiếp xúc với Phồn Tinh. Cuối cùng Văn Nhân Nho nhanh chóng mắc câu, Văn Gia Duyệt vẫn cảm thấy trong lòng mất hứng.

Đây là loại đàn ông gì?

Tốc độ đổi người thay tình nhanh như thế. May mắn cô ta không vì gia thế cực tốt của Văn Nhân Nho mà chọn hán, vẫn là anh Từ Trác mới vừa ý cô.

Mà trên thực tế, trong lòng Ngụy Từ Trác lại nghĩ rằng: "Đáng chết! Chẳng lẽ đã bị Văn Nhân Nho nhanh chân đến trước?"

Tuy rằng hán đối với trình tiết của một cô gái không có nhiều đề tâm, nhưng Văn Phồn Tinh là một tờ giấy trắng, lại bị người khác vấy bẩn trước...Đây mới là một sự đáng tiếc!

Phồn Tinh lục lọi túi, lấy ra tờ 20 tệ, trước khi xuống xe đưa cho Văn Nhân Nho. Khi ấy Văn Nhân Nho quả thực mặt đầy dấu chấm hỏi.

Hán dừng xe lại, vốn đang muốn tạm biệt hai câu, cuối cùng đối phương lại trả hán tiền xe, sau đó nhanh như chớp xuống xe. Hán cảm thấy, hán giống như tài xế vậy.

Phồn Tinh nhìn Thích Hà chờ cách đó không xa, cho nên nhanh chóng xuống xe,. Văn Nhân Nho ngồi trong xe nhìn thấy, cả tinh thần và sức lực đều không tốt.

Mẹ nó...Cô ngốc cũng biết yêu sao?

"Thích Hà." Bông hoa nhỏ không thể kêu bên ngoài, chỉ có thể để trong lòng, nếu không hán sẽ tức giận: "Tôi đau bụng."

Thích Hà ngồi xổm xuống: "Tôi cố gắng về ký túc xá của tôi."

Nhìn Phồn Tinh đang nằm sấp trên lưng Thích Hà, Văn Nhân Nho nhất thời không còn hứng thú nữa. Tuy rằng hẳn chẳng phải người tốt đẹp gì, hơn nữa cũng tương đối quan tâm đến Vân Phồn Tinh. Nhưng hẳn muốn loại phụ nữ nào chỉ cần tiện tay vẫy một cái là có được.

Không nhất thiết phải phá hỏng tình cảm của cô ngốc. Dù sao chỉ là một cô ngốc, vốn cuộc sống đã không dễ dàng rồi. Người vẫn cần chút thương cảm, nếu không thì chẳng bằng cảm thú nữa.

*

Văn Nhân Nho cho rằng, hẳn đang đối tốt với Phồn Tinh, nhưng rất nhanh hẳn sẽ biết được. Đôi khi tốt bụng với người khác một chút, thực ra không phải là đối tốt với người ta mà là đang làm lợi cho bản thân mình.

Một khi đối diện với Phồn Tinh, ít tính kế cô một chút thật sự có thể bảo toàn mạng sống! May mắn hẳn không tìm đường chết.

Từ lần Văn Nhân Nho đưa Phồn Tinh đi, trong lòng Ngụy Tử Trác như mọc đầy cỏ dại. Thói xấu của đàn ông đã khiến hẳn sớm coi Phồn Tinh trở thành vật sở hữu của hẳn. Dù sao vào mấy năm trước khi nhìn thấy cô ngốc, trong lòng hẳn đã lên kế hoạch rõ ràng, phải làm sao để thu cô ngốc vào túi.

Bây giờ đột nhiên nhảy ra một Văn Nhân Nho hình như cũng chú ý đến Vân Phồn Tinh, Ngụy Tử Trác không thể lạnh nhạt được nữa rồi.

Khi Văn Nhân Nho theo đuổi Văn Gia Duyệt, Ngụy Tử Trác còn chưa gấp gáp như vậy. Bởi vì trong lòng hẳn biết rõ, Gia Duyệt sẽ không vứt bỏ tình cảm thanh mai trúc mã với hẳn mà chọn Văn Nhân Nho.

Nhưng Vân Phồn Tinh không giống như vậy, cô ngốc rất dễ dàng bị người khác lừa đi. Ngụy Tử Trác vô cùng lo lắng, Văn Nhân Nho đã nhanh chân đến trước.

Vì quá lo lắng, nên trong lòng Ngụy Tử Trác càng điên cuồng, vì thế bắt đầu mưu tính tìm đường chết...

Bất luận thế nào, trước tiên cứ bắt vào tay thì nói sau. Một tờ giấy trắng, nếu bị người khác ngủ trước, cũng thật đáng tiếc đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (44)

Editor: Mai Tuyết Vân

Từ khi Văn Gia Duyệt biết đối xử tốt với Phồn Tinh một chút sẽ mang đến lợi ích sau này cho mình, thì thường xuyên đưa cô ra ngoài ăn uống vui chơi. Mỗi lần như vậy đều vô tình hoặc vô ý gọi một hai người ngày thường theo đuổi cô ta.

Trong lòng có ma quỷ cười lạnh... Muốn đoạt sự nổi bật của cô đúng không? Chỉ là một đứa ngốc dựa vào cái gì để tranh với cô?

Đã muốn chơi trội thì phải trả giá thật đắt!

Bây giờ cô ta mong càng nhiều người thích Phồn Tinh, coi trọng Phồn Tinh. Đến lúc đó, một đôi môi son vạn người nếm, một cánh tay ngọc vạn người nâng.

Mọi đau khổ cô ngốc đều chịu, còn tốt đẹp sẽ dành cho cô ta!

Trong KTV, hôm nay Văn Gia Duyệt gặp gỡ rất nhiều người, một đám người ca hát vô cùng náo nhiệt, không biết vì sao cô lại không có tinh thần còn cảm thấy buồn ngủ. Có thể đêm qua không nghỉ ngơi tốt, vì thế nằm trong góc sofa chợp mắt một chút.

Ngụy Tử Trác đắp cho cô một chiếc chăn mỏng, Văn Gia Duyệt cứ như vậy ngủ thiếp đi. Sau khi nhìn thấy cô hoàn toàn ngủ say, Ngụy Tử Trác mỉm cười khó hiểu. Muốn ra tay với Vân Phồn Tinh, tất nhiên phải xử lý Gia Duyệt trước.

Tuy Gia Duyệt hi vọng những chàng trai khác coi trọng Vân Phồn Tinh nhưng trong những người này, tuyệt đối không thể bao gồm hẳn! Chẳng qua hẳn chỉ bỏ chút thuốc ngủ vào nước, lượng thuốc không nhiều, đủ để Gia Duyệt ngủ một giấc thật ngon.

Phồn Tinh thích nghe người ta hát, nhưng bản thân sẽ không hát. Cho nên mỗi lần đến KTV, Phồn Tinh đều giống như đại gia tìm một góc dựa mắt nghe nhạc.

Ngụy Tử Trác cầm ly nước trái cây, đưa đến trước mặt Phồn Tinh: "Uống chút nước trái cây đi, sau khi đến em chưa ăn gì mà."

Không thể không nói, bề ngoài của Ngụy Tử Trác vẫn rất thu hút, lịch sự dịu dàng. Phồn Tinh đúng là cảm thấy có chút khát.

Đúng lúc này, Suru Thần Hào hiếm khi xuất hiện: [Đừng uống, bên trong bỏ thuốc.]

Tuy nó không có khả năng mở bàn tay vàng cho Ngân Phồn Tinh, nhưng loại chuyện giống như thế này tốt xấu gì vẫn nên nhắc nhở một câu. Cuối cùng, lòng tốt của nó...Bị chó ăn!

Phồn Tinh hơi thất thần một chút rồi lập tức nhận lấy cái ly, ừng ực một cái đã uống xong!

Uống! Xong! Rồi!

Sao lại tùy tiện như vậy, cô muốn lên trời phải không?

Suru Thần Hào còn cảm thấy hình như Phồn Tinh đang cố ý cãi lời nó.

[...Cô cảm thấy thế nào?] Suru Thần Hào thật sự không nhịn được hỏi một câu.

Thật ra nó cũng muốn biết, trong nước trái cây kia bỏ thứ gì? Nó chỉ biết Ngụy Tử Trác đánh thuốc thôi. Cuối cùng nó đoán được mở đầu chứ không đoán được kết thúc, Phồn Tinh lại trả lời...

"Cảm thấy, hình như uống rất ngon..." Giọng điệu còn vô cùng chưa thỏa mãn.

Lúc đó Suru Thần Hào:??? Mẹ nó, nó muốn hỏi cô uống xong thì thấy thế nào mà?

"Còn cảm thấy hơi buồn ngủ." Phồn Tinh tiếp tục diễn tả.

Suru Thần Hào nghĩ rằng, toi đời rồi, bên trong chắc chắn bỏ thuốc ngủ. Tối hôm nay nó cảm thấy, tiểu thư Ngân Phồn Tinh nhất định sẽ bị ngã đập mặt!

Nhưng mà như thế thì sao chứ? Chính cô muốn chết, thì có ngã vài lần cũng có liên quan gì đến nó. Suru Thần Hào hoàn toàn xem nhẹ tính chính xác trong lời nói của Phồn Tinh, Phồn Tinh nói hơi buồn ngủ, vậy thì thật sự hơi là gì...

Sau một lát Ngụy Tử Trác dò hỏi Phồn Tinh: "Phồn Tinh, em có buồn ngủ không?"

Phồn Tinh nhìn hần một cái, hình như người này rất hi vọng cô có thể ngủ, vì thế gật đầu. Nghiêng đầu ngã xuống ghế bên cạnh, trình diễn cái tư thế ngủ gật.

Ngụy Tử Trác chào hỏi những người trong phòng: "Gia Duyệt và em gái cô ấy đều mệt rồi, tôi đưa các cô ấy về nhà trước, đi trước đây."

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (45)

Editor: Mai Tuyết Văn

Tài xế lái xe cho Ngụy Tử Trác luôn đứng canh trước cửa phòng, giao Phồn Tinh cho lái xe, còn hần thì mang theo Vân Gia Duyệt cùng rời đi. Sau khi rời khỏi KTV, thật ra chưa vội đưa người về nhà, mà đến khách sạn ở gần bên.

Thuê hai phòng, Vân Gia Duyệt một phòng, Phồn Tinh một phòng. Người này tâm tư kín đáo, toàn bộ đều muốn chuẩn bị chu đáo. Toan tính lén lút trong im lặng ngủ với Phồn Tinh, sau đó xử lý xong xuôi giả bộ như chưa từng phát sinh chuyện gì, trở lại phòng Vân Gia Duyệt.

Hần thích Vân Gia Duyệt không phải là giả, nhưng muốn hưởng kích thích nhiều vợ đồng con, cũng không giả.

Văn Nhân Nho ôm cô gái trẻ vừa mắc câu trong tay, trong lúc vô tình nhìn thấy ở phía cuối hành lang, cảnh tượng Ngụy Tử Trác đưa người vào phòng.

Vân Gia Duyệt và Văn Phồn Tinh sao? Ngụy Tử Trác đưa một người vào phòng, sau đó lại đến một căn phòng khác.

Chậc! Thật kích thích!

Không ngờ gia cảnh nhà Ngụy Tử Trác không bằng hần, nhưng còn tàn nhẫn hơn hần nhiều! Văn Nhân Nho nhìn cô gái trong lòng mình phát tay ý bảo cô ta lui ra. Sau đó hơi nheo mắt lại, lạnh mặt nhìn Ngụy Tử Trác vào phòng.

Hần cũng không có ý muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân gì, không xuống tay với cô ngốc đã là gín giữ chút thiện lương cuối cùng của hần rồi. Xen vào

chuyện của người khác, hẳn không có hứng thú.

Nhưng mà Ngụy Từ Trác quả thật là người quá sức ghê tởm. Dựa vào việc Vân Gia Duyệt lựa chọn hẳn, ba năm nay trước mặt mọi người lúc nào cũng tỏ vẻ "cho dù là thiếu gia nhà Văn Nhân còn thua kém tôi" điệu bộ rất ghê gớm.

Lúc trước hẳn lười so đo, còn bây giờ, không bằng báo cho phóng viên một chút.

Trong phòng, khi Ngụy Từ Trác vừa tiến vào, thật ra Phồn Tinh đã tỉnh lại. Cô nói chỉ có hơi buồn ngủ thôi, thật sự thì chỉ ngủ một chút. Sau khi ngủ xong, được liệu trong nước trái cây đã hoàn toàn bị tiêu hóa, ngủ đủ giấc rồi.

Quả thực Suru Thần Hào đã nhìn đến mức trợn mắt há miệng. Mẹ nó cũng được sao, không hề thuyết phục! Quái vật nhỏ từ đâu tới?

Ngụy Từ Trác ngồi xuống cạnh giường, đưa tay lật người đang nằm nghiêng ra chính diện, sau đó một đôi mắt trong suốt nhìn hẳn chăm chăm, Ngụy Từ Trác sợ đến mức suýt chút té ngã. Người mà hẳn cho rằng đang ngủ, cuối cùng người ta lại trừng đôi mắt to tròn nhìn hẳn.

Đôi mắt sáng ngời, ai nhìn cũng sợ hãi!

Ngụy Từ Trác nuốt một ngụm nước miếng, mọi chuyện đều đã đến bước này, dù Vân Phồn Tinh có tỉnh hẳn cũng sẽ không buông tha cho cô. Cùng lắm thì sau khi cưỡng bức sẽ nói rằng uống say nhận nhầm người.

Cô và Gia Duyệt giống nhau như đúc, nhận sai cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Sau khi nghĩ như thế, thì lá gan cũng lớn hơn!

Ngụy Từ Trác muốn đè Phồn Tinh xuống, nhưng Phồn Tinh dễ dàng một tay nắm lấy cổ hẳn, thuần thục chế trụ hẳn ta. Nếu Thích Hà có ở đây mà nói, khi nhìn thấy cách ra tay bóp cổ người ta của Phồn Tinh, sẽ cảm thấy vô cùng quen mắt.

Đây không phải là cách cô giữ đầu rắn mỗi lần bắt rắn sao? Tuy đơn giản nhưng thô bạo lại hiệu quả!

Phồn Tinh cũng rất mạnh, không nói hai lời đã cầm gạt tàn thuốc trên đầu giường đập lên đầu Ngụy Từ Trác.

May mắn khi cô đập xuống, Suru Thần Hào đã ngăn lại một chút: [Cô đánh nhẹ một chút, đừng đánh hẳn chết! Đánh chết sẽ rất phiền phức!]

Phồn Tinh nhẹ tay không ít, trên đầu hẳn sưng lên một cục như bánh bao. Nếu không được nhắc nhở, có lẽ sẽ đánh đến mức lỗ đầu.

Phủi tay đi ra ngoài, nhàm chán không có gì vui, với đầu óc của Phồn Tinh hiện tại cũng không biết tiếp theo nên làm gì Ngụy Từ Trác.

Cuối cùng khi đi ra ngoài, lại gặp được người quen... Văn Nhân Nho.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (46)

Editor: Mai Tuyết Vân

Khi Văn Nhân Nho bắt gặp ánh mắt của Phồn Tinh, lúc đó cả người đều hoang mang. Sao cô có thể...Ra ngoài được? Không phải chứ, Ngụy Từ Trác làm nhanh như vậy sao?

Nhưng suy nghĩ đó rất nhanh đã biến mất, sau đó Văn Nhân Nho bị kéo về thực tại. Phồn Tinh đảo mắt, sau đó vẫy tay gọi Văn Nhân Nho lại.

Sau khi Văn Nhân Nho đến gần, xuyên qua khe cửa nhìn vào bên trong, hình như có người đang nằm dưới đất, sống chết không rõ.

Phồn Tinh mở cửa ra, chỉ Ngụy Từ Trác bên trong: "Có phải cậu không thích hẳn?"

Văn Nhân Nho...Hình như câu hỏi này không thể trả lời ngược lại?

Nếu hẳn nói thích, cũng quá biến thái rồi! Nhưng hẳn là trai thẳng đấy!

"Làm sao cô biết được?" Văn Nhân Nho tò mò hỏi. Nếu không nhớ nhầm, cô là một kẻ ngốc, sao cảm xúc lại nhạy cảm như vậy?

"Tôi giao hẳn cho cậu." Phồn Tinh trước giờ không thích nói chuyện vòng vo, chỉ nhìn kết quả không nhìn quá trình.

Sau khi nói xong, phủi tay bỏ đi.

Văn Nhân Nho: "... Hấn phát hiện đối với cô ngốc này, hấn càng ngày càng cảm thấy hứng thú rồi.

Vào phòng nhìn thoáng qua Ngụy Từ Trác, còn chưa chết, chắc, hấn cẩn thận suy nghĩ, nên dùng thủ đoạn chính người nào để tận dụng cơ hội lần này.

Khi thang máy dừng lại ở tầng 17, có một người tiến vào. Phồn Tinh đưa mắt nhìn ra, người vừa bước vào thang máy, trong mắt lóe lên tia sáng bất thường. Kẻ đối diện với cô rất đáng ghét, phản ứng theo bản năng.

"Chà, hóa ra là con ngốc này."" Trong thang máy chỉ có hai người, Thích Thịnh liếc mắt nhìn cô ngốc.

Hấn phát hiện đúng là người có duyên ắt sẽ gặp lại, thế mà lại gặp được cô ngốc ở chung với Thích Hà. Nhắc đến Thích Hà, Thích Thịnh không kiềm được mắt tối sầm, tâm tình không tốt.

Vốn cho rằng Thích Hà đã là một bãi bùn nhão, trở thành một kẻ vô dụng từ từ hư đốn. Không ngờ rằng trong hoàn cảnh khó khăn như vậy, hấn còn có thể trở mình.

Dựa vào số điểm của hấn, đủ để đỗ vào học viện đứng đầu thủ đô, nhưng lại cố tình chọn trường Y nổi tiếng nhất Hải Thành. Mục đích của Thích Hà quả thực không cần nói cũng biết, rõ ràng là muốn trở lại nhà họ Thích tranh đoạt gia sản.

Vốn trong quá khứ Thích Mộc Vũ đã hoàn toàn thất vọng về Thích Hà, nhưng từ sau khi thi đại học xong, Thích Mộc Vũ lại cảm thấy đứa con trai này có hi vọng. Dù sao nhà họ Thích có gia nghiệp khổng lồ như vậy, thêm một đứa con trai ưu tú chống đỡ, tương lai còn sẽ phát triển hơn nữa.

Thích Thịnh không nhịn được muốn cười lạnh: "Thích Hà đâu? Sao không đi theo mày? Nó yên tâm để một người đàn như mày ra đường sao? Cũng không sợ người khác làm gì mày à?" Thời gian đều đặt hết vào việc tranh giành gia sản, sớm muộn gì cô ngốc cũng sẽ bị người khác treu đưa đến chết, lúc đó hấn muốn xem Thích Hà có phát điên hay không!

Trong lòng Thích Thịnh tràn đầy ác ý, Phồn Tinh cảm thấy hơi phiền. Cho dù là ai bị một ánh mắt như rắn độc nhìn chằm chằm, đều sẽ cảm thấy không thoải mái.

Thích Thịnh còn vô cùng thích tìm đường chết: "Mày đi hỏi Thích Hà, hai ngày trước bị người ta đánh đã khỏe chưa? Nể mặt nó là anh trai tao, tao không để nó tàn phế, sau này nó sẽ không may mắn vậy đâu.""

Vận may của phế vật còn rất tốt, vốn hấn định cho người đánh gãy một chân Thích Hà, cuối cùng lại được người ta cứu.

Khóe mắt Phồn Tinh giật giật, đôi môi anh đào hơi nhếch lên.

"Mày đánh cậu ấy rồi sao?" Giọng nói của Phồn Tinh trở nên thâm trầm.

Tính cách bao che khuyết điểm nổi lên, quanh thân xuất hiện khí lạnh. Còn Thích Thịnh thì vô tư không cảm thấy gì.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (47)

Editor: Mai Tuyết Văn

Thích Thịnh vô cùng kiêu ngạo tiếp tục nói: "Tao chỉ dạy cho nó một bài học, sớm hay muộn tao cũng lấy mạng nó!"

Phồn Tinh ngẩng đầu lên, nơi đáy mắt vô cùng lạnh lẽo. Thích Hà nhất thời không chuẩn bị khi nhìn thấy ánh mắt của cô thì khiếp sợ, cảm thấy giống như bị thú dữ rình rập.

Bông hoa nhỏ không kê cho cô nghe chuyện bị bắt nạt. Phồn Tinh có chút không vui, nên khi xuống tay với Thích Thịnh sức lực cũng rất lớn.

Cô giống như đạn đại bác, bổ nhào lên người Thích Thịnh, giữ người trong thang máy trình diễn thảm kịch quyền sát đập vào người. Thang máy chấn động hai lần, cuối cùng Thích Thịnh không chịu nổi cơn đau mà ngất đi.

Phồn Tinh rất lạnh lùng, sau khi thang máy xuống lầu một, lại lặng lẽ ấn đến tầng Ngụy Từ Trác thuê phòng.

Trong phòng, Văn Nhân Nho còn đang suy nghĩ phải giải quyết Ngụy Từ Trác thế nào. Dù sao cơ hội khó có được, hơn nữa tiếng xấu cũng không đặt lên người hấn. Ngụy Từ Trác tự tạo nghiệp, đánh ngất hấn là Văn Phồn Tinh, có liên quan gì đến Văn Nhân Nho?

Cẩn thận suy nghĩ, đang nghĩ lui nghĩ tới thì lại phát hiện, Phồn Tinh không tốn chút sức vác một chàng trai trên vai, một lần nữa trở về phòng. Về mặt của Văn Nhân Nho lập tức trở nên...Rất khó coi, tóm lại là như thế này: (Ω ̣ Ω)

Phồn Tinh không chút thương tiếc ném người đang khiêng xuống thảm, phát ra một tiếng nặng nề nghe qua rất đau: "Không thích hẳn, có cách nào không?"

Lời Phồn Tinh nói tuy không có đầu đuôi, nhưng người như Văn Nhân Nho lại ngoài dự đoán hiểu được.

Con dê này, ông đây không thích, có cách nào xử lý hẳn không?

Thật đúng là thấu hiểu lòng nhau, toàn thân cô ngốc đều toát lên khí thế muốn gây sự. Thuận tay lật người nằm trên đất qua, Văn Nhân im lặng. Chà, cũng là người quen cũ.

Năm đó, tình nhân mang theo đứa con hoang Thích Thịnh bước vào nhà họ Thích, đã qua mấy năm nhưng rất ít người nhắc lại quá khứ đen tối đó của Thích Thịnh. Nhưng ở sau lưng hầu như mọi người đều châm chọc, không dám công khai chính là không thể công khai, cho dù tận tâm bồi dưỡng trên người cũng để lộ ra sự tự ti.

Văn Nhân Nho trầm mặc một lát: "..."

Mẹ nó, đây là người thiếu năng ư, đúng là một đại sát tinh chuyên đi gây chuyện mà?

Văn Nhân Nho cũng là người xem nào nhiệt muốn nào nhiệt lớn một chút, Ngụy Tử Trác và Thích Thịnh đều không có giao tình tốt với hẳn.

Thậm chí trong giới thượng lưu nhỏ bé này, ba người họ lại nhìn nhau không vừa mắt, có mâu thuẫn. Một khi đã như vậy...

"Có chứ."" Văn Nhân Nho không có ý tốt trả lời.

"Làm sao?"

Nụ cười khinh bỉ dần dần xuất hiện trên mặt Văn Nhân Nho.

*

Hôm sau, Hải Thành xảy ra một chuyện lớn chấn động lòng người, sở dĩ sức lan tỏa lớn như vậy, là vì người trong cuộc đều đẹp trai trẻ tuổi có gia thế hiển hách. Hơn nữa, phía truyền thông ban đầu vốn là chạy theo một vị ảnh hậu gả vào giới hào môn, tất nhiên là tin tức nóng hổi, những tay săn ảnh đều muốn bắt gian tình...

Kết quả, đúng là rất xấu hổ, bắt được hai thanh niên khóa thân ở chung với nhau. Một người là nam, người kia cũng là nam.

Thật...Thật chấn động.

Nhưng trong mắt bao nhiêu con người, thì dáng vẻ của Ngụy Tử Trác và Thích Thịnh đều không tệ. Sau khi tin tức xuất hiện, trên mạng hai người họ còn trở thành một cặp đôi nổi tiếng.

Cũng không biết là mất nhân tình hay đạo đức suy đồi nữa.

Phồn Tinh nghiêng đầu, giống như người vừa mở ra cánh cửa dẫn đến thế giới mới, hóa ra còn có thể hành xử như vậy. Yên lặng rút quyền sở màu đỏ trong cặp ra, sau đó ghi cách thức Văn Nhân Nho dạy vào.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (48)

Editor: Mai Tuyết Vân

Khi Thích Hà đang xem tin tức, trong lòng bỗng nổi lên một cảm giác khó tả. Chà tên Thích Thịnh chó đội da người, hóa ra lại có khẩu vị như vậy. Đột nhiên trong lòng muốn buồn nôn.

Mẹ nó, Thích Thịnh thường xuyên đối địch với hẳn, nhiều lần tới gây phiền phức cho hẳn, dường như đang liều mạng thu hút sự chú ý của hẳn vậy, không phải là...Thích Hà có chút sốt ruột sờ lên cánh tay nổi da gà.

Trên đời này làm con trai đúng là không dễ dàng, nhất định phải bảo vệ tốt bản thân. Nhìn Thích Mộc Vũ xuất hiện trước mặt Thích Hà với thái độ ôn hòa. Tiếng xấu của Thích Thịnh đã lan xa, bây giờ chỉ là đồ bỏ.

Vì thế, bây giờ đã xem hấn là con trai rồi sao?

"Về nhà họ Thích, ba có thể dùng tài nguyên tốt nhất bồi dưỡng con, tương lai nhà họ Thích đều giao vào tay con."" Thích Mộc Vũ không chấp nhận sự phản đối của Thích Hà.

Sau khi Thích Thịnh gặp chuyện không hay, ông ta đã nhanh chóng đưa người ra nước ngoài. Ít nhất mười năm tới, Thích Thịnh đừng hòng dao du với đám nhân vật có máu mặt ở Hải Thành.

Thích Mộc Vũ hận không thể rèn sắt thành thép, nhiều năm như vậy tốn biết bao nhiêu tâm huyết đào tạo hấn? Cuối cùng lại vấp ngã vì việc này.

Chẳng lẽ hấn không biết có người muốn hại mình?

Bị người ta hãm hại thành công, cũng đủ để chứng minh Thích Thịnh khó thành ngọc sáng!

Trong lòng Thích Hà cảm thấy buồn cười, xem đi đây chính là cha ruột sinh ra hấn đấy. Đây cũng là người cha vứt bỏ hấn, bắt hấn phục tùng.

Chỉ cần nhìn như thế, quả thực bạc bẽo đến mức làm người ta buồn nôn. Nhưng trở về nhà họ Thích, hấn đồng ý.

Gia nghiệp nhà họ Thích là do mẹ hấn và Thích Mộc Vũ cùng nhau dốc sức xây dựng, có cơ hội thừa kế toàn bộ, vì sao hấn phải buông tay?

Huống chi, có thể lực ủng hộ càng lớn, thì mới càng cường đại hơn. Sau đó sẽ quan tâm chăm sóc tốt bé ngọc.

Sau khi Thích Hà trở về nhà họ Thích, ở trường đại học lập tức chọn chuyên ngành phụ là quản trị kinh doanh.

Thời gian đó rất bận, không thể đi thăm Phồn Tinh. Bạn cho rằng Phồn Tinh sẽ chìm đắm trong tương tư nhớ nhung chăng? Không hề có!

Sau khi tiếng xấu của Ngụy Tử Trác lan ra, Vân Gia Duyệt cả ngày dùng nước mắt rửa mặt ồn ào nói không tin. Nhưng lại không cam lòng buông bỏ tình cảm thanh mai trúc mã đó, vì thế chia tay rồi lại quay về, quay về rồi lại chia tay.

Phồn Tinh ở trong phòng, vẫn có thể nghe được tiếng khóc thút thít như chim kêu của Vân Gia Duyệt.

Phồn Tinh tỏ vẻ: Thật phiền.

Nếu là mấy con chim thì cô một quyền có thể đánh chết mười con đấy!

Cô không thích bầu không khí này ở nhà họ Vân, trùng hợp lúc này Văn Nhân Nho lại vườn cảnh ô liu về phía cô. Người hành sự dựa vào nắm đầm khỏe này, Văn Nhân Nho cảm thấy nếu không tận dụng triệt để thì hình như có chút đáng tiếc.

Ở nhà họ Văn Nhân, sức cạnh tranh rất lớn, con riêng nhiều vô số kể cộng lại cũng một đám, mỗi người đều muốn tranh quyền đoạt lợi. Nếu Văn Nhân Nho muốn trở hết tài năng mà nói, trên lưng cũng gánh áp lực không hề nhỏ.

Hấn còn trẻ, thể lực trong tay không đủ, bên cạnh cũng thiếu người có thể đánh nhau. Sỡ dĩ đưa nhánh ô liu cho Phồn Tinh, là vì hấn đã tiếp nhận sòng bạc của nhà Văn Nhân, Phồn Tinh đánh người rất mạnh. Hơn nữa bệnh tâm thần đánh chết người không bị luật pháp trừng trị.

Trước khi Phồn Tinh đồng ý với Văn Nhân Nho, đến trường học thăm Thích Hà. Về mặt bông hoa nhỏ một mối, quảng thâm dưới mắt rất sâu, xem ra rất một mối thật đáng thương mà.

"Thích Hà, cậu mệt lắm phải không?" Ngón tay Phồn Tinh chạm vào quảng thâm dưới mắt Thích Hà, trong lòng có chút không thoải mái.

Học chính ngành y, học phụ quản trị kinh doanh, đồng thời còn phải tìm hiểu sản nghiệp của nhà họ Thích. Cho dù Thích Hà có ba đầu sáu tay, trong lúc nhất thời cũng làm không hết chuyện. Nhưng khi nhìn thấy cô ngốc đau lòng vì hấn, trong lòng ngọt như ăn mật.

"Không mệt.""

Thích Hà trả lời như thế, thì Phồn Tinh vẫn nhận định, bông hoa nhỏ rất mệt! Cô muốn bảo vệ bông hoa nhỏ, cần phải mềm mại xinh đẹp lớn lên, không phải là bị mệt đến héo rũ.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (49)

Editor: Mai Tuyết Vân

Vì Thích Hà nên Phồn Tinh mới chấp nhận yêu cầu của Văn Nhân Nho. Có đôi khi Văn Nhân Nho không tránh khỏi cảm thán: Mẹ nó...Đời người đúng là khó lường mà!

Còn nhớ rõ ban đầu, hần vốn có hứng thú với cô ngốc Vân Phồn Tinh này, bây giờ hai người lại trở thành chiến hữu kẻ vai chiến đấu. Hơn nữa chuyện khiến hần cảm thấy thần kỳ nhất chính là, tuy rằng đầu óc của cô không tốt, nhưng năng lực làm việc đúng là lợi hại!

Bất luận là du côn máu mặt, hay kẻ bất tri, vào trong tay cô...Chắc chắc....Mẹ nó, đều phải quỳ xuống gọi cha!

Cô ngốc giống như thần thú giữ cửa, sau khi hần tiếp nhận sòng bạc cục diện rất rối ren, có vô số người muốn đến phá hoại. Cuối cùng toàn bộ đều không dám có hành động gì thiếu suy nghĩ.

Thuộc hạ, anh em của hần vừa nhìn thấy cô ngốc Vân Phồn Tinh, đã tâm phục khẩu phục gọi lão đại.

Còn gọi hần thì lại kêu là boss??? Văn Nhân Nho quả thực đã hoài nghi mình đối xử với bọn họ không tốt sao?

"Lão đại, tối nay karaoke, chúng tôi hát cho cô nghe!" Một đám người kẻ vai sát cánh ngăn Phồn Tinh lại.

Văn Nhân Nho dựa vào tường đứng bên cạnh, muốn nhìn thấy đám nhóc này có thể giữ Vân Phồn Tinh lại hay không. Tất cả mọi người đã hợp tác được ba năm, sinh nhật hai năm trước cô ngốc Vân Phồn Tinh còn chạy nhanh hơn thỏ, nhân lúc mọi người không chú ý thì bỏ chạy, không ai biết cô đang làm gì.

Năm nay từ sớm đã ngăn người lại.

Phồn Tinh có chút buồn rầu: "Không được, bông hoa nhỏ muốn mừng sinh nhật với tôi."

Cô đột nhiên nhắc tới bông hoa nhỏ nhà mình, anh em thuộc hạ đều không tự chủ được nhìn thoáng qua Văn Nhân Nho. Có lẽ người ngoài cuộc thì tình mà trong cuộc thì u mê, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy boss đối với lão đại thật ra chút khác biệt.

Đàn ông rất dễ yêu thích phụ nữ có năng lực làm việc mạnh, càng thích người ngây thơ đáng yêu nhưng khi làm việc lại nghiêm túc bá đạo!

Không biết vì sao, cũng không biết boss bắn khoản điều gì, hoàn toàn không thấy hành động. Cũng qua ba năm ở chung, tất cả mọi người đều biết Phồn Tinh có một bông hoa nhỏ thanh mai trúc mã.

Thích Hà.

Một lời khó lòng nói hết, chỉ biết đó là một tên bám váy phụ nữ!

Thậm chí bọn họ còn có cảm giác, lão đại Phồn Tinh ra sức làm việc như vậy, rất có khả năng là để nuôi gã trai "bông hoa nhỏ" kia.

Bông hoa nhỏ nói muốn gặp cô, bông hoa nhỏ bị bệnh. Gần đây bông hoa nhỏ rất nhiều việc, cô phải đến thăm hần.

Chẳng lẽ boss vì nguyên nhân này, mới chậm chạp không ra tay sao?

Mấy người đứng đầu liếc mắt nhìn nhau, đều hiểu rõ ý định của đối phương, vì thế một người trong đó nói với Phồn Tinh: "Chi bằng, gọi bông hoa nhỏ cùng đến đi!"

"Lão đại, sinh nhật là phải náo nhiệt chứ! Mọi người cùng nhau chúc mừng sinh nhật, cũng là ý hay đó!"

Văn Nhân Nho nhìn thoáng qua Phồn Tinh, nói thật gần đây hần cũng rất ít khi trông thấy Thích Hà. Thích Hà đúng là một nhân tài, vài năm nay trong giới thượng lưu có danh vọng rất cao, đều nói hần là một kỳ tài kinh doanh hiếm thấy. Lúc trước bị đưa về quê lâu như vậy, lại không hư hỏng, chỉ cần cho hần một chút cơ hội, hần có thể lên như điều gặp gió!

Lần gặp trước cách đây rất lâu, là khi cô ngốc đến trường học tìm Thích Hà. Hần chưa từng nghĩ tới việc, chỉ mới mấy năm ngắn ngủi, Thích Hà lại nhanh chóng nổi bật như vậy!

Hần không ra tay là vì vốn dĩ Phồn Tinh là cô ngốc khác xa với người bình thường, mặc dù thích nhưng hần cũng không thể vì cô mà từ bỏ hôn nhân liên doanh, giành lấy thêm trợ lực.

Còn Thích Hà,...Đồng cam cộng khổ thì dễ, hưởng chung phú quý mới gian nan.

Hần sẽ chọn thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (50)

Editor: Mai Tuyết Vân

Khi Thích Hà biết sinh nhật của cô ngốc, lại muốn tổ chức cùng một đám người, nhất thời xuất hiện cảm giác nguy hiểm vô cùng mãnh liệt.

Mẹ nó!

Hắn chỉ biết trên thế giới này quả nhiên không chỉ hắn là có khẩu vị nặng. Một khi những điểm tốt của cô ngốc bị người khác phát hiện, nhất định sẽ có người yêu thích giống hắn. Cho nên khi Phồn Tinh đề nghị, tổ chức sinh nhật cùng mọi người, Thích Hà lập tức đồng ý.

Hắn đi dự sinh nhật à? Không! Hắn đi tuyên bố chủ quyền đây!

Hắn muốn để cho những kẻ có tâm cơ biết, hắn, Thích Hà, địa vị trong nhà vô cùng vững chắc! Bởi vì cảm giác nguy hiểm ngày một tăng, nên Thích Hà chuẩn bị nửa tiếng mới ra khỏi nhà.

Quần tây áo vest, đen quá, không đủ tươi sáng.

Vest hồng vậy, có chút yếu điệu.

Mặc màu xám bạc này, không tôn lên được dáng người cao ngất của hắn!

Đợi chút, chỉ dự sinh nhật, vì sao phải mặc nghiêm chỉnh như vậy? Vì thế lại bắt đầu chọn quần áo bình thường một chút.

Nếu không phải thời gian gấp gáp, Thích Hà có thể tốn đến mấy tiếng, tìm chuyên gia tạo hình giúp hắn. Trên thực tế, nửa tiếng chọn lựa không hề uổng phí.

Khi Thích Hà xuất hiện tại cửa phòng hát, nhất thời ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn sang. Không ít người trong mắt lóe lên tia kinh diễm.

Thích Hà cười lạnh, tối nay ông đây đẹp đến lần áp tất cả! Đối với vẻ ngoài này, hắn vẫn có lòng tin.

Cô ngốc Vân Phồn Tinh, ngoại trừ cảm thấy hứng thú với đồ ăn, thật ra còn rất thích những thứ đẹp mắt. Mỗi lần soi gương, Thích Hà đều rất tin tưởng vào bản thân mình.

Kết quả, đám anh em sau khi kinh ngạc xong, rất nhanh đã khinh thường. Mọi người không hèn mà gặp cùng xuất hiện suy nghĩ: Chà, quả nhiên không hổ danh là bá mậy!

Nhìn vẻ ngoài này, còn phong cách ăn mặc nữa, vô cùng thích hợp để bá mậy!

Thật emn, sao có thể bắt một cô gái thiếu năng đi kiếm tiền nuôi gia đình, bộ com lê trên người hắn rất đáng tiền đây!

Người ở đây, ngoại trừ Văn Nhân Nho đều là cấp dưới của Phồn Tinh. Đối với sự xuất hiện của Thích Hà ở phòng hát, đều có chung một địch ý khó hiểu, đánh mắt ra hiệu với nhau, đồng loạt hô một tiếng chào Thích Hà: "Chào Đại tẩu!"

Phòng hát lớn như vậy, thậm chí còn có thể nghe được tiếng vọng lại. Văn Nhân Nho không hiểu vì sao, tâm tình rất tốt hơi nhếch miệng.

Chỉ phá lệ giải thích thay Thích Hà: "Thích thiếu, đàn em của tôi đã quen gọi Phồn Tinh là lão đại, cho nên mới gọi anh là đại tẩu, anh đừng hiểu lầm.""

Kết quả, sự thật chứng minh, tất cả mọi người đều xem nhẹ độ dày mặt của Thích Hà. Thế mà hắn còn vô cùng rộng lượng khoát tay: "Không sai, không sai.""

Xem ra đám người này còn có mắt nhìn người, biết cô ngốc là người của hắn. Đại tẩu thì đại tẩu, bạn xem sức chiến đấu của cô ngốc này, được cô bảo vệ có cảm giác rất an toàn!

Văn Nhân Nho ghen lời, ý cười trên mặt suýt không giữ được.

Không cần thể diện sao, người anh em?

Những người khác:...

Tiệc sinh nhật, nhất định phải có người hát cho Phồn Tinh nghe, sau khi Phồn Tinh uống hai ly rượu, có chút say, sau đó dựa lưng vào tường chuyên tâm nghe hát. Hoàn toàn không để ý đến, bông hoa nhỏ của cô bị người nào đó tâm tư sâu kín ép rượu.

Thích Hà rất lạnh lùng, hắn học chính ngành y, vốn nắm không ít kỹ xảo giải rượu. Hơn nữa ba năm nay đi theo Thích Mộc Vũ, ở trên thương trường, sớm đã luyện được tửu lượng tốt.

Đợi đến khi những người khác đều nằm sắp xuống, Thích Hà vẫn có thể kiêu ngạo xưng bá. Văn Nhân nho không uống nhiều, khi ánh mắt hai người gặp nhau, ánh mắt Thích Hà mới bắt đầu xuất hiện ý công kích.

Đừng tưởng rằng hần không biết trong lòng những người này muốn hện hò với cô ngọc của hần?

Cô ngọc là do hần nấu com nuôi lớn, quần áo là do hần giặt, kỳ sinh lý đều là hần chăm sóc. Những người khác đều là cặn bã, hoàn toàn không đáng nhắc!

Văn Nhân Nho chỉ thoáng nhếch miệng, trong lòng hần hiểu rất rõ, bản thân không thể vì Phồn Tinh mà đánh bạc mọi thứ. Cho nên hần dứt khoát khắc chế tình cảm của mình, không hề theo đuổi.

Hần rất muốn nhìn thấy, Thích Hà có thể vì Phồn Tinh mà làm ra những chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (51)

Editor: Mai Tuyết Văn

Thích Hà đưa Phồn Tinh trở về nhà trọ của mình. Sau khi ôm người từ trong xe ra, hai tay trắng nõn của cô ngọc vô ý thức vòng quanh cổ hần. Đáng vẻ mơ màng đáng yêu.

"Bé ngọc, cô thích Văn Nhân Nho sao?"

Tuy rằng biết về ngoài Văn Nhân Nho không đẹp trai như hần, hơn nữa trong lòng lại đầy toan tính, cô ngọc nhất định không vừa mắt đâu. Nhưng Thích Hà vẫn không nhịn được hỏi một câu, lỡ như cô ngọc mắt mù thì sao?

"À...Không thích."" Phồn Tinh cọ mặt vào ngực Thích Hà, nơi này rất mềm, thoải mái.

Trong lòng Thích Hà chấn động mãnh liệt, sau đó sốt ruột hỏi dò: "Vậy cô thích bông hoa nhỏ sao?" Hần biết cô luôn gọi hần là bông hoa nhỏ sau lưng.

Phồn Tinh hơi say, lại đang ngủ chập chờn. Người khác không thể dụ dỗ cô nói ra, nhưng Thích Hà thì nhất định có thể.

"...Phồn Tinh?" Thích Hà lại thúc giục.

"Không..." Phồn Tinh theo bản năng nhớ lại vấn đề này, trái tim rất đau, cơn đau khiến cô không dễ chịu, thậm chí không nói ra lời.

Trong lòng Thích Hà chợt lạnh, không thích sao?

"Không thể...Thích..." Phồn Tinh nói ngắt quãng.

Trong đầu có một ý thức rất rõ ràng nói với cô rằng, không thể thích người khác, sẽ chết!

"Vì sao không thể thích?" Thích Hà vội vàng truy hỏi.

Đối với Văn Nhân Nho là hoàn toàn không thích. Đối với hần là không thể thích.

Thích Hà có thể cảm giác rõ ràng được, Văn Nhân Nho với Phồn Tinh chỉ là một người ngoài. Còn hần với cô ngọc mà nói, không giống như vậy!

Là không thể thích, không phải không thích!

Trái tim vô cùng đau đớn, giống như bị một bàn tay vô hình bóp lấy, từng chút một muốn bóp nát tim hần. Phồn Tinh mê ngủ cũng rất ngang ngược, Thích Hà vẫn luôn truy hỏi bên tai, vì thế tiện tay tát hần một cái.

Mặt Thích Hà tê rần...Đau.

Vô duyên bị đánh một cái, hần còn có thể làm gì. Vì cô ngọc nhắm mắt rồi đánh, rõ ràng chính là vô ý ngộ thương. Ôm người về phòng mình, còi giày vớ giúp Phồn Tinh, sau đó dùng khăn nóng lau mặt cho cô.

Thích Hà do dự suy nghĩ một vấn đề đặc biệt đáng khinh...Hần nên đưa cô ngọc vào phòng khách nhỉ? Đưa hay không đưa, không đưa hay đưa?

Trong đầu giống như có hai người tí hon đánh nhau, quả thực từ trước đến nay chưa từng khó xử như vậy. Đến cuối cùng, Thích Hà vô cùng bất đắc dĩ thừa nhận bản thân nhất định là một kẻ đáng khinh xấu xa và vô cùng bi ối.

Được, không đưa.

Lý do là: Bạn xem đi, cô ngốc uống quá nhiều rượu, nhất định không thoải mái. Hấn để cô bên cạnh, lúc nào cũng có thể chăm sóc tốt được.

Tuy rằng dùng lý do này để thuyết phục bản thân vô cùng hợp tình hợp lý, nhưng sâu trong lòng hấn lại không có cách nào lừa gạt bản thân.

Trước tiên, hấn tắm rửa sạch sẽ, sau đó lặng lẽ nằm bên cạnh cô ngốc. Thích Hà nghiêm trang đặt hai tay lên bụng, bỗng nhiên làm một người vô cùng đoan chính. Hai mắt mở to trừng trừng nhìn trần nhà, nhìn một hai cái mới bình phục được cảm xúc hỗn loạn trong lòng.

"Bé ngốc."" Thích Hà thừ gọi một tiếng.

Phồn Tinh không phản ứng.

"Phồn Tinh?"

"..."

"Tinh Tinh?" Danh xưng dần dần trở nên đáng khinh.

"...""

"Bảo bối?"

"Bé ngốc bảo bối?"

"Vợ à?"

Thích Hà mang những cách xưng hô trong mơ mấy năm qua, toàn bộ đều gọi một lần. Gọi một tiếng lại dùng chăn che mắt mặt, che khuất nụ cười lên lút của mình, dường như có chút ngượng ngùng.

Đợi sau khi đều gọi hết, Thích Hà cảm thấy thỏa mãn ôm lấy Phồn Tinh, ngủ rất say. Trong lúc ngủ mơ Phồn Tinh cọ và người Thích Hà, đầu tim được một vị trí vô cùng thoải mái, một chút cũng không có cảm giác khó chịu..

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (52)

Editor: Mai Tuyết Vân

Tuy Thích Mộc Vũ bồi dưỡng Thích Hà, nhưng ông ta vẫn còn ở tuổi tráng niên. Nòng cốt thực sự của nhà họ Thích, vẫn do Thích Mộc Vũ nắm giữ. Quyền lực tuyệt đối vẫn nằm trong tay Thích Mộc Vũ.

Mặc dù mấy năm nay Thích Hà đã từng bước xâm chiếm quyền lực của Thích Mộc Vũ, nhưng vẫn chưa đủ! Hấn thật sự còn quá trẻ!

Cho nên khi Thích Mộc Vũ muốn chọn thông gia, đã tuyển cho Thích Hà một người hợp mắt, để làm đối tượng bồi dưỡng tình cảm tiến đến hôn nhân, thậm chí dù Thích Hà nhất quyết cũng không có quyền được từ chối.

Quả thực hấn vẫn chưa đủ mạnh, để từ chối thẳng thừng khi Thích Mộc Vũ đưa ra yêu cầu. Tức giận đến đỏ cả mặt vì người đẹp, cũng nhất quyết phản bác Thích Mộc Vũ.

"Bây giờ con đã hơn hai mươi, trước tiên có thể đính hôn, sau khi vun đắp tình cảm trong hai ba năm rồi kết hôn. So với việc cưới ngay lập tức, ít nhất vẫn còn tình cảm trong đấy, ngày tháng sau này của các con sẽ hạnh phúc hơn một chút."

Thích Hà lạnh mặt nhìn Thích Mộc Vũ: "Nghe ba nói thế, có phải con nên cảm ơn vì ba đã suy nghĩ cho con không?"

Thích Mộc Vũ giận tái mặt: "Con nói chuyện với ba như thế sao? Hay là không vừa lòng với quyết định của ba? Nếu ba không vì người mẹ đã mất sớm của con, con nghĩ rằng ba sẽ lo lắng cho con nhiều thế ư?"

Lời này nói ra...Quả thực giả dối khiến người khác cười lạnh.

"Lúc trước ba đưa tôi về quê, cũng chưa từng bận lòng về người mẹ đã khuất của tôi. Bây giờ thấy tôi có giá trị lợi dụng, thì bắt đầu giả vờ quan tâm rồi?"

"Mày là thằng khốn nạn!"" Thích Mộc Vũ tức giận đỏ mặt.

Thích Hà thậm chí còn cảm thấy hiềm thấy, người bạc tình như vậy mà cũng có lúc thẹn quá hóa giận.

"Mày nghĩ tao chỉ có mày là con ư? Mày cho rằng gia nghiệp nhà họ Thích chỉ có thể giao cho mày sao? Tao biết mày qua lại với một con cóc, chơi đùa thì được, là đàn ông con trai mày không thể nhìn xa được à?"

Chuyện này Văn Nhân Nho từ sớm đã dự liệu được. Nhà họ Thích và Văn Nhân đều là hào môn trong giới thượng lưu, bên ngoài họ làm những gì thật ra trong nhà đều biết chút ít.

Chơi đùa thì được, nghiêm túc thì không!

Văn Nhân Nho tự biết không thể đánh bạc mọi thứ, cho nên hắn muốn xem thử nếu một ngày Thích Hà gặp phải tình huống này, kết quả sẽ lựa chọn thế nào?

Thích Mộc Vũ nói: "Nếu mày cứ khăng khăng như thế, thì sớm cút khỏi nhà họ Thích đi! Còn muốn nhận gia sản nhà tao, thì trước khi tao chết nhất định phải làm theo lời tao nói!"

Nếu sớm biết thiên phú của Thích Hà cao hơn Thích Thịnh nhiều như vậy, lúc trước ông ta sẽ bồi dưỡng hắn từ nhỏ. Đào tạo hắn trở thành một người xuất chúng, vừa là kẻ thừa kế biết nghe lời. Sẽ không giống như bây giờ, phản nghịch đầy người.

"Tao cho mày ba ngày suy nghĩ, ba ngày sau, mày chấp nhận người tao chọn. Hoặc là mày từ bỏ vị trí thừa kế.""

Ánh mắt Thích Hà lóe sáng, cô cóc và quyền lực nhà họ Thích, phải lựa một. Bây giờ hắn đã là một người đàn ông trưởng thành, so với người thiếu niên hai bàn tay trắng trước kia, bây giờ hắn có rất nhiều. Con người, có được càng nhiều, lại càng khó buông bỏ.

Nhất là đàn ông... Trời sinh đã có dã tâm rất mạnh. Từ xưa đến nay, giữa giang sơn và mỹ nhân, có ai cần mỹ nhân mà không chọn giang sơn chưa?

Hắn thật sự có thể vì cô cóc, từ bỏ mọi thứ sao? Thật sự chấp nhận làm lại tất cả từ đầu, trở về lúc trắng tay ư?

Trong tích tắc Thích Hà đã suy nghĩ ra hai vấn đề. Ánh mắt dần dần trở nên vô cùng kiên định: "Không cần ba ngày, bây giờ tôi có thể nói cho ông biết. Không phải từ bỏ vị trí thừa kế sao? Được thôi. Ông hoàn toàn có thể đăng báo cắt đứt quan hệ cha con với tôi, vốn dĩ tôi trở về cũng không phải vì gia sản họ Thích.""

Lúc trước hắn muốn trở về, vì cảm thấy bản thân phải thật mạnh mẽ, mới có thể bảo vệ tốt Phồn Tinh. Có đôi khi người ta đi lên rồi, rất dễ quên mất mục tiêu ban đầu của mình. Nếu hắn cũng quên thì cô cóc thật là quá đáng thương.

Dù sao cô chỉ có hắn mà thôi, Thích Hà hoàn toàn không đếm xỉa phía sau Phồn Tinh có một đám người vui vẻ gọi lão đại..

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (53)

Editor: Mai Tuyết Vân

Sau khi đưa ra quyết định, Thích Hà không nói nhiều mà lập tức thu dọn hành lý đơn giản một chút, sau đó rời khỏi nhà họ Thích.

Hành động này không phải quá ngu ngốc sao? Lúc tỏ ra mạnh mẽ, nhất định là thấy kiêu ngạo tự trọng ngất trời. Nhưng thứ hắn buông bỏ cũng không phải hạt vừng, mà chính là gia nghiệp mấy chục đến trăm triệu của nhà họ Thích, nếu lỡ hối hận thì sao?

Mau trốn đi thôi, chạy cho nhanh!

Thật ra hắn cũng không ngu, mấy năm qua hắn đã lặng lẽ trừ không ít tiền, ngay cả việc kết hôn và nhà mới đều đã sắp xếp ổn.

Cho nên, nhanh chóng chạy thôi!

Đã lâu rồi chưa được gặp cô cóc, hắn rất nhớ cô. Rất lâu rồi cũng không có thời gian bồi dưỡng tình cảm với cô cóc, nhân cơ hội này quán lấy cô, sau đó cưới người ta vào cửa!

Suy nghĩ như vậy, không hiểu sao Thích Hà lại cảm thấy sôi sục ý chí chiến đấu! Nhưng mà khi đi tìm Phồn Tinh, vẫn cố gắng xây dựng bầu không khí mát mẻ.

Hắn thậm chí cũng không biết, cuối cùng là bản thân có bệnh? Hay là cô ngốc có bệnh nữa?

Rõ ràng là bị đuổi khỏi nhà mất hết tất cả, hai bàn tay trắng, chuyện đau buồn như vậy, nhưng bây giờ hắn lại còn có chút... Phấn khởi?

Nếu không cố gắng tỏ ra mát mẻ, Thích Hà có chút nghi ngờ bản thân sẽ nhảy dựng lên khi xuất hiện trước mặt Phồn Tinh.

Khi Thích Hà kéo valy xuất hiện trước mặt Phồn Tinh, cô gái tò mò nghiêng đầu nhìn hắn. Bông hoa nhỏ sao thế? Cảm giác rất lạ.

Rõ ràng khóe miệng cong lên, tâm tình chắc là không tệ, nhưng vì sao lại tỏ ra vô cùng không vui?

"Bé ngốc, tôi không còn gì nữa rồi." Thích Hà đi qua ôm lấy Phồn Tinh, cực kỳ đau lòng.

Lúc này, nếu cô ngốc nói một câu: "Cậu còn có tôi." Vậy thì quá hoàn hảo.

Cuối cùng Phồn Tinh bị ôm hồi lâu, không chống đỡ nổi, bầu vào eo Thích Hà, khàn giọng nhắc nhở: "Này...Cậu đề...Mùi tôi rồi..."

Ôm rất chặt, cả đầu nhỏ của Phồn Tinh bị đè vào lòng Thích Hà, không thể thở nổi. Phồn Tinh rất nuông chiều Thích Hà, cứ thế đợi đến khi không thở được, mới mở miệng nhắc nhở.

Thích Hà: "..."

Sau khi buông cô ra, Thích Hà đau khổ nói: "Bé ngốc, tôi vì cô đã bị đuổi khỏi nhà họ Thích rồi..."

Dứt lời hơi ngưng lại, ánh mắt dừng lại trên người Phồn Tinh, ánh mắt sáng ngời dò hỏi chờ Phồn Tinh.

Phồn Tinh cũng không hiểu lắm đuổi ra khỏi nhà là có nghĩa gì, dù sao đối với Phồn Tinh mà nói, bông hoa nhỏ của cô là do cô bảo vệ, có liên quan đến nhà họ Thích?

Bông hoa nhỏ đang đi làm giết thời gian ở công ty nhà họ Thích mà thôi.

Trong lòng Suru Thần Hào quả thực càng giống cún con: [Cô không hỏi hắn vì sao ư!!!] Nếu không Chiến thần đại nhân của nó trông đợi nhìn cô làm gì? Có biết phải động viên không thế? Thật đau lòng thay Chiến thần đại nhân của nó!

"...Vì sao?" Phồn Tinh chậm rãi hỏi.

"Thích Mộc Vũ muốn tôi kết hôn liên doanh, tôi không đồng ý." Vì cô ngốc hỏi quá lâu, suýt chút nữa hắn không giả vờ được.

Trong lòng Phồn Tinh phân tích những lời này một lượt, chậm rãi ngừng phản ứng. Phát hiện ra không hề liên quan đến mình, vì thế Phồn Tinh hoài nghi.

"Theo tôi thấy...Có liên quan gì đến tôi ư?" Vì sao nói vì cô mà Thích Hà bị đuổi khỏi nhà?

Lúc đó, Thích Hà cảm thấy tâm can đều nhói đau! Bạn có biết cái gì gọi là tuyệt vọng không, bạn có biết phụ nữ sắt đá không hiểu chuyện là thế nào không?

Bạn có biết làm cách nào để khiến cô ngốc hiểu ra vấn đề không, nếu có vui lòng giúp đỡ hắn một chút!

Thôi, vẫn nói thẳng ra vậy, quanh co lòng vòng cái gì, cô ngốc có thể phản ứng kịp sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (54)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Tất nhiên là có liên quan đến em!" Thích Hà cam chịu nói: "Ông ta muốn tôi cưới người khác, còn tôi chỉ muốn cưới em, cho nên tôi bị Thích Mộc Vũ đuổi ra ngoài!"

Thích Hà không chớp mắt nhìn chăm chăm Phồn Tinh, trong con ngươi tĩnh lặng chỉ còn lại một mình cô.

"Bé ngọc, tôi chỉ còn có em, về sau em phải nuôi tôi, còn phải gả cho tôi, có biết không? Nếu không muốn, sao em có thể phụ lòng tôi như vậy?"

Văn Nhân Nho không ngờ khi nghe những lời này, gân xanh trên trán không kiềm được giật giật. Hắn lừa dối một người thiếu năng, chẳng lẽ lương tâm hắn không đau sao?

Hắn sống nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua lời nào vô sỉ đến thế. Nhưng cùng lúc đó, chút không cam lòng trong lòng đã dần tiêu tan.

Quả thật Thích Hà so với hắn rất thẳng thắn, lại càng thêm khâm phục. Hắn luyện tiếu gia nghiệp nhà Văn Nhân, nhưng Thích Hà lại bỏ được, vậy thì chứng minh, Thích Hà và cô ngọc Văn Phồn Tinh mới là một đôi.

Tuy Văn Nhân Nho tự nhận hắn không phải người tốt, nhưng cũng là người ngay thẳng thành thật. Trong lòng rất rõ ràng, đã lựa chọn cái gì nhất định phải buông bỏ cái khác, tuyệt đối không thể được voi đòi tiên, vọng tưởng muốn hưởng thụ hết phúc trên đời.

Phồn Tinh nghe xong lời nói của Thích Hà, thì cau mày lại. Không phải...Cô luôn nuôi bông hoa nhỏ sao? Bông hoa nhỏ có phải...Đang hiểu làm gì không?

"Bé ngọc, em nghe có hiểu lời tôi nói không?" Cau mày là ý gì? Không đồng ý sao?

Không phải chứ, nếu cô ngọc nghe không hiểu, sẽ lập tức gật đầu có lệ mới đúng! Đến lúc đó, hắn có thể thuận lợi đưa người đi tổ chức hôn lễ rồi. Thích Hà phát hiện, bản thân hắn là một kẻ vô cùng tâm cơ.

"...À." Bản thân bông hoa nhỏ, còn phải đợi mình nuông chiều, Phồn Tinh chậm rãi lên tiếng.

Thích Hà vội vàng nhân cơ hội truy hỏi: "Ý của em là đồng ý gả cho tôi rồi sao?"

Phồn Tinh nghiêng đầu suy nghĩ, không biết vì sao, lại có cảm giác có chỗ nào không đúng. Nhưng với chỉ số thông minh trước mắt của Phồn Tinh, lại không phản ứng kịp. Trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ rõ ràng, không thể thích người khác nếu không sẽ chết!

Về phần những chuyện khác, có thể làm hay không làm, không có nhận thức này.

"Được." Hình như bông hoa nhỏ rất sốt ruột, không yên lòng, chưa có được đáp án của cô lại mang dáng vẻ bị tổn thương.

Một khi đã như vậy, thì cứ đồng ý đi, đồng ý với bông hoa nhỏ để hắn vui vẻ.

Suru Thần Hào: [???

Bây giờ nó rất tuyệt vọng, nó nên làm gì bây giờ hả? Nó vốn trăm phương nghìn kế muốn ngăn cản Ngân Phồn Tinh nổi lên tâm tư không nên có với Chiến thần đại nhân. Còn bây giờ, thấy rõ ràng là Chiến thần đại nhân tự mình rơi vào lưới tình.

Chẳng lẽ nó phải khuyên Phồn Tinh không đồng ý sao? Chiến thần đại nhân sẽ đau lòng, khổ sở rất nhiều, còn rất mất mặt!

Làm chó săn trung thành nhất của Chiến thần đại nhân, nó hoàn toàn không làm được chuyện đó! Á á á, quá khó rồi, làm khó nó quá rồi!

Sau khi Thích Hà nhận được câu trả lời có, vui mừng đến mức hận không thể xoay vòng tại chỗ. Kích động đỏ bừng cả mặt, tay chân luống cuống, rõ ràng đã chuẩn bị rất nhiều lời cần nói, cuối cùng một câu cũng không nói nên lời.

Văn Nhân Nho ở cách đó không xa nhìn thấy cảnh này, sâu trong lòng bật cười một tiếng. Hừ, không có tiền đồ!

*

Từ khi Phồn Tinh đồng ý, Thích Hà bắt đầu tổ chức hôn lễ, hắn vì cô ngọc đã buông bỏ toàn bộ nhà họ Thích. Cho nên để bồi thường, cô ngọc phải nhanh chóng gả cho hắn, để hắn có vợ con sưởi ấm cuộc đời, an ủi trái tim bị thương của hắn.

Được rồi, hắn nhanh chóng muốn thực hành, đã từng xem qua sách nhảy cảm, thì thế nào? Có sai sao?

Hắn đáng khinh, hắn xấu xa, rồi làm sao? Cho nên hắn có vợ, còn những kẻ khác đều là chó độc thân!

Thật ra có đôi lúc nghĩ lại, hắn và cô ngọc có hoàn cảnh giống nhau, đều bị cha mẹ ghét bỏ, không nơi nương tựa. Cho nên việc kết hôn, hắn cũng không định báo cho nhà họ Thích và Văn. Đến lúc đó không chỉ không chúc phúc mà còn bận lòng.

Khi ấy chỉ mời một vài bạn bè của hắn, cùng với đám anh em thù hằn của Phồn Tinh đến dự cho náo nhiệt. Còn về phần mời hay không mời, Văn Nhân nho...

Chà, phải xem tâm tình, tên khốn đùng tưởng hắn không biết Văn Nhân Nho thăm mếu Phồn Tinh!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (55)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Bé ngọc, anh rất mệt!" Thích Hà cúi đầu gác lên hóm vai Phồn Tinh, cọ cọ, khi ngửi được mùi hương của cô, lập tức mệt mỏi đều biến mất.

Trước nay Phồn Tinh luôn đơn giản và thô bạo, lúc này vỗ ngực tỏ vẻ: "Vậy thì giao cho tôi đi!"

Sao có thể để bông hoa nhỏ mệt mỏi được?

Thích Hà: "...". Làm sao bây giờ, còn tiếp tục như vậy, hẳn nghỉ ngơi bản thân sớm hay muộn cũng yên tâm thoải mái bám váy cô mất.

"Bé ngọc, anh muốn hôn em." Thích Hà mở miệng hỏi dò.

Tuy rằng hẳn biết bản thân đưa ra yêu cầu vô si, nhưng da mặt hẳn dày thế thì sao? Phồn Tinh thật ra cũng không thích gần gũi với người khác.

Nếu Thích Hà đưa ra yêu cầu này với cô khi hai người chưa đủ thân thuộc, Phồn Tinh nhất định sẽ về rủa lên mặt hẳn.

Nhưng mấy năm nay, Thích Hà giống như xương tủy của Phồn Tinh. Hẳn đối với Phồn Tinh mà nói, khí tức sớm đã không còn xa lạ, mà vô cùng quen thuộc, Phồn Tinh đã hoàn toàn để hẳn xâm nhập vào lãnh địa của mình.

Trên thực tế, chỉ cần Thích Hà đưa ra đề nghị, Phồn Tinh không dám không theo. Dù sao trong lòng Phồn Tinh, Thích Hà chính là một bông hoa nhỏ, yêu cầu của hẳn hình như cũng không có gì quá đáng.

"Được."

Trong lòng Thích Hà vui vẻ: "Em đồng ý ư?"

"Ừ." Phồn Tinh rất lạnh nhạt.

Thích Hà nhanh chóng hôn lên, đôi mắt to tròn mở to nhìn chăm chăm Thích Hà, hai người bốn mắt nhìn nhau. Suy nghĩ trong lòng Thích Hà, miệng của cô ngốc giống hệt trong tưởng tượng. Trong suy nghĩ của Phồn Tinh, bông hoa nhỏ thật đẹp mắt, hình như cô cũng rất thích cảm giác hôn môi này.

Hình như trên người hẳn có một luồng hơi thở dịu dàng, chậm rãi ảnh hưởng đến cô. Để sự thô bạo của cô, dần dần biến mất từng chút.

Phồn Tinh giống như một hòn đá cứng rắn, bên ngoài nhìn thì mỏng manh, nhưng trên thực tế biểu lộ cảm xúc không như người bình thường. Che giấu dưới sự đáng yêu, là sự lạnh lùng và tàn nhẫn, nếu có người chọc cô, cô sẽ dùng quyền sắt nhỏ đánh hẳn.

Thích Hà khiến cho sự thô bạo của cô dần biến mất. Là người duy nhất Phồn Tinh chấp nhận kiên nhẫn. Ngay lúc Phồn Tinh cảm thấy mình thích Thích Hà, nơi trái tim đau đớn từng cơn, hơn nữa còn có xu hướng ngày càng mạnh.

Nhưng trời sinh Phồn Tinh có tính chịu đựng rất tốt, vẫn bướng bỉnh đè nén xuống. Chờ khi trở về phòng mình, Phồn Tinh mới cảm thấy đau đến không thể chịu đựng được.

Mồ hôi từng giọt lớn lăn xuống, dường như thấm ướt hết quần áo của cô, cô cuộn mình trên giường giống như một con tôm nhỏ, đau đớn phát run từng cơn.

Trái tim giống như bị ai đó dùng dao rạch toạt, vô cùng khó chịu.

Phồn Tinh đưa tay ra đặt lên vị trí trái tim, thậm chí còn có suy nghĩ muốn móc nó ra xem.

[Tiểu thư Phồn Tinh, cô sao vậy?] Ngay cả Suru Thần Hào cũng không xem kịp nhịp tim phức tạp, nhanh chóng hỏi.

"Không biết..." Phồn Tinh đau đớn lăn lộn trên giường: "Đau..."

Cô không biết, nhưng đau quá! Đau đến mức muốn để bông hoa nhỏ Thích Hà thổi cho cô. Phồn Tinh đau suốt một đêm, đến sáng hôm sau thì đã hết, cả người giống như được vớt lên từ dưới nước.

Đêm qua sau khi Suru Thần Hào hỏi một câu kia, liền không lên tiếng. Lúc trước nó đã thử thăm dò, Phồn Tinh đã nói nếu thích người khác sẽ chết. Nó không để trong lòng, nhưng lại cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng đêm qua, nó âm thầm cảm nhận được, lý do khiến Phồn Tinh đau đớn suốt một, chắc là có liên quan đến Thích Hà. Nó cảm giác được, khi Phồn Tinh hôn Thích Hà, tốc độ tim đập vô cùng nhanh, chắc cô đã...Đã thích Thích Hà rồi!

Cô động tâm rồi.

Sống không bằng chết giống như một sự nguyên rửa vô tận. Thăm dò cả một đêm, Suru Thần Hào mới chạm vào được một góc thần thức của Phồn Tinh.

Thần thức của cô mênh mông như biển, tất cả đều có sương trắng lượn lờ, nó rất vất vả mới chạm được vào một góc, mới phát hiện bản thân giống như một kẻ què mùa đứng cạnh bờ biển, vô cùng nhỏ bé!

Chỉ có thể mơ hồ nhìn một chút, ở trung tâm biển trắng, hình như có một luồng ánh sáng đỏ. Nhiều hơn thì nó không thể sờ đến, ánh sáng màu đỏ, giống như sự nguyên rửa hoặc là phong ấn, Suru Thần Hào không rõ phán đoán.

Trong thời gian ngắn, nó cũng không biết nên vui hay nên buồn. Vốn nó lo lắng trời buộc sai người, tiểu thư Ngân Phồn Tinh sẽ mơ ước Chiến thần đại nhân tuần tử, yêu Chiến thần đại nhân, sau đó là cướp hãn đi.

Nhưng khi biết được bên trong thần thức của cô có một lời nguyên rửa, thích người khác có thể khiến cô vô cùng đau đớn, nó lại cảm thấy...Có chút buồn rầu.

Ngoại trừ việc không hy vọng cô nhưng chàm Chiến thần đại nhân, nó vẫn hy vọng tiểu thư Ngân Phồn Tinh có thể sống tốt. Dù sao cô ngây ngốc, không có ai thích cô, cũng không có người bảo vệ cô, ngay cả Ngân gia ở Hư Không Chi Cảnh cũng cảm thấy cô là quái vật nhỏ.

Đột nhiên Suru Thần Hào rơi vào trạng thái hoang mang, giống như đã làm chuyện có lỗi với cô bé đáng yêu này.

Đôi khi nó có ghét bỏ Ngân Phồn Tinh, không phải hơi quá đáng sao?

Nhưng Chiến thần đại nhân thật sự rất tốt, nó cảm thấy nữ tử mạnh mẽ tài năng nhất thế gian mới xứng đôi với Chiến thần đại nhân, không thể có khuyết điểm!

Nó rất khó nghĩ!

Nó rất rối ren!

P/s: Xung hô của PT đối với TH vẫn là tôi – cậu. Vì trong nhận thức của cô, thì chuyện tình cảm này vẫn vượt mức lý giải của một người thiếu năng.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phán Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (56)

Editor: Mai Tuyết Vân

Từ khi hôn nhau, cơn đau kia của Phồn Tinh không hề dừng lại. Đau, mỗi giờ mỗi phút đều rất đau!

Chỉ cần hơi suy nghĩ đến bông hoa nhỏ Thích Hà một chút, sẽ đau nhất!

Lúc ban đầu, mỗi ngày khi Thích Hà bận rộn tối mắt để chuẩn bị cho hôn lễ, nên không chú ý mấy. Mãi cho đến khi Phồn Tinh đau đến mức không chịu nổi, lúc Thích Hà đang chọn váy cưới trên máy tính trong phòng đọc sách, cô bất ngờ vào phòng, ôm cổ Thích Hà, thậm chí nói cô khó chịu.

"Thích Hà...Tôi đau..." Giống như có người dùng dao rạch nát trái tim cô. Từng chút một xé ra, đau đến chết đi sống lại. Lại giống như người ta dùng đầu sợi tạt vào trái tim cô. Đợi đến khi nó bị bóng, lại dùng kim đâm chọc.

Cô rất đau! Hơn nữa trong đầu còn luôn lặp đi lặp lại một câu nói! Thích sẽ chết!

Thích Thích Hà cho nên chỉ có thể chết, nhưng cô còn không hiểu rõ ý nghĩa của câu nói này, cô thích bông hoa nhỏ sao? Thích là cái gì? Cô không biết, cái gì cũng không biết!

Cô chỉ cảm thấy ở bên cạnh bông hoa nhỏ rất vui vẻ, chính là cảm giác bông hoa nhỏ vô cùng đáng yêu so với người khác còn đáng yêu hơn. Cô muốn nuôi dưỡng bông hoa nhỏ, bảo vệ hãn thật tốt, không để bất kỳ kẻ nào bắt nạt hãn.

Lúc gần gũi với Thích Hà, không hề có sự bài xích, lúc hôn nhau cũng rất thoải mái.

"Đau? Đau ở đâu?" Thích Hà nghe được sự yếu đuối trong giọng điệu của Phồn Tinh, lập tức lo lắng.

Kiểm tra Phồn Tinh một lượt từ trên xuống dưới, cũng không nhìn thấy trên người cô có vết thương.

Phồn Tinh chỉ vào trái tim: "Ở đây...Đau!""

Từ nhỏ đến lớn cô ngực đã chịu không ít cực khổ, còn nhớ rõ khi cô muốn ăn cá, lúc mổ cá đã bị dao cắt trúng, để lại một vết thương 10 cm trên mua bàn tay. Lúc đó cô có thể mặt không đổi sắc, cũng không kêu đau.

Bây giờ lại đau đến mặt trắng bệch, giọng điệu nói chuyện lại run rẩy, cuối cùng là đau đến mức nào?

"Anh đưa em đi bệnh viện!"" Thích Hà ôm người lên vội vã ra ngoài.

Có phải đã phát bệnh rồi không? Bệnh tim à?

Trên đường Thích Hà chạy tới bệnh viện, luôn suy nghĩ miên man. Nhưng lúc kiểm tra sức khỏe tổng quát trong bệnh viện, lại không phát hiện ra điều gì khác thường, còn cô ngực này ngày càng đau, mồ hôi trên trán trực tiếp lã xuống.

Lúc Thích Hà ôm cô, mồ hôi trên trán cô rơi cả xuống tay hắn, Thích Hà lo lắng đến mức phát khóc.

"Bác sĩ, các thiết bị y tế của các ông có vấn đề phải không? Ông xem cô ấy đau đến mức này, sao lại không phát hiện ra vấn đề gì?" Giọng điệu của Thích Hà mang theo tiếng khóc nức nở.

Trong lòng hắn lúc này rất hoảng sợ.

Vị bác sĩ có chút khó xử: "Vị tiền sinh này, quả thật khi kiểm tra không có bất kỳ vấn đề nào. Mỗi ngày, thiết bị của bệnh viện đều được tiến hành kiểm tra, cũng không thấy xuất hiện hư hỏng gì.

Trình độ phát triển của Hải Thành đứng đầu cả nước, đây là bệnh viện tốt nhất trong nước rồi. Sau khi Thích Hà đưa Phồn Tinh nhập viện mấy ngày, phát hiện cũng không có cách nào xử lý, chỉ có thể không cam tâm xuất viện.

"Bé ngực, em còn đau không?" Phồn Tinh nhìn bộ dạng tiều tụy của Thích Hà, có chút đau lòng cho bông hoa nhỏ.

Nhìn bông hoa nhỏ xe, so với trước kia còn vất vả hơn, sớm biết như thế sẽ không nói với hắn.

"Không đau nữa.""

Thích Hà tức giận đến bật cười, đưa tay vuốt mũi Phồn Tinh: "Bé ngực như em, lại còn biết nói dối..." Nếu thực sự không đau, khi cô nói chuyện sao lại run rẩy?

Bé ngực, lại biết lo hấn lao碌. Đã hiểu chuyện, trưởng thành rồi. Nhưng vì sao hắn lại...Cảm thấy muốn khóc vậy?

Hắn hy vọng cô ngực có thể như trước kia vô tư vô lo, hắn không muốn nhìn thấy cô đau đớn. Bản thân Thích Hà học y, tuy rằng sau khi tốt nghiệp không theo ngành y, nhưng ở trường học qua không ít kiến thức tim mạch.

Hắn không biết chứng bệnh của cô ngực từ đâu mà có, chỉ có thể gửi hy vọng vào người khác. Chuyện hôn lễ tạm thời hoãn lại vô thời hạn!

Có đôi khi rất nhiều chuyện sẽ như thế này, người tính không bằng trời tính. Khi bạn cho rằng đã tính toán mọi thứ thật tối, bất thành linh lại xuất hiện một biến cố, có thể thay đổi toàn bộ mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (57)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Thích Hà." Phồn Tinh đưa tay ra chọc vào lưng Thích Hà. Thích Hà sợ Phồn Tinh ngủ không dậy nữa, vì thế mới sắp xếp cô ở trong phòng mình. Buổi tối hắn vốn không ngủ được, thường cách một khoảng lại đi kiểm tra hô hấp của Phồn Tinh, xác nhận cô còn sống.

Bác sĩ tim mạch trong nước, hần đều đã mời hết. Cho dù là người đứng đầu y học của thủ đô, cũng không thể tra ra được bất kỳ vấn đề gì, bọn họ đều khuyên nên đưa cô ra nước ngoài xem thử. Người có mối quan hệ tốt với hắn, thậm chí còn nói thẳng, để hắn không ôm hy vọng quá lớn.

Bởi vì trên đời này bệnh khó chữa nhất, chính là bệnh không rõ nguồn gốc. Đúng bệnh mới có thể kê thuốc được, không tìm ra nguyên nhân thì không thể trị bệnh. Gien người rất kỳ lạ, chỉ cần hơi đột biến một chút, đều sẽ khiến người ta mắc bệnh nặng. Có thể bệnh của Phồn Tinh, chính là căn bệnh con người còn chưa phát hiện ra.

Thích Hà cảm thấy bản thân hoàn toàn không có khả năng chấp nhận chuyện này.

Dựa vào cái gì chứ? Trên thế giới này có hàng tỷ người, vì sao lại giáng bệnh này xuống người cô ngốc của hần? Hần không muốn chấp nhận, cũng không đồng ý cam chịu.

Hần sẽ không dễ dàng buông tay, đưa người ra nước ngoài thì ra nước ngoài. Bất luận như thế nào, chỉ cần một phần vạn khả năng, hần đều sẽ không buông tay Phồn Tinh.

"Bông hoa nhỏ..." Phồn Tinh lại nhẹ nhàng chạm vào eo Thích Hà.

"Cậu đang khóc sao?" Cô nghe được tiếng khóc rồi.

Bông hoa nhỏ, mỗi khi trời tối hình như đều khóc. Quả nhiên hần quá yếu ớt, quả nhiên cần phải bảo vệ cho thật tốt.

"...Anh không khóc." Thích Hà vô cùng quật cường phản bác. Nhưng trên thực tế cũng không dám xoay người sang, để lộ ra khuôn mặt đầm nước mắt của hần.

"Ừ..." Phồn Tinh cũng không có ý muốn vạch trần Thích Hà. Bông hoa nhỏ luôn thích sĩ diện, vẫn không nên phơi bày sự thật.

Có bạn bè giới thiệu một chuyên gia cao cấp trong lĩnh vực tim mạch, sau khi Thích Hà xác định được thời gian, liền lập tức chạy qua.

Thật ra Thích Hà vẫn ôm một tia hy vọng...Biết đâu? Biết đâu nếu đối phương có cách cứu cô ngốc thì sao?

Nhưng mà hiện thực tàn nhẫn không chút do dự tát cho hần một cái.

Không có.

"Ngài Thích, tình huống này tôi chưa từng gặp qua. Tuy rằng tôi thật sự có hứng thú nghiên cứu, nhưng trước mắt tôi cũng không có khả năng chữa trị bệnh này. Hoặc ngài có thể đợi vài năm, chờ sau khi y học phát triển, nói không chừng còn có thể..."

Thích Hà kiên cường bày ra bộ mặt tươi cười nói cảm ơn với người ta. Xoay người rời khỏi bệnh viện, lúc ngồi trên bậc cầu thang dài, liền bắt đầu khóc.

Hai tay che mặt, nước mắt trượt qua kẽ tay. Đợi vài năm, chờ y học phát triển, là phải đợi đến khi nào?

Mỗi ngày cô ngốc đều đau như vậy, hần trợ mắt nhìn không thể giúp được tí nào. Không ai biết, hần đau khổ bao nhiêu, hơn nữa hần rất sợ hãi.

Nếu chuyện này cứ tiếp tục, hần không biết cuối cùng Phồn Tinh sẽ gặp phải chuyện gì.

Chết sao?

Hay là ngày càng đau, sống không bằng chết?

Đợi khi khóc đủ, mới trở về khách sạn.

Phồn Tinh nằm trên giường, chân mày cau chặt, cũng chỉ có lúc ngủ, đau khổ của cô mới có thể giảm đi một chút. Nhưng thời gian ngủ mỗi ngày, cũng không dài.

"Bé ngốc, anh đưa em đi ăn, được không?" Thích Hà đợi Phồn Tinh tỉnh lại hỏi.

Hần đã hoàn toàn bó tay hết cách rồi, chuyên gia tim mạch đứng đầu trong hay ngoài nước, toàn bộ đều đã gặp qua, đều nói không có cách nào. Nếu lại đến bệnh viện, cũng chỉ vô ích mà thôi.

Từ nhỏ đến lớn cô ngốc thích ăn vặt nhất, hần mang cô đi ăn, để cô vui vẻ.

Còn đi đến đâu...Đến đâu hay đến đâu. Đây chính là giới hạn chịu đựng cuối cùng của hần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phán Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (58)

Editor: Mai Tuyết Vân

Ở nước ngoài nửa tháng, sau khi Thích Hà đưa Phồn Tinh đi ăn uống thỏa thích, cuối cùng tình hình của Phồn Tinh đã đi theo hướng xấu nhất mà Thích Hà dự đoán.

Cô đau đến thở cũng khó khăn, cũng đừng nói là ăn được cái gì. Suu Thần Hào vẫn luôn mặc kệ, càng lúc càng khó chịu. Nó nghĩ nó đã biết vì sao tiểu thư Ngân Phồn Tinh đã chuyển biến xấu nhanh chóng như vậy.

Vì cô thích Thích Hà, ở cùng với hắn thật sự vô cùng vui vẻ. Càng vui vẻ sẽ càng chịu phản phệ ghê gớm của lời nguyền.

Cô đau, rất đau!

"Thích Hà... Tôi đau quá..." Cô vẫn giống như hồi nhỏ, nghiêng đầu, bộ dạng đáng yêu ngây thơ. Đau đến mức nước mắt lưng tròng, rúc vào lòng Thích Hà, bàn tay nhỏ nắm chặt lấy quần áo của hắn.

Thích Hà muốn khóc, nhưng muốn kiềm nén, nhưng vốn dĩ hắn không kiềm được.

"Anh thôi cho em phù phù...Sau đó Phồn Tinh sẽ không đau nữa..."

Bông hoa nhỏ vừa khóc thì trái tim của Phồn Tinh lại tê tái. Không phải loại đau như kim chích thời gian qua, mà là chua xót cảm thấy vô cùng không vui.

"Hình như tôi..."

Trái tim dường như ý thức được Phồn Tinh sắp nói điều gì, chợt nhói đau, lời phách hỏa bùng tỉnh, so với trước kia còn đau đớn hơn gấp nhiều lần!

"Rất..." Sau khi đau đến tận cùng, bắt đầu có máu tươi ồ ạt trào ra khỏi miệng Phồn Tinh. Sắc trong cổ họng cô, khiến cô phát ra những tiếng khò khè, nói không ra lời.

"Rất... Thích..."

Trong lỗ mũi cũng bắt đầu có máu đỏ sẫm liên tục không ngừng trào ra.

Máu!

Tất cả đều là máu!

Thích Hà đưa tay muốn lau đi, nhưng sau khi lau xong lại đều là máu! Lau không sạch, vốn dĩ lau không sạch được!

"Phồn Tinh! Vân Phồn Tinh!" Thích Hà cảm thấy hai tay mình đều đang run rẩy.

Hoàn toàn không biết phải làm gì, hắn nên làm gì đây? Hắn có thể làm gì? Có ai nói cho hắn biết được không?

Có ai giúp hắn với, giúp hắn giữ cô ngọc của hắn lại?

Tình tình Phồn Tinh rất ngang ngược, trong cổ họng, miệng, trong lỗ mũi tất cả đều là máu, vẫn còn muốn nói cho xong...

"Rất... Thích... Thích..."

Nhưng đến cuối cùng, lời cô liều mạng muốn nói ra, cũng không được hoàn chỉnh.

Lập tức đau đớn trời dậy, máu tươi ồ ạt sặc sụa trong cổ họng, khiến cô không thể nói hết.

Cô muốn nói, Phồn Tinh rất thích Thích Hà.

Rất thích bông hoa nhỏ Thích Hà.

Cho dù thích người khác sẽ chết, cô cũng thích. Cái tên Thích Hà không thể nói hết, bàn tay của cô rơi xuống, đôi mắt hạnh trong veo sững sờ trừng lớn, vốn dĩ không hề muốn đóng lại.

Dường như không cam lòng, cô thích bông hoa nhỏ, thích ở cùng bông hoa nhỏ. Còn chưa nói cho bông hoa nhỏ biết...

"Phồn Tinh!"

Phồn Tinh, Phồn Tinh, Phồn Tinh của tôi...

Thích Hà lại một lần nữa gọi tên Phồn Tinh, nhưng đều không ai đáp lại. Cô ngốc của hắn đi rồi! Cả người toàn là máu, lúc đi vô cùng đau đớn.

Hắn biết cô muốn nói gì, chắc là cô muốn nói, hình như cô rất...thích Thích Hà...

Thích Hà ôm Phồn Tinh, ngồi sững trên thảm khách sạn, khóc như một đứa trẻ. Cả đời này của hắn, lần đầu tiên khóc đến khổ sở, là ngày mẹ hắn qua đời. Khóc đến đứt ruột gan, là Phồn Tinh ra đi.

Cô ngốc của hắn, bị người ta cướp đi rồi!

Hắn thậm chí còn không tìm ra nguyên nhân, dù đã nỗ lực hết sức, cũng không có cách nào giữ lại!

Hắn không giữ được cô.

Cuối cùng bên phía khách sạn cảm thấy không ổn, mạnh mẽ phá cửa đi vào, mới phát hiện một trong hai vị khách, chẳng biết cô gái đã chết từ lúc nào.

Lập tức nhanh chóng báo cảnh sát.

Sau khi điều tra một phen, cảnh sát loại trừ khả năng Thích Hà hiềm nghi Thích Hà giết người, đồng thời tìm bác sĩ tâm lý cho hắn.

Vì tình trạng của hắn quả thật không tốt. Người yêu mất đi có thể là đã kích quá lớn với hắn, cho nên thế giới của hắn bị phong bế, không chấp nhận trao đổi với bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Thanh mai nhỏ bé có chút mạnh (59)

Editor: Mai Tuyết Vân

Văn Nhân Nho vốn cho rằng, Phồn Tinh và Thích Hà sẽ rất tốt đẹp. Hắn không cố gắng đi phá hoại, Thích Hà lại đồng ý vì Phồn Tinh mà mất hết tất cả, trên đời này chắc là không còn gì có thể ngăn cản họ được.

Đưa Thích Hà từ bệnh viện tâm lý ở nước ngoài về nước, trong lòng Văn Nhân Nho vô cùng xúc động. Trước đến giờ hắn chưa từng thấy đáng vẻ một người thật sự tan nát trái tim, bây giờ đã gặp được rồi.

Một chữ tình làm tổn thương người ta, yêu càng sâu lại càng khó từ bỏ. Đời này của Thích Hà không thể thoát ra được rồi.

Sau khi hắn từng bước kết hôn thương mại, những ngày sau bình thân như nước tất nhiên cũng có hồi hạn. Nếu lúc trước buông bỏ sản nghiệp nhà Văn Nhân, tranh thủ lúc Phồn Tinh còn... Tình cảm tốt đẹp, còn hơn hôn nhân mưu tính kiểu này.

Nhưng lại suy nghĩ tiếp, thực tế chứng minh hắn vẫn thua kém sự quả quyết của Thích Hà. Phồn Tinh đi rồi, dường như Thích Hà có chút cố chấp. Văn Nhân Nho có thể khuyên đều đã khuyên rồi, sự giúp đỡ với tình địch ngày xưa, cảm giác vô cùng chua xót.

Cũng vì toàn tâm giúp đỡ mà hầu như đã đẩy nhà họ Văn xuống vực!

Thích Hà thật cố chấp, vô cùng muốn lấy đi sản nghiệp nhà họ Văn.

Hắn là một người họ Thích, bạn nói xem vì sao hắn lại có sự cố chấp với sản nghiệp họ Văn như vậy?

Cuối cùng hắn chỉ làm bầm: "Thứ đó vốn là của bé ngốc, giành lại được sẽ thay em bảo vệ tốt."

Cũng vì lời này mà khiến Văn Nhân Nho biết, hình như Thích Hà có chút điên rồi.

Hao hết tâm tư phá đổ nhà họ Văn, sau đó Thích Hà lại giữ gìn sản nghiệp nhà họ Văn, bắt đầu làm ra những chuyện người khác khó lòng hiểu được...

Ví dụ, cầu tiên vấn đạo.

Hắn vô cùng cố chấp nhưng hề là miếu tự nổi danh một chút, hoặc là người tu hành. Cho dù bỏ ra trăm vạn ngàn vạn, hắn cũng nhất quyết phải đến gặp mặt một lần.

Những người khác đều cảm thấy, Thích Hà điên thật rồi. Văn Nhân Nho cũng cho rằng, Thích Hà làm như vậy là vì muốn trốn tránh thực tại.

Chỉ riêng bản thân Thích Hà, trong lòng vô cùng rõ ràng. Đã nhiều năm trôi qua như thế, nhưng hắn vẫn nhớ từng lúc ở bên Phồn Tinh. Có một chi tiết,

hắn nhớ vô cùng rõ ràng.

Hắn đã từng hỏi Phồn Tinh, có thích hắn hay không? Lúc đó cô ngốc đã trả lời rằng, không thể thích...Sẽ chết. Khi ấy hắn cũng không để trong lòng.

Chờ sau khi Phồn Tinh mất đi, hắn mới dần ý thức được chuyện nhỏ khi đó có liên quan đến việc này.

Nhất là khi cô ngốc sắp chết, liều mạng dốc toàn lực muốn nói một câu thích hắn, cuối cùng bị máu dâng lên cổ họng ngăn lại...

Một câu không thể thích sẽ chết. Có phải là sự thật hay không?

Thích Hà rất muốn biết đáp án, vô cùng muốn biết sự thật!

Cho nên hắn báỉ phỏng từng người được gọi là thể ngoại cao nhân, đến toàn bộ miếu tự có danh tiếng. Dù người khác đều cảm thấy hắn là kẻ ngốc, cảm thấy hắn tự lừa mình, cảm thấy có thể hắn điên rồi.

Nhưng thế thì sao?

Thích Hà gần như tìm đến già, đều đi tìm sự thật.

Nhưng có phải vận may không tốt hay không, từ đầu đến cuối đều không để hắn gặp được một cao nhân chân chính.

Cuộc đời ngắn ngủi vài chục năm, cuối cùng Thích Hà đã đi đến tận cùng. Đến lúc chết, chỉ có thể ôm hận mà chết. Ánh mắt trừng lớn, giống hệt như lúc Phồn Tinh chết, tràn ngập vẻ không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phán Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (1)

Editor: Mai Tuyết Vân

Phồn Tinh lại trừng mắt, nằm trong một căn nhà tranh rách nát.

[Tiểu thư Ngân Phồn Tinh, cô cảm thấy khỏe chưa?] Suru Thần Hào sốt ruột hỏi.

Bây giờ nó muốn biết hiện tại Phồn Tinh như thế nào. Đã trải qua cái chết thê thảm như vậy, tình trạng tâm lý có bị đá kích không? Còn có thể tiếp tục giúp đỡ Chiến thần đại nhân không?

Kết quả Phồn Tinh chỉ hoài nghi tròn mắt nói: "Tôi rất khỏe."

Cảm thấy trong lòng hình như có chút không phù hợp, hình như đã quên mất chuyện gì đó rất quan trọng.

Suru Thần Hào kinh sợ trong lòng, dò hỏi: [Thích Hà, cô có ấn tượng không?]

"Có, tôi nuôi, bông hoa nhỏ, rất ngoan."

[???] Cứ như vậy sao?

Trong tích tắc đó Suru Thần Hào thậm chí cảm thấy, toàn bộ tình cảm của Phồn Tinh với Thích Hà đã bị người khác rút sạch đi. Nhắc đến Thích Hà chỉ còn lại một lời miêu tả.

Phồn Tinh nghiêng đầu, dường như rất mong đợi: "Hi vọng bông hoa nhỏ tiếp theo, sẽ càng ngoan hơn."

Được, có thể khẳng định tình cảm cô dành cho Thích Hà, dường như thật sự đã xảy ra vấn đề.

Lúc đó tâm tình Suru Thần Hào bị tức nghẹn.

Bông hoa nhỏ, bông hoa nhỏ, cô là người làm vườn à, định trồng đủ loại hoa sao?

Tức giận, không công bằng đối với Chiến thần đại nhân của nó!

"Vừa rồi cậu không khen tôi." Phồn Tinh yên lặng lấy ra một cuốn sổ đen từ trong lòng, viết tên Suru Thần Hào vào trong.

Không được, bất luận là khi nào đều phải đổi cách khen cô đa dạng.

Nói không giữ lời, gặp sét đánh.

Qủa thực Suru Thần Hào:... MMP!

"Còn nữa, chỉ số thông minh của tôi tăng chưa?" Phồn Tinh tiếp tục hỏi.

Suru Thần Hào tức giận trả lời: [Tăng rồi, IQ của cô đã tăng từ 1 lên 2 rồi!] Nhưng vẫn là một người thiếu năng.

Sau khi Chiến thần đại nhân ngã xuống, đã giao phó một phần thần lực vào tay nó. Nó đã lợi dụng thần lực của ngài ấy để tăng chỉ số thông minh cho Phồn Tinh, cũng không biết vì nắm giữ thần lực không thuần thực hay thế nào. Có cảm giác tăng một điểm IQ lên cho Phồn Tinh, thật sự phải cố hết sức!

Theo lý mà nói, không phải như thế!

Nhắc đến IQ, Suru Thần Hào đột nhiên phát hiện, tốc độ phản ứng của cô đã nhanh hơn trước nhiều.

Hỏi một câu liền trả lời được ngay, còn đôi lại lúc trước, ít nhất phải đợi thật lâu.

Lên một điểm IQ, thực sự thay đổi lớn vậy sao?

Suru Thần Hào đột nhiên có cảm giác hơi kinh sợ, nếu tiếp tục tăng lên, nó cảm thấy có thể sẽ gặp chuyện không may...

Suru Thần Hào định tiếp xúc với thần thức của Phồn Tinh một chút, lần trước đã chạm vào được phần lẽ, lúc này đã thuận tiện hơn rất nhiều.

Nó nhìn một cái, vẫn là đại dương màu trắng mênh mông.

Ở giữa vẫn ẩn hiện ánh sáng màu đỏ, hơn nữa có một quả cầu màu vàng lơ lửng giữa thần thức của Phồn Tinh. Từng chút một va chạm vào ánh sáng đỏ, dường như muốn phá hủy nguyên rủa không gì phá được này.

Suru Thần Hào nhanh chóng có phản ứng.

Nếu nó đoán không sai, quả cầu nhỏ màu vàng này chắc là tình cảm của Ngân Phồn Tinh với Thích Hà.

Đã lấy tình cảm ra nên hiệu lực của nguyên rủa mới không tiếp tục, còn nếu không tác dụng của nguyên rủa và linh hồn sẽ khắc sâu vào mãi mãi đau đớn. Cho dù thay da đổi thịt, cũng chỉ có thể sống cả đời trong đau đớn, đau chết mới thôi!

Nhưng nhìn ra được, tình cảm của Phồn Tinh rất bình thường.

Vẫn luôn cố gắng tấn công đến ánh sáng màu đỏ kia.

Suru Thần Hào thậm chí cảm nhận được, khi hai thứ chạm vào nhau, hình thành nên sóng khí dữ dội.

[Tiểu thư Ngân Phồn Tinh đáng yêu thông minh lại xinh đẹp, cô có thấy không thoải mái ở đâu không?] Cái này giống như hai luồng mây điện chạm vào nhau, sấm sét vang dội, người chịu đựng sẽ không thoải mái, thậm chí là tâm trí thất thường.

Nhưng Phồn Tinh không chỉ thấy thoải mái, còn cảm thấy tê dại, rất thoải mái.

Suru Thần Hào im lặng: [...]

Lập tức nhớ đến lời tiểu thư Ngân Minh Châu nói, quái vật nhỏ mờ lòng sắt có điện vạn volt, bị nướng sạch sẽ từ trong ra ngoài.

Qủa nhiên là Phồn Tinh danh bất hư truyền.

"Có thể hay không... Tăng thêm..." Phồn Tinh chậm rãi nói, "Tôi muốn tăng thêm IQ."

Cho nên sẽ càng thông minh, đáng yêu và xinh đẹp. So với trước kia sẽ tốt hơn, vui vẻ hơn. Suru Thần Hào tự bế quan, sau khi truyền diễn biến cốt truyện vào não cho Phồn Tinh, thì tiếp tục duy trì im lặng.

Quý thần ơi, nó đã làm gì sai?

Sao lại gặp phải bà cố nội này?

Đây là một thế giới cổ đại, hình như quan hệ rất phức tạp.

Phồn Tinh phân tích tròn một ngày, mới hiểu hết đồng quan hệ rườm rà này.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (2)

Editor: Mai Tuyết Vân

Ở thế giới này phải bảo vệ bông hoa nhỏ tên là Từ Thụy Khanh.

Phồn Tinh lấy một quyển sổ đỏ trong lòng ra, đầu tiên viết cái tên quan trọng kia vào, sau đó chậm rãi phân tích diễn biến câu chuyện.

Đây là một câu chuyện cổ đại có nữ chính sống lại.

Giản Hân Hân vốn là đích nữ dòng chính của phủ Bình Nam tướng quân, kiếp trước nàng bị ban hôn cho Ngũ hoàng tử không được sủng ái làm Trắc phi, tràn đầy lòng mong đợi và nhiệt huyết. Nhưng điều không đành lòng là, Ngũ hoàng tử Thiệu Huyền Viễn và tiểu thư dòng chính phủ Tần quốc công Tần Phồn Nhi, từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, tình cảm sâu nặng.

Tần Phồn Nhi tấm lòng lương thiện, thuở nhỏ đã được Thái hậu trong cung sủng ái, luôn ra tay giúp đỡ Thiệu Huyền Viễn hay bị bắt nạt.

Sau khi hai người thành thân, cảm sắc hài hòa.

Cuộc chiến tranh giành ngôi vị hoàng đế vô cùng tàn khốc, các hoàng tử còn lại đấu đến mức người chết kẻ sống, kết quả cuối cùng người được lợi nhất lại là Thiệu Huyền Viễn.

Sau khi Thiệu Huyền Viễn lên ngôi, Giản Hân Hân muốn tranh giành sủng ái. Thiệu Huyền Viễn cũng sủng ái nàng ta một thời gian, nhưng thật ra là vì muốn nhờ phủ Bình Nam tướng quân. Dù sao trong tay nắm quân quyền, công cao hơn chủ, không bài trừ sao có thể an tâm.

Đợi sau khi đã hoàn toàn loại bỏ phủ Bình Nam tướng quân, Thiệu Huyền Viễn cũng không cần đắn đo ban cho Giản Hân Hân một ly rượu độc. Sau đó giải tán hết hậu cung, toàn tâm toàn ý bách niên giai lão với Tần Phồn Nhi.

Nếu chuyện chỉ có thế, Phồn Tinh cũng không đến mức phải suy nghĩ lâu như vậy mới theo kịp.

Đợi sau khi vắt vả lắm mới hiểu được nửa nội dung, đang tò mò cuối cùng bông hoa nhỏ cô phải bảo vệ là ai, Giản Hân Hân nàng ấy... Sống lại rồi.

Phồn Tinh...

Cô cảm thấy có chút không hiểu, hơi khó.

Suru Thần Hào chỉ có thể dành thời gian dạy cô, nhân tiện dùng những tiểu thuyết nó đã từng đọc qua làm ví dụ.

[Xem nhé, sống lại, nữ chính giống như quyển "Thứ nữ sống lại tiến hành công lược" tôi đã đọc. Có thể giải quyết tình hình rồi chứ?]

Phồn Tinh chậm rãi nói: "Ồ, đã hiểu. Có phải bộ "Vật hi sinh nghịch tập làm nữ thần"" cũng là sống lại không?"

[Không phải, đó là xuyên sách.] Suru Thần Hào nhanh chóng sửa lại.

Sau khi sửa xong thì im lặng. Sách nó đọc hình như càng ngày càng không đứng đắn rồi!

"Chà."" Phồn Tinh lấy quyển sổ đỏ trong lòng ra, viết lên trên, sau này sẽ dùng đến.

Sau khi Giản Hân Hân sống lại ở năm sáu tuổi, cách lúc nàng ta được ban hôn là chín năm. Cũng cách lúc Ngũ hoàng tử Thiệu Huyền Vũ đăng cơ tròn 15 năm. Cách lúc phủ Bình Nam tướng quân bị tịch thu là hai mươi năm.

Nàng ta sống lại, chuyện đầu tiên làm đó là dựa vào vẻ ngoài nhỏ tuổi, trong lòng thâm tính kế.

Trở thành khuê mật thân thiết với tiểu thư dòng chính phủ Tần quốc công, Tần Phồn Nhi. Sau đó nhân cơ hội dụ dỗ nàng ấy ra ngoài, bán Tần Phồn Nhi khi đó năm tuổi cho bọn buôn người.

Sau khi Tần Phồn Nhi bị bắt đi, nhân duyên khó lường được một hộ làm nghề săn bắn ở thôn Tây Hà nuôi dưỡng, gọi là...

Mộc Phồn Tinh?

Chà, hóa ra là cô.

Phồn Tinh bất chợt hiểu ra, có cảm giác thích xem kịch hay xuất hiện trên người mình.

Cô đã biết vì sao Nhị Cửu thích đọc tiểu thuyết, bởi vì sự ngạc nhiên nhiều đến mức không thể tưởng tượng.

Giản Hân Hân loại bỏ mối họa lớn Tàn Phồn Nhi trong lòng, dựa vào việc biết trước tương lai mà lọt vào mắt xanh của quý nhân trong cung, bắt đầu liên tục xuất hiện trong cung. Đồng thời mượn cơ hội này, bày tỏ ý tốt với Ngũ hoàng tử Thiệu Huyền Viễn không được sủng ái.

Dựa vào việc cố gắng lấy lòng, cuối cùng đã tóm được trái tim Thiệu Huyền Viễn trong tay.

Phồn Tinh vừa nghiêng đầu vừa suy nghĩ, lại không hiểu rồi.

"Nhị Cửu này, vì sao Giản Hân Hân không đánh chết Thiệu Huyền Viễn chứ?"

Suru Thần Hào liền... Rất sợ hãi.

Run rẩy như cây sậy.

Bạn nghe lời nói của người khó chọc này chưa?

Đơn giản, thô bạo, bạo lực!

Đúng là Phồn Tinh rất thích thú, nếu có cơ hội, chẳng lẽ không xem hấn là kẻ địch, đập trên mặt đất, hung hăng đâm đá sao?

Về phần đầu có bị đánh trúng hay không, còn phải xem vận may của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (3)

Editor: Mai Tuyết Vân

Suru Thần Hào dừng lại một chút, phát hiện suy nghĩ của Phồn Tinh... Rất hợp lý!

[... Có thể là chân ái?] Suru Thần Hào dò hỏi.

Bởi vì nó phát hiện quả thật sau khi sống lại những suy nghĩ của nữ chính Giản Hân Hân rất u mê, ngoại trừ lý do chân ái để giải thích, nó không tìm được lý do nào khác.

"Chà."

Tâm nguyện của Giản Hân Hân thành hiện thực trở thành Ngũ hoàng tử phi, nếu như Tàn Phồn Nhi chính là chướng ngại vật đầu tiên nàng ta phải loại bỏ, thì Từ Thụy Khanh chính là kẻ tiếp theo, kẻ thù không đội trời chung!

Kiếp trước.

Người này xuất thân nông gia bần hàn, trẻ tuổi đã liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên, được bệ hạ khâm điểm làm Trạng Nguyên.

Tính cách hấn mạnh mẽ, đa mưu túc trí, độ tuổi không tương xứng với sự tàn nhẫn và quyết đoán của hấn!

Khi tất cả mọi người đều xem trọng các hoàng tử cường thế khác, chẳng biết từ lúc nào hấn đã kết giao với Ngũ hoàng tử Thiệu Huyền Viễn, đợi sau khi Thiệu Huyền Viễn lên ngôi, đã vô cùng trọng dụng hấn, trở thành ngài Đại học sĩ trẻ tuổi nhất đương triều.

Phủ Bình Nam tướng quân bị giết, không thể thiếu công sức của Từ Thụy Khanh.

Thật đúng là một người trung thành và tay sai tận tâm!

Điều này làm cho Giản Hân Hân sống lại, hận không thể lột da róc thịt hấn.

Nhưng nàng ta chỉ là một nữ tử, đầu tiên tranh đấu trong hậu trạch của phủ Bình Nam tướng quân, sau đó vừa ganh đua nhan sắc với các nữ tử khác, vừa muốn ngoan ngoãn khéo léo lấy lòng Bệ hạ và Thái hậu, không có cách nào rút tay ra đối phó với Từ Thụy Khanh chưa xuất hiện.

Chỉ còn cách đợi hấn xuất hiện ở Đô thành, lại nghĩ cách đối phó.

Dựa theo diễn biến của câu chuyện, Giản Hân Hân vì muốn cản trở con đường công danh của Từ Thụy Khanh, sử dụng tất cả biện pháp tàn nhẫn với hấn.

Đầu tiên, Từ Thụy Khanh bị người ta gây hấn, bỏ lỡ khoa khảo năm đó, chỉ có thể chờ ba năm. Ba năm sau thi đỗ Trạng Nguyên, lại bị cáo trạng say rượu chọc ghẹo cung nữ trong cung, mà bị tước phong hào Trạng Nguyên, cả đời không thể bước chân vào chốn quan trường.

Thanh danh bị hủy!

Chật vật không chịu nổi!

Nhà tan cửa nát, ngay cả người thân cũng không ai may mắn thoát nạn, trở thành người danh xứng với thực, lẻ loi một mình!

Chịu mọi sự hăm hại vu oan như thế, mặc dù Từ Thụy Khanh không biết đến cùng bản thân đã đắc tội gì với vị Hoàng tử phi này, nhưng đã hiểu rõ, nếu không tìm đường thoát thân, sợ là chỉ có chết trong tay đối phương!

Trời xanh không cho đường sống, vậy hấn rời xa kinh đạo, bản thân tìm con đường sống thì thế nào?

Vì thế dứt khoát hạ quyết tâm, xa xứ đến địch quốc.

Dựa vào lòng dạ thâm trầm, và vô số thủ đoạn, ở địch quốc nâng đỡ tân hoàng đăng cơ, trở thành Nhiếp chính vương tiếng tăm lừng lẫy.

Sau khi ổn định triều cục, lập tức thay đổi nơi tập trung, tấn công cố quốc Đại Triệu.

Không tiếc bất kỳ điều gì, sinh linh đồ thán, tay nhiễm máu tươi, tâm tính như ma quỷ.

Cuối cùng Đại Triệu diệt quốc.

Từ Thụy Khanh là Nhiếp chính vương địch quốc, dẫm trên một đồng xương trắng, trở thành kẻ có quyền sinh sát ở địch quốc.

Tình cách hấn âm trầm bất định, thủ đoạn tàn nhẫn lạnh khốc, làm một nhân vật phản diện vô cùng thuận buồm xuôi gió.

Về phần nguyên chủ Mộc Phồn Tinh, trong toàn bộ vở kịch này rõ ràng là một vật hi sinh mà thôi.

Thân là tiểu thư dòng chính phủ Tần quốc công, năm tuổi nàng ấy đã bị bắt cóc.

Nhưng bảy năm sau, phủ Tần quốc công hao hết tiền của mới tìm lại được tiểu thư dòng chính mất tích đã lâu!

Lấy máu nghiệm thân, trên người còn có một bài chứng minh thân phận của nàng. Tuy một bài này không đáng tiền, nhưng Tần Phồn Nhi còn nhỏ hay ốm yếu, đã cầu Đại quốc sư khai quang, vô cùng quan trọng, đủ để chứng minh thân phận.

Giản Hân Hân vì phá hỏng nhân sinh của Tần Phồn Nhi, cố tình chuẩn bị một kẻ thế thân hòng đảo lộn thật giả.

Tìm được tiểu thư dòng chính trở về, sau này lại phát hiện, hóa ra là đồ giả mạo!

Trước khi dưỡng phụ của Mộc Phồn Tinh lâm chung đã nói với nàng rằng, rất có khả năng nàng là thiên kim tiểu thư của một đại gia kinh đô.

Lúc trước khi ông nhận nuôi đứa trẻ, đứa trẻ vẫn luôn nói mình là tiểu thư phủ Tần quốc công, sau đó bị bệnh mấy lần, đầu óc không minh mẫn, cũng đã quên mọi chuyện lúc nhỏ đi.

Ông là một người không vợ, rất vất vả mới nuôi dưỡng được một đứa trẻ, tất nhiên không muốn để nàng đi tìm phụ mẫu thân sinh. Nhất thời ích kỷ, mới dấu diếm đi.

Đến khi lâm chung, mới lo lắng nữ nhi không ai chăm sóc, vì thế để Phồn Tinh cầm tiền tích góp đến Đô thành nhận người thân.

Còn chưa kịp nhận người thân, thì tính mệnh đã còn không còn, thậm chí ngay cả cửa phủ Tần quốc công còn chưa chạm đến.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (4)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Bông hoa nhỏ, thật lợi hại." Phồn Tinh khen một câu.

Suru Thần Hào kiêu ngạo.

Tất nhiên rồi, Chiến thần đại nhân của nó là ai? Tất nhiên là lợi hại.

"Lợi hại nhưng lại không ngoan." Về mặt Phồn Tinh nghiêm túc nói, hình như còn có chút buồn bã.

Cúc hoa Suru Thần Hào lập tức căng thẳng.

Nó thậm chí có thể đoán được, câu tiếp theo Đại lão nói là gì...

Có phải sẽ nói, không ngoan đều phải đánh, đánh một trận là ngoan rồi nhỉ?

Chiến thần đại nhân đã tạo nghiệp gì?

Nhìn thế giới này xem. Chiến thần đại nhân của nó là một thư sinh trời gà không chặt, đánh đấm hấn như vậy có thể chịu nổi sao?

"Không ngoan cũng không sao, dễ dàng một chút sẽ ngoan thôi, hi hi."

Suru Thần Hào: [...] Lần này Đại lão không dùng bạo lực ư?

*

Dưỡng phụ của Phồn Tinh, Mộc Lão Tam làm đồ ăn dọn ra, sau đó gõ cửa phòng: "Nữ nhi à, ăn cơm thôi. Cơm nước xong lên núi với phụ thân."

Lúc trước khi vừa nuôi đứa trẻ, xương cốt yếu.

Mộc Lão Tam không có tiền dùng tổ yến bồi bổ thân thể đứa trẻ, vì thế dẫn người lên núi, rèn luyện xương cốt.

Hiệu quả không cần nói, rất tốt!

Vì thế đã hình thành thói quen, phụ tử hai người cùng nhau lên núi săn thú.

Mộc gia xa cách không qua lại với người trong thôn. Dù sao thì người đi săn thường hung ác, mang theo sát khí, người bình thường không ai muốn lui tới.

Hơn nữa đứa trẻ này hồi nhỏ sốt hồng đầu, cũng khác biệt với khuê nữ nhà người ta. Mộc Lão Tam cũng không muốn trong thôn có lời đồn bậy bạ, vì thế dứt khoát chuyển nhà đến chân núi.

"Xem thử thỏ con phụ thân nướng ăn ngon không?" Mộc Lão Tam gấp thức ăn đặt vào chén Phồn Tinh.

Phồn Tinh vừa ăn thỏ con, vừa không thể quên: "Phụ thân biết nướng rắn không?"

Lúc này, Mộc Lão Tam vỗ ngực tỏ vẻ, "Biết chứ, tất nhiên phụ thân biết làm rồi!"

Tương lai không xa, Mộc Lão Tam sẽ bắt đầu hối hận. Ông ấy là một người không vợ, tự cung tự cấp, chỉ biết nướng ít thịt, nhưng khi nữ nhi bắt rắn về đều là loại rắn màu sắc rực rỡ, ông cũng có chút sợ hãi.

Ăn xong cơm trưa, Mộc Lão Tam mang theo Phồn Tinh lên núi.

Khi còn trẻ, ông ta còn có thể đến thâm sơn cùng cốc tìm đồ tốt, nhưng sau khi nuôi nữ nhi, cũng chỉ có thể lui tới vùng ven rừng không có mãnh thú.

Trên lưng Phồn Tinh vác một cái giỏ trúc nhỏ, chuyên nhặt rau dại và nấm.

Hôm nay lúc lên núi, trên núi đã có một thiếu niên sáng sủa, xoay người kiên nhẫn nhặt đồ. Gùi của hắn để một bên, đã đầy ắp các loại nấm mộc nhĩ hương.

Nhìn thợ săn Mộc mang theo khuê nữ ngọc ngàch của ông xuất hiện, hai mắt Từ Thụy Khanh sáng lên.

Tổ phụ tổ mẫu không hiền hậu, ngoại trừ phụ thân hắn là Từ Hán Ngưu, Nhị thúc là Từ Hán Sinh, và Tam thúc là Từ Từ Hàm. Lại xem nhà bọn họ như trâu như ngựa mà sai khiến, toàn bộ đều dùng cho phụ tử Tam thúc tham gia khảo thí tú tài.

Hắn tự nhận rất có thiên phú trong việc đọc sách, nhưng trong nhà để một người đi học đã dốc hết tài lực, huống chi Từ gia luôn tạo điều kiện cho phụ

tử Tam thúc!

Tổ phụ tổ mẫu bắt công, vốn không cho phép hấn đi thi.

Nếu bản thân hấn có tiền mà nói... Tất nhiên sẽ lên lút đi thi. Nhưng tiền đọc sách rất nhiều, dù hấn có hái sạch rau dại nấm hương trên núi, cũng không chắc có thể kiếm được bao nhiêu.

Nếu báỉ thợ săn Mộc làm sư phụ, học săn thú.

Bán con mồi đi, sẽ thu được chút tiền đáng kể.

Hôm nay Từ Thụy Khanh cố tình chờ Mộc Lão Tam ở đây.

Nhưng hấn cũng biết, việc này không suôn sẻ như vậy.

Đây là tay nghề kiếm cơm áo, bình thường sẽ không dạy. Hấn đã trù tính xong xuôi.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (5)

Editor: Mai Tuyết Vân

Lúc Từ Thụy Khanh còn đang tính mưu trong lòng, ánh mắt của Phồn Tinh đã nhìn thẳng vào hấn.

"Bông hoa nhỏ này, có đáng vẻ rất xinh đẹp."

Suru Thần Hào không biểu hiện gì với lời khen ngợi hời hợt dành cho Chiến thần đại nhân, nó cũng không hề thấy tự hào.

Còn nữa, Chiến thần đại nhân thật sự không hợp với ba chữ đáng yêu như 'Bông hoa nhỏ' đâu.

Mộc Lão Tam phát hiện ánh mắt của nữ nhi đặt lên người chàng trai họ Từ, lập tức hiểu ra gì đó.

Nữ nhi sẽ nhanh chóng đến tuổi thành thân, thích thiếu niên anh tuấn là chuyện bình thường.

Khuê nữ ngọc thì sao?

Ngọc nhưng không mù, thích đáng vẻ xinh xắn là chuyện bình thường!

Lập tức lại cảm thấy đau đầu, tiểu tử Từ gia không phải loại ăn chơi lêu lổng không có tương lai, nhất định ánh mắt rất cao, muốn hấn coi trọng Phồn Tinh đúng là không dễ.

Mộc Lão Tam không biết, khi phụ tử hai người nhắm vào Từ Thụy Khanh.

Đồng thời Từ Thụy Khanh cũng nhắm vào phụ tử bọn họ.

Chiếc gui sau lưng Phồn Tinh chất nấp, ánh mắt vẫn luôn đặt lên người Từ Thụy Khanh, Đại học sĩ tương lai mặt không đổi sắc, vẫn bình thản như thường.

Nhưng cũng không thể chịu nổi cái nhìn chăm chăm như vậy!

Nhìn chăm chăm không chớp mắt, Từ Thụy Khanh bắt đầu đỏ mặt, trong lòng buồn bã.

Quả nhiên khuê nữ nhà thợ săn Mộc vừa ngọc ngé vừa lỗ mãng, không hề biết e thẹn, lại còn nhìn hấn chăm chăm. Tuy hấn biết dung mạo mình tuấn tú bất phàm, nhưng cô...

Thật là thất lễ!

Khi Từ Thụy Khanh đang phiền lòng, vẫn không quên khích lệ bản thân vài câu sao?"

Chiến thần đại nhân, quả thật rối loạn trong lòng.

Phồn Tinh hái nấm, cảm thấy hình như mình gặp phải cây nấm khó hái, lúc này mới thu ánh mắt về củ đầu nhìn.

Hà, không phải là nấm.

Đại lão lòng đầy hiếu kỳ, thuận tay bắt đầu đào đất, sau khi kiên nhẫn đào hết đất xung quanh lên, trong tay cầm theo hai củ dài dài dính liền một chỗ, đứng dậy gọi Mộc Lão Tam.

"Phụ thân, người xem củ cái con đào này, hình như không giống củ cái ở nhà."

Mộc Lão Tam nhìn thấy thứ trong tay Phồn Tinh, hít một hơi khí lạnh vào trong.

Nói chuyện hơi khó khăn: "Khuê nữ, con... Con giữ chặt một chút... Đừng nhúc nhích, nhất định không được buông tay, đợi phụ thân đến!"

Gân xanh trên thái dương Từ Thụy Khanh giật giật.

Đương nhiên sẽ không giống củ cái ở nhà cô, đây là nhân sâm núi!

Hơn nữa còn là nhân sâm núi song sinh, có cầu cũng không gặp được.

Nhìn phẩm chất và độ tuổi, cầm đến phủ thành bán, có thể sẽ được hơn năm trăm lượng.

Từ Thụy Khanh cảm thấy buốt răng.

Hắn loay hoay ở đây cả buổi sáng, nhưng không hề phát hiện ra gốc nhân sâm núi trăm năm nào cả!

Mộc Lão Tam cẩn thận đỡ lấy gốc nhân sâm núi, tính luôn bộ rễ, dài bằng một cánh tay, hơn nữa còn là hai cây lớn bằng nhau.

May mắn đến rồi sao?

"Khuê nữ à, chúng ta sắp phát tài rồi." Mộc Lão Tam không nhịn được nói.

Tuy rằng bên cạnh có Từ Thụy Khanh, nhưng nhân sâm núi và Từ Thụy Khanh không có liên quan, không phải do khuê nữ ngọc của ông may mắn sao?

Bán nhân sâm núi này đi, có thể kiếm được chút vốn làm ăn nhỏ.

Còn có thể mua con rể về, đợi khi ông mất, khuê nữ ngọc còn có người chăm sóc.

Không sai, Mộc Lão Tam suy nghĩ rất sâu xa.

Bà mai trong thôn đều nói không có ai chịu cưới khuê nữ ngọc nhà ông, vậy ông sẽ mua một người!

Phồn Tinh hơi tiếc nuối: "... Không thể ăn sao?"

Mộc Lão Tam đau lòng, tuy rằng đau lòng thay khuê nữ, nhưng nhìn phẩm chất nhân sâm núi hoàn hảo như vậy, vẫn nên cầm bán lấy tiền, "Đợi lần sau có sẽ ăn."

Từ Thụy Khanh nhịn không được liếc mắt.

Lần sau?

Ông còn muốn có lần sau sao?

Ông cho rằng trời sinh nữ nhi ông ngọc ngách, vì thế ban thêm may mắn đền bù à?

Nhưng cô nương ngọc kia lại nghiêm túc gật đầu: "Vâng, phụ thân, lần sau con sẽ cố gắng tìm."

Từ Thụy Khanh trầm mặc: "..."

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (6)

Editor: Mai Tuyết Vân

Trong tích tắc, ngài Đại học sĩ tương lai suy nghĩ rất nhiều.

Hắn biết rõ, nhất định bản thân không phải là một kẻ biết thỏa mãn, không cam lòng làm người thường, không chịu bị chôn vùi, thậm chí còn vì thế mà không từ thủ đoạn.

Ở trong thôn, trường bồi còn sống mà muốn ra riêng, thì sẽ bị gọi là bất hiếu. Thậm chí hắn còn muốn khuyên phụ mẫu ra ở riêng, phân chia căn nhà ba gian kia, điều đó chứng minh hắn không phải kẻ hiền lành gì.

Nhưng phụ mẫu hắn hiếu thảo, việc ở riêng là không thể.

Nhưng bắt hắn từ bỏ kỳ thi, từ bỏ tương lai thăng quan tiến chức, thì không thể được.

Khuê nữ nhà thợ săn Mộc là một cô ngọc, nhất định thợ săn Mộc sẽ muốn tìm một chàng rể, để chăm sóc khuê nữ ngọc của ông.

Còn hắn thì đang rất cần ngân lượng để đi học.

Hắn không có yêu cầu gì với thê tử, dựa vào sự bất công của tổ phụ tổ mẫu, chẳng hy vọng sẽ cưới cho hắn một thê tử thành thật hiền lành gì, sẽ để tiền cung phụng cho tam thúc.

Cưới ai, mà chẳng giống nhau?

Chỉ cần cho hắn một cơ hội, hắn nhất định phải vượt long môn!

Chỉ cần hắn có thể thăng quan tiến chức nhanh chóng, về sau cho dù không có tình cảm với khuê nữ ngọc nhà thợ săn Mộc, cũng sẽ chăm sóc cô cả đời.

Cưới một thê tử ngọc, giúp hắn thoát khỏi tình cảnh khó khăn, vậy nên chọn cái nào?

Từ Thụy Khanh cảm thấy bản thân phải suy nghĩ cho cẩn thận.

*

Đào được bảo bối lớn như vậy, Mộc Lão Tam chẳng còn lòng dạ săn thú, dùng y phục cẩn thận bọc nhân sâm núi song sinh lại, rồi chuẩn bị xuống núi.

"Tiểu tử Từ gia, nếu được thì đến nhà ta ăn cơm chiều đi?"

Người trong thôn rất dễ nổi lòng tham, nếu biết ông kiếm được nhiều tiền, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra. Mời tiểu tử Từ gia ăn cơm, cũng nhờ hắn giữ bí mật hộ, là chuyện nên làm.

Từ sáng đến giờ Từ Thụy Khanh chỉ ăn được một miếng bánh.

Nhớ đến kế hoạch của mình, vì thế gật đầu đồng ý.

Qua lại với thợ săn Mộc và khuê nữ của ông vài lần cũng tốt, có thể dễ dàng ra tay hơn.

Lúc hai người còn đang nói chuyện, Phồn Tinh đã đi vòng ra sau một thân cây...

Mộc Lão Tam gọi một tiếng khuê nữ.

Phồn Tinh đã bắt được một con rắn lớn hoa văn màu đỏ, lộ đầu ra từ sau thân cây.

Rắn lớn đỏ đen xen kẽ, nhìn sơ dài hơn một mét, bị Đại lão nắm chặt cái cổ, liều mạng vùng vẫy giãy dụa, nhưng không cách nào thoát ra được.

Hơi thở của Từ Thụy Khanh cứng lại.

Đột nhiên cảm thấy cưới con gái ngọc nhà thợ săn Mộc, có thể sẽ chẳng giúp được gì cho hắn, mà còn...

Là nhảy vào hồ lửa cũng nên?

Ngốc không còn thuốc chữa.

Lực sát thương quá lớn, có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Cứ nghĩ đến việc cô không thích sẽ túm lấy cổ hắn, không biết hắn có còn sống đến ngày đề tên trên bảng vàng hay không.

Kế hoạch vừa nghĩ khi nãy, là nhất thời xúc động rồi!

Sau khi ngài Đại học sĩ tương lai nhìn thấy sức mạnh của Phồn Tinh, suy nghĩ lập tức thay đổi, yên lặng bảo vệ bản thân, ý tưởng lợi dụng cô để học hành tạm thời nuốt xuống.

Bảo vệ mạng sống quan trọng hơn!

Mộc Lão Tam cũng rất hoảng hốt, giọng điệu còn run rẩy hơn so với khi phát hiện khuê nữ ngọc của mình tìm được nhân sâm núi: "Khuê nữ à... Con con, con đừng nhúc nhích! Nhất định không được nhúc nhích... Đừng nhúc nhích... Đợi phụ thân đến..."

Chỉ cần cử động, có thể sẽ tiêu đời ngay!

Đại lão nhìn hai người, đều sợ đến mức mặt mũi trắng bệch.

Bất giác cảm thấy mình đã dọa người ta.

Vì thế bàn tay càng siết chặt, siết chặt.

Dựa vào sức mạnh như thế, bóp chết tươi con rắn trong tay

Mộc Lão Tam...

Từ Thụy Khanh...

Đáng thương thay thiếu niên kia, suýt chút nữa ngừng thở.

Con gái ngọc nhà thợ săn Mộc thật đáng sợ, hẳn chỉ là một thư sinh tay trái gà không chặt, ngoại trừ biết viết văn làm thơ, ngoại trừ dung nhan như hoa như ngọc, ngoại trừ cái miệng có thể mê hoặc người ta, trí tuệ vô song, thì không còn cách nào giữ mạng.

Thôi, hẳn có hơi sợ!

Sau khi Mộc Lão Tam sững sờ chớp mắt, vồ đuôi cười to, khích lệ nói: "Giỏi! Không hổ danh là nữ nhi của Mộc Lão Tam ta, tay không có thể bóp chết rắn!"

Ông còn tưởng rằng khuê nữ ngọc sẽ bị rắn cắn, hù chết ông rồi!

Cuối cùng không ngờ chẳng bị cắn, mà còn có được một món ăn thôn quê, giỏi lắm!

Từ Thụy Khanh: "... " Trước mắt xem ra, thợ săn Mộc, cũng không phải kẻ hoạch an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (7)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Phụ thân, xào thịt rắn."

Phồn Tinh ném con rắn vào trong giỏ trúc phía sau, đuôi con rắn quá dài, vô tình quất qua mặt Từ Thụy Khanh.

Một tiếng giòn vang.

Lập tức trên làn da trắng mịn xinh đẹp của chàng trai kia, xuất hiện một vết tích màu hồng.

Đại lão đi về phía Từ Thụy Khanh, càng lúc càng gần.

Nhìn thấy ngón tay thon mềm sắp chạm vào mặt mình, Từ Thụy Khanh nhanh chóng lui ra sau một bước.

Phồn Tinh càng tiến thêm một bước.

Trong lòng Từ Thụy Khanh hỗn loạn, tiêu rồi.

Phải làm sao bây giờ? Hẳn chỉ biết, đúng là cô đã có ham muốn chiếm hữu với dung nhan quân tử như ngọc của hắn.

Đừng nói với hán điều này không có khả năng, ngốc thì làm sao? Cô không bị mù, sẽ thích nam nhân tuấn tú!

Không để Từ Thụy Khanh tiếp tục lui về phía sau, Mộc Lão Tam đã nhanh chóng kéo lấy khuê nữ ngốc nhà mình: "Tiểu tử Từ gia, thật sự xin lỗi. Phồn Tinh nhà ta không cố tình mạo phạm ngươi, con bé chỉ thích người đẹp mắt mà thôi."

"Không sao cả, Mộc thúc."

Xem đi! Hán biết khuê nữ ngốc nhà thợ săn Mộc, ngốc thì ngốc nhưng mơ ước thì vẫn mơ ước!

Sau khi đến nhà thợ săn Mộc, Từ Thụy Khanh được tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình Đại lão xử lý con rắn độc.

Ra tay sạch sẽ thuần thực.

Nhìn vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Dao trắng đứt vào, dính máu rút ra.

Làm Từ Thụy Khanh đứng xem cũng sùng sốt.

Bây giờ hứng thú của Phồn Tinh với rắn xào, dường như còn lớn hơn hứng thú với Từ Thụy Khanh.

Hoàn toàn không nghĩ đến cảm nhận của Từ Thụy Khanh, kích động đòi Mộc Lão Tam xào thịt rắn.

Đến giờ ăn cơm, Mộc Lão Tam mới trình trọng mớ lời nhờ vả: "Tiểu tử Từ gia này, mọi người đều hay đồn bậy, hôm nay chuyện nhân sâm núi sinh đôi, phiền ngươi giữ bí mật hộ."

Từ Thụy Khanh gật đầu bảo vâng: "Điều đó là tất nhiên, Mộc thúc cứ yên tâm, ta sẽ không nhiều lời."

Tuy Mộc Lão Tam mang theo nữ nhi sống xa thôn, nhưng với tình hình trong thôn vẫn nắm rõ.

Tuy Từ gia không tốt đẹp gì, nhưng thanh danh của Từ Thụy Khanh rất tốt.

Hán bảo sẽ không nói, thì hoàn toàn có thể yên tâm.

Người thông minh chỉ cần dẫn dò một câu.

Sau khi Mộc Lão Tam nói xong, cũng không hạ mình tiếp tục cầu xin nữa.

Quay đầu bắt đầu dỗ khuê nữ mình: "Khuê nữ à, phụ thân xào thịt rắn có ngon không?"

"Ngon ạ." Phồn Tinh gật đầu, "Lần sau, lại... Ăn."

Trong lòng Từ Thụy Khanh vỡ vụn.

Rắn ở núi này thật đáng thương, sắp chết hết rồi.

"Hôm nay khuê nữ lập được công lớn, muốn gì nào?" Mộc Lão Tam định ngày mai chạy đến phủ thành bán nhân sâm núi, tiện thể mua chút sơn phấn cô nương cho Phồn Tinh.

Phồn Tinh nghiêng đầu suy nghĩ cả buổi.

Cô... Thích gì à?

"Ăn." Vô cùng khẳng định, không hề do dự.

Khóe miệng Từ Thụy Khanh không kìm được giật giật.

"Còn gì không?" Mộc Lão Tam tính toán, ít nhất có thể được năm sáu trăm lượng bạc. Chỉ mua ít đồ ăn vặt thì hơi ít.

"Ăn ngon!" Cô lại khẳng định, chần chừ chừ.

Từ Thụy Khanh: "... " Quả nhiên không hổ danh là khuê nữ ngốc nhà thợ săn Mộc, nhưng ngắm lại thì cảm thấy, dù ngốc nhưng rất biết cách tự hài lòng?

Mộc Lão Tam hơi bất đắc dĩ thở dài.

Đến cùng vẫn là một đứa trẻ, khuê nữ nhà bình thường, hơn mười tuổi đã bắt đầu đòi sơn phấn váy vóc.

Khuê nữ nhà ông, vẫn thích ăn.

"Thôi, vẫn nên đi xem con rể bao nhiêu tiền..." Mộc Lão Tam nhỏ giọng tự nói thầm.

Từ Thụy Khanh ngồi cạnh ông.

Bình thường tai thính mắt tinh.

Tất nhiên sẽ nghe rõ ràng.

Khách sáo tươi cười còn đọng lại trên mặt, vừa nhìn thấy sức mạnh của khuê nữ ngọc nhà thợ săn Mộc, bây giờ hẳn cảm thấy...

Không phải cô ngọc là do bẩm sinh.

Bạn xem, bản thân đầu óc thợ săn Mộc cũng chẳng bình thường mà.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (8)

Editor: Mai Tuyết Vân

Sau khi ăn cơm xong, từ Mộc gia trở về Từ gia, tổ mẫu Lý thị thấy Từ Thụy Khanh trở về, không hài lòng nói: "Cả ngày chỉ biết đến nhà người khác ăn chực, ai không biết còn tưởng nhà ta bạc đãi người! Tám trăm năm còn chưa hết tham ăn, còn biết đường trở về!"

Thái độ của Từ Thụy Khanh vẫn đúng mực, kiểm lại, không tranh cãi.

Một khi phản bác, đó là tội bất hiếu.

Hắn muốn làm một người đọc sách, nhất định không thể gánh tội danh bất hiếu trên lưng.

Cùng lúc đó, phụ tử Tam thúc Từ gia, Từ Từ Hàm vừa bước xuống từ xe bò, trong tay còn cầm quạt học đòi văn nhã, bày ra vẻ nho sinh lên trán đọc sách.

Lý thị nhanh chóng chạy ra đón, hỏi han ân cần.

"Sao hôm nay lại bất ngờ trở về? Có phải bạc không đủ dùng à?"

Từ Thụy Khanh thấy thế, cúi đầu xuống, không nhìn ra cảm xúc.

Lớn lên trong một hoàn cảnh vô cùng bất công, hắn đã sớm không còn hy vọng gì vào thân thích, tổ phụ tổ mẫu thiên vị, hắn cũng hiểu rõ.

Điều duy nhất khiến hắn cảm thấy không cam lòng, chính là Tam thúc và Từ Duệ chỉ là người bình thường.

Dựa vào đâu mà bắt hắn hy sinh tiền đồ của hắn, để cung phụng cho hai kẻ tầm thường?

Quả nhiên phụ tử Tam thúc trở về vì hết bạc.

"Mẫu thân, nho sinh ở thư viện định lên huyện học, cần ít ngân lượng để lo liệu."

Từ Từ Hàm mặc trường sam của thư viện trên trán, nhưng nhìn thế nào vẫn là chó đội lốt người. Cũng dễ khiến Lý thị tự hào, nhi tử của bà ta, ra ngoài đường nhìn một cái đã biết là người đọc sách, khác biệt so với lũ quê mùa kia.

Từ Duệ còn phụ họa thêm: "Vâng ạ, nãi nãi, con và phụ thân đều phải đi. Đến lúc con thi đậu tú tài, sẽ đón người lên trấn sống."

Nịnh nọt như thế, sao Lý thị lại không đồng ý?

Sống trong thôn, muốn lên thị trấn họp chợ, ngồi xe bò nhanh nhất cũng phải mất một canh giờ.

Muốn lên huyện không phải ai cũng đi được. Ngồi xe bò ít nhất cũng mất hai ba canh giờ mới đến, quanh năm suốt tháng bà ta chưa từng được đi bao giờ.

"Cần bao nhiêu tiền?"

"Không nhiều lắm, chỉ năm lượng. Con và Duệ Nhi sẽ tiết kiệm, không sao cả." Từ Tử Hàm tỏ vẻ nghĩ cho người khác.

Từ Thụy Khanh nhếch môi mỉm cười.

Nhanh chân trở về phòng.

Chuyện kể tiếp, thậm chí hẳn không cần xem cũng biết.

Hắn không nhận được nụ cười lạnh mà thôi, không nhiều lắm chỉ cần năm lượng, hơn cả chi tiêu một năm của Từ gia bọn họ. Tam thúc và Từ Duệ cầm quạt phe phẩy ra về nho nhã, một lần đã đòi năm lượng.

Từ Thụy Khanh cầm quyển sách giấu dưới gối, dùng bạc cả năm tích góp của hắn, mua về một quyển sách cũ.

Cũng chỉ có một quyển duy nhất.

Đọc sách có thể học được nhiều thứ, đồng thời cũng bình ổn được nỗi lòng.

Tần thị đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy nhi tử đang đọc sách, trong mắt thoáng qua một tia lo lắng.

Nhưng nghĩ đến Từ gia đã có hai người đi học, nhất định không thể chu cấp thêm một người, vì thế nói với Từ Thụy Khanh: "Nhi tử à, chuyện con nói với mẫu thân, phụ mẫu đã bàn bạc rồi."

Từ Thụy Khanh nhìn thấy sắc mặt Tần thị, trong lòng trầm xuống: "Phụ thân nói thế nào?"

"Việc này nhất định không được. Nếu để tổ phụ tổ mẫu biết, sẽ đánh chết con đó! Phụ thân con cũng không đồng ý."

Hoàn toàn chết tâm.

Hắn biết phụ thân mình tính tình thật thà, vốn sẽ không đồng ý ra riêng.

"Con biết rồi, mẫu thân."

Sau khi Tần thị rời khỏi, bàn tay Từ Thụy Khanh siết chặt thành quyền, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

Trong lòng xuất hiện một cảm giác bất lực, hắn có thể làm gì đây?

Gặp phải gia đình thế này, tổ phụ tổ mẫu không công bằng, một nhà Tam thúc thoải mái bòn rút, phụ mẫu chỉ biết vui đầu trông trọt, cũng không biết nghĩ cho tương lai của hắn.

Hắn đọc sách còn có tác dụng gì?

Từ Thụy Khanh không kim được nhớ đến nữ nhi ngốc nhà thợ săn Mộc.

Nếu hắn muốn thay đổi tình hình hiện nay, mạnh mẽ xông ra tìm lối thoát, chỉ có... Nhưng Mộc Phồn Tĩnh... Hắn không ghét cô vì cô ngu ngốc, chỉ cảm thấy cô có sức khỏe quá lớn, hơi lo lắng cho tánh mạng của mình.

Nhưng trước mắt cũng không phải lúc để hắn chần chừ, thợ săn Mộc đã lo đến việc mua con rể về.

Nếu hắn còn không hạ quyết tâm, không chừng ngay cả khuê nữ ngốc nhà thợ săn Mộc, hắn cũng không bắt được!

Ánh mắt Từ Thụy Khanh thay đổi, dần dần trở nên kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (9)

Editor: Mai Tuyết Vân

Muốn vào thành, phải ngồi xe bò mất mấy ngày.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Từ Thụy Khanh đã canh giữ trước cửa nhà Mộc Lão Tam.

Hôm nay Mộc Lão Tam muốn ra khỏi nhà, nên thức dậy rất sớm.

Phồn Tinh bị tiếng ồn làm tỉnh, rửa sạch mặt, ôm một thau nước rửa mặt lớn, mở màn đi tới cửa, mở cửa ra.

Mắt không mở hết đã hắt chậu nước ra ngoài.

Từ Thụy Khanh...

Lau nước trên mặt, lạnh thấu tâm can, khiến hắt hắt xì mấy cái.

Khuê nữ ngốc nhà thợ săn Mộc, khiến hắt vừa hạ quyết tâm muốn bán đứng bản thân, lại bắt đầu lung lay ý định.

Suru Thần Hào cũng hoang mang, Chiến thần đại nhân của nó gặp phải khắc tinh à?

Phồn Tinh chớp đôi mắt hạnh, nhìn Từ Thụy Khanh bị dội ướt.

Bông hoa nhỏ, sau khi bị ướt càng đẹp hơn.

Cũng phải thôi, tuy y phục ướt dính lên người, tuy nhìn Từ Thụy Khanh nho nhỏ, nhưng bình thường làm việc nhà nông khiến xương cốt rắn chắc.

Tuy Đại lão không biết cái gì gọi là mặc quần áo nhìn gầy, còi quần áo có thịt.

Nhưng cô biết cái gì nên thưởng thức ngắm nhìn!

Từ Thụy Khanh vô thức nắm chặt xiêm y, hình như ánh mắt khuê nữ ngốc nhà thợ săn Mộc có chút thay đổi.

Cảm giác là lạ!

Sau khi Mộc Lão Tam nhìn thấy, suýt chút nữa dậm chân.

"Tiểu tử Từ gia, sao lại bị ướt thế này? Nhanh nhanh vào nhà, thay xiêm y, nếu không sẽ bị cảm nhiễm phong hàn!"

Mộc Lão Tam cảm bộ y phục trước kia đưa cho Từ Thụy Khanh thay.

Ánh mắt Đại lão vẫn nhìn chằm chằm ngực mông eo ngài Đại học sĩ tương lai. Rõ ràng ánh mắt trong veo không chứa bất kỳ tạp niệm, nhưng lại khiến người bị nhìn như ngồi trong đồng lửa, đồng than.

[... Rốt cuộc, cô định nhìn gì thế???] Suru Thần Hào không nhịn nổi nữa. Cô xem bản thân đi, dọa Chiến thần đại nhân của nó sợ thành cái gì rồi!

"Ngắm bông hoa nhỏ." Trên người hắt có một khí tức thoải mái, khiến cô hơi vui vẻ, khiến cô không thể rời mắt.

Sau khi Từ Thụy Khanh thay y phục xong, lại nói chuyện muốn vào thành cùng Mộc Lão Tam.

Mộc Lão Tam suy nghĩ rồi cũng đồng ý.

Nói thật, một mình ông mang theo bảo bối lớn như vậy vào thành, đúng là hơi sợ hãi. Nhưng tiền tài không nên lộ ra ngoài, cũng không thể gọi ai đi cùng ông. Đã có tiểu tử Từ gia đề nghị đi cùng ông, còn gì tốt hơn. Đến lúc đó cho hắt ba lượng bạc, xem như không để hắt đi tay không một chuyến.

"Khuê nữ à, một mình con ở nhà không được chạy loạn, biết không hả?"

"Dạ."

"Đừng sợ, phụ thân sẽ về rất nhanh."

"Dạ."

"Hôm qua phụ thân đã làm bánh bột ngô để con ăn trong mấy ngày, nếu đói bụng con cứ ăn bánh," Mộc Lão Tam rất lo lắng, vừa đi vừa dặn dò đủ chuyện.

Vốn đang ngoan ngoãn, nghe đến đó, Phồn Tinh bắt đầu lắc đầu.

Không được đâu, không ăn bánh đâu.

Cứng quá, cắn đau răng, còn không có thịt.

Từ Thụy Khanh: "... " Sao hấn lại cảm thấy, cô nương Mộc gia ngốc đến thành tình rồi?

Hấn nhìn Mộc Lão Tam dù khuyên thế nào, chỉ cần nhắc đến vấn đề ăn uống, cô đều lắc đầu từ chối.

Cuối cùng, thật sự ông không còn cách nào khác, dứt khoát mang theo khuê nữ vào thành. Một mình khuê nữ ngốc ở nhà, ông cũng không yên tâm. Tuy trên đường vất vả một chút, nhưng ít ra cũng yên lòng.

Thuê một chiếc xe bò.

Phồn Tinh vốn thích ngủ, sau khi ngồi trên xe bò, không bao lâu đã buồn ngủ.

Tựa vào lưng Từ Thụy Khanh mà ngủ, Từ Thụy Khanh cả người căng thẳng, trong lòng hỗn loạn.

Ngủ say thì nghiêng ngã, rồi ngã xuống ván xe.

Ván xe rất cứng, ngủ không thoải mái, vì thế Đại lão nhắm mắt bắt đầu sờ soạn.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (10)

Editor: Mai Tuyết Vân

Phồn Tinh bắt được chân của Từ Thụy Khanh, lập tức thuận thế bò dậy, tựa đầu gối lên chân hấn, yên tâm nằm ngủ, ngủ rất say sưa ngon lành, thậm chí còn chảy nước miếng.

Từ Thụy Khanh nghĩ rằng, nhất định cô có ý!

Rõ ràng đã khao khát hấn, vì thế mới cố tình đến gần hấn!

Hấn hấn hấn... Từ trước đến nay hấn chưa từng ở gần nữ tử nào như vậy.

Hấn hơi căng thẳng!

Mấy ngày đi phủ thành, Mộc Lão Tam đánh xe cũng có chút chán, vì thế dọc đường đều trò chuyện với Từ Thụy Khanh.

Sau khi hai người thân thiết, Từ Thụy Khanh nhân cơ hội này nói ra suy nghĩ muốn báỉ Mộc Lão Tam làm sư phụ, học cách săn bắn.

Mộc Lão Tam hơi khó xử: "Tiểu tử Từ gia, thúc cũng biết ngươi là một thiếu niên biết phấn đấu. Nhưng tình hình khuê nữ nhà ta, ta phải lo lắng nhiều thứ cho nó. Không gạt gì ngươi, đây là nghề kiếm cơm, thúc vốn định truyền cho con rể. Như vậy, cuộc sống sau này của khuê nữ cũng có thể tốt hơn một chút."

Nên ngừng thì ngừng, nếu không sẽ loạn!

Từ Thụy Khanh hạ quyết tâm, giải quyết nhanh gọn, bất chấp hậu quả, "Mộc thúc, người xem..." Hấn thế nào?

Lời còn chưa nói ra khỏi miệng, xe bò đã cán lên một tảng đá lớn.

Xóc nảy một lúc, Từ Thụy Khanh nhìn thấy Phồn Tinh đang gối lên đùi.

Lộc cộc, lộc cộc.

Lăn xuống xe với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai!

Từ Thụy Khanh:... Hấn cũng không kịp ngăn lại, tiểu cô nương trắng trẻo xinh xắn nói lẩn là lẩn!

May mắn xe bò chạy không nhanh, Phồn Tinh lại da dày thịt béo.

Đang từ từ mở hai mắt, vô thức chống tay ngồi dậy, trong tay còn cầm một món gì đó.

Mộc Lão Tam nhanh chóng đi đỡ người dậy, nhân tiện kiểm tra xem cô có bị thương không, vừa đưa mắt nhìn đã thấy trong tay trái Phồn Tinh cầm một cục vàng óng ánh.

Lúc Đại lão lặn một vòng dưới đất, thuận tay đụng vào thứ gì đó, vì thế nắm trong tay.

Khi Mộc Lão Tam nhìn thấy rõ ràng, suýt chút nữa thờ không nổi.

Trời ơi, trời đất ơi! Vàng... Vàng!

Cả đời ông chưa từng thấy vàng!

Hơn nữa còn là nén vàng lớn cỡ nắm tay nhỏ, sẽ đáng giá bao nhiêu bạc đây?

Mộc Lão Tam không dám trì hoãn, bế Phồn Tinh lên xe bò, sau đó cẩn thận cất vàng đi, nhanh chóng lên xe bò bỏ chạy: "Khuê nữ, phụ thân giữ giúp con, con cảm không an toàn."

"Dạ." Đại lão ngáp một cái, theo thói quen gối lên đùi Từ Thụy Khanh, tiếp tục ngủ.

Từ Thụy Khanh: ???

Trời, chân là của cô, muốn ngủ là ngủ sao?

Còn nữa lặn từ trên xe xuống còn may mắn nhặt được một nén vàng, đây là kiểu may mắn thần tiên nào thế?

Hình như thợ săn Mộc cảm thấy hấn bị đã kích chưa đủ, còn vô cùng khoe khoang nói: "Sao nào? Có phải cảm thấy vận khuê nữ nhà ta, vận khí tốt hơn người thường hay không?"

"Tuy khuê nữ nhà ta ngốc nghếch hơn người khác, nhưng may mắn thì thật sự không ai so được. Hồi nhỏ ta mang con bé đi săn thú với ta, con bé chỉ ngồi một chỗ, đã có thể khiến heo rừng húc vào cái cây bên cạnh con bé..."

Trong lòng Từ Thụy Khanh đau xót.

Đột nhiên cảm thấy bản thân còn không bằng người ngu ngốc.

Đến phủ thành mất ba ngày, cuối cùng cũng bán được nhân sâm núi song sinh kia với giá khá cao.

Tròn tám trăm lượng.

Mà khối vàng Phồn Tinh nhặt được trên đường... Thì hai trăm lượng.

Nói thật, người so cô ấy chỉ có tức chết.

Từ Thụy Khanh nhặt nắm đại rau dại trên núi suốt một năm, thỉnh thoảng còn ra ngoài làm công ngắn hạn, tròn một năm chỉ dành được hai ba lượng.

Nhưng còn phải đưa cho tổ mẫu Lý thị.

Giữ ngân phiếu một ngàn lượng trên người, Mộc Lão Tam vẫn cảm thấy lo sợ.

Dường như có cảm giác bản thân bị người khác để mắt đến, quả nhiên, bị người khác theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (11)

Editor: Mai Tuyết Vân

Trên đường từ phủ thành trở về trấn, xuất hiện một đám thổ phỉ.

Lúc này, Mộc Lão Tam sợ xanh mặt, nói khẽ với Từ Thụy Khanh: "Tiểu tử Từ gia, ta thấy số tiền này không giữ được rồi. Sợ nhất chính là mấy tên cướp này sẽ giết người, đến lúc đó nếu có cơ hội bỏ trốn, người chỉ cần chạy..."

"Đề lại tiền bạc, và tiểu cô nương này, tha cho hai người đi."

Toán cướp nhìn thấy trên xe bò có một tiểu cô nương xinh đẹp, tuy tuổi còn nhỏ nhưng dung nhan đã kiều diễm, lập tức thềm nhõ dãi.

Mộc Lão Tam nghe xong.

Khuê nữ nhà ông là một cô ngốc, thế mà vẫn ham muốn nhan sắc của cô sao?

Bọn chúng còn là người không?

Đúng là cảm thú!

Vì thế tức giận tím mặt: "Cút đi cho ông!"

Lần đầu tiên Từ Thụy Khanh gặp phải tình huống này, trong lòng lo lắng bất an. Nhưng bảo hấn bỏ chạy không lo thì không thể. Liều chết chống trả một lần, ít nhất ba người còn có thể giữ mạng trở về!

Ngài Đại học sĩ tương lai nghĩ như thế.

Phồn Tinh bị tiếng quát giận dữ của Mộc Lão Tam làm tỉnh giấc, vẻ mặt mơ màng mở mắt ra, miệng còn ngậm một viên kẹo.

Từ Thụy Khanh nhìn vết nước đường dính trên quần, khoe miệng không kìm được co giật.

Trong lòng thâm nhủ, quả là mắt nhìn của đám thổ phi thật khác người.

Cứ muốn đoạt khuê nữ ngốc nhà Mộc thúc đi, thật sự không lo son trại bị phá sập sao?

Dọc đường đi cô đã mua hết năm lượng đồ ăn vặt, hồ lô đường cũng đã ăn 13 cây, hạt dẻ nướng năm bao, và vô số đồ ăn vặt khác...

Nhưng Từ Thụy Khanh không hề nghĩ đến, son trại còn chưa lo bị phá sập, thì bọn chúng đã bị đập nát!

Sau khi Mộc thúc tức giận quát một tiếng, liền nhảy xuống xe bò.

Hắn vốn nghĩ dầu gì cũng là thợ săn, lúc trước còn nổi giận như thế, nói không chừng thật sự có thể lấy một địch trăm, vạn người không thể đánh đổ.

Thực tế đã chứng minh cho hắn thấy, cái gì gọi là hai tay khó đánh bốn địch.

Mộc thúc vừa nhảy xuống xe bò, đã bị người ta nhanh chóng đập một cước té xuống đất, bay ra xa. Xem ra đám cướp này cũng có chút võ công, khó đối phó đây!

Từ Thụy Khanh trầm nghĩ, hôm nay lành ít dữ nhiều!

Lại không thể ngờ rằng, sau khi Phồn Tinh nhìn thấy Mộc thúc bị đá bay, con buồn ngủ biến mất.

Cái đầu lắc trái lắc phải, vẻ mặt trước nay luôn vui vẻ lập tức trầm xuống, lộ ra vài phần uy thế, nhảy xuống xe bò: "Kẻ nào, dám đánh phụ thân ta?"

Nhìn cô nói chuyện còn đứt quãng, dáng vẻ lấp bắp vụng về.

Từ Thụy Khanh vô thức muốn kéo cô giấu ra sau lưng mình, tuy hấn là thư sinh tay trái gà không chặt, nhưng vẫn muốn bảo vệ Phồn Tinh.

Kết quả cô không đợi hấn kịp làm gì, đã như mũi tên bắn ra khỏi cung, lao về phía đám thổ phi...

Rất máu me!

Rất tàn bạo!

Rất đáng sợ!

Chưa đầy một nén nhang, Từ Thụy Khanh đã nhìn thấy đám thổ phi nằm la liệt dưới đất.

Đứt tay, đứt chân, còn một kẻ bị quyền xuyên thủng bụng.

Hắn hít vào một hơi lạnh, hấn cảm thấy lúc trước bản thân đã xem nhẹ lực sát thương của khuê nữ ngốc nhà Mộc thúc.

Nhưng Mộc Lão Tam rất bình thản, hình như không hề kinh ngạc về sức mạnh của Phồn Tinh.

Đợi sau khi thoát khỏi nguy hiểm, lơ đãng hỏi Mộc Lão Tam một câu: "À, lần đó con heo rừng không phải vì đâm trúng cây mà chết, là do khuê nữ ta vung tay đánh chết."

Vung tay, đánh chết...

Đánh chết...

Chết...

...

"Vốn nàng xương cốt yếu, sau khi ta mang nàng lên núi đi săn, sức khoẻ tốt lên, lên khí lực hơi lớn một chút..."

Từ Thụy Khanh thậm chí cũng không nhìn được muốn hỏi một câu, thật sự chỉ hơi lớn một chút à?

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (12)

Editor: Mai Tuyết Vân

Cả một đường này, ngài Đại học sĩ tương lai hết hạ quyết tâm rồi lại hạ quyết tâm.

Thậm chí đã mở miệng đề cập đến chuyện kết thân trước với Mộc Lão Tam, nhưng trùng hợp bị Phồn Tinh ngắt ngang.

Nhưng sau khi nhìn thấy cảnh tượng Đại lão ra tay... Lại sợ rồi.

Sau khi Phồn Tinh đánh người ta tàn phế, tỏ vẻ dửng dưng ngoan ngoãn trước mặt Mộc thúc: "Phụ thân, đánh xong đói bụng."

Bạn có biết, lúc hấn chính mắt nhìn thấy khuê nữ ngọc nhà Mộc thúc vừa bạo lực vừa đáng yêu, trái tim của hấn rung động, quả thực khó diễn tả bằng lời.

Mộc Lão Tam là người nói lời sẽ giữ lấy lời, lúc đến thị trấn, còn cố ý đi dạo một vòng chợ buôn người tìm con rể...

Nhìn thấy đã lắc đầu.

"Dáng vẻ không được, hơi xấu."

"Đôi mắt đục ngầu, nhìn không không phải người tốt, kẻ ác, không được."

"Trời ơi, miệng hôi như nhà xí, muốn xông chết khuê nữ ta sao?"

Chọn tôi chọn lui không vừa ý ai, đến cuối cùng chỉ có thể tiếc nuối từ bỏ.

Từ Thụy Khanh nhìn cô ngọc bên cạnh cầm một cây kẹo đường hồ lô, ăn uống ngon lành. Quả nhiên là có phúc không biết hưởng, kết quả trong ba người họ, cô là người nhân nhả vô tư nhất.

Bây giờ Mộc Lão Tam cầm ngân phiếu ngàn lượng, ánh mắt tất nhiên phải soi mói.

Ông không thể tìm được con rể thích hợp, Từ Thụy Khanh cũng không biết bản thân có nên buông xuống mâu thuẫn hay không.

May mắn, hấn còn có thời gian suy nghĩ.

Sau khi trở về thôn, Mộc Lão Tam bắt đầu lo lắng cho cuộc sống sau này của khuê nữ. Tròn một ngàn lượng, nếu là ở hộ gia đình thường thì không đáng gì. Nhưng đối với người quê mùa trong thôn mà nói, số bạc này một nhà nhiều người ăn mấy đời cũng không hết!

Nhưng cũng không thể ngồi ăn không núi vàng cũng hết.

Nể tình mọi người cùng chung hoạn nạn, Mộc Lão Tam cho Từ Thụy Khanh năm lượng bạc.

Dáng vẻ tiểu tử Từ gia nghiêm chỉnh, nhân phẩm cũng tốt, còn có lòng cầu tiến, chỉ tiếc chàng trai tốt như vậy, chắc sẽ khinh thường nhà ông.

Bây giờ nhà hấn có tiền là đúng, nhưng tiểu tử Từ gia vừa nhìn đã biết là kẻ đáng hoàng.

Sao có thể vì tiền mà cười khê nữ gốc nhà ông?

Mộc Lão Tam không biết rằng, tiểu tử đảng hoàng trong mắt ông, cũng không cứng rắn như vậy! Hắn không chỉ muốn bán thân, mà còn đã nghĩ rất nhiều lần, hắn chỉ...

Sợ hãi sức mạnh của khê nữ gốc nhà ông thôi!

Từ Thụy Khanh cất năm lượng bạc thật kỹ, ngay cả mẫu thân Tần thị cũng không nói cho biết, việc này nếu để người ngoài nghe nhất định sẽ bảo hắn bất hiếu, nhưng hắn cũng không chột dạ.

Nếu phụ mẫu hiếu thảo mù quáng, không lo lắng cho hài tử, vậy thì vì sao hắn phải nghe theo?

Huống chi, nếu hắn giao bạc ra thì sẽ là hiếu thuận với phụ mẫu à?

Không đâu, là hiếu kính cho Tam thúc và Từ Duệ!

*

Chớp mắt đã đến mùa hạ, đây là mùa bận nhất của nông gia, sau khi thu hoạch lúa thóc sẽ chuẩn bị cấy mạ.

Bình thường sau khi mùa hạ qua, đa mọi người đều cháy sém.

Thời điểm này thư viện trên trấn của cũng sẽ cho nghỉ phép một tháng, để học tử về nhà giúp thu hoạch.

Tuy phụ tử Tam thúc Từ Từ Hàm và Từ Duệ rảnh rỗi ở nhà, nhưng sao Lý thị có thể để nhi tử bảo bối và tôn tử yêu dấu xuống ruộng?

Theo lời Lý thị mà nói, bọn họ đều là những kẻ quê mùa không có công danh gì. Khó khăn lắm mới có hai nho sinh, sao lại có thể xuống ruộng được?

Phu nhân Đỗ thị của Tam thúc vì trọng phu và nhi tử đều là nho sinh, vì thế cảm thấy bản thân bà ta cũng tài trí hơn người, nhà hạ không làm gì.

Để nuôi cả một nhà không chịu làm việc, đồng thời còn chi tiêu hoang phí nhất.

Từ Thụy Khanh chỉ lớn hơn Từ Duệ nửa năm, cứ thế trở thành lao động chính của Từ gia.

Đi sớm về muộn, mặt trời lên đỉnh đầu, nhiệt độ gần như có thể khiến bàn chân bỏng rát. Nhưng lại không thể oán giận, không thể sinh lòng khó chịu, nếu không sẽ là bất hiếu.

Có đôi khi, thậm chí cũng không thể không khiến Từ Thụy Khanh tự hỏi... Hiếu thảo mù quáng như thế, có cần tiếp tục không?

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (13)

Editor: Mai Tuyết Vân

Hơn nữa càng so sánh càng tức chết!

Mộc Lão Tam trông vài sào ruộng, ngay sát vách ruộng của Từ gia. Khuê nữ gốc nhà ông ngoan ngoãn ngồi trên bờ ruộng bên cạnh, nhưng lại cố tình tìm chỗ râm mát, thoải mái ngồi ăn vặt, vô cùng nhàn nhã. Thỉnh thoảng còn bắt châu chấu trong ruộng, dùng cỏ xâu thành chuỗi.

Đừng hỏi vì sao Từ Thụy Khanh biết cô bắt châu chấu. Vì bình thường, hắn sẽ không kim được mà đưa mắt nhìn về phía cô.

Hắn vốn cho rằng, Phồn Tinh bắt nhiều châu chấu như vậy vì thú vui. Mãi cho đến khi có một lần đến bên cạnh cô. Thì nghe thấy Phồn Tinh lầm bầm : "Một con châu chấu, hai con châu chấu, thật nhiều châu chấu chiên dầu... Cắn một cái, giòn tan..."

Từ Thụy Khanh: ...

Cái gì cô nướng cũng ăn được, tại hạ thật khâm phục!

Không chỉ có Từ Thụy Khanh phục Phồn Tinh sát đất, ngay cả Suru Thần Hào cũng rất phục.

[Cô đối tốt với Chiến thần đại nhân nhà tôi được không thế?] Suru Thần Hào chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, bảo cô che chở Chiến thần đại nhân, không để hấn sa đọa trở thành nhân vật phản diện đó! Cô xem cô đã làm gì chưa?

Không phải xảo rǎn, thì là chiến châu châu!

"... Đối tốt? Đối tốt với ai?" Phồn Tinh vô thức hỏi ngược lại.

Suru Thần Hào: [... Cô còn như vậy, tôi trở mặt đấy!] Trời ơi, tức đến chết!

Phồn Tinh hơi hiểu ra lời Nhị Cầu nói. Cô chỉ nghe được vài chữ, nên vô thức trả lời sai.

"Bông hoa nhỏ, hấn đang chán chừ." Phồn Tinh có thể cảm nhận rõ ràng được, hình như bông hoa nhỏ Từ Thụy Khanh đang muốn tiếp cận cô, nhưng mỗi khi hơi tiến gần một chút, lại bắt đầu lùi bước.

Cô cũng không biết vì sao.

Nhưng Phồn Tinh vô thức cảm thấy, khi bông hoa nhỏ đang do dự, trước tiên không cần đi bắt hấn về bên cạnh.

"Việc này giống như bắt cá, hấn không tới không thể ra tay."

Bởi vì nếu ra tay sẽ khiến cá bỏ chạy!

Suy luận của Đại lão, mãi mãi đều dùng nguyên liệu nấu ăn để lý giải.

Nhưng Suru Thần Hào lại cảm thấy có đạo lý, đúng là như thế thật.

Thế giới này Từ Thụy Khanh không thể so bì với Thích Hà, Thích Hà chính là một thiếu niên trung học, tốt xấu không rõ ràng. Còn Từ Thụy Khanh lại tâm tư kín đáo, tưởng không động thật ra lại động.

Người như thế, nếu hấn không chủ động tiếp cận bạn, bạn vội vàng muốn quan tâm hấn...

Hấn sẽ đề phòng bạn!

Nghỉ ngơi bạn!

Sau đó im lặng rời xa bạn!

Suru Thần Hào vốn dựa vào hệ thống phân tích toàn cuộc công nghệ cao bản thân đang mang, phân tích tính cách của Từ Thụy Khanh, phát hiện bản thân lại đồng tình với Đại lão.

Sau khi đồng tình xong, cả người đều hoang mang, kinh sợ!

Nó, có phải nó bị hỏng não không? Lại đi đồng tình với một người thiếu năng!

Trời ơi, đáng sợ quá!

*

Lúc Từ Thụy Khanh còn đang do dự trong lòng, mà Đại lão đang ôm cây đợi bông hoa nhỏ chủ động tới. Thì một cơ hội đến phá vỡ khoảng cách giữa hai người.

Khi mùa hạ còn chưa kết thúc.

Việc nông Từ gia làm cũng gần xong, Từ Thụy Khanh còn phải đến giúp đỡ nhà ngoại tổ phụ ở thôn bên.

Trong nhà Tàn thị có một người đệ đệ, nhưng phụ mẫu trồng hai ba chục sào đất, vốn bận không thể qua nổi. Từ Hữu Đức và Lý thị cũng không phải người tốt, sao lại để lao động chính là Từ Hán Ngưu đi giúp đỡ, việc nhà mình làm xong, không phải còn có thể đi làm thuê ngắn hạn sao?

Trễ một ngày thì tiền ít đi một ngày!

Nữ tể (con rể) không thể giúp được, thì chỉ có ngoại tôn đi.

Từ Thụy Khanh làm trâu làm ngựa hơn nửa mùa hạ ở Từ gia, sau đó còn đuổi hấn đến Tàn gia thu hoạch, ngay cả mình đồng da sắt còn không chịu nổi.

Cho nên vào một buổi chiều, trên đường trở về từ Tàn gia thôn bên, cả người liền bắt đầu nặng nề mệt mỏi, miệng khô lưỡi rát, đầu đầu khó chịu!

Chắc là bị cảm nắng rồi.

Từ Thụy Khanh suy nghĩ.

Thôn quê đường nhỏ thật sự vắng vẻ, cũng không có ai khác, hẳn chỉ có thể nhanh chân hơn, muốn nhân lúc bản thân còn có thể chịu được được chạy về nhà trước.

Cuối cùng trong lúc lòng như lửa đốt, thì càng gấp càng trở nặng..

Lúc đầu đau như búa bổ, không để ý đã ngã xuống dòng sông bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phán Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (14)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Nhị Cậu, cậu nói xem cá hôm nay nên hấp hay nên nướng đây?"

Lúc Từ Thụy Khanh rút xuống nước, Phồn Tinh đang mò cá ở hạ du.

Suru Thần Hào nghe được câu hỏi này, còn suy nghĩ cẩn thận một chút, cô nên dùng con cá này để hấp hay kho?

Sau khi nghiêm túc phân tích, cuối cùng đưa ra đáp án, kho.

Cô thích vị nồng của nước tương, khẩu vị mặn.

Nhưng về vấn đề ăn cá, thỉnh thoảng lại thiên về khẩu vị thanh đạm.

Cho nên có thể là... Xác suất cũng hơn phân nửa rồi.

[Kho.] Suru Thần Hào vô cùng chắc chắn.

Cuối cùng bạn đoán xem, Đại lão trả lời thế nào?

"Hi hi, Nhị Cậu, cậu thật ngốc."

Lúc đó Suru Thần Hào suýt nữa là bùng nổ, nói gì thế, cô ngốc? Cô không tự xem chỉ số thông minh của mình, rồi nhìn lại chỉ số thông minh của nó, nói câu này ra, lương tâm cô không đau à?

"Ngốc nghếch mới chọn một trong hai. Người thông minh đều muốn cả." Phồn Tinh nghiêm trang nói.

Tuy lúc cô nói chuyện còn đứt quãng, nhưng ý tứ đã rõ ràng!

Suru Thần Hào cảm thấy, tăng thêm IQ thì hoàn toàn áp đảo nó rồi?

Nếu không vì sao lại gian xảo như vậy?

Sau khi Đại lão nói xong, với tốc độ nhanh như sét đánh ra tay, vớt một con cá lên.

"Một con kho, một con hấp."

Suru Thần Hào: [...]

Vừa đặt cá vào trong giỏ, chuẩn bị lên bờ, thì Phồn Tinh liền nhìn thấy ở thượng du cách đó không xa, hình như có thứ gì đang trôi xuống.

Càng lúc càng gần, càng ngày càng gần.

Phồn Tinh nheo mắt nhìn, muốn xem thử là bảo bối gì trôi xuống. Cô phát hiện vận khí của bản thân siêu tốt, cũng không biết lần này có thể nhặt được bảo bối gì.

Nhưng Suru Thần Hào đã la lên trước: [Đó là Từ Thụy Khanh, nhanh đi cứu người!] Cô còn thất thần làm gì chứ?

Trời ơi!!!! Thật một lòng!

Hà, bông hoa nhỏ sao?

Đúng là một bảo bối.

Đại lão cảm thán một câu trong lòng, lập tức giống như con cá nhỏ bơi trong nước, nhanh chóng bơi đến cạnh Từ Thụy Khanh, không tốn nhiều sức đã vớt được người lên bờ.

[Hô hấp nhân tạo!] Suu Thần Hào nêu ý kiến, nhân tiện cung cấp toàn bộ tư liệu về quá trình hô hấp nhân tạo.

Phồn Tinh áp miệng xuống, hô hấp cho Từ Thụy Khanh.

Một hồi lâu sau, Đại lão lại hít sâu một hơi, hai má phình ra giống như con chuột đồng. Phù một tiếng, đề lên môi Từ Thụy Khanh...

Từ Thụy Khanh, tỉnh.

Ngài Đại học sĩ tương lai, lúc quả thực rất mơ hồ.

Bốn mắt nhìn nhau, Phồn Tinh tròng mắt, còn đang giữ hơi trong miệng. 'Chuột đồng nhỏ' suy nghĩ hồi lâu, tỉnh rồi à, còn hơi này thì sao, có nên tiếp tục thổi hay không?

Trong lòng cô đang nghĩ cái gì?

Tất nhiên là phải nhân cơ hội chiếm tiện nghi của hần!

Hần chỉ biết, khuê nữ gốc nhà Mộc thúc, thật ra là một tên giặc tỉnh khôn.

Sau khi nhìn thấy vẻ tuần lã phong trần của hần, chỉ sợ khuê nữ gốc nhà Mộc thúc đã ghét bỏ những người khác rồi. Bây giờ cứu hần, nếu người trong thôn biết được, nhất định thanh danh của cô sẽ bị hủy.

Thôi, hần cũng không dây dưa.

Cười vậy!

Từ Thụy Khanh còn chưa phát hiện ra, thật ra hần với việc cưới Phồn Tinh, trong lòng thật sự không có mâu thuẫn. Mà một nam nhân muốn cưới nương tử, nếu không khó chịu chỉ có thể chứng minh, thật ra hần có tình cảm..

Hần vươn tay ra, sờ soạng giữ lấy tay Phồn Tinh, môi mấp máy nói: "Ta..." Sẽ chịu trách nhiệm.

Nhưng sau khi hần bị cảm nắng rơi xuống nước, dưới sự kích thích mãnh liệt, lại ép mình tỉnh lại, lời còn chưa nói xong đã nghiêng đầu hôn mê bất tỉnh.

Lúc hần hôn mê, có rất nhiều chuyện đã thay đổi.

Ví dụ như, không phải hần chịu trách nhiệm với Đại lão.

Mà là Đại lão chịu trách nhiệm với hần..

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (15)

Editor: Mai Tuyết Vân

Sau khi Phồn Tinh thấy Từ Thụy Khanh ngất đi, một tay vác hần lên vai, trở về thôn.

Suu Thần Hào cảm thấy, mẹ nó nếu cô là Đại Sơn Vương mà nói, người được vác trên vai chính là Áp trại... Phu phu phu quân sao?

Cả người hai người đều ướt chèm nhẹp, khuê nữ gốc nhà Mộc thợ săn còn vác tiểu tử Từ gia, lập tức cả thôn đều biết hết.

Khi Mộc Lão Tam vội vã chạy đến, thì khuê nữ gốc nhà mình đã nhanh chóng đến Từ gia, hỏi vì sao Phồn Tinh lại đến đó, suýt chút nữa ông đã... Cười

thành tiếng.

Đứa con rể họ Từ này, đã được định đoạt rồi! Hơn nữa quan trọng nhất là không phải khuê nữ ông bắt ép, là khuê nữ ông có ơn với tiểu tử Từ gia, đến lúc đó ân nhân là thê tử, hấn cũng sẽ không thể bạc đãi khuê nữ ông.

Suy nghĩ này của Mộc Lão Tam, cũng là một kế sách hay,

Nhưng sau khi bước vào cửa Từ gia, sắc mặt Mộc Lão Tam liền chuyển xấu.

Người nhà Từ gia sao lại thế này?

Tôn tử rơi xuống sông, đang hôn mê bất tỉnh, phản ứng đầu tiên không phải là nhào đến khóc lóc đau lòng gọi tỉnh, mà là dậm chân mắng đồ sao chổi, không biết phải tốn hết bao nhiêu bạc.

Lại nhìn thấy phu thê Từ Hán Nguru, đứng như trời trồng ở đó bị mắng.

Mợ nó, không thấy trên vai khuê nữ của ông còn đang vác nhi tử các người à?

Mộc Lão Tam tức giận đến mức muốn mắng người.

Đau lòng thay khuê nữ!

Người trong thôn cũng dần dần đến Từ gia xem kịch hay, sau khi nhìn một lúc cũng cảm thấy không ổn. Mắng thì mắng nhưng trước hết phải để tiểu tử Từ gia nằm lên giường, sau đó mới lang trung chứ?

Chần chừ nữa, nếu bệnh trở nặng thì sao, không xót cháu à?

"Nhất định là trên đường trở về xuống sông tắm rửa, ngu xuẩn! Đồ sao chổi! Không làm nhiều việc, đã ngã quy lười biếng!" Lý thị hung dữ, "Mời lang trung không biết còn tốn bao nhiêu bạc nữa."

Khi Lý thị còn trẻ tính tình ngang ngược chua ngoa, người trong thôn đều biết tiếng.

Hung dữ nổi danh, cũng không ai rảnh đi đòi co với bà ta, chẳng qua ánh mắt những người xem kịch đều đã thay đổi rồi.

Bạc quan trọng nhưng làm sao quan trọng bằng tính mạng tôn tử nhà mình chứ?

Trong nhà có hai nho sinh, thì đứa trẻ này không phải là người nhà nữa sao?

Sao lại thiên vị như thế?

May mắn Từ Thụy Khanh đang hôn mê, nếu không biết được thì trái tim sẽ lạnh lẽ đến mức nào.

Không ai đau lòng cho Từ Thụy Khanh, nhưng không sao, Đại lão đau!

Đại lão đau lòng nâng người dậy, quả thực hết sức cẩn thận.

Sau khi khiêng người lên vai một lát, Phồn Tinh không có kiên nhẫn xem Lý thị ồn ào, tiện tay nhắc Từ Thụy Khanh trên vai xuống, dễ dàng... Dễ dàng bế kiệu công chúa.

Ngài Đại học sĩ tương lai vô cùng yếu ớt rúc vào lòng Đại lão, hơn nữa còn ở trước mặt bao nhiêu người.

Như vậy, chắc là rất thoải mái.

Phồn Tinh bế người, lập tức hỏi Tần Thị đang sợ hãi như chim non: "Hấn ngủ ở đâu?"

Bông hoa nhỏ bị bệnh phải chăm sóc tốt.

Được Tần thị dẫn đường, đặt Từ Thụy Khanh lên giường, Phồn Tinh lấy chiếc ghế ngồi cạnh giường, giống như Thần giữ cửa, không cử động.

Ôn cứu mạng, lấy thân báo đáp.

Tiền thể thuận lý thành chương, là người của cô.

Có thể bắt đầu chuyên tâm dạy dỗ bông hoa nhỏ.

Lúc trước hấn không làm chuyện xấu, cô không ra tay, ra tay hấn sẽ chạy mất.

Bây giờ, hấn không thể chạy, hấn là của cô, chạy thì đánh.

Trong lòng Đại lão đã xác định, Suru Thần Hào chỉ có thể trừng mắt chó đờ đẫn. Mọi nó, đây suy luận kiểu gì thế?

Cô là người thiếu năng thật sao?

Rõ ràng từng món nợ một, vô cùng chính xác đó!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (16)

Editor: Mai Tuyết Vân

Đội Lý thị mắng xong, Từ Hán Ngưu mới xin được ý của Lý thị, đi mời lang trung đến.

Đại phu trong thôn đều kiến thức nông cạn, học được trên đường phố, y thuật không ra gì, chỉ có thể trị những bệnh thông thường.

Kỳ lạ là Từ Thụy Khanh không ho, lao lực cảm nắng rồi rơi xuống nước, uống nước hồi lâu bị tổn thương đến cơ thể. Cảm nắng còn thêm thương hàn, trên người lúc lạnh lúc nóng, phát sốt nóng bừng cả người đều hôn mê.

Sau khi lang trung cẩn thận chẩn đoán, cau mày tỏ vẻ khó xử.

"Ta kê vài thang thuốc uống hạ sốt trước, hết sốt thì mới nói tiếp. Nếu không hạ sốt thì chỉ sợ sẽ phiền phức." Bình thường xem bệnh cho người ta, sợ nhất chính là sốt cao không hạ. Chuyện sốt cao hồng đầu là chuyện nhỏ, nhưng không tỉnh lại mới là chuyện lớn.

Trong lòng Mộc Lão Tam chấn động.

Trời ơi, nghe có vẻ nghiêm trọng, con rể tới tay còn vụt mất sao?

Nhìn khuê nữ ngọc nhà mình như thần giữ cửa ngồi cạnh giường, cũng không hề kiêu dè. Vì thế khuyên can mãi, mới đưa được Phồn Tinh về nhà...

Sau khi lang trung kê toa, Từ Hán Ngưu đi lấy thuốc, đã đến bữa cơm chiều, Tàn Thị còn phải đi nấu cơm, ngay cả thời gian ở bên nhi tử cũng không có.

Lý thị ở trong viện tức giận bất mãn: "Còn phải tốn tiền! Sau khi hạ sốt lại phải tỉnh dưỡng, cái gì mà ít nhất phải tỉnh dưỡng ba bốn tháng chứ, cũng không phải bỏ tất, cung phụng tận ba bốn tháng, ai cung phụng nổi?"

"Rảnh rồi cũng không biết đường cách xa bờ sông một chút! Ta thấy nó cố tình, muốn được nhà hạ!"

"Không biết ta đã tạo nghiệt gì, cưới về con dâu lại ăn cây táo rào cây sung như vậy. Gả đi đã nhiều năm, trong lòng chỉ có nhà mẹ đẻ, chỉ muốn về nhà mẹ đẻ mà thôi!"

Mắng mãi, ngay cả Tàn thị cũng mắng luôn.

Cũng là do Tàn thị bắt Từ Thụy Khanh về nhà mẹ đẻ giúp việc nông, nếu không phải ăn nòi này trông nòi nợ thì đã tránh được việc xui xẻo lần này. Có thể tiết kiệm được chút bạc, đến lúc đó Từ Hàm và Từ Duệ trở về từ thư viện cũng có thể thoải mái một chút.

Từ Thụy Khanh ngây dại từ từ tỉnh lại. Tiếng mắng trong viện lớn như thế, hẳn nghe rất rõ ràng.

Trái tim từng chút một lạnh dần, đảo mắt một cái lại hôn mê.

Cùng lúc đó, Mộc Lão Tam mang Phồn Tinh về nhà, trong lòng rối bời.

Vốn ông còn rất vui vẻ, khuê nữ ngọc nhà mình cứu được tiểu tử Từ gia, hơn nữa còn là Phồn Tinh khiêng Từ Thụy Khanh trở về, chỉ cần thẳng nhóc đó không chết, nhất định sẽ cưới khuê nữ nhà ông.

Quả thật hẳn ta rất có tiền đồ, cũng có chí tiến thủ!

Nhưng cả gia đình họ Từ, không ai có thể dễ dàng đến.

Từ Hữu Đức và Lý thị thiên vị đứa con thứ ba, Từ Hán Ngưu và Tàn thị ngoại trừ việc chịu khổ ra thì giống hệt người chết, nhi tử mình xảy ra chuyện, còn phải xem sắc mặt mẫu thân mới dám đi mời lang trung.

Từ Thụy Khanh có tiền đồ, nhưng cũng bị một đám người kia cản trở!

Đến lúc đó, khuê nữ ngốc nhà ông, không phải sẽ bị người ta bắt nạt sao?

Ông nguyện ý nuôi dưỡng nữ nhi, thậm chí nguyện ý nuôi thêm một đứa con rể, nhưng nhất định không đồng ý giúp con rể Từ gia này nuôi hai kẻ gọi là nho sinh kia.

Đọc sách nhiều năm như vậy, ngay cả Tú tài cũng không đi đỗ. Cũng không biết mang sách đọc được ném vào bụng chó không nữa?

Haizz! Mộc Lão Tam nặng nề thở dài, nếu chỉ có Từ Thụy Khanh không cần phải nuôi cả nhà hần thì tốt rồi.

"Khuê nữ à, nếu được phụ thân lại đưa con vào phủ thành, mua con rể về nhé?" Môi giới người ở thị trấn không tốt, đi phủ thành thì hơn.

Vốn cho rằng dễ lừa khuê nữ.

Cuối cùng Phồn Tinh lắc đầu, kiên quyết: "Không cần." Đợi bông hoa nhỏ khỏe rồi, thì lại bắt về.

"Haizz, nếu Từ gia có thể bán Từ Thụy Khanh đi cũng tốt." Mộc Lão Tam tự cảm thán nói.

Ông không bao giờ ngờ rằng, một câu nói của bản thân lại trở thành sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (17)

Editor: Mai Tuyết Vân

Từ Thụy Khanh luôn sốt cao liên tục, khó khăn lắm mới hạ sốt, nhưng không quá một hai canh giờ lại bắt đầu phát sốt.

Chỉ mới có năm sáu ngày, lang trung kê thuốc đã hết một lượng bạc!

Điều này giống như chọc phải tổ ong vò vẽ vậy!

Trước khi bắt đầu tiêu tiền, Lý thị đã mắng không ngừng, bây giờ bạc trắng cứ thế chi ra, Lý thị trực tiếp bùng nổ.

Trong lòng thậm chí thầm hận, cái đồ sao chổi, sao không chết quách dưới sông đi.

Tổn bao nhiêu tiền rồi?

Năm sau Từ Hàm và A Duệ sẽ thi Tú tài, đến lúc đó phải vào phủ thành, vào phủ thành phải ở khách sạn rất đắt. Bọn họ hận không thể bẻ một đồng tiền làm hai nửa, cuối cùng bị tên phá của mua hết một lượng bạc tiền thuốc, nhưng còn chưa khỏe lên!

Tần thị nhỏ giọng dò hỏi: "Mẫu thân, Thụy Khanh cứ như thế cũng không ổn, nếu không lên thị trấn tìm đại phu xem?"

Bà cũng không phải không đau lòng cho nhi tử, nhưng mẫu thân và phụ thân rõ ràng là thích Tam thúc hơn. Bà và phụ thân hài tử cũng không thể nói gì, chỉ có thể hiểu thuận, trông chờ phụ mẫu có thể nhận ra điểm tốt của họ.

Tần thị khó khăn lắm mới lấy hết dũng khí, cuối cùng bị mắng xối xả.

"Trong nhà người có gia tài bạc vạn à? Còn muốn lên trấn tìm đại phu, bây giờ nó muốn chết à, đã chết chưa? Biết rõ Tam đệ người và cháu trai phải thi Tú tài, còn muốn lên trấn tiêu tiền... Đồ phá gia!"

Ở nông thôn, bất kể là cô nương chưa xuất giá, hay là phụ nhân đã xuất giá sợ nhất chính là bản thân bị gọi là đồ phá gia, đây là lời mắng ác độc nhất rồi.

Hơn nữa Tần thị bị mắng trước mặt hai em dâu, càng không ngẩng đầu lên được.

Vì thế vành mắt đỏ hoe, lại không dám bỏ ra ngoài.

Y thuật của lang trung so với đại phu chẩn bệnh trong y quán còn kém xa, Từ Thụy Khanh sốt đã mười ngày, cả người trắng bệch không còn chút sức sống, đau đớn nằm trên giường. Mặt trắng như tờ giấy, gò má hõm vào.

Nằm trên giường yếu ớt suy lực, không thể động đậy.

Sau mấy ngày sốt cao không hạ, hần từ từ tỉnh lại, vừa tỉnh lại đã sốt nhẹ. Ôm yếu đến mức thở cũng khó khăn.

"Mẫu thân, phải... Đi thị trấn..." Trong cổ họng Từ Thụy Khanh phát ra những tiếng khò khè, giọng điệu bất lực, "Nếu không... Con sẽ chết..."

Hần có thể cảm nhận được, nếu còn tiếp tục như vậy mà nói, thân thể hần sẽ hoàn toàn suy sụp!

Đến cuối cùng dù có may mắn giữ được mạng, chỉ sợ bị thương đến căn cơ, bệnh tật yếu đuối.

Tần thị khó xử: "Nhi tử à, con cũng biết đấy, tiền đều ở chỗ tổ mẫu còn. Người nói không chịu chi là không chịu chi. Huống chi đại phu trên trấn cũng không tốt đâu. Giang lang trung của chúng ta cũng là lang trung có tiếng, y thuật không tệ."

Sau khi bị mắng một trận, Tần thị vô thức không đồng ý lên thị trấn.

Cho nên trong lòng luôn tìm đủ mọi lý do, nào là đều là đại phu nhưng trên trấn không phải ai cũng giỏi. Tiểu hài tử chỉ rơi xuống nước mà thôi, không phải bệnh gì nặng, chịu đựng được thì cứ chịu đựng đi. Hơn nữa hiệu thuốc trên trấn lòng dạ hiểm độc sẽ tốn rất nhiều tiền!

"Con nghỉ ngơi cho tốt, đừng suy nghĩ bậy bạ, sẽ khỏe thôi."

Tần thị an ủi qua loa, nói xong vài câu đã xoay người đi làm việc.

Từ Thụy Khanh hơi tuyệt vọng nhắm mắt lại, thật sự hần đã tuyệt vọng rồi.

Khi hần khỏe mạnh, hần còn có thể nói với bản thân, chỉ cần lén lút gom tiền thì còn có hy vọng xoay người. Đợi hần dựa vào năng lực thi đỗ có công danh, tất nhiên sẽ khiến người ta nhìn hần với cặp mắt khác xưa, không dám khinh thường hần.

Bây giờ hần bệnh nặng nằm liệt giường, bên người không có ai đáng tin cậy, thậm chí hần hơi hoài nghi, bản thân có thể sẽ chết trên giường bệnh thể này sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (18)

Editor: Mai Tuyết Vân

(Mấy chương trước mình dịch nhầm lên thị trấn tìm đại phu, nhưng thật ra là lên huyện nhé!)

Trong hoàn cảnh bất lực như vậy, một sự hận thù bất ngờ nổi lên trong lòng Từ Thụy Khanh.

Vì sao phụ mẫu lại mù quáng như thế?

Vì sao Lý thị lại bất công như vậy?

Thậm chí hần cũng không mong nhà này có thể giúp đỡ được gì cho hần, cũng không hy vọng xa vời có thể được đối xử công bằng, ít nhất khi hần bệnh nặng, có thể cho hần thấy chút hy vọng là được.

Nhưng không có! Hoàn toàn không có!

Lúc sức cùng lực kiệt nhất, trái tim Từ Thụy Khanh đã trở nên chai đá.

Nếu được trời cao rủ lòng thương xót, lần này hần có thể vượt qua. Sau này dù có phải dùng thủ đoạn gì, hần nhất định cũng phải bò lên trên. Về phía Từ gia, đường ai nấy đi không còn liên quan.

Nếu bọn họ dám can hần, cũng đừng trách hần trở mặt vô tình!

Nghĩ như thế, lại không nhận được nở nụ cười tự giễu.

Bây giờ hần chẳng khác gì phế vật, thể mà còn suy nghĩ sau này phải trả thù thế nào, đúng là buồn cười mà.

Trong lúc Từ Thụy Khanh dần rơi vào sự tuyệt vọng cùng cực, Mộc Lão Tam không nề hà mà đưa khuê nữ gốc nhà mình đến Từ gia.

"Phụ thân, hẳn là của con. Vì thế, phải mau mau, mang về nhà chúng ta." Mỗi lần Phồn Tinh nhắc đến Từ Thụy Khanh với Mộc Lão Tam, thái độ đều rất nghiêm túc.

Người của cô.

Nhanh mang về nhà chúng ta.

Trong khoảng thời gian này Mộc Lão Tam đều bị cô tẩy não, thậm chí cũng cảm thấy rất có lý.

Nhà bọn họ không giàu có, người cũng do khuê nữ ông cứu, hai người đều ướm nhẹp, tất cả mọi người đều thấy, khuê nữ vì cứu hắn, cả thanh danh cũng không còn.

Mạng của Từ Thụy Khanh là của khuê nữ, tất nhiên người cũng là của khuê nữ!

Phải, không đúng sao?

Sau khi vào cửa Từ gia, Mộc Lão Tam chào hỏi người họ Từ, Đại lão ngựa quen đường cũ vào thẳng viện của Từ Thụy Khanh.

Cửa phòng được mở ra, căn phòng chật chội lập tức được chiếu sáng, khiến khuôn mặt tròn tròn của tiểu cô nương càng thêm nổi bật, rất giống tiểu tiên đồng hầu hạ Bồ Tát.

Từ Thụy Khanh mơ màng nhìn thoáng qua.

Dù thế nào cũng không thể ngờ được, chỉ một cái liếc mắt đã khiến hắn khắc sâu cả đời.

"Tiểu Hoa Hoa bị bệnh sao?" Phồn Tinh đưa tay ra, sau khi phát hiện Từ Thụy Khanh bệnh nặng không dậy nổi, dễ dàng dùng một tay bế người lên theo kiểu công chúa ôm vào trong ngực, "Đi, tìm đại phu."

Trong lòng Từ Thụy Khanh dấy lên một tia hy vọng, thở hổn hển nói: "Lên huyện..."

Lang băm ở thôn không trị hết bệnh của hắn, tất nhiên phải lên huyện.

"Được." Đại lão chắc chắn.

"Trời ơi, Mộc Lão Tam, vì sao khuê nữ nhà ông lại không biết xấu hổ như vậy? Vào nhà người ta còn lập tức vào phòng của cháu trai nhà ta, dù nó là người gốc cũng không thể tùy tiện như vậy chứ!" Lý thị dậm chân mắng.

Giọng bà vừa lớn vừa mắng rất khó nghe, hơn nữa lời nói còn hấp dẫn những kẻ thích nhiều chuyện.

Nhất thời có không ít người trong thôn chạy đến xem náo nhiệt.

Mộc Lão Tam cũng không phải người dễ chọc, dù sao ông cũng là một người không vợ, nuôi một khuê nữ gốc, không cầu thanh danh tốt, lập tức hùng hổ cãi nhau với Lý thị.

"Nói gì thế hả? Lúc trước khuê nữ nhà ta cứu cháu trai bà, sao bà không nói nàng không biết xấu hổ? Khuê nữ ta vớt được cháu trai bà dưới sông lên, mạng của hắn là của khuê nữ ta, sau này là con rể Mộc Lão Tam ta. Khuê nữ nhà ta đến thăm con rể thì sao nào? Sao lại biến thành không biết xấu hổ rồi hả?"

Người trong thôn lập tức hoang mang.

Cừ thật, xem ra vốn định dùng ơn cứu mạng trời Từ Thụy Khanh rồi.

Nhưng làm như vậy hình như cũng không sao cả, dù sao thì quả thực khuê nữ gốc Mộc gia vì cứu người mà thanh danh bị hủy.

Đúng là Từ Thụy Khanh nên chịu trách nhiệm.

Nhưng phụ tử Mộc gia cũng quá gấp gáp!

"Hơn nữa nếu hôm nay ta không đến, thì con rể nhà ta sẽ chết ở Từ gia các người rồi. Rơi xuống nước mà trị nhiều ngày như vậy còn chưa khỏe, có phải Từ gia các người tiếc tiền không?"

Nhìn đáng về Từ Thụy Khanh ốm yếu thoi thóp, Mộc Lão Tam thầm nói.

Nguy hiểm thật, suýt chút nữa là vùng tiền mua người chết rồi!

"Ta khinh, sao ta lại tiếc tiền chứ? Lão nương vì trị bệnh cho thứ sao chổi này, đã tốn hết một hai lượng bạc. Là do nó bạc bệnh, liên quan gì đến ta."

"Lang trung ở thôn trị không hết, sao không đưa hấn lên huyện? Chữa bệnh còn phải tính toán xem đã xài bao nhiêu, mạng của cháu trai bà còn muốn nữa không?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phận Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (19)

Editor: Mai Tuyết Vân

Hai người vừa đến đã cãi nhau, nhưng Lý thị buột miệng đã không chịu đưa người lên huyện.

Người trong thôn đều nhìn ra sự thật, không hẹn cùng nhau lác đầu.

Lòng dạ thật độc ác, lời Mộc Lão Tam nói không sai, nếu là trẻ con nhà nào bị bệnh nghiêm trọng như vậy, cho dù là đập nồi bán sắt, cũng phải đưa đến y quán trên huyện xem bệnh.

Còn dùng dần như thế, muốn lấy mạng đứa trẻ sao?

Từ Hán Ngưu và Tàn thị cũng không cứng rắn, vừa nhìn đã biết không dám chống lại mẫu thân.

Cuối cùng Lý thị kiên quyết nói: "Ông có tiền mà, ông đưa nó vào huyện đi! Không phải muốn nó làm con rể ông sao? Ông chữa khỏi bệnh cho nó, người cứ về Mộc gia các người, dù sao thì nhà chúng ta cũng không có nhiều tiền như vậy."

Bề ngoài thì giống như bà ta tức giận mà nói bừa, nhưng thực tế trong lòng Lý thị đã tính toán rõ ràng.

Lang trung đã nói bệnh nặng như vậy, nằm lâu như thế nhất định đã tổn thương đến căn cơ.

Dù có trị hết, sau này cũng không thể làm việc nặng nhọc.

Vai không thể khiêng, tay không thể xách, chẳng khác gì lão tổ tông phụng dưỡng trong nhà.

Nông dân không thể làm việc nặng, chẳng khác gì một phế vật. Huống chi bị thương đến căn cơ, sau này cứ ba năm sẽ lại bệnh một trận, vẫn sẽ phải tốn bạc chứ sao.

Lý thị nghĩ đến việc dù đưa Từ Thụy Khanh vào thành chữa bệnh thì sau này cũng không thể làm việc như trước, cho nên mới muốn tiết kiệm chút bạc.

Không nhắc tới tiền thì thôi, nhắc tới tiền, Mộc Lão Tam liền...

Thật đáng khinh!

Cần có tiền thôi chứ gì?

Trong tay ông có tám trăm lượng, là nhân sâm núi do nữ nhi nhặt được.

Trong tay ông còn có hai trăm lượng, là vàng nữ nhi ông nhặt được trên đường.

Dù sao cũng không phải tiền mồ hôi nước mắt nhà mình làm ra, muốn xài thế nào thì xài thế ấy.

Ông cũng muốn vung tiền mua con rể mà, chỉ bằng tiêu tiền trên người Từ Thụy Khanh.

Nhưng tiền đã bỏ ra, thì người nhất định phải là của Mộc gia ông.

Sau này thấy tiểu tử Từ gia tốt lên, muốn trèo cao cũng đừng hòng.

Trong mắt người trong thôn, lời Lý thị nói vừa rồi chỉ là nói bừa mà thôi.

Bà nói ông trị hết bệnh thì về nhà ông, nhưng tóm lại vẫn là người nhà Từ gia, chẳng lẽ thật sự có thể nói với bà ta, ông tiêu tiền trị bệnh cho tôn tử bà, thì bà bán người cho ông ấy sao?

Chuyện này thật quá mất mặt rồi.

Nhưng Mộc Lão Tam cố tình không cần thẻ điện.

Ông chỉ biết, hình như khuê nữ ngọc nhà mình rất thích Từ Thụy Khanh, ông cần phải nghĩ cách đưa người về nhà.

Vì thế quyết định rất nhanh, làm lớn chuyện này!

"Được, là do bà nói đấy. Phiên mọi người mời Lý chính và tộc trưởng Từ gia đến đây."

Người dân vây xem cũng không chê chuyện càng lúc càng lớn, thực sự có người nhanh chóng mời Lý chính và tộc trưởng Từ gia đến, còn có vài vị trưởng lão Từ gia cũng chạy đến.

Người ta vừa đến đã nghĩ tới sĩ diện, muốn đề chuyện này xuống.

Cuối cùng thấy Mộc Lão Tam oai phong lẫm liệt đứng ở chỗ đó, ông là thợ săn, sát khí trên người rất nặng, cho nên không ai dám nói gì.

"Vốn là chuyện nhà các người, ta là một ngoại nhân không có tư cách nhúng tay. Nhưng khuê nữ nhà ta vì cứu tiểu tử Từ gia nhà các người mà thanh danh bị hủy, tiểu tử Từ gia chính là con rể nhà ta."

"Bây giờ con rể nhà ta sắp chết, không thể mặc kệ được."

Cũng chỉ có Mộc Lão Tam nuôi khuê nữ ngọc mới dám nói ra những lời quá quắt như vậy, thanh danh của khuê nữ không quan trọng, bắt con rể về nhà mới là quan trọng nhất.

Ánh mắt những người khác không kiềm được đặt lên người Từ Thụy Khanh.

Chắc, tiểu tử Từ gia đúng là quá thê thảm.

Bộ dạng ốm yếu như vậy, có thể không sống được bao lâu.

Người xem, khuê nữ ngọc nhà thợ săn Mộc, còn có thể trực tiếp bế hán đến đây. Chắc là bệnh đến mức gầy nhom rồi.

Đại lão... Hình như bọn họ không ai biết, sức khỏe của cô thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (20)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Vất cả lắm ta mới có con rể, tất nhiên không thể để nó chết được."

Lời Mộc Lão Tam nói đúng lý hợp tình.

Những người khác đều cảm thấy đúng.

Dù sau tiểu tử Từ gia, cũng là thiếu niên tuấn tú nhất mười dặm quanh đây.

Còn khuê nữ ngọc nhà thợ săn Mộc, nếu không có việc này xảy ra, vốn không thể kết hôn, trừ khi gả cho kẻ vô lại.

"Mọi người đều nói ân cứu mạng lấy thân báo đáp, tiểu tử Từ gia tất nhiên phải là người của khuê nữ nhà ta."

Mọi người ở đây, cảm thấy lời này hơi lạ.

"Từ gia đã không chịu lấy tiền ra trị bệnh, vậy ta chi tiền."

Những người khác lại bắt đầu thêm thuồng, quả nhiên làm thợ săn còn nhiều tiền hơn làm ruộng. Xem ra Mộc Lão Tam có không ít tiền, nếu không sẽ không có khí thế hùng hổ của kẻ lắm tiền như vậy.

Haizz, chẳng lẽ phải đi học săn thú sao?

"Ông thích trị thì trị." Lý thị hoàn toàn không quan tâm, chỉ cần không bắt bà ta chi tiền là được.

"Muốn Mộc Lão Tam ta chi tiền, cũng phải nói cho rõ ràng. Hôm nay mời mọi người làm chứng, tiểu tử Từ gia bị bệnh sắp chết, là người Từ gia không chịu chi tiền vào thành xem bệnh. Mộc Lão Tam ta chi tiền, sau này tiểu tử Từ gia chính là người Mộc gia, không có quan hệ gì với Từ gia!"

Đưa mắt nhìn cả một nhà, ai cũng không thuận mắt.

Vừa khéo, ông chỉ muốn con rể, không phải cả đàn đũa đói hút máu này!

"Ý của ông là, để Từ Thụy Khanh ở rể à?"

Tộc trưởng Từ gia cau mày, thời này trừ khi chơi bởi lâu lóng, không quan tâm phụ mẫu bất hiếu mới bị đi ở rể. Nếu Từ gia có con cháu đi ở rể, thì danh tiếng này nghe không lọt tai.

Hình như lúc trước Mộc Lão Tam từng nghe Từ Thụy Khanh nhắc qua, hẳn muốn thi khoa cử.

Tâm tư tiểu tử này rất lớn, không chịu cả đời cắm mặt xuống đất, nếu ở rể mà nói, hình như thi khoa cử không tiện lắm.

Vì thế không kiên nhẫn xua tay: "Vi sao ta lại muốn hấn ở rể? Nếu là ở rể, chẳng phải là yên tâm thoải mái ăn không ngồi rồi ở nhà ta sao?"

Đúng lúc Phồn Tinh ngẩng đầu lên, dáng vẻ nghiêm túc nói với Mộc Lão Tam: "Con cho hấn ăn."

Cô có thể nuôi bông hoa nhỏ Từ Thụy Khanh, vốn nên để cô chăm sóc.

Người trong thôn sợ hãi, xem ra khuê nữ gốc nhà Mộc Lão Tam đúng là đã nhìn trúng tiểu tử Từ gia rồi.

Rõ ràng là kẻ gốc thần trí không rõ ràng, còn muốn nuôi Từ Thụy Khanh ăn không ngồi rồi.

"Sau khi tiểu tử Từ gia thành thân với khuê nữ ta, thì để hấn tách phân gia. Ta muốn tách riêng hộ tịch của hấn, rời khỏi Từ gia." Đến lúc đó, đỡ phải có người chạy đến đòi tiền.

Tách riêng hộ tịch, tức là cắt đứt với người nhà, sau này Từ Thụy Khanh cũng không còn nghĩa vụ gì với những người ở Từ gia nữa.

Trong lòng Lý thị âm thầm tính toán, phát hiện nếu Từ Thụy Khanh tách ra, trong nhà cũng không chiếm được lợi ích gì, lập tức trầm mặt xuống.

Mọi người đều nói vô lý, một chút lợi ích cũng không có thì ai muốn chứ?

Còn vô duyên vô cớ mất đi một người.

"Khó làm được, ông nói tách thì tách sao? Ông chữa khỏi cho nó, thì là nó là con rể nhà ông, còn Từ gia chúng tôi lại mất đi một người. Mộc Lão Tam, ông thật giỏi tính toán."

"Khinh. Bà là kẻ vì lợi ích cá nhân."

Mộc Lão Tam hung dữ phỉ nhổ.

Bây giờ trên tay ông cũng không thiếu tiền, bỏ tiền cắt đứt quan hệ của Từ gia và Từ Thụy Khanh cũng tốt!

Bây giờ bỏ ra một chút, về sau bớt gặp gỡ hạng người này.

"Ta cho Từ gia các người hai mươi lượng, hôm nay trước mặt Lý chính và các vị trưởng lão Từ gia, tách con rể của ta ra. Từ nay về sau, Từ Thụy Khanh chính là con rể của ta, không có bất kỳ quan hệ gì với Từ gia cả."

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (21)

Editor: Mai Tuyết Vân

Hai... Hai mươi lượng?

Tất cả mọi người đều sợ ngây người, bọn họ chỉ thấy làm thợ săn có tiền, nhưng không hề nghĩ rằng Mộc Lão Tam vừa vung tay đã chi hai mươi lượng.

Phải biết rằng trong nhà cưới vợ, tiền lễ hỏi tám lượng bạc đã là nhiều.

Hai mươi lượng... Chẳng phải là đi mua con rể sao?

Nhưng vì sao lại mua tiểu tử Từ gia sắp chết này làm gì?

Hai mắt Lý thị sáng ngời, hai mươi lượng!

Có tiền thì dễ làm, nhất là đối với kẻ thấy tiền sáng mắt như Lý thị mà nói càng dễ dàng hơn.

Mộc Lão Tam lấy tiền ra, trước sự chứng kiến của Lý chính và Tộc trưởng đã lập tức tách Từ Thụy Khanh ra một hộ riêng.

Trở thành một hộ độc lập.

Còn tuyệt tình hơn nữa, Lý thị và Mộc Lão Tam còn ký một tờ ước định: Về sau bất kể Từ gia xảy ra chuyện gì, hoặc là Từ Thụy Khanh xảy ra chuyện gì, hai bên đều không có quan hệ, không còn lui tới.

"Đi mau, đi chữa bệnh cho con rể của ta." Mộc Lão Tam cất kỹ tờ hộ tịch, vô cùng vui vẻ.

Trước mặt nhiều người như vậy, ông nói cướp là cướp, phải sạch quan hệ giữa Từ Thụy Khanh và Từ gia.

Thật ra cũng không phải vì Từ Thụy Khanh, đơn giản chỉ vì khuê nữ ngốc nhà mình.

Người xem trong cái đám hỗn tạp kia, có người nào tốt không?

Chấp nhận có nhiều tiền, cũng không chịu giữ con cháu lại!

Dù sao thì... Tiền cũng không phải của ông, là do khuê nữ ông nhặt được.

Mắt nhìn của Mộc Lão Tam thiện cận như vậy, cho nên tạm thời không nhìn ra sau này, nếu Từ Thụy Khanh tách khỏi Từ gia tiến vào quan trường, không có đàn heo kia cản đường, kết quả tốt đẹp ra sao.

*

Phồn Tinh bế Từ Thụy Khanh, bước đi rất ổn định.

Khiến người ta liếc nhìn!

Đúng là Đại lão!

Đi tới đâu, cũng đều toát lên khí chất tổng giám đốc bá đạo.

Sao không bá đạo cho được, người nhìn cô bé kiểu công chúa, đáng vẽ bình thân tự nhiên. Dường như người được bế không phải người đàn ông của mình, mà là đang ôm bông hoa.

Mộc Lão Tam vội vàng thuê xe bò, mang theo Phồn Tinh và Từ Thụy Khanh vào thành xem bệnh, nhân tiện đưa hộ tịch của Từ Thụy Khanh đến huyện nha lập hồ sơ.

Dọc đường đi, xe bò thỉnh thoảng lung lay, Đại lão vẫn dùng một tay tiếp tục ôm Từ Thụy Khanh vào lòng, giống như đang ôm một đứa trẻ.

Trên đường, Từ Thụy Khanh có tỉnh lại một lần.

Vừa khéo nhìn thấy Phồn Tinh động tay động chân với hấn, cô đưa ngón tay tròn trịa, vuốt ve mặt hấn một cái, sau đó lại xoa bóp, giống như đang cầm bánh bao vậy. Rồi xoa xoa đôi môi hấn, chà chà lông mày của hấn.

Rồi đưa mắt hỏi cha cô: "Phụ thân, có người đẹp. Sao lại có người xấu?"

May mắn bông hoa nhỏ không xấu.

Cô không thích xấu.

Mộc Lão Tam cũng không phải người dễ đụng, nhưng lại bị câu hỏi này làm hoang mang, cảm thấy không nghĩ ra được đáp án thích hợp. Cuối cùng sau khi suy xét một chút, giả vờ hiểu biết.

"À, chuyện đó áy à. Ông trời thích ai, thì người đó khả ái. Không thích ai thì kẻ đó xấu xí. Còn phải xem vận khí, xem ý tứ của ông trời."

"Phụ thân, con đẹp mắt." Phồn Tinh hiểu rõ phóng khoáng nói.

"Đúng vậy, Phồn Tinh của ta là tiểu cô nương được ông trời ưu ái."

"Hắn cũng đẹp." Đại lão chỉ Từ Thụy Khanh.

"Ông trời cũng thích tiểu tử Từ gia."

"Nhưng mà, phụ thân, lại xấu." Khuôn mặt toàn nếp nhăn.

Bất thành linh bị chê, suýt chút nữa là Mộc Lão Tam ngã sấp.

Trong lòng đau xót, không nghĩ rằng áo bông nhỏ ngày đông của ông lại bồi cho ông một đao.

Trong lòng ông bây giờ, thật lạnh lẽo, thật lạnh lẽo.

Từ Thụy Khanh không thể nhịn được nữa, tuy rằng thân thể vẫn còn yếu, nhưng lại cười ra tiếng...

"Tĩnh rồi?" Phồn Tinh đưa tay sờ trán hắn.

Mặt bông hoa nhỏ, rất mềm mại!

Từ Thụy Khanh xấu hổ: "Cô... Chú ý một chút."

Kết quả hắn vừa nói thế, đã lập tức đụng phải Đại lão tâm tư ngay thẳng: "Ngươi, thẹn thùng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phán Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (22)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Khụ khụ... Ta không có..." Hắn không xấu hổ! Hắn chỉ cảm thấy như vậy không hợp lẽ nghĩa!

"Ngại còn không chịu nhận." Đại lão không hề nể mặt, trực tiếp vạch trần hắn.

Trong lòng Từ Thụy Khanh đau khổ, bị người ta hết lần này đến lần khác chọc vào chỗ thẹn, tức giận đến mức đỏ mặt.

Giấy dựa muốn rời khỏi vòng tay của Phồn Tinh, nhưng lại bị Đại lão dùng một tay ấn chặt.

Đúng vậy, dùng một tay ghì chặt!

Ôm vào lòng.

Lúc đó Từ Thụy Khanh liền...

Suýt chút nữa nghẹn chết, lập tức bị ôm cứng.

"Ngoan ngoãn, không nên cử động, đưa ngươi đi chữa bệnh." Dường như Đại lão đang dỗ hài tử, giọng điệu dịu dàng dỗ Từ Thụy Khanh.

Trên xe bò, còn có Mộc Lão Tam ngồi đó!

Còn ra thể thống gì nữa hả?

Từ Thụy Khanh cảm thấy bản thân xấu hổ và giận dữ muốn chết, sau đó bệnh lại tái phát bất tỉnh hôn mê.

Trước khi đôi mắt tối sầm, trong lòng còn đang suy nghĩ, hôn mê cũng tốt, ít nhất không cần nhìn thấy cảnh xấu hổ như vậy!

Sau khi đến huyện, lập tức tìm đại phu.

Bệnh của Từ Thụy Khanh chữa lâu không hết, khi lão đại phu bắt mạch, trên mặt lộ ra vẻ không tốt.

"Xem ra, chắc đã bệnh được một thời gian, sao lại không nhanh chóng sớm đưa vào huyện khám chữa? Nếu tiếp tục như thế, chỉ sợ ngay cả mạng cũng khó bảo toàn, tịnh dưỡng cho tốt, nếu không sau này sẽ để lại di chứng."

Lão đại phu vốn đang nghĩ, nếu để tiểu tử này bệnh lâu như thế mới đến khám, xem ra người nhà không có tiền, hoặc không chịu chi tiền. Thậm chí trong lòng còn không kiềm được thờ dài, kết quả không ngờ được rằng..

Hình như ông đã nhìn nhầm rồi sao?

Tiểu nha đầu dung nhan xinh đẹp, sau khi nghe xong lại rất bình tĩnh nói: "Có tiền, trị thật tốt cho hần."

Mộc Lão Tam đỡ trán.

Thật ra nhà bọn họ cũng không có nhiều tiền như vậy.

Cũng không đến một ngàn lượng, nếu cầm nhiều như thế ra đường có thể sẽ bị người ta cướp mất!

Bệnh của Từ Thụy Khanh cần theo dõi một hai ngày, cho nên Mộc Lão Tam và Phồn Tinh chỉ có thể ở lại khách điểm trong huyện thành một đêm.

Buổi tối, Phồn Tinh canh giữ bên giường Từ Thụy Khanh.

Mộc Lão Tam khuyên thế nào cũng không được, chỉ có thể cùng canh.

Canh đến nửa đêm thì buồn ngủ!

Vẫn nên trở về phòng ngủ thôi.

Bạn cho rằng ông sợ cô nam quả nữ ở chung một phòng, thì khuê nữ ngọc nhà ông sẽ chịu thiệt sao?

Không hề đâu, ông đang lo lắng, bây giờ tiểu tử Từ gia còn ốm, mà hình như khuê nữ nhà ông lại thêm nhỏ dãi tướng mạo của hần.

Bệnh nặng như thế, nếu khuê nữ lại động tay động chân, không biết nặng nhẹ, thì Từ Thụy Khanh cũng quá thê thảm rồi!

Sau khi Mộc Lão Tam trở về phòng, Phồn Tinh vẫn trừng lớn mắt canh giữ.

Suru Thần Hào có thể cảm nhận được cảm xúc của cô, rõ ràng là cô cũng rất mệt!

Vậy mà lại không đi ngủ.

Vì sao?

Suru Thần Hào nghi hoặc không hiểu.

Phồn Tinh chỉ mở to hai mắt, nghiêng đầu, "Không thể ngủ, phải trông bệnh nhân, không thể ngủ." Nếu ngủ người mà chết, sẽ không nhìn thấy mặt nữa.

Suru Thần Hào: [...] Chiến thần đại nhân của nó còn chưa bệnh nặng đến mức đó đâu!

Nhưng dù nó khuyên thì Phồn Tinh vẫn bất động.

Theo nó phỏng đoán, chắc là nguyên tắc trong tiềm thức của cô rồi.

Suru Thần Hào cảm thấy, trên người Ngân Phồn Tinh nhất định có bí mật, nhưng nó vẫn chưa tìm ra được.

Haizzz, thật mệt lòng!

Ngày hôm sau khi Từ Thụy Khanh tỉnh lại, đã nhìn thấy Phồn Tinh như thần giữ cửa ngồi trên ghế, hai mắt đỏ ngầu, nhìn hần có chút ngốc nghếch.

Cô nói không thể ngủ, thì nhất định không thể ngủ!

Không hề ờ là!

Khi Từ Thụy Khanh tỉnh lại nhìn thấy, ở bên cạnh giường mình có người, lúc nhất thời trong lòng không biết nên nghĩ thế nào...

Chương 82: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (82)

Editor: Mai Tuyết Vân

Thời gian Từ Thụy Khanh bị bệnh dài như vậy, thật ra điều hấn sợ hãi nhất chính là trong con bạo bệnh hôn mê lại buông tay từ bỏ trần thế, thậm chí còn không có ai biết hấn đã chết lúc nào.

Phụ thân của hấn không giỏi bày tỏ tình cảm, chỉ biết dọn dò mẫu thân Tần thị của hấn.

Mỗi ngày Tần thị đều bị Lý thị trách mắng, công việc trong tay chưa từng ngơi.

Cho nên cũng không có nhiều thời gian chăm sóc hấn.

Mỗi lần hấn hôn mê chỉ có một mình. Mỗi khi tỉnh lại cũng chỉ có một mình.

Dường như đã bị mọi người vứt bỏ.

Đây là lần đầu tiên...

Không xuất hiện cảm giác bị vứt bỏ.

Thậm chí, trong đáy lòng... Còn có chút ngọt ngào.

Đương nhiên cũng không ngọt ngào được bao lâu.

Khi Đại lão bệ hấn kiêu công chúa ra khỏi khách điểm, bệ lên xe bò, đã thu hút ánh mắt của mọi người. Chút ngọt ngào trong lòng, lập tức biến thành sự xấu hổ và giận dữ.

Hấn muốn vui đầu vào lòng Phồn Tinh, không muốn để người khác nhìn thấy vẻ mặt của hấn.

Sau đó liền xảy ra chuyện khiến hấn càng thêm ngượng ngùng, trước ngực của cô... Có hai chiếc bánh bao nhỏ!

Nếu hấn vui đầu vào ngực cô thì sẽ thành loại người gì đây?

Vì thế chỉ có thể để lộ mặt ra ngoài, mặc kệ để người ta thấy.

Cảm giác này rõ ràng là... Ai thử rồi mới biết.

May mắn lần này có thể đối mặt, để Từ Thụy Khanh rèn luyện độ mặt dày của bản thân, cho nên về sau mới có thể lạnh nhạt thông dong đối diện với loại chuyện 'Phu nhân mạnh mẽ muốn nuông chiều ta'!

*

Trong kinh thành.

Phong ba bão táp trong phủ Tướng quân sắp tới, hơi thở đè nén.

Tối hôm qua Đại tiểu thư gặp ác mộng, hôm nay tâm tình không vui, không biết có bao nhiêu đồ cổ quý hiếm trong phòng bị đập vỡ, vẫn chưa thể nguôi ngoai.

Nhắc tới cũng thật kỳ lạ, từ nhỏ Đại tiểu thư đã được nuông chiều, tức giận trong lòng đều tỏ hết ra ngoài. Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, mà Đại tiểu thư đã kiềm giữ tính tình.

Rõ ràng là một tiểu cô nương chưa cập kê, nhưng vui buồn không tỏ lộ.

Khiến những hạ nhân hầu hạ bên cạnh nàng, hoàn toàn không nhìn thấu, cũng không biết nên làm thế nào.

"Là giấc mơ! Nhất định chỉ là giấc mơ mà thôi!" Giản Hân Hân hung dữ đi tới đi lui trong phòng, tay đụng phải cái gì thì đập cái đó.

Từ sau khi nàng sống lại, luôn cố gắng kiềm giữ bản thân, không để bất cứ ai nhìn thấu nàng.

Hôm nay giận dữ tím mặt, phát giận như thế, đã là chuyện của rất lâu về trước.

Đều do giấc mơ đêm qua!

Nàng ta mơ...

Mơ Tần Phồn Nhi và Từ Thụy Khanh, hai kẻ thù lớn nhất kiếp trước của nàng ta, sống rất tốt, vô cùng tốt! Hơn nữa hai người họ còn có liên quan đến nhau!

Nàng mơ thấy Tần Phồn Tinh kéo tay Từ Thụy Khanh, cao cao tại thượng nhìn nàng.

Tựa như đang nhìn một đồng bunniao.

Đây vốn là chuyện không thể xảy ra!

Tần Phồn Tinh đã bị nàng tự tay giao cho lũ buôn người, sớm đã lưu lạc đến chỗ nào đó không biết, rất có thể đã chết rồi.

Còn Từ Thụy Khanh, trước mắt cũng chỉ là một thiếu niên. Cho dù hắn tham gia khoa khảo thì thế nào? Nàng hoàn toàn có thể đợi sau khi hắn đến kinh thành, tùy tiện dùng một chút thủ đoạn nhỏ để diệt trừ hắn!

Hai người kia, đều không thể gây ra sóng gió thì.

Cho nên nhất định là mơ!

Mỗi ngày nàng đều chìm đắm trong sự đau khổ kiếp trước, cho nên mới ngày nghỉ gì đêm mơ đây.

Giản Hân Hân cố gắng thuyết phục bản thân, sau một lúc lâu, mới từ từ bình ổn cảm xúc lại.

Đúng vậy.

Nàng cần gì phải sợ chứ?

Kiếp trước, Ngũ hoàng tử Thiệu Huyền Viễn sủng ái Tần Phồn Nhi như vậy, thậm chí còn vì nàng ta mà giải tán hậu cung. Từ lúc sinh ra, người làm thanh mai trúc mã với Thiệu Huyền Viễn là nàng. Dùng Giản gia âm thầm trợ giúp hắn cũng là nàng.

Nàng biết trước tương lai, cho nên đã nắm toàn bộ trong tay, vốn không nên sợ hãi!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phán Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (24)

Editor: Mai Tuyết Vân

Phồn Tinh hoàn toàn không biết, cách xa ngàn dặm vẫn còn có người luôn mãi nhớ thương đến mình.

Còn Giản Hân Hân cũng hoàn toàn không ngờ được, trong tương lai không xa, nàng ta thật sự sẽ nhìn thấy cảnh tượng đêm qua của bản thân.

Sau khi tìm đại phu đang hoàn chữa bệnh, tính mạng của Từ Thụy Khanh xem như được bảo toàn.

Nhưng không thể làm việc nặng, cần tịnh dưỡng.

Cơ thể trắng bệch như tờ giấy, ốm yếu, cũng không biết khi nào mới khỏe lên.

Mộc Lão Tam đặt mấy cuốn sách lên tay Từ Thụy Khanh, lau mồ hôi trên trán, có chút cảm thán nói: "Trời đất ơi, sách này thật đắt! Một quyển là một hai lượng bạc, có thể nuôi một người ăn cả năm đấy. Khó trách nhà nào cũng khổ sở mới có được một nho sinh."

Nếu không phải khuê nữ ngọc nhà ông dặn dò nhất định phải mua cho người đàn ông của cô, Mộc Lão Tam còn không nữa.

"Tiểu tử Từ gia này, thân thể con đã khỏe hơn rồi, cuối cùng thì phải nói cho Mộc thúc biết con định thế nào chứ?" Mộc Lão Tam cố gắng khiến giọng điệu bản thân bình tĩnh nhất.

Nhưng thật ra trong lòng lại rất gấp.

Nếu hán dám nói không cưới Phồn Tinh.

Hoặc là oán trách phụ tử bọn họ, thừa dịp hán bệnh nặng lại nhúng tay vào.

Ông sẽ lôi hán đi ném xuống sông lần nữa, xem như chưa từng cứu con người phụ bạc này!

Sự thật đã chứng minh, ngài Đại học sĩ tương lai, có khao khát muốn sống rất mạnh.

"Trước tiên con muốn đính hôn với Phồn Tinh, sau khi thi khoa cử. Đợi có được công danh trong tay, mới cưới nàng làm thê tử. Mộc thúc cảm thấy thế nào?" Tất nhiên Từ Thụy Khanh biết, Mộc Lão Tam đẩy Phồn Tinh đi, một mình tìm hán hỏi chuyện, là muốn nghe cái gì.

Lời của hán không chỉ hợp lý, mà cũng là suy nghĩ thực trong lòng hán.

Hán vốn mượn lực Mộc gia, chẳng qua...

Khuê nữ gốc nhà Mộc thúc, vào thời khắc quan trọng nhất, võ công và sức mạnh của cô khiến hán chần chừ.

Bây giờ duyên trời xáo hợp, hán và Mộc Phồn Tinh vẫn đi đến bước này.

Hán sẽ cưới cô làm thê tử.

Cho dù không có cách nào nảy sinh tình cảm nam nữ với cô, hán cũng sẽ chăm sóc cô cả đời thật tốt.

Xem như báo ơn cứu mạng.

Ngài đại học sĩ tương lai, bên ngoài nhìn thì trường thành cẩn trọng, thật ra trong lòng lại tràn ngập sự chột dạ.

Bạn cho rằng hán ghét bỏ Phồn Tinh là kẻ ngốc, nên không vừa mắt cô, cảm thấy cả đời này sẽ không yêu cô được sao?

Không phải đâu.

Trong lòng Từ Thụy Khanh đã nghĩ, là nam tử hán đại trượng phu, lúc này phải lấy công lập nghiệp làm nhiệm vụ hàng đầu của mình! Dùng hết nhiệt huyết và thanh xuân vào triều chính, tận tâm cả đời, trở thành một người cao cao tại tượng hô mưa gọi gió!

Tình yêu là thứ gì?

Vốn không cần để tâm đến!

Cho nên hán vốn không cần biết thê tử là ai, chỉ cần hán không ghét nàng, thì sẽ kính trọng lẫn nhau cả đời.

Mộc Lão Tam cẩn thận suy nghĩ, bây giờ khuê nữ còn nhỏ, nhiều năm nữa mới cập kê.

Vừa khéo cứ đính hôn trước, đợi Từ Thụy Khanh thi khoa cử có công danh xong, tuổi cũng vừa hợp để thành thân.

Vì thế lúc này liền vỗ tay chấp nhận.

*

Sau khi xác định hôn ước, khi Từ Thụy Khanh nhìn Phồn Tinh, không biết vì sao lại xuất hiện một cảm giác kỳ quái khó nói nên lời.

Thường xuyên không kiềm được liếc cô.

Nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô.

Ngắm cô phồng má, nghiêng đầu, giống như đang tự hỏi nhân sinh,

Nhìn cô thỉnh thoảng lại mở chiếc miệng nhỏ xinh cho đồ ăn vào.

Thậm chí trong lòng còn dâng lên một cảm giác găng nặng đường dài: Haizz, cô vẫn là một hải tử. Nếu sau này sinh con dưỡng cái, cũng không biết nên làm sao bây giờ.

Haizz, thật đau đầu.

"Bông hoa nhỏ, cứ nhìn tôi." Phồn Tinh vừa ăn quả vật vừa đặt câu hỏi với Suru Thần Hào: "Hình như hán cũng... Muốn ăn à?"

Suru Thần Hào: [...] Không, ngài ấy không muốn!

"Phồn Tinh, nàng lại đây, ta có việc muốn bàn bạc với nàng." Từ Thụy Khanh nhớ đến việc Đại lão bất ngờ bé hán kiêu công chúa, cuối cùng cũng lấy hết

đứng khì, muốn thảo luận vấn đề này với Phồn Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (25)

Editor: Mai Tuyết Vân

Làm một nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, bị nữ tử bế ngang.

Từ Thụy Khanh ngẫm lại, cảm thấy khuôn mặt như phát sốt.

"Nàng..." Chợt lọc từ ngữ, lập tức thốt ra lời: "Sau này ở trước mặt nhiều người, nàng đừng bế ngang ta được không?"

Lối tư duy của Đại lão thật là...

Suru Thần Hào quả thực rất đau lòng thay Chiến thần đại nhân.

Suy nghĩ của cô, chín đường cong tám đường queo, nhưng lại không thể khiến người khác phản bác được.

Phồn Tinh cẩn thận suy nghĩ, không ai biết trong đầu nhỏ của cô đang suy nghĩ cái gì, nghiêng đầu một chút, khó xử nhìn sang: "Nhưng nếu bế thẳng thì không được mà."

Bộ dạng đáng yêu ngốc ngếch.

Khiến Từ Thụy Khanh liên tưởng đến hình ảnh bế thẳng, hình như... Đúng là không thể bế được.

Dù sao thì hấn cao hơn cô, nếu bế thẳng.

Trời! Hấn nghĩ đi đâu thế?

Cho dù là bế ngang hay là bế thẳng, đều không thích hợp để một tiểu cô nương xinh xắn lạnh lợi bế hấn.

"Ý của ta là, sau này nàng đừng bế ta nữa. Nếu ta di chuyển không tiện, đỡ ta là được."

"À." Phồn Tinh đã hiểu ra: "Vì người xấu hổ sao?"

Từ Thụy Khanh: "..."

Ngày hôm đó thật sự không còn cách nào mà!

Mất thấy vẻ mặt hoang mang của Từ Thụy Khanh, bộ dạng tội nghiệp nghẹn lời rất lâu, trong lòng Đại lão âm thầm nhận định.

Chà, bông hoa nhỏ thật dễ thẹn thùng.

Rõ ràng là rất xấu hổ, nhưng không chịu thừa nhận. Thật đáng yêu, hi hi hi.

Cô thích nhìn dáng vẻ người khác xấu hổ, lại nhất quyết không chịu thừa nhận.

Có hơi ngốc ngếch, bên ngoài giống như bánh bột ngọt, thực tế sau khi mở ra lại là bánh trôi nước nhân mè đen.

Từ Thụy Khanh nào biết rằng, hấn cho rằng Phồn Tinh không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, cho nên lòng dạ ngay thẳng thật thà. Cuối cùng người ta rất hư hỏng, còn trắng trợn bạo gan.

Suru Thần Hào cũng như vậy, nó hoàn toàn không biết cô ngốc giờ trở xấu.

*

Từ Thụy Khanh ở lại Mộc gia, ngày thường vừa tịnh dưỡng thân thể, vừa chuẩn bị cho khoa khảo một năm sau.

Hình như khi hấn ở Từ gia, chưa bao giờ có được những ngày yên tĩnh thế này.

Nhắc tới cũng thật sự kỳ lạ, rõ ràng Từ gia là huyết mạch tương liên với hắn, nhưng khi ở tại Từ gia, hắn mãi mãi không thể làm hết việc, làm không xong là bị mắng. Trong lòng luôn phần nộ tức giận, vẫn cảm thấy hận đời, nóng lòng muốn thoát khỏi tình cảnh như vậy.

Thay đổi nơi ở, thậm chí ngay cả tâm tình cũng bình phục lại.

Điều duy nhất không an lòng, chính là hình như nương tử tương lai của hắn rất thích rắn.

Cứ cách hai ngày lại lên núi bắt rắn màu sắc rực rỡ về.

Ngay từ đầu cô đã muốn rảnh rỗi, một lần bắt ba bốn con, hôm đó ăn một con, những con khác thì nuôi từ từ ăn.

Nhưng lại bị Từ Thụy Khanh cau mày mạnh mẽ ngăn cản.

"Nhót vài ngày rồi mới ăn, rắn sẽ gầy đi, đến lúc đó không có thịt, không thể ăn." Đúng là ngài Đại học sĩ, bên ngoài lạnh lùng ung dung, thật ra bên trong hoảng loạn sợ hãi. Trời ơi, nuôi trong sân, nếu lỡ chui ra được lại cắn người! Hơn nữa bạn nhìn chúng nó xem, đầu tam giác màu sắc rực rỡ, kịch độc!

Cắn một cái, đến thần tiên cũng khó cứu!

Phồn Tinh nghiêng đầu: "Người... Sợ rồi à?"

"Ta không..." Nam tử hán đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, sao có thể thừa nhận bản thân sợ hãi.

Nhưng Đại lão vốn không cho hắn cơ hội để giải thích: "Nếu người đã sợ vậy thì không nuôi." Đại lão nuông chiều hấu, thật sự khiến người ta không thể nào kháng cự.

"Ta..." Đợi đã, cô phải để hắn giải thích chứ!

"Người muốn nói, người không sợ... Sao?" Phồn Tinh lại nghiêng đầu hỏi.

Từ Thụy Khanh cười yếu ớt, bày ra vẻ mặt nho nhã thông dong, gật đầu: "Phải." Hắn không sợ. Nếu sợ cũng chỉ để trong lòng, không thể biểu lộ ra ngoài.

Nhưng hắn không biết, giả bộ, sẽ phải trả giá rất đắt!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phần Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (26)

Editor: Mai Tuyết Vân

Lúc Từ Thụy Khanh gật đầu tỏ vẻ bản thân không sợ.

"Vậy người bắt rắn lột da, sau đó xào rắn cho ta, được không?" Lúc Phồn Tinh gian xảo, khi nói chuyện cũng sắc mòi lưu manh! Dường như đã luyện tập rất nhiều lần trong lòng, làm thế nào để gian xảo.

Nụ cười tươi lập tức đông cứng trên mặt.

Trong lòng ngài Đại học sĩ tương lai có vô số lần muốn chửi MMP.

"Ta..."

"Hi hi, biết rồi, người sợ, còn không chịu nhận."

Nhìn thấy bông hoa nhỏ rất sợ, lại không chịu nhận. Hắn còn tưởng rằng cô ngốc, thật ra cô không ngốc, cô chính là một kẻ gian xảo.

Về mặt kiêu ngạo.

Suru Thần Hào: [...] MMP! Cô thật gian xảo, dám lừa Chiến thần đại nhân của nó, cuối cùng còn kiêu ngạo sao? Lật bàn (ノ'□')ノ へ————

Từ Thụy Khanh đúng là nam nhân thâm trầm nhất.

Đợi đến khi Phồn Tinh giết rắn lột da, chỉ còn lại một con rắn trơn bóng, còn phải tự mình xuống bếp làm đồ ăn.

Tuy quân tử không vào bếp, nhưng Mộc Lão Tam sẽ không vì lý do trên mà quan tâm con rể tương lai. Khuê nữ của ông là bé ngốc, ngay cả chiên bánh còn cháy, tất nhiên phải đào tạo Từ Thụy Khanh vào bếp rồi!

Tục ngữ nói không sai, ăn nhờ ở đậu có ngày bị bán.

Ông đồng ý nuôi con rể, cũng đồng ý vung tiền để hấn thi khoa khảo, nhưng cũng không ngốc nghếch cung phụng hấn như tổ tông trong nhà.

Nếu không để Từ Thụy Khanh làm chút chuyện, càng nuông chiều hấn, sau này khả năng hấn trở mặt rất cao.

Cho nên phải xuống bếp đã.

Phồn Tinh ngồi cạnh bếp lò nhóm lửa, Từ Thụy Khanh xào rau.

Trong tay tiểu cô nương cầm một thanh củi cháy, bàn tay dơ dáy bẩn thỉu, còn thêm ăn quạ vặt, lúc này Từ Thụy Khanh phải đút cho cô ăn.

Ngón tay cầm viên kẹo, nhét vào miệng tiểu cô nương.

Bất ngờ chạm vào đôi môi mềm mại, hấn vô thức giật mình.

Vành tai đều đỏ lên!

"Bông hoa nhỏ lại xấu hổ rồi... Hấn thật dễ xấu hổ."

Suru Thần Hào vừa nghe lời Đại lão nói, cảm thấy ác ý rất đậm.

Thật giống như gã dê xồm đang làm bầm, tiểu nương tử này thật dễ thẹn thùng mà, khiến hấn không nhịn được muốn trêu chọc nàng tiếp...

Rõ ràng cô chỉ là một loli có giá trị sức mạnh kinh khủng. Cuối cùng lại khiến Ngụy Tử Trác và Thích Thịnh không ngóc đầu lên được, còn thu hút sự chú ý của Văn Nhân Nho.

Bây giờ giống như lúc đó, cô lại bắt đầu đào hầm cho người khác chui vào rồi.

Chỉ khác nhau một điểm thông minh, cũng có thể trở nên đặc sắc vậy sao.

Suru Thần Hào bắt đầu hoảng loạn.

Chớp mắt đã qua một năm.

Từ Thụy Khanh sắp thi khoa khảo.

Đại lão cẩn thận nhớ đến cuộc thi lúc trước của mình, rất khó khăn đấy, lần đầu tiên cô thi chỉ được 38 điểm.

Vì thế quyết định tự mình đưa Từ Thụy Khanh đến trường thi, sau đó còn cổ vũ hấn cổ lên.

Dù sao thì Mộc gia cũng có xe bò, thuận tiện đưa đi, còn sẵn dịp vào thành mua ít đồ ăn vặt cho khuê nữ.

Người nông thôn, xe bò vẫn là thứ hiếm lạ, không phải nhà nào cũng mua nổi.

Một lần đi mất vài đồng, thường đi nhờ xe người khác.

Từ gia không có.

Cho nên cả một đoàn người lớn bé chỉ có thể chờ ở ven đường.

Nhìn thấy từ xa có một chiếc xe bò đi đến, lập tức vỗ tay.

Trời còn chưa sáng hấn, đợi đến khi xe dừng lại mới phát hiện là xe của Mộc Lão Tam, phía trên còn có Từ Thụy Khanh và Phồn Tinh.

"Mộc Lão Tam, dừng xe."

Từ gia có hai nho sinh cũng muốn thi khoa khảo, hơn nữa ngày thường Từ Tử Hàm và Từ Duệ ở nhà tỏ ra kiêu căng ngạo đầu ưỡn ngực, đáng vẻ vô cùng tự tin.

Điều này khiến Từ Lão Hấn và Lý thị cảm thấy vô cùng tự hào.

Cho rằng chuyện nhà mình có hai tú tài đã chắc chắn như đinh đóng cột, đến lúc đó tất cả người trong thôn đều phải bám lấy bọn họ.

Ngồi trên xe bò thì thế nào?

Đó là vinh hạnh của những kẻ kia!

Cuối cùng Mộc Lão Tam còn chưa mở miệng, người nhà Từ gia đã lập tức bị Phồn Tinh từ chối nhục nhã.

Thật sự là từ chối nhục nhã!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (27)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Phụ thân, không được!" Phồn Tinh kiên định nói.

Sau đó nói ra lý do: "Xấu, ảnh hưởng, tâm trạng thi cử."

Nói xong còn chọc vào eo của Từ Thụy Khanh: "Ta nói... Có đúng không?"

Thậm chí Mộc Lão Tam chưa kịp che miệng khuê nữ nhà mình, thì những lời đắc tội với người ta đã nói xong rồi.

Chắc!

Khuê nữ à, làm người không nên quá ngay thẳng, nếu không sẽ bị đánh!

Từ Thụy Khanh buồn cười, bờ môi mỏng khẽ nhếch lên, thấp giọng trả lời: "Ừ!"

Hắn biết, tiểu nương tử tương lai đang cố tình bảo vệ hắn.

Rất hư hỏng!

Nhưng mà cảm giác này, hình như rất tốt.

Trước kia ở nhà nhiều lần bị mắng, vì chữ hiếu cản trở hắn đều không thể phản bác.

Nhìn người Từ gia uất ức đến nghẹn, không hiểu sao trong lòng cảm thấy hơi thoải mái.

Có thể hắn không biết, thật ra hắn suýt nữa gặp nguy hiểm, bị người bên cạnh đánh cho một trận.

Bạn cho rằng Đại lão chọc eo hắn, là vì tìm kiếm sự đồng tình của hắn sao?

Không phải đâu!

Lúc đó suy nghĩ trong lòng Đại lão rất tàn nhẫn!

Cô vì bông hoa nhỏ, mới trút giận lên người ta. Những kẻ này không đối xử tốt với bông hoa nhỏ, nếu hắn che chở bọn họ mà nói, cô sẽ đọi sau khi bông hoa nhỏ thi cử xong, sẽ đè hắn xuống đất mà đánh.

Đầu óc nghĩ không thông... Nghĩ mãi sẽ thành thói quen... Cứ đánh cho một trận thì sẽ ngoan thôi.

Trước khóa thi không thể đánh, sẽ ảnh hưởng đến thành tích.

Sau khi thi xong, đè xuống đất đập một trận, sẽ không sao hết.

Từ Thụy Khanh hồn nhiên không hề biết những điều này.

Thậm chí trong lòng còn rất cảm động, vì có người bảo vệ hắn như thế.

Đòi người mà, cứ hiểu lầm như thế đi, nếu không khi biết được sự thật sẽ rất đau khổ.

"Thụy Khanh, sao thể tử của con có thể nói như thế với tổ mẫu chứ?" Sau khi Tần thị bị Lý thị trừng mắt, lập tức mắng Từ Thụy Khanh.

"Mẫu thân." Từ Thụy Khanh hơi cúi đầu, khóe môi cong lên cười tự giễu.

Lúc gọi mẫu thân, nhưng trong lòng đã không còn cảm giác khát vọng tình thân.

Gọi mẫu thân, thật ra muốn xem thử sức nặng của phần huyết mạch tương liên này ra sao.

Khi hần sắp chết, Tần Thị và Từ Hán Ngưu còn sợ hãi bị tổ phụ tổ mẫu giết đây. Hần đã hoàn toàn thất vọng với phụ mẫu mình, sau này cũng không còn trông mong gì nữa.

"Người có biết, cái mạng này của con là do Mộc thúc và Phồn Tinh mua về không?" Cho nên bà có tư cách gì để quản thúc Phồn Tinh?

Từ Thụy Khanh: "Mua về thì làm sao? Chẳng lẽ con không phải là nhi tử của ta, nàng ta không phải là con dâu của ta sao?"

Lúc trước Tần thị không ngăn Lý thị tách hộ cho Từ Thụy Khanh, vì suy nghĩ đơn giản rằng, chẳng sợ Mộc Lão Tam có bỏ tiền ra chữa bệnh cho hần hay không. Nhi tử cũng là cốt nhục của bà, cho dù tách hộ ở riêng, thì hần vẫn là nhi tử ruột của mình.

Nhưng ở đời làm gì có chuyện nào tốt như vậy?

Phồn Tinh ngồi trên xe bò, giống như trẻ con tăng động.

Nghiêng trái nghiêng phải, đầu xoay bên trái rồi lại xoay bên phải, rất đáng yêu.

Không ai biết, lúc nào cô cũng mang theo một chiếc túi nhỏ đựng đồ ăn vặt, lấy ra một trái hồ đào nhỏ, miệng phát ra những tiếng "biu biu..." sau đó ném thẳng về phía Tần thị.

Từ Thụy Khanh chỉ nghe tiếng "biu biu...", một vòng cung hoàn hảo xuất hiện, nhanh chóng khiến mẫu thân hần hét lên thê thảm.

Tần thị ôm trán, vô cùng đau đớn!

"Bà, thật phiền!" Phồn Tinh cúi đầu nhìn túi đựng hồ đào, thật ra trái cô vừa lấy là trái nhỏ nhất, không tiếc!

"Hừ, lúc trước Từ Thụy Khanh nhà các người, là bán cho ta, chẳng qua không ký khế ước bán thân mà thôi. Bây giờ thấy trị hết bệnh, còn muốn hỏi một đứa con dâu, đúng là không biết xấu hổ..."

Mộc Lão Tam mĩa mai xong, đánh xe bò chạy đi thật nhanh.

Chuồn nhanh, chuồn nhanh.

Khuê nữ ngọc cũng không kiềm lực của mình.

Không chạy nhanh sẽ phải bồi thường tiền đấy!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (28)

Editor: Mai Tuyết Vân

Phía ngoài trường thi.

Phồn Tinh chọc eo Từ Thụy Khanh.

Từ Thụy Khanh cúi đầu, không kim được mặt hơi nóng lên, tai bắt đầu phỉm hồng.

Xung quanh hần đều là nho sinh dự thi, nhưng không ai giống hần được nương tử tương lai đưa đến.

"Phải cố lên nhé!" Giọng nói của Phồn Tinh vẫn còn hơi trẻ con.

Tuy ngài Đại học sĩ tương lai không biết thế nào gọi là đáng yêu, nhưng nghe thấy giọng nói của cô, không chịu được rất muốn xoa đầu cô.

"Ừ." Từ Thụy Khanh cúi đầu đáp một tiếng, bỗng nhiên xuất hiện cảm giác phu xuong phụ tùy.

Tiểu cô nương trước mắt, sau này sẽ trở thành tiểu thê tử của hắn. Mỗi lần hắn xuất môn, sẽ dùng giọng nói dịu dàng cổ vũ hắn. Cảm giác này, ngẫm lại cũng không tệ.

Đương nhiên, chỉ giới hạn trong việc tự ngắm mà thôi.

Vì điều Đại lão giỏi nhất, chính là phá hỏng bầu không khí!

"Thì cho tốt, sau đó về nhà làm răn xào cho ta ăn." Một câu nói đã lập tức khiến Từ Thụy Khanh bùng tỉnh.

Chà, đã khiến hắn nhìn rõ, hắn chỉ có được đãi ngộ đặc biệt này vào những ngày thi mà thôi.

Sau khi thi xong, cần xuống bếp thì vẫn phải xuống bếp.

Từ Thụy Khanh chậm rãi tiến vào phòng thi, đi được vài bước thì quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Đúng là không có lương tâm.

Người ta đều nhìn theo thí sinh tiến vào trường thi, còn cô thì ngược lại, nhảy nhót tung tăng đi mua kẹo hồ lô, chỉ để lại một bóng lưng cho hắn.

Cho dù là thế, nhưng trong lòng vẫn ngọt ngào.

Không nhận được cong môi, tiểu thê tử tương lai của hắn ấy à...

Tuy không thông minh, nhưng ở cùng nàng cả đời, chắc sẽ không quá khó khăn.

Ngay lúc Phồn Tinh cản kẹo hồ lô đường, trong đám đông đã có người hét lên kinh hãi: "Ngựa điên! Mau tránh ra! Mau tránh ra!"

Phản xạ của cô vốn đã không nhanh.

Sau khi nghe tiếng hét, thì chậm rãi phân tích ý nghĩa của nó. Sau khi hiểu được nội dung câu nói, mới có phản ứng thích hợp.

Lúc mọi người bị ngựa điên làm hoảng sợ phải bỏ chạy né tránh, thì Phồn Tinh lại cho hồ lô đường vào miệng, từ tốn ngẩng đầu lên.

Khi con ngựa phóng đến trước mặt, cô dùng sức vung tay ra, đám một quyền về phía cổ con ngựa.

Bằng một sức mạnh kinh người như thế, tàn nhẫn một quyền đánh gãy cổ ngựa.

Con ngựa cao lớn, ngã xuống đất cái rầm!

Phồn Tinh hạ tay phải thả lỏng bên người, miệng còn ngậm hồ lô đường.

"Khuê nữ à! Khuê nữ à! Con không sao chứ?" Khi Mộc Lão Tam nhìn thấy cảnh này, suýt chút nữa là bị dọa ngất xỉu. Lúc chạy về phía Phồn Tinh, chân còn mềm nhũn, môi run rẩy không ngừng.

Người vừa rồi cười ngựa điên, đang cố gắng bò dậy từ mặt đất.

Nhìn qua là một nam tử trẻ tuổi hơi tiêu tụy, phong trần mệt mỏi.

Phía sau hắn, nhanh chóng có một tốp người cười ngựa chạy tới, đỡ hắn dậy.

Nhìn đáng vẻ đoàn người rất gấp rút, nam tử trẻ tuổi nóng ruột chạy về phía trước, cuối cùng vô cùng kinh ngạc.

"Cô nương, cô không sao chứ?" Lần này Thiệu Huyền Viễn phụng chỉ cứu tế thiên tai, công việc đã xử lý ổn thỏa, tất nhiên là nóng vội hồi kinh phục mệnh. Sự tình liên quan đến giang sơn xã tắc, không thể chậm trễ được.

"Có sao, tay, gãy rồi." Phồn Tinh dùng tay trái cầm kẹo hồ lô, tay phải rũ bên người, mặt không đổi sắc.

Trong lòng Thiệu Huyền Viễn nghi ngờ, gãy tay sao có thể tỏ ra lạnh lùng như vậy, không hề có vẻ đau đớn?

Hắn có lý do để nghi ngờ bản thân đã gặp phải kẻ lừa đảo rồi.

Nhưng hắn cười ngựa làm người ta bị thương là sự thật, cho dù tay cô nương này không gãy, hắn cũng phải ôn tồn nói chuyện với người ta, lên tiếng xin lỗi: "Thật có lỗi. Tại hạ vì gấp rút nên vội vàng, nhất thời không thể khống chế, làm cô nương bị thương."

Nhưng với lối tư duy trong đầu Đại lão, nhận lời tạ lỗi của người ta đồng nghĩa với việc phải tha lỗi, sau khi tha lỗi thì không thể bắt đền.

Tay cô đã gãy, bạn không chịu đền cho cô, là không được đâu.

"Không nhận, xin lỗi. Muốn đền tiền."

Thiệu Huyền Viễn lập tức sáng tỏ, chà, đúng là gặp kẻ lừa đảo.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phán Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (29)

Editor: Mai Tuyết Vân

Sau khi nhận định Phồn Tinh là kẻ lừa đảo, sắc mặt Thiệu Huyền Viễn lập tức khó coi.

Ra hiệu bảo thị vệ phía sau lấy túi tiền ra, cầm một túi bạc to tướng ném vào cánh tay phải đang buông thông bên người của cô, sau đó nhanh nhẹn xoay người lên ngựa.

"Đó, đền tiền cho người."

Kẻ lừa gạt, thì hán không cần giữ thể diện cho cô.

Đúng là không phải ai cũng hiền lành lương thiện như Hân Hân.

Đại Thiệu Huyền Viễn cười ngửa đi được một quãng xa, không nhìn được quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Mộc Lão Tam đang nhấc tay phải của Phồn Tinh lên, cánh tay mềm nhũn rất giống như bị gãy...

Thiệu Huyền Viễn không khỏi cau mày.

Cảm thấy vừa rồi có thể hán đã hiểu lầm, có lẽ cô thật sự bị gãy tay.

Nhưng dù là thế thì bạc cũng đã đền, sau này không còn cơ hội gặp mặt. Hán đang vội, vẫn nên trở lại kinh thành trước.

Thiệu Huyền Viễn không biết, giữa người với người có duyên phận, có đôi khi chỉ cần đi sai một bước, đã hoàn toàn bước ngang qua nhau.

"Khuê nữ à, tay con có đau không?"

Giọng nói của Mộc Lão Tam đều run rẩy, nhấc cánh tay của Phồn Tinh, phát hiện mềm nhũn không có sức lực, đau lòng không chịu nổi.

Gã cười ngửa điên thật đáng chết, khi đền bạc còn ném vào cánh tay của khuê nữ nhà ông.

Nếu không phải hán nhanh chóng chạy trốn, thế nào ông cũng phải giết chết thẳng nhãi con khôn nạn này!

"Phụ thân, không đau." Phồn Tinh phồng má, giống như cóc thở phì phò.

Hít mấy cái, sau đó dừng lại, sẽ không đau.

Cô có kinh nghiệm!

"Phụ thân đưa con đi tìm đại phu!" Mộc Lão Tam kéo Phồn Tinh về phía y quán.

*

Sau khi Từ Thụy Khanh ra khỏi trường thi, mới biết được tiểu nương tử nhà mình bị gãy mất một cánh tay.

Hơn nữa kẻ cười ngửa làm người khác bị thương, còn dùng túi tiền ném lên cánh tay bị gãy của cô, sau đó lập tức vênh vào rồi đi.

Không biết vì sao, trong lòng Từ Thụy Khanh dấy lên một cảm giác chán ghét!

Đúng là kẻ kiêu căng!

Cũng tại hán, bây giờ vẫn là thư sinh, không có công danh không có chức vụ gì trong người.

Nếu không thì, còn có ai dám khinh thường người nhà hán?

Trước tiên Từ Thụy Khanh phần nộ, sau đó lại gom hết trách nhiệm về người mình, hết sức bực bội.

"Còn đau nữa không?" Từ Thụy Khanh vừa xoa dầu thuốc cho Phồn Tinh, vừa hỏi.

Tiểu cô nương mặc một cái yếm nhỏ bên trong, bên ngoài khoác áo một nửa, lộ ra hơn nửa bả vai. Nam nữ vốn thọ thọ bất thân, theo lý mà nói đây không phải việc Từ Thụy Khanh nên làm.

Nhưng mà cũng không thể để Mộc Lão Tam làm!

Vì thế sau khi hai người cân nhắc, vẫn nên để Từ Thụy Khanh làm thì hợp hơn.

Trong lòng ngài Đại học sĩ tương lai không hề hốt hoảng, bôi thuốc thì sao chứ?

Hắn là chính nhân quân tử, cũng không phải kẻ tiểu nhân háo sắc.

Hắn chỉ bôi thuốc mà thôi, sẽ không nảy sinh suy nghĩ không an phận.

Hắn đi ngay ngồi thẳng, hướng chi Phồn Tinh còn nhỏ!

"Không đau."

Từ Thụy Khanh hơi đau đầu, hắn phát hiện Phồn Tinh có một thói quen không tốt.

Cô không thích than đau, rõ ràng đã gãy tay, lại tỏ ra không sao cả.

"Nếu đau nhất định phải nói, đã biết chưa?"

"Được." Phồn Tinh nửa hiểu nửa không, vẻ mặt hoang mang.

Đau, vì sao phải nói?

Nói để người khác vui về à?

Từ Thụy Khanh nhìn tiểu thê tử cái gì cũng không hiểu của hắn, không không chế được vрон tay ra vuốt ve mặt cô, ngọc như thế này, làm sao hiểu được.

Sau khi vuốt ve khuôn mặt, quả nhiên lời cổ nhân nói không sai nam nữ thụ thụ bất thân, bởi vì khi bạn sờ mặt tiểu cô nương nhà người ta sẽ phát hiện...

Mặt cô nương nhà người ta, thật sự rất mềm.

Sau khi trên đầu một lúc, sẽ có cảm giác luyến tiếc không muốn rời tay.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (30)

Editor: Mai Tuyết Vân

Trong đầu Từ Thụy Khanh thoáng qua hai người tí hon.

Một người đang nói: "Khuôn mặt của tiểu nương tử thật mềm mại."

Một kẻ khác đang nói: "Á, không được, ta là chính nhân quân tử mà!"

Kết quả lời này vừa nói ra miệng đã bị phản bác: "Chính nhân quân tử thì sao? Chính nhân quân tử thì không cần lấy vợ sinh con à? Chính nhân quân tử cũng không phải lão hòa thượng trong chùa!"

Hơn nữa, chẳng phải lúc đó chính nhân quân tử cũng cần sinh tiểu chính nhân quân tử à?"

Vừa nghĩ đến lời này, liền có cảm giác đáng khinh khó hiểu rồi...

Trong lòng Từ Thụy Khanh hung hăng khinh bỉ bản thân một trận, sao Từ Thụy Khanh hấn lại như thế?

"Ngươi, đỏ mặt rồi."

Vừa khéo, Phồn Tinh còn đâm một dao vào tim hấn.

Tâm lý Đại lão tỏ vẻ nghi hoặc.

Hả, bây giờ bông hoa nhỏ đã cập nhập hình thức tự động xấu hổ sao?

"Ta, không.."

Từ Thụy Khanh còn chưa kịp phủ nhận, Đại lão đã đưa cái gương cầm trên tay đến: "Không tin, ngươi nhìn xem."

Từ Thụy Khanh: "..."

Rồi, tin tin!

Hấn thật sự tin cô bị thiếu năng, nhưng vì sao lại ngay thẳng như vậy?

Sau khi bôi dầu thuốc cho Phồn Tinh xong, cả một ngày Từ Thụy Khanh đều như kẻ mất hồn mất vía.

Hai người tí hon trong đầu không hề yên lặng, luôn tranh cãi với nhau.

Cả ngày khiến hấn nhắc đi nhắc lại trong lòng bốn chữ 'chính nhân quân tử', mãi cho đến buổi tối trước khi đi ngủ, còn phải tự nhắc nhở bản thân, nhất định phải làm một chính nhân quân tử.

Cuối cùng điều hấn không thể ngờ đến là, cũng không biết là vì ban ngày niệm 'chính nhân quân tử' hay thế nào.

Vào ban đêm..

Lại mơ giấc mộng không phải chính nhân quân tử.

Sáng hôm sau thức dậy, Từ Thụy Khanh sợ hãi suýt chút nữa ngã từ trên giường xuống!

Nhân lúc trong viện không có ai, nhanh chóng âm thầm cầm quần áo đi giặt sạch.

Sau khi giặt xong, ngơ ngác đứng trong sân phơi quần áo, bàn tay đánh lên mặt một cái, vừa tự mắng: "Xấu xa!"

Đâu chỉ là xấu xa, đúng là hạ lưu vô sỉ!

Nhưng trong lòng lại mơ hồ có một giọng nói, rất kiêu ngạo: "Sao nào? Sau này nàng vốn là tiểu nương tử của ngươi, đây không phải chuyện thường tình sao?"

Nhưng hấn..

Còn có phần đồng tình với giọng nói kia.

Từ Thụy Khanh đưa tay sờ trán: ...

Có thể hấn bị bệnh rồi.

Phải, hình như hơi nóng.

*

Sau khi niêm yết danh sách người thi đỗ, nếu nhà có người đậu, quan phủ sẽ cho người đến nhà báo tin vui.

Khi người báo tin vui đến nhà Mộc Lão Tam, Từ Thụy Khanh đang xào răn ở trong bếp.

Nghe được tin có người báo đến, không nhanh không chậm bước ra ngoài, còn thuận tiện nói với Mộc Lão Tam: "Mộc thúc, lửa hơi lớn, thêm chút nước vào nồi, đừng kín nắp, nấu thêm một lát chắc là có thể nhắc xuống."

Đừng hỏi hấn vì sao thành thạo như vậy, hấn cũng cần thể diện!

"Chúc mừng! Chúc mừng! Chúc mừng ngài Tú tài! Đây chính là ngài Tú tài trẻ tuổi nhất trong vòng mười dặm quanh đây đấy!"

"Đa tạ!" Từ Thụy Khanh hơi xoa cằm, không kiêu ngạo không nóng ruột.

Nhưng không thể không khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Đỗ Tú tài khi tuổi còn trẻ như vậy, còn trấn định bình thân, về sau nhất định không phải là tôm cá trong ao.

Cầm hầu bao đưa cho người báo tin vui, đối phương lại nói ra một tràng những lời hay rồi mới rời đi.

Những người trong thôn đều vây xem náo nhiệt trong viện Mộc gia, dù trong hay ngoài mặt đều hơi chua xót.

Cũng không biết Mộc Lão Tam có vận may gì, lại có thể nhặt được con rết là Tú tài. Sớm biết tiểu tử Từ gia có thể đậu khoa khảo, bọn họ cũng nguyện ý gả nữ nhi cho hắn.

Lúc này, những người đó đã quên mất.

Mộc Lão Tam phải chi tiền ra, mới cứu được mạng Từ Thụy Khanh trở về!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Đại học sĩ, trong coi phu nhân của ngài (31)

Editor: Mai Tuyết Vân

So với những người khác chưa từng trải qua việc này trong đời, thái độ của Đại lão cũng rất lạnh nhạt.

Vô cùng tập trung ngồi cạnh bếp, kiên nhẫn đợi răn xào của cô.

Cô đợi rất lâu, rất lâu, rất lâu cũng chưa được ăn.

Từ sau khi cánh tay bị thương, bông hoa nhỏ không cho cô đi bắt răn nữa, là phụ thân bắt về.

Mộc Lão Tam vừa xào răn và chua xót trong lòng, khi ông quan sát hoa văn sắc sỡ trên thân răn, trong lòng tự nhiên xuất hiện cảm giác mệnh mình quá may mắn.

Đề nữ nhi có cái ăn, ông đã đánh cược mạng sống.

Hồi hộp lo sợ, sau khi rất vất vả mới bắt được một con răn độc, Mộc Lão Tam mới giật mình, vì sao ông nhất định phải bắt răn độc chứ?

Không phải răn độc, cũng ăn được mà!

Con mẹ nó, vì sao ông phải đi khiêu chiến công việc có độ khó cực cao này?

"Phồn Tinh, ta thi đỗ Tú tài rồi." Từ Thụy Khanh khẽ nói với Phồn Tinh, chà sát hai tay, muốn đưa tay ra cầm lấy tay Phồn Tinh, chằng chằng thiếp thiếp một chút.

Cuối cùng Đại lão đưa tay ra vỗ lên vai hắn, nói lời chân thành cổ vũ: "Vậy ngươi, phải tiếp tục, cố gắng lên nhé!"

Lời nói chân thành chỉ dành cho trường bối nói này, suýt chút nữa khiến Từ Thụy Khanh không giữ nổi vẻ mặt bình thân.

Còn nữa...

Bà vai của hắn, đau quá!

Sức lực của Phồn Tinh, quả thực ai thử mới biết!

Hoàn toàn trái ngược với bầu không khí hài hòa ở Mộc gia, Từ gia bây giờ rất yên tĩnh.

Phụ tử Từ Từ Hàm và Từ Duệ không ai thi đỗ.

Hóa ra đây cũng không phải chuyện gì lớn, dù sao thì Tam thúc Từ Từ Hàm này đã thi hơn mười năm, chưa lần nào đậu Tú tài trở về.

Nhưng bọn họ lại nghe người ta nói, Từ Thụy Khanh đậu Tú tài.

Hai bên so sánh với nhau, chênh lệch rất to lớn!

Lý thị hiềm khi có sắc mặt khó coi với đứa con thứ ba và tôn tử mình yêu thương nhất, suýt chút nữa đã mắng bọn họ, vì sao lại thua kém một tên Từ Thụy Khanh đọc sách không được bao lâu!

Người như thế, sợ nhất chính là thể diện.

Tuy người đậu Tú tài chính là tôn tử của bản thân, nhưng đối với Lý thị mà nói, còn chẳng bằng đừng đậu. Sau này, không phải toàn bộ người trong thôn sẽ nói bà ta có mặt không trông sao?

Sau khi Từ Hán Ngưu và Tần Thị biết con trai đậu Tú tài, cũng không dám tỏ vẻ quá vui mừng ở nhà.

Sợ lão nương không thoải mái.

Hai phu thê chỉ dám đóng cửa lại, nhỏ giọng bàn bạc.

Tần Thị nói: "Con chúng ta đậu Tú tài, có phải nên chuyển ra khỏi Mộc gia rồi không? Nếu tiếp tục ở lại Mộc gia, chắc chắn sẽ rước lấy bàn tán của mọi người, khiến họ cho rằng Từ Thụy Khanh thật sự ở rể Mộc gia rồi đấy."

Từ Thụy Khanh không nói gì.

Lúc trước nhi tử bệnh nặng không có tiền trị bệnh, là Mộc Lão Tam bỏ tiền cứu người.

Bây giờ thấy hán đã hết bệnh còn đậu Tú tài, liền vội vàng muốn đón người trở về, làm như thế không hợp lẽ.

"Chi bằng ngày mai thiếp tìm Thụy Khanh nói chuyện?" Con trai của bà đã làm Tú tài, về sau địa vị trong nhà cũng có thể cao thêm một chút, ít nhất thì Lý thị sẽ bớt mắng bà.

Không thể không nói, có một số người có tính cách thích bị chà đạp đã ăn sâu vào máu.

"Được rồi, suy nghĩ của nàng dừng lại được rồi." Cuối cùng Từ Thụy Khanh không nhịn nổi nữa: "Mạng của Từ Thụy Khanh là do Mộc Lão Tam người ta cứu về, lúc đó đã nói ai chi tiền người về nhà ấy. Bây giờ mắt thấy nhi tử có tiền đồ, lại muốn lôi kéo quan hệ, nàng tưởng Mộc Lão Tam để chọc sao?"

Tần thị bị mắng đến khúm núm.

Lòng tự tin vừa dâng lên, lập tức biến mất.

Mọi chuyện xảy ra ở Từ gia, Từ Thụy Khanh không hề biết.

Bây giờ ngài Đại học sĩ tương lai, trong lòng rất vui vẻ.

Vừa rồi tiểu nương tử chủ động ngã vào lòng hán, hôn hán một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (32)

Từ Thụy Khanh cảm thấy, thứ dính trên mặt mình không phải là nước miếng mà là nước sôi!

Nếu không phải, vì sao má trái của hán lại nóng bừng?

Được rồi, thật ra nói chủ động ngã vào lòng cũng không đúng.

Phồn Tinh vấp ngưỡng cửa, hán nhanh tay lẹ mắt bắt được cô, sau đó môi Phồn Tinh chạm vào má trái của hán.

Bạn cho rằng sau đó hai người họ sẽ đắm đuối liếc mắt đưa tình à?

Trái tim của tuần lang mỹ nữ sẽ như nai con chạy loạn, đập bịch bịch, thành thịch sao?

Không đâu!

Sau khi hấn nhanh tay đỡ cô, Phồn Tĩnh hôn lên má trái hấn một cái, đã nhanh chóng vội đẩy người ra!

Phồn Tĩnh lão đảo lùi ra sau vài bước mới đứng vững được.

Cô còn chưa có phản ứng, Từ Thụy Khanh đã vội vã xoay người trở về phòng, đóng cửa phòng lại rầm một tiếng.

Về mặt Đại lão hoang mang nhìn theo bóng lưng bông hoa nhỏ, hoàn toàn không biết vì sao hấn lại phản ứng như thế.

Từ Thụy Khanh cũng là một người mạnh mẽ, sau khi trở về phòng đã nhanh chóng uống cạn hai chén nước lạnh đầy.

Bình tĩnh!

Hấn phải giữ bình tĩnh!

Sau khi phát hiện không khí yên tĩnh, lại giống như kiến bò trên chảo nóng, không ngừng đi qua đi lại trong phòng. Thậm chí còn nói rộng cổ áo, muốn hít thở không khí.

Thiếu niên thật đáng thương.

Phụ mẫu không yêu thương, cũng không có ai nói cho hấn biết mùi vị của mối tình là thế nào.

Bởi vậy hấn cũng hoàn toàn không biết, khi thích một người sẽ khác thường ra sao.

Hấn chỉ biết, bây giờ bản thân rất nóng, vì thế quyết định sẽ chú ý: Sau này phải cố gắng hết sức tránh tiếp xúc chân tay với Phồn Tĩnh, vì mỗi lần hấn chạm vào cô đều cảm thấy nóng!

"Hình như, bông hoa nhỏ lại ngại ngùng rồi." Đại lão cười nham nhở, đáng vẻ xấu xa.

Suru Thần Hào liều mạng cứu vãn danh dự cho Chiến thần đại nhân: [Không, hấn đang tức giận, giận cô hôn hấn.] Cô nhất định đừng thích Chiến thần đại nhân của nó, đối với Chiến thần đại nhân không tốt, cũng đối với cô không tốt.

Bây giờ Suru Thần Hào lo lắng muốn chết!

Trước mắt đã thấy có xu hướng phát triển thành tình yêu rồi!

Đừng hỏi nó làm chó độc thân theo Chiến thần đại nhân cũng độc thân cả vạn năm sẽ có cảm giác thế nào, không phải đã quá rõ ràng sao?

Thế giới trước, từ khi Thích Hà thích cô ngọc, lúc ở một mình đều sẽ cười ngây ngô, nó đã tro mắt nhìn toàn bộ thế gina biến thành màu hồng.

Bây giờ, Từ Thụy Khanh lại có xu thế cười ngây ngô rồi.

Cái gì, bạn nói nó dám mắng Chiến thần đại nhân là ngây ngô sao?

Không có! Nó không có!

"Rõ ràng, chính là thẹn thùng." Phồn Tĩnh hoàn toàn không để Suru Thần Hào lừa, rất kinh định: "Cậu đừng nghĩ sẽ lừa được tôi, tôi rất thông minh."

Suru Thần Hào về mặt đau khổ: [...]

MMP! Lật bàn (ノ'□')ノ ㄣ_____

Tăng có một điểm thông minh là rất giỏi sao?

Hình như cô đã quên IQ của cô bây giờ tổng cộng chỉ có hai điểm, có thể gọi là thông minh sao? Nếu không phải nó lợi dụng thần lực của Chiến thần đại nhân để lại, mạnh mẽ giúp cô đột phá IQ bị trời buộc, bây giờ cô vẫn còn là kẻ nói chuyện lấp bắp đó!

"Nhị Cậu, cậu bây giờ, mới là tức giận."

Lời nói của Đại lão như dao găm, sắc bén như ánh mắt, chuyên đâm nát trái tim người ta.

[Tôi...] Suru Thần Hào muốn phủ nhận. Nó không có! Nó không có! Cô nói bậy!

"Vì sao, tức giận thế?" Đại lão MM một hồi lâu, nghiêng đầu, xoay lắc hồi lâu lại bắt đầu đáng yêu, giọng điệu nhẹ nhàng: "Bởi vì, bị tôi vạch mặt, cậu nói dối!"

Suru Thần Hào: [...]

Tồn thọ!

Thiếu năng thành tinh rồi!

Suru Thần Hào không muốn nói chuyện, già chết.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phán Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (33)

Editor: Mai Tuyết Vân

Đối với những thôn dân mà nói, Tú tài là niềm khao khát cả đời mà rất nhiều người không có cách nào với tới.

Nhưng đối với Từ Thụy Khanh mà nói, chỉ là điểm xuất phát của hấn mà thôi.

Con đường thi cử sắp tới còn rất dài.

Còn phải thừa thắng xông lên thi tiếp, lập tức đến kinh thành tham dự thi hội.

Về vấn đề tiền bạc, Từ Thụy Khanh quyết định thương lượng với Mộc Lão Tam. Trước khi hấn đến huyện thành và kinh đô để dự thi, Mộc Lão Tam và Phồn Tinh phải tính toán cẩn thận.

Mộc Lão Tam cẩn thận suy nghĩ.

Không thể để một mình con rể đi thi.

Chưa ăn thịt heo thì chưa từng thấy heo chạy sao? Trong truyện dân gian có rất nhiều Trần Thế Mỹ phụ bạc, cũng là người đọc sách một mình đi thi Trạng Nguyên, sau khi thi đậu lại trở thành con rể của nhà quan lớn.

Nếu để một mình Từ Thụy Khanh vào kinh thành.

Người khác nhìn trúng con rể của ông, là một nhân tài hiếm có.

Vừa tuần tú vừa tài hoa, ưu tú hơn người bình thường rất nhiều.

Ông không có học, còn biết chọn Từ Thụy Khanh làm con rể cho nữ nhi, thì càng không phải nói đến các quan lớn rồi!

Mộc Lão Tam quyết định thật nhanh: "Ta và Phồn Tinh đưa con đi thi."

Đối với chuyện này mà nói, đương nhiên ông đã lo lắng chu toàn.

"Nhà chúng ta có tiền, cả đời ta chưa từng ra ngoài du ngoạn. Trong túi có tiền, vừa khéo muốn đưa Phồn Tinh ra ngoài thăm thú."

Hơn nữa Mộc Lão Tam còn lo lắng một chuyện, đó chính là người nhà Từ gia giữa đường tranh cướp, thấy con rể ông đã có tương lai, sẽ vội vàng giống như đĩa hút máu chạy đến nịnh bợ đó.

Tuy rằng Mộc Lão Tam tự nhận bản thân năng lực mạnh mẽ, hoàn toàn không cần sợ bất kỳ kẻ nào.

Nhưng không thể chịu được có kẻ phiền phức suốt ngày lượn qua lượn lại trước mặt, cho nên vẫn nên trốn đi thi hơn, đỡ phải đôi co mệt mỏi.

Cho nên khi người Từ gia còn chưa kịp làm gì, Từ Thụy Khanh và Mộc Lão Tam đã chuẩn bị rời khỏi nhà.

Chò đám người Lý thị và Trần thị không kiềm nén được, muốn mượn danh Tú tài. Mộc Lão Tam đã mang theo tài sản quý giá, chất lên xe bò chậm rãi rời khỏi thôn.

Suốt cả đường đi, Từ Thụy Khanh đã có thể bình thân để Phồn Tinh gác đầu lên chân mình rồi.

Đại lão vốn gối đầu lên gối ngủ do phụ thân làm, được nửa đường lại bị Từ Thụy Khanh lặng lẽ chuyển đến chân hấn.

Hấn...

Hấn cảm thấy gối trên gối, xe bò xóc nảy sẽ dễ dàng bị đụng trúng không phải sao?

Gõ lên chân hần, hần còn có thể kịp thời bảo vệ đầu cô!

Cái gì, bạn hỏi trước đây hần nói muốn cố gắng hết sức tránh né tiếp xúc thân thể với Phồn Tinh sao?

Đây không không phải là tình huống đặc biệt à?

Cả một đường bên ba, hai người giúp đỡ lẫn nhau, không phải quá hợp lý sao?

Suru Thần Hào: [...] Haizz, đàn ông, chính hần vui vẻ là được rồi.

Không ngờ rằng, Chiến thần đại nhân lại có vẻ mặt này.

Có một số người, bên ngoài nghiêm túc, bên trong xấu xa!

Cái gì, bạn nói nó đang lén lút mắng Chiến thần đại nhân sao?

Nó không có, nó không hề! Đừng nói bậy!

Vì suy nghĩ cho cuộc thi của Từ Thụy Khanh, Mộc Lão Tam thuê một tiểu viện ở huyện thành, ở nửa năm. Vài tháng sau cuộc thi ở huyện thành kết thúc, chờ bảng đề danh được công bố, sẽ quyết định có nên đến kinh thành không.

Trong vòng nửa năm này, tố chất vững vàng của Đại học sĩ tương lai ngày càng được củng cố.

Đừng hỏi hần đã làm thế nào, chỉ có thể nói rằng tiểu thể tử tương lai của hần đã hoàn toàn hạ gục hần.

Hần tìm được một công việc chép sách ở hiệu sách, vừa giúp người ta chép sách vừa có cơ hội mở rộng kiến thức, lại có thể kiếm được nhiều tiền.

Lần đầu tiên lấy được ba lượng bạc, trong lòng Từ Thụy Khanh vui vẻ.

Có một cảm giác tự hào khó hiểu.

Hần tự mình kiếm tiền, điều này cũng có nghĩa là về sau hần cũng sẽ trở thành trụ cột trong nhà.

Là nam tử mà tiểu thể tử có thể dựa vào!

Sau đó chỉ thấy Phồn Tinh từ tốn lấy một gốc nhân sâm ra: "Hôm nay lên núi ngoài thành, bắt rắn, tiện tay đào được."

"Nấu canh uống không?"

Từ Thụy Khanh nhìn gốc nhân sâm núi ít nhất cũng trăm năm trước mặt:

P/s: Thời gian qua mình bận chuyển nhà và bị ốm, khiến truyện bị gián đoạn, từ hôm nay sẽ cố gắng ra chương đều. Mong mọi người tiếp tục ủng hộ mình nhé!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (34)

Editor: Mai Tuyết Vân

Đúng thế, đây là hành động vô cùng tàn nhẫn, đã kích toàn bộ tinh thần của đối phương.

Mỗi khi bông hoa nhỏ cảm thấy bản thân là một chính nhân quân tử, có thể nuôi sống gia đình, thì Đại lão lại dùng sự may mắn trời cho để nói với hần rằng: "Hần còn thua kẻ bám váy."

Từ Thụy Khanh cũng không biết phải làm sao.

Haizz, thôi vậy.

Đến cùng cũng là tiểu nương tử của hần, bám váy thì bám váy, có gì khác nhau đâu.

Từ Thụy Khanh dứt khoát mang toàn bộ số bạc mình kiếm được đi mua chút gì đó, còn dư lại bao nhiêu thì đi mua đồ ăn vật cho Phồn Tĩnh.

Thứ cần mua đầu tiên, là vòng đeo tay bằng bạc.

Vòng tay dùng chỉ bạc chạm khắc thành hoa nhỏ, bên trong có lồng một hạt đậu đỏ.

Hạt đậu đỏ, tương tự.

Mọi tâm tư của thiếu niên, đều chất chứa trong đậu đỏ này.

Còn Đại lão chỉ quan tâm hỏi: "Ồ hạt đậu đỏ này, sao nhét vào được vậy?"

Đối mặt với vấn đề nằm ngoài phạm vi hiểu biết của bản thân, Từ Thụy Khanh lập tức nghẹn lời: "..."

"Nàng không cần biết làm sao nhét nó vào được, nếu nàng định lấy ra nấu canh, ta sẽ tức giận."

Suy nghĩ của ngài Đại học sĩ tương lai, dần dần giống Phồn Tĩnh.

Hắn còn chưa hiểu rõ cô gái nhỏ bé này sao?

Chỉ cần thứ có thể ăn được, bị cô nhìn thấy, nhất định bọn chúng sẽ bị ăn mất.

Hắn suy đoán được suy nghĩ của cô, lập tức ngăn chặn ý tưởng kỳ quái này từ trong trứng nước!

Hắn không biết, Đại lão vừa nghe hắn nói xong lời này, lập tức nghiêng đầu, ánh mắt đầy sùng nịch...

Chà, bông hoa nhỏ, thật đáng yêu đó!

"Ta sẽ tức giận?"

Thật đáng yêu biết bao!

Từ Thụy Khanh và Suru Thần Hào không thể nào nghĩ ra, có đôi khi Đại lão cũng tự mình mơ mộng. Mà lần mơ mộng này, từ một Từ Thụy Khanh tuy trẻ tuổi nhưng trưởng thành, lại hoàn toàn trở thành một tiểu yêu tinh cổ tinh gây sự trong mắt Đại lão.

Mộc Lão Tam nhìn thấy Từ Thụy Khanh đưa tín vật định tình cho khuê nữ nhà mình, nhanh chóng lặng lẽ như mèo núp đi.

Lui vào trong góc vô cùng ngạc nhiên nhìn xem, vừa xem vừa không kiềm được gật đầu.

Tốt, tốt, tốt, nhìn thấy tình cảm giữa bọn họ tốt đẹp, mọi thứ đều tốt đẹp.

Điều ông lo lắng nhất, chính là sau khi Từ Thụy Khanh từng bước đạt được công danh, sẽ ghét bỏ ông và khuê nữ gốc.

Bây giờ nhìn thấy, quả đúng là sự hấp dẫn của khuê nữ nhà ông rất lớn, ngay thơ ngo ngác mà cũng có thể khiến Từ Thụy Khanh dễ tâm. Nếu không gốc, còn có thể ôm một hoàng thân quốc thích về nhà đấy!

Mộc Lão Tam nhất định là một vị thánh sống.

Nghĩ cái gì trúng cái đó.

Sau này, Đại lão đã dùng thực tế chứng minh cho ông thấy, ngay cả ngày gốc cũng có thể dễ dàng bắt được trái tim của hoàng thân quốc thích... Về nhà rồi, cô không thích, còn trực tiếp ném người ta ra bên ngoài.

Ở lại huyện thành nửa năm.

Sau khi đậu kỳ Cử nhân, Từ Thụy Khanh và Mộc Lão Tam lại bàn bạc một lượt, định ngày hôm sau khởi hành đến kinh đô. Cứ đến kinh thành ổn định nhà cửa trước, chờ đợi kỳ thi Hội một năm sau.

Có vài nho sinh thi đậu, cũng vào kinh với bọn họ.

Trên đường vào kinh, bọn họ mới biết được Từ Thụy Khanh mà bọn họ vẫn luôn tôn sùng xưa nay, đã có một nương tử sắp thành hôn, hơn nữa còn là một kẻ gốc.

Từ Thụy Khanh so với bọn họ có học vấn thuộc hạng thượng thừa.

Có thể nói là không ai sánh bằng.

Khi ở huyện thành, Tri phủ đại nhân còn từng tự mình đón tiếp, hơn nữa còn thân cận với hắn so với người thường. Khiến cho Tri phủ đại nhân dễ mất,

tất nhiên Từ Thụy Khanh càng tiến xa thêm một bước.

Bọn họ đều cho rằng, chờ sau khi Từ Thụy Khanh tham gia thi Hội xong, sẽ lọt vào mắt các vị Đại quan, nói không chừng còn có cơ hội trở thành rể hiền của một vị Đại quan nào đó. Đến khi bước vào quan trường, dựa vào cây đại thụ vững chắc một đường bước lên mây.

Bọn họ là đồng hương, cũng có thể dính chút vinh quang.

Nhưng không bao giờ nghĩ đến, hắn đã có một nương tử tào khang!

Hơn nữa còn là một kẻ ngốc.

Đây không phải là tự chặt đứt tiền đồ sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phán Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (35)

Editor: Mai Tuyết Vân

Đến khi tiến vào quan trường, không chỉ không được nhà vợ giúp đỡ, còn có một quả tạ quẩn chân.

Vì thế có người nhân lúc Phồn Tinh và Mộc Lão Tam không ở đây, nói khê với Từ Thụy Khanh: "Từ huynh có dự định gì cho tương lai không?"

Từ Thụy Khanh chậm rãi xoay cá nường, đưa mắt nhìn: "Hả? Văn An huynh có ý gì?"

"Không giấu gì Từ huynh, Lý gia ta có một người họ hàng xa trong triều, cho nên cũng được xem như có chút hiểu biết về quan trường. Trong triều luôn lưu truyền một câu nói, phải có người trong triều thì mới dễ làm việc, không thì nửa bước cũng khó vào. Mặc dù bụng đầy học thức, thơ phú uyên bác, nhưng nếu không có người nâng đỡ, cũng chỉ rơi vào kết cục bị chèn ép không thể chống trả."

"Vậy ý của Văn An huynh là?"

Lý Văn An thấy hắn chủ động hỏi, vì thế đề nén giọng nói: "Từ huynh, chẳng lẽ huynh định ở cùng một kẻ ngốc cả đời sao?"

Trên mặt Từ Thụy Khanh nở nụ cười bình thản, khóe môi mông khê nhếch lên.

Tuy tiểu nương tử nhà mình bị ngốc là sự thật, nhưng ngốc cũng không làm tổn hại đến tiền bạc nhà kẻ khác, lấy tư cách gì để nói cô ấy?

Ngài Đại học sĩ tương lai bao che khuyết điểm đến tận xương tủy, chỉ cần nghe có người gọi Phồn Tinh là kẻ ngốc, thì lập tức không vui.

"Chuyện Từ huynh ưu tú là đương nhiên, ở cùng một con ngốc hoàn toàn không thích hợp. Đợi sau này Từ huynh vào triều làm quan, phu nhân quản nhà lại là một kẻ ngốc không hiểu thế sự thì thật khó coi. Không có sự trợ giúp của nhà vợ thì thôi, ngược lại còn bị nhà vợ giữ chân, sau này Từ huynh làm quan, chỉ sợ nửa bước cũng khó đi."

Lý Văn An nói rất nghiêm trọng.

Từ Thụy Khanh vẫn im lặng, mượn lời hắn rồi hỏi: "Vậy Văn An huynh cảm thấy, Từ mỗ nên làm thế nào?"

Ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi, lạnh nhạt xa cách 'Từ mỗ'.

Nhưng Lý Văn An không hề cảm nhận được: "Thật ra, nếu Từ huynh thương xót cho tiểu nương tử tào khang của huynh sau này không ai chăm sóc, có thể dùng thân phận thiếp thất sống ở hậu viện là được. Không cần thiết phải để nàng ta chiếm lấy vị trí Đại phu nhân chính thất."

"Không phải ta đã nói với Từ huynh rồi sao, Lý gia ta có một họ hàng xa làm quan trong triều mà? Vị này là quan lớn trong triều, trong nhà có một nữ nhi duy nhất, tiêu chuẩn rất cao, không phải nhân trung long phượng thì không gả. Ta nhìn Từ huynh chính là nhân trung long phượng, đến lúc đó ta có thể vì Từ huynh mà nói tốt một hai..."

Nói đến mức này, xem như Từ Thụy Khanh đã biết Lý Văn An định nói điều gì rồi.

Biết bản thân tài học không giỏi, nhân phẩm cũng không tốt, cho nên muốn tính toán lên người hắn.

Nếu Từ Thụy Khanh có thể lọt vào mắt xanh của quan lớn, đến lúc đó hẳn là bạn học cũng có thể nước lên thuyền lên.

Nếu như hẳn vẫn là một Từ Thụy Khanh bất lực sắp chết trên giường bệnh ở thôn, nói không chừng vì muốn bò lên sẽ không do dự mà đồng ý đề nghị này.

Nhưng bây giờ...

Hắn không hề ở trong hiểm cảnh.

Tuy Từ Thụy Khanh tự nhận bản thân không phải kẻ cố chấp, nhưng nếu không bị buộc đến đường cùng, hẳn sẽ không buông tay.

Thí dụ mà nói, lấy oán trả ơn!

Hơn nữa chỉ cần nghĩ đến việc Phồn Tinh làm thiệp, phía trên cô có một nữ tử khác chen ép.

Lòng ghen tuông của nữ nhân vốn rất mạnh mẽ, đến lúc đó sẽ bắt nạt cô, sỉ nhục cô, cười nhạo cô là một kẻ ngốc.

Từ Thụy Khanh vừa nghĩ đến đã cảm thấy tức giận!

"Nếu Văn An huynh chịu dúi tâm tư đặt vào việc tính kế sang mặt học hành, có lẽ sẽ đạt được Trạng Nguyên, khó ai sánh bằng." Thường ngày, Từ Thụy Khanh luôn mang dáng vẻ quân tử ôn hòa, hiếm khi nói những lời như thế.

Sắc mặt Lý Văn An không tốt: "Từ huynh, sao huynh có thể nói như vậy? Cũng vì tại hạ suy nghĩ cho huynh mà thôi, tại sao lại nói lời khó nghe như thế?"

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (36)

Editor: Mai Tuyết Vân

Không biết vì sao, đột nhiên Lý Văn An cảm thấy lạnh run.

Chính là cảm giác nhiệt độ không khí xung quanh chợt giảm xuống, cái lạnh khiến người ta rùng mình.

Vì thế vô thức quay đầu.

Bắt gặp một đôi mắt đen trong suốt mờ to.

Đôi mắt đẹp như quả hạnh, đang nhìn hắn chằm chằm.

Trong tay Phồn Tinh cầm một con cá, cô ngồi xổm nhặt lấy một hòn đá lớn.

Nói với Lý Văn An đang âm thầm lo lắng: "Nhìn này, cách làm cá!"

Lời nói vừa dứt, hòn đá đã tiện thể đập lên đầu con cá một cái, sau đó đầu con cá bị đập cho nát bét.

"Nó đã chết."

Lý Văn An chỉ cảm thấy cả người đều lạnh, sờ lên gáy.

Nhìn đầu cá nát bươm, không hiểu sao lại cảm thấy cô ngốc này... Đang uy hiếp hắn nhỉ?

Nho sinh kiêng kỵ nhất là hành vi thô tục, việc đập nát đầu cá như vậy là bạo lực, máu tanh nồng dính đầy tay.

Sắc mặt Lý Văn An không tốt: "Không biết lễ nghĩa, hừ!"

Nói xong thì xoay người rời đi.

"Người xem này, chỉ một con cá thôi mà?" Đại lão nhìn về phía Từ Thụy Khanh.

Dù đã tăng chỉ số thông minh, nhưng IQ của cô chỉ bằng một con vịt. Dựa vào ánh mắt của kẻ kia nhìn cô, cô cũng không thích. Quả nhiên, hấn cũng không thích cô, muốn dụ dỗ bông hoa nhỏ bắt nạt cô.

Nếu bông hoa nhỏ, cũng bắt nạt cô giống như những kẻ khác...

Chắc là do bị chiều hư, đập xuống đất, đánh cho một trận là ngoan thôi!

Từ Thụy Khanh đứng dậy đi qua, vắt nước trong tay áo của Phồn Tinh.

Tiểu nương tử xuống nước mò cá, tay áo đều đã dẫm nước.

Còn giúp cô lau máu trên mặt, vừa nãy đập nát đầu cá, máu đã bắn tung tóe lên mặt.

"Ta nhìn thấy rồi." Ngài Đại học sĩ tương lai có ý chí sống rất mãnh liệt đấy.

"Phải ngoan như thế." Phồn Tinh im lặng ném con cá lên cỏ, sau đó lau tay lên y phục của Từ Thụy Khanh.

Thái dương của Từ Thụy Khanh giật giật gân xanh: "Ừ."

Hấn bắt đầu cảm thấy bội phục nhạc phụ đại nhân.

Sao lại đưa cho hấn một tiểu nương tử, nuôi lớn đến chừng này về ngoài gốc nhếch nhưng tính tình lại rất gian xảo chứ?

Bạn còn nói cô ấy gốc nừa đi.

Bạn đã gặp qua cô gốc nào, giết gà dọa khỉ thành thạo như vậy không?

Bạn đã từng gặp người gốc nào, thuần thực làm chuyện thiếu đạo đức chưa?

Lau vết bẩn lên quần áo của hấn, cho rằng hấn không thấy sao?

Sau khi Lý Văn An bị mất mặt, cảm thấy lòng tự trọng bị hạ nhục.

Trong lòng thâm hận Từ Thụy Khanh không thức thời.

Đúng là đọc sách đến ngu người!

Cho rằng bụng đầy kinh thư thì có thể một bước lên mây sao?

Còn tiếp tục đồng hành thì không có khả năng, cho nên khi dừng chân nghỉ ngơi ở trấn đã lấy cớ nhà có việc, trực tiếp từ biệt Từ Thụy Khanh mỗi người đi một ngã.

Hấn rời đi, tất nhiên tốc độ đi sẽ nhanh hơn bọn người Từ Thụy Khanh.

Vì thế Lý Văn An vào kinh sớm hơn đám người Từ Thụy Khanh nửa tháng, sau khi vào kinh đô thường xuyên lui tới những nơi có nho sinh tụ tập.

Trong lòng còn mang oán hận, vì thế cố tình đề lộ ra chuyện có liên quan đến Từ Thụy Khanh.

"Học rộng tài cao như Văn An huynh đây, chắc là đứng đầu bảng ở phủ Nam Châu rồi?" Tài học của Lý Văn An, so với Từ Thụy Khanh nhất định là khác nhau một trời một vực. Nhưng nho sinh có thể thi đậu, vốn phải trăm dặm mới có một người, tất nhiên cũng không kém.

Lý Văn An vừa hưởng thụ lời khen tặng, vừa giả mù sa mưa khoát tay nói: "Không đâu, nếu muốn nói đến người đầu bảng phủ Nam Châu, ta còn chưa sánh bằng Từ huynh, Từ Thụy Khanh."

"Từ Thụy Khanh sao?"

"Đúng thế, huynh ấy chính là người đứng đầu bảng vàng phủ Nam Châu ta. Ngay cả Tri phủ đại nhân còn phải khen huynh ấy không dứt miệng." Lý Văn An vô tình đề lộ ra chút đồ kỵ.

Nhưng những người khác không hề cảm thấy ganh tỵ, còn đâm chiêu nói: "Nếu có thể vượt trên cả Văn An huynh, trở thành người đầu danh phủ Nam Châu, nhất định là người tài hoa xuất chúng rồi! Nếu như có cơ hội, nhất định phải gặp mặt vị Từ Thụy Khanh này một lần."

Lý Văn An: "..."

Sao lại thế này? Câu chuyện vốn không nên như thế.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phần Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (37)

Editor: Mai Tuyết Vân

Tuy đang nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng Lý Văn An vẫn thờ dài nói: "Tuy tài học của Từ huynh tốt, nhưng điều duy nhất khiến người ta tiếc hận, chính là nương tử tương lai lại là một kẻ ngốc..."

"Chà, kẻ ngốc sao?" Mọi người lập tức đều hứng thú.

Phải biết rằng sĩ tử thi đậu được người thường gọi là ngài Cử nhân. Nếu có đã tâm vào triều, sau khi thi xong cứ việc cưới một nữ nhi nhà Viên ngoại trong thành, việc sống an nhàn là chuyện dễ dàng.

Nhưng sao có thể... Cưới một kẻ ngốc chứ?

"Cũng vì nhà Từ huynh quá nghèo khổ, lúc trước thi tú tài bất đắc dĩ phải đính hôn với kẻ ngốc. Bây giờ chuẩn bị thi tiếp, cũng không thể lật kèo rồi..."

Lời này tuy là sự thật, nhưng sau khi thêm mắm dặm muối, hình tượng Từ Thụy Khanh trong lòng mọi người trở nên rất kỳ diệu.

Đúng là mệnh hần không tốt, vì thi cử mới đính hôn với Phồn Tinh.

Nhưng qua lời Lý Văn An miêu tả...

Trong lòng bọn họ với Từ Thụy Khanh đã hơi khinh thường.

Hơn một nửa trong số đó đợi Từ Thụy Khanh nhập môn đến xem một chút, Từ Thụy Khanh kết hôn với kẻ ngốc sẽ trông ra sao.

Nếu thật sự có tài học hơn người, sau này có vớt vát thể tử xấu xí kia không?

Dưới hiên nhà, một thiếu nữ cười xinh đẹp mặc y phục màu trắng nói: "Đại ca, huynh nói xem kẻ ngốc trông thế nào? Muội sống đến tuổi này chưa từng gặp qua kẻ ngốc đấy!"

"Phồn Nhi, phủ Tàn Quốc Công dạy muội có thể tùy tiện đùa cợt người ta như vậy sao?" Nam tử trẻ tuổi lạnh lùng nhìn tiểu muội của mình.

Rõ ràng lúc nhỏ muội muội hần rất lương thiện đáng yêu, từ khi bị bắt cóc trở về, cũng không biết là do đã chịu khổ mấy năm hay không, cho nên tính cách con người cũng trở nên hư hỏng.

"Đại ca, Phồn Nhi không cố ý. Phồn Nhi chỉ to mồm mà thôi, còn có người vì công danh lợi lộc, không kiêng dè lợi dụng kẻ ngốc để đi thi. Loại người có nhân phẩm bại hoại như vậy, lại có thể tiến vào trung khảo à." Tàn Phồn Nhi làm nũng, còn muốn tự giải thích.

Cuối cùng lại bị Đại công tử phủ Tàn quốc công không hề do dự mà trách móc: "Ma ma không dạy muội sao, tai nghe chưa chắc đúng mắt thấy chưa chắc thực? Muội chưa từng gặp qua sĩ tử kia, làm sao biết lời đồn là sự thật?"

"Đại ca, muội..."

"Ta thấy vẫn nên để mẩu thân vào cung mời mấy vị ma ma khiêm khắc về. Mỗi lời ăn tiếng nói của muội đều là bộ mặt của phủ Tàn quốc công, không thể khinh thường."

"Ta..."

Từ Thụy Khanh còn đang nghĩ làm thế nào để xem kịch hay, thế nhưng còn tự mình hại mình!

Sau khi Đại công tử rời đi, nàng ta dậm chân theo sau.

Trong lòng tức giận kẻ tên Từ Thụy Khanh, còn cả nương tử ngốc của hần.

Hai kẻ hạ lưu thế mà vô duyên vô cớ hại nàng bị đại ca giận chó đánh mèo.

Phồn Tinh: ???

Meo meo meo?

Đại lão hoàn toàn không biết, bản thân còn chưa đến kinh thành đã rước lấy một đồng thù hận.

Bây giờ cô rất ghét bông hoa nhỏ!

Hắn dạy cô viết tên bằng bút lông.

Nhân cơ hội đó còn muốn dạy cô viết chữ.

Có lẽ vì đầu óc không thông minh, nên ngón tay Phồn Tinh không linh hoạt, lúc cầm bút luôn nắm chặt cán bút, siết thành nắm đấm nhỏ.

"Phồn Tinh, tư thế cầm bút của nàng không đúng."

Trong khách điểm, Từ Thụy Khanh đi qua đi lại phía sau Phồn Tinh, kẻ sát lỗ tai dịu dàng nói.

Cái gọi là hồng tự thiên hương, cũng chính là như thế.

Hắn đúng là nho sinh thông minh nhất trên đời, cũng không sợ tiểu nương tử hồn nhiên không hiểu chuyện nam nữ, hắn cũng có thể từ từ dạy cô.

Dạy cô viết chữ, để cô viết tên của mình.

Đến lúc đó, tên cô và tên hắn viết cạnh nhau.

Nghĩ đến lại cảm thấy đó là một cảnh tượng rất tuyệt vời.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (38)

Editor: Mai Tuyết Văn

Nhưng Từ Thụy Khanh đã đánh giá cao tính nhẫn nại của Đại lão.

Đại lão đã được dạy không dưới mười lần, nói tư thế cầm bút của cô không đúng. Nhưng cô cũng chỉ có thể dùng bàn tay nhỏ để nắm bút, còn những tư thế khác cô không làm được.

Nhắc nhở hết lần này đến lần khác, hơi thở nóng bỏng của Từ Thụy Khanh phả bên tai cô.

Khiến Đại lão cảm thấy càng lúc càng buồn bực.

Hung hăng ném bút lông lên bàn: "Không luyện, phiền!"

Bút lông gãy làm ba đoạn.

Mực còn bắn tung tóe lên mặt Từ Thụy Khanh.

Ai bảo hắn cao hơn Phồn Tinh nhiều như vậy, ngoại trừ đôi mắt, tất cả đều lấm tấm dính mực.

Từ Thụy Khanh: "..."

Quả nhiên, hắn không nên yêu cầu quá cao.

*

Trong phủ tướng quân.

Lại là một phen đập phá mưa rền gió dữ, người trong viện đều sợ sệt như chim cú, hoàn toàn không dám phát ra một tiếng động.

Tính tình nóng nảy của Đại tiểu thư, đúng là càng ngày càng táo bạo rồi.

Nàng ta tỏ vẻ rất lương thiện trước mặt người bên ngoài, nhưng không biết vì sao bên trong lại bất đồng như vậy.

"Chết đi! Tất cả đều chết cho ta!"

Giản Hân Hân vươn tay chạm vào vật gì đó ném xuống đất, bất kể nàng làm gì ngọn lửa giận trong lòng ngực đều không thể bình phục.

Đây là lần đầu tiên từ sau khi nàng ta sống lại nghe được tin tức có liên quan đến Từ Thụy Khanh.

Làm sao nàng ta lại không điên cuồng được?

Nàng ta vĩnh viễn không thể quên, con chó săn đó trợ giúp Thiệu Huyền Viễn mà diệt trừ cả phủ Tướng quân.

Sau khi sống lại, trước tiên là loại bỏ Tần Phồn Nhi, sau đó tìm cơ hội tráo một kẻ giả mạo vào phủ Tần quốc công, đó chính là điều khiến nàng ta kiêu ngạo nhất.

Bây giờ lại muốn đối phó ngài Đại học sĩ tương lai Từ Thụy Khanh, không ai biết trong lòng nàng đang nổi bão tố như thế nào!

Chó săn!

Chó săn của Thiệu Huyền Viễn!

Nàng ta muốn nhìn xem, lúc này Ngũ hoàng tử Thiệu Huyền Viễn đã nằm trong tay nàng, Từ Thụy Khanh có thể làm được chuyện gì!

Mà Giản Hân Hân đã xem nhẹ một chuyện...

Nàng ta chỉ nghĩ rằng, sở dĩ đời trước Từ Thụy Khanh có thể một bước lên mây trở thành Đại học sĩ cao cao tại thượng, là dựa vào vận may của hắn. Lúc Thiệu Huyền Viễn còn chưa có cơ nghiệp liên đầu quân cho Thiệu Huyền Viễn. Đợi sau khi Thiệu Huyền Viễn lên ngôi, gà chó lên trời thì hắn cũng sẽ được trọng dụng.

Mà trên thực tế...

Nàng ta đã nghĩ sai mối quan hệ được lợi này rồi.

Không phải vì Thiệu Huyền Viễn đăng cơ mà Từ Thụy Khanh được trọng dụng.

Mà nhờ có Từ Thụy Khanh phò tá, Thiệu Huyền Viễn không được sủng ái mới dần dần chiếm ưu thế trở thành kẻ chiến thắng cuối cùng.

Từ Thụy Khanh cưới một kẻ ngốc sao?

Sau khi Giản Hân Hân tỉnh táo lại, cố gắng nhớ đến những chuyện liên quan đến Từ Thụy Khanh kiếp trước.

Kiếp trước, Từ Thụy Khanh cưới ai?

Kiếp trước nàng ta tiến cung quá sớm, lại dốc hết sức đặt mọi tâm tư lên người Thiệu Huyền Viễn, nghĩ cách làm thế nào đối phó Tần Phồn Nhi, vốn không có dư sức lực để ý kẻ khác.

Không kiêng dè Từ Thụy Khanh là Đại học sĩ trẻ tuổi nhất, nàng ta cũng không quan tâm.

Cho nên đối với việc liên quan đến hắn, nàng ta nhớ không được nhiều.

Nàng ta cẩn thận suy nghĩ, đợi Từ Thụy Khanh vào kinh sẽ làm thế nào chặt đứt toàn bộ đường sống của hắn.

Nàng muốn khiến hắn, chết không được, sống không xong.

*

Từ Thụy Khanh gạt khước mắt, không biết vì sao càng đến gần kinh thành, hắn lại càng có cảm giác bất an không yên tâm.

Đây là dự cảm không thể nói rõ.

Từ lúc nhỏ hắn đã có dự cảm, nếu hắn vẫn luôn ở Từ gia thì cả đời hắn chỉ có thể làm một kẻ khố rách áo ôm tầm thường, cả đời khổ sở.

Còn bây giờ, hắn lại có cảm giác, ở kinh thành đang có chuyện xấu chờ hắn...

Bình đến tướng chặn, nước lên đất ngăn.

Ngoại trừ việc đến kinh thành đối mặt, hắn còn có thể làm gì?

Dọc đường cũng gặp gỡ các sĩ tử khác đi thi, cuối cùng trước kỳ thi Hội hai tháng đã đến được kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phần Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (39)

Editor: Mai Tuyết Văn

Tính cách những Cử nhân khác không quá tệ, cho nên không giống Lý Văn An ghét bỏ Phồn Tĩnh.

Cùng đi một đường, bọn họ lại cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng nhỉ?

Sao lại cảm thấy hơi hâm mộ Từ Thụy Khanh?

Tuy nương tử tương lai của hắn là một kẻ ngốc, nhưng vận khí rất tốt!

Dọc đường đi, bảy lần nhặt được bạc, hai lần nhặt được vàng, tiện tay đào một cái đã ra nhân sâm núi và linh chi. Đám đồ tùy tiện nhặt được đó cũng để ở lại kinh thành một khoảng thời gian dài rồi.

Tuy nương tử tương lai của hắn là kẻ ngốc, nhưng cô có thể mang đến cảm giác an toàn cho người khác.

Trên đường bọn họ gặp đám cướp hai lần, nương tử Từ huynh giấu Từ huynh ra sau lưng, nhảy xuống xe, mạnh tay đánh đá với đám cướp kia, khiến chúng kêu cha gọi mẹ.

Tình huống này, chắc, chỉ có thể dùng ba từ rất thâm trầm để miêu tả!

Sau khi đánh đập con người ta tàn bạo, trở lên xe còn xoa đầu Từ huynh: "Ngoan, không cần sợ."

Những cử nhân khác chỉ cảm thấy...

Có một chút hâm mộ khó hiểu.

Hy vọng sau khi bị kinh sợ, cũng có thể được một Đại lão an ủi bản thân như vậy.

Hả... Điều này... Quá biến thái rồi!

Sau khi đoàn người đến kinh thành, Mộc Lão Tam thông thạo đến chỗ người môi giới thuê một tiểu viện rộng, trước tiên sắp xếp chỗ ở đã.

Trong tay có tiền nên rất tùy hứng, hoàn toàn không cần chất chiu.

Bạn hỏi bạc từ đâu mà có à, là khuê nữ nhặt được chứ sao!

Khi đến được kinh thành, Từ Thụy Khanh đã phần nào biết được dự cảm không lành là ám chỉ chuyện gì.

Lúc gặp gỡ sĩ tử ở kinh thành, hắn vừa báo tên đã cảm thấy rõ ràng ánh mắt của bọn họ nhìn mình trở nên kỳ lạ...

Loáng thoáng nghe được bọn họ to nhỏ, Từ Thụy Khanh mới biết đã xảy ra chuyện gì.

Thậm chí còn có người không thèm che giấu sự khinh bỉ đến bên cạnh, cố gắng dò hỏi: "Nghe nói nương tử tương lai của Từ huynh là một kẻ ngốc, không biết là thật hay là giả?"

Từ Thụy Khanh lạnh mặt nhìn kẻ nọ.

Trong lòng xuất hiện sự tức giận, ánh mắt nhìn kẻ kia giống như đang nhìn người chết.

Động thủ không?

Tất nhiên hắn sẽ không động thủ.

Ngày sau hắn còn phải thăng quan, toàn bộ đều phải dựa vào đôi tay viết ra văn từ nho nhã. Nếu đánh loại người này xảy ra sơ suất gì, mới là tổn thất rất lớn.

Trước cứ ghi nhớ, nhớ cho rõ ràng.

Sớm hay muộn cũng có một ngày, hấn sẽ khiến những kẻ này biết cái gì gọi là mang thù!

"Không biết các hạ từng nghe nói, nhà vợ Từ mỗ có vài phần tiền tài, nếu muốn gọi người đánh gãy tay các hạ là chuyện rất dễ dàng không?"

"Người... Từ Thụy Khanh, người dám!"

Từ Thụy Khanh hơi trừng mắt, hỏi ngược lại: "Ta dám cái gì?"

"Người có tin ta báo quan bắt người không!"

"Từ mỗ đã làm gì?" Từ Thụy Khanh khinh thường cười một tiếng: "Người cũng có thể báo quan, nhưng mà quan phủ đâu thể chỉ dựa vào lời nói một phía của người mà bắt ta chứ!"

Giá trị duy nhất của Từ gia đối với Thụy Khanh chính là khiến hấn nếm trải mọi sự tàn nhẫn của thế gian, để hấn khác biệt với các nho sinh khác. Đầu óc hấn càng linh hoạt, sống trong hoàn cảnh thực tế, không thanh cao chẳng hiểu thế sự như bọn họ.

Trong đầu không có tư tưởng cỏ hủ, muốn tranh luận với Từ Thụy Khanh, hấn vốn không phải đối thủ!

Không chọc tức được Từ Thụy Khanh, ngược lại còn bị uất ức.

Sau khi biết rõ thái độ của sĩ tử trong kinh thành, Từ Thụy Khanh cứ ngoan ngoãn ở nhà ôn thi, không tham gia tụ họp với đám nho sinh đó nữa.

Về phần giận chó đánh mèo Phồn Tĩnh thì sao?

Vì sao phải giận chó đánh mèo Phồn Tĩnh?

Ở sau lưng nói huyền thuyên, là kẻ ngụy quân tử Lý Văn An.

Người chọn Phồn Tĩnh làm nương tử, là bản thân Từ Thụy Khanh hấn.

Không có mắt nhìn người thì cũng là Từ Thụy Khanh hấn, là ánh mắt không so được với đám nho sinh kinh thành.

Vì sao phải đổ sự nhục nhã của bản thân lên người Phồn Tĩnh?

Cô ấy là người vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (40)

Editor: Mai Tuyết Văn

Vào lúc này bất kể Chiến thần đại nhân rơi vào nghịch cảnh gì, chỉ cần hấn còn một chút hy vọng, đều có thể mượn gió lật bàn. Hơn nữa nhất định sẽ không dễ dàng mang thất bại của bản thân đổ lên người khác.

Điều duy nhất hấn cảm thấy khó chịu với Phồn Tĩnh chính là...

Từ sau khi đến kinh thành, trong mắt cô chỉ toàn là đồ ăn!

Sáng sớm đến xếp hàng ở Nguyên Đức lâu ăn bánh bao, giữa trưa đến Tự Tuyền trang ăn vịt nướng, chiều tối lại đến cửa hàng phía đông ăn canh thịt dê, buổi tối lại đến chợ đêm ăn hoành thần...

Từ sáng đến tối, hầu như hấn đều không nhìn thấy bóng cô.

Cảm giác này thật sự không tốt, rõ ràng lúc trước toàn bộ tâm tư của Phồn Tĩnh đều đặt lên người hấn, kết quả bây giờ tự nhiên lại xuất hiện một đồng tiểu yêu tinh tranh giành tình cảm với hấn!

Nhưng hấn sẽ không làm chuyện mất hết mặt mũi như tỏ vẻ bản thân không vui đâu.

Chẳng lẽ bắt hấn phải nói trực tiếp với Phồn Tĩnh, cô nên đi theo hấn nhiều hơn à?

Không, chuyện mất thể diện như thế, hấn không làm được!

Sau khi trong lòng rối loạn, chỉ có thể tự mình hờn dỗi, còn người gây ra tội nghiệt này thì không hề nhận ra hấn không vui, còn không đến an ủi hấn.

Từ Thụy Khanh tức giận đến mức... Suýt học máu!

[So với lúc trước, tiểu thư Phồn Tinh càng lúc càng thông minh đáng yêu hơn, xin hỏi cô không hề nhận ra gần đây Chiến thần đại nhân của tôi không vui à?]

Phồn Tinh vừa đến Tự Tuyên trang ăn một con vịt nướng nhỏ, lau miệng giống một thực nữ rồi nói: "Có chứ."

[Gần đây, có phải cô chỉ vui đầu vào ăn uống, xem nhẹ Chiến thần đại nhân của tôi?]

Suru Thần Hào thực sự cảm thấy bản thân quá khó xử, nó vừa hy vọng Chiến thần đại nhân và Phồn Tinh không thân thiết với nhau, khiến toàn bộ thế giới xung quanh trở thành màu hồng. Còn mặt khác lại thường xuyên đau lòng thay Chiến thần đại nhân, hy vọng chủ nhân có thể toại nguyện vui vẻ.

Tốt nhất là một chút buồn cũng đừng có!

"À." Phồn Tinh ăn xong con vịt nướng, sau đó cầm một cái bánh cắn một cái, qua loa nói: "Tôi, cố ý đấy..."

[Cái gì? Cô cố ý?] Lúc đó Suru Thần Hào muốn bùng nổ.

Vì sao?

Sao lại cố tình thờ ơ Chiến thần đại nhân của nó, thật sự không thể tha thứ được!

"Hình như hấn, sắp thích tôi..." Phồn Tinh cảm thấy ngay cả bánh ngọt cũng không còn ngọt nữa rồi.

Không thể thích người khác, sẽ chết.

Vì thế không thể thích Từ Thụy Khanh, sẽ chết.

Hấn giống như Thích Hà ở thế giới trước, bắt đầu làm rất nhiều việc vì cô rồi.

Sẽ giúp cô giặt quần áo, nấu cơm cho cô, xách nước đổ vào bồn để cô tắm. Luôn chọc cô cười, sau đó lên lút trốn đi, then thùng...

Nghĩ đến đây, Phồn Tinh liền cảm thấy trái tim có chút đau nhói.

Cho nên, không thể thích.

Thích, sẽ rất đau.

Tuy tình cảm với Thích Hà đã hoàn toàn bị phong ấn, nhưng cảm giác đau thấu tim gan kia, khiến Phồn Tinh mỗi lần nghĩ đến đều không nhịn được run rẩy.

Rất đau!

Cô sợ đau!

Đáng sợ quá!

Phồn Tinh không muốn đau, cho nên không muốn thích bông hoa nhỏ, cũng không hy vọng bông hoa nhỏ thích cô.

"Cậu đã nói, chỉ cần hấn ngoan không hư, thì được rồi."

Chuyện này thì đơn giản, chỉ cần bảo vệ tốt bông hoa nhỏ để hấn trở nên mạnh mẽ.

Không ai có thể bắt nạt hấn, thì hấn sẽ không hư hỏng!

Đợi hấn mạnh mẽ xong, cô sẽ rời đi.

Như vậy thì hấn sẽ không thích cô, cô cũng sẽ không thích bông hoa nhỏ.

[Là cô tự nghĩ ra sao???] Suru Thần Hào nghe xong lời phân tích của Phồn Tinh, không kiềm được đánh liền mấy dấu chấm hỏi.

Nó bị dọa đến ngây người.

Đầu óc có thể suy nghĩ như vậy! Rất trâu bò đấy!

Thậm chí Suru Thần Hào còn hoài nghi, có phải cô đã mang toàn bộ IQ để suy nghĩ ra chuyện này hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (41)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Tôi thật thông minh." Phồn Tinh kiêu ngạo nói.

Suru Thần Hào cười ha ha, toàn bộ sự thông minh của cô đều dùng vào việc lừa Chiến thần đại nhân của nó!

Nó hoàn toàn không biết chỉ có chút thông minh thì chưa chắc đã nghĩ ra.

Nó không thể hiểu được, Phồn Tinh đã trải qua những chuyện gì, cảm giác trái tim bị dao găm xé toạt thành từng mảnh nhỏ đau đớn không gì thấu bằng. Con đau mãnh liệt dai dẳng, cũng không biết khi nào sẽ kết thúc, cuối cùng chỉ muốn chết đi!

Nỗi đau đớn đó lớn đến mức nào mà khiến một người mạnh mẽ như Đại lão không kiềm được muốn tránh né bằng mọi giá, nhất quyết không thể thích Từ Thụy Khanh!

Không thích sẽ không đau nữa.

Trái tim ngày càng cứng rắn thì sẽ không chịu đau.

Hơn nữa cô cảm thấy, ăn bánh bao rất ngon, ăn vịt nướng rất ngon, ăn canh thịt dê rất ngon...

Nếu so sánh thức ăn với Từ Thụy Khanh, hình như bông hoa nhỏ không ngon được như vậy.

Từ Thụy Khanh mà biết hẳn còn kém xa thức ăn, không biết trái tim có buốt, túi hờn khóc thét hay không?

Sau khi ăn vịt nướng ở Tự Tuyên trang, Phồn Tinh xoa chiếc bụng căng tròn, dạo bước trên đường.

Đội cô tiêu hóa một chút thì đến xếp hàng chờ canh thịt dê.

Phồn Tinh đếm đầu tay nhắm tình thời gian, sắp xếp mọi thứ ổn thỏa.

Suru Thần Hào cảm thấy, toàn bộ IQ của cô.

Một nửa đặt vào mưu kế, một nửa đặt vào thức ăn.

Vừa khéo có 2 điểm, chia đều.

Suru Thần Hào cũng không biết vì sao, từ khi nghe xong tính toán của Phồn Tinh lại cảm thấy không thoải mái trong lòng.

Rõ ràng chuyện cô tự hiểu lấy thì rất tốt, nhưng nó vẫn cảm thấy không thoải mái!

Có thể bởi vì, không ngờ sẽ như thế? Hay là do Chiến thần đại nhân của nó chưa từng bị ghét bỏ nên cảm thấy không công bằng?

Nói tóm lại, chính là cảm giác kỳ lạ.

Nhưng bạn xem Phồn Tinh đi, rõ ràng là một kẻ không tìm không phổ.

Lúc đi trên đường, nghe người ta kháo nhau có nhà hàng mới khai trương làm điểm tâm rất ngon, hơn nữa bán số lượng giới hạn, vì thế queo ngay khúc cua chạy tới xếp hàng mua điểm tâm!

Phồn Tinh xoa tay, kiễng chân nhìn lên phía trước.

Đoàn người thật dài!

Cho nên, nhất định là ăn ngon!

Phải!

Để kiểm chứng cho suy nghĩ của mình, Đại lão còn rất khẳng định gặt đầu.

Xếp hàng chừng nửa canh giờ, cuối cùng phía trước chỉ còn lại ba người, số điểm tâm bên trong cũng chỉ còn lại ba phần.

Nhất thời, Phồn Tinh vô cùng sốt ruột siết chặt bàn tay nhỏ của mình.

Dường như đang sợ nếu đến lượt cô thì sẽ bán hết.

May mắn là vận khí của Đại lão rất tốt.

Đến lượt cô vừa khéo là phần cuối cùng.

Dùng tiền mua một phần điểm tâm, còn mua được phần cuối cùng, là có thể giải tỏa toàn bộ tâm trạng không vui hôm nay rồi.

Phồn Tinh cầm theo giấy thấm dầu, cười tươi như hoa.

"Cảm ơn, thăm thăm."

Lúc nói cảm ơn lại rất chân thành, quả thực Suru Thần Hào cảm thấy nhìn không nổi, vì một phần điểm tâm mà cười như vậy sao?

Nếu vì cái ăn thì Đại lão đều sẽ như vậy, thế nhưng còn có người có ý đồ muốn đoạt sao?

"Cô nương, xin dừng bước! Cô nương, xin dừng bước!"

Phồn Tinh đi phía trước, chỉ nghe có người phía sau đuổi theo.

Đại lão nghiêng đầu.

Hả? Ai gọi cô thế?

Khoảnh khắc tiểu cô nương quay đầu lại, Tần Tư Bách có cảm giác quen thuộc khó hiểu, nhưng nếu muốn hỏi đã gặp ở đâu rồi lại không nói ra được.

"Cô nương, tổ mẫu của tại hạ rất thích món điểm tâm này. Không biết cô nương có bằng nhường món yêu thích để hoàn thành chút hiếu tâm không?"

Phủ Tần quốc công không giống thế gia đại tộc khác, hậu trạch không yên bình, nữ nhân xếp đống.

Hoàn toàn trái ngược, trên dưới phủ Tần Quốc Công là bầu không khí hòa thuận. Con cái hiếu thảo cha mẹ, trưởng bối yêu thương con cháu.

Biết tổ mẫu thích đồ ngọt, Tần Tư Bách thường xuyên tự mình ra phố mua điểm tâm ngon trong kinh thành, cho dù là giá trên trời cũng mua vì muốn trưởng bối vui.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (42)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Đương nhiên..." Phồn Tinh vừa mở miệng đã ngửi thấy mùi điểm tâm, nước miếng không kiềm được dâng trào.

Trong lòng Tần Tư Bách vui vẻ: "Nói như vậy là cô nương nguyện ý từ bỏ món ăn yêu thích à? Tại hạ xin đa tạ cô nương! Tại hạ chấp nhận bỏ ra ngân lượng gấp ba, mua món điểm tâm trong tay cô nương."

"Đương nhiên... Là không được..." Phồn Tinh nuốt nước miếng.

Tần Tư Bách: ...

Vậy mà cô còn ngập ngừng, thật khiến người ta được một phen mừng hụt!

"Cô nương, tôi đồng ý trả gấp năm." Thật ra Tần Tư Bách không nhất thiết phải có bằng được món điểm tâm này, nhưng hắn lại...

Nói đến thì thật kỳ lạ.

Hắn cũng chỉ muốn nhìn thấy tiểu cô nương này lâu hơn một chút, trò chuyện với cô nhiều hơn vài câu. Nhìn khuôn mặt tròn nhỏ của cô, đôi mắt đẹp hạnh phúc, không hiểu vì sao lại cảm thấy thương xót.

"Không." Đại lão vô cùng mạnh mẽ từ chối: "Phải từ bỏ thứ yêu thích. Ta không đành lòng."

Hắn ta thật phiền, như hồ rình mồi còn muốn cướp điểm tâm của cô.

"Cô nương, có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu không?" Tần Tư Bách cảm thấy rất quen thuộc, nhưng hắn vẫn không nghĩ ra.

Một người suy nghĩ, không bằng hai người cùng nghĩ.

Nói không chừng bọn họ đúng là đã từng gặp nha!

"Vị công tử này, thế tử từ nhỏ đã lớn lên trong sơn thôn, làm sao kết bạn được với quý nhân, chỉ sợ là công tử nhận sai người rồi." Từ Thụy Khanh lạnh mặt, nếu không phải vì tự kiểm soát tốt, nhất định mặt hắn sẽ đen như đất nồi rồi.

Khó khăn lắm mới dùng đủ lý do để thuyết phục bản thân ra ngoài tìm tiểu nương tử.

Ví dụ như nói, ngây ngốc như cô sợ bị người ta bắt cóc mất. Ăn nhiều như vậy, trên người có thể sẽ không đủ bạc. Khẩu vị của cô phức tạp, cũng không biết có ăn đến đau bụng không?

Kết quả vừa đến đã phát hiện có cậu nam nhân muốn đào góc tường nhà hắn.

Còn lấy lời lẽ cũ rích kia.

Cô nương, có phải chúng ta đã từng gặp ở đâu không?

Gặp trong mơ à, hay là nhân duyên tiền định?

Đúng là đồ háo sắc, hắn đã sớm nhìn thấu rồi!

Đừng hỏi vì sao hắn lại rành như thế.

Nếu bạn có một tiểu nương tử ngây ngốc, trước hết bạn phải học tập những thủ đoạn tán tỉnh nhiều vào, để tránh cho cô bị bắt cóc.

Nhưng hắn không nghĩ tên háo sắc này lại có gan lớn như vậy!

Sau khi hắn đã tuyên bố chủ quyền xong, còn dám cau mày trầm tư trước mặt hắn, thậm chí còn hỏi lại một câu: "Vậy à? Thật sự chưa từng gặp sao?"

"Hình như vị công tử này không biết làm thế nào để tôn trọng phu nhân nhà khác." Từ Thụy Khanh không vui.

Tần Tư Bách nhanh chóng bùng tỉnh.

Hắn không có ý đó, hắn thật sự không có sắc tâm, không phải kẻ ăn chơi trác táng!

"Huynh đài hiệu lắm rồi, tại hạ là Tam công tử phủ Tàn Quốc Công, Tần Tư Bách."

Chà, lại bắt đầu lấy quyền thế ra áp người sao?"

"Đường như Tam công tử rất quen thuộc với việc trêu đùa nữ tử nhà lành trên đường nhỉ?"

Trước giờ tính cách Từ Thụy Khanh luôn dịu dàng, chẳng sợ có người khác khiêu khích, hắn đều có thể bình thản xử lý, duy trì phong độ quân tử.

Nhưng bây giờ lại có hơi bức người rồi.

"Ta..." Hắn không có mà! Hắn bị oan quá đi!

Trong lúc hai người còn đang lải nhải không dứt, hoàn toàn không biết Phồn Tinh gửi mùi đồ ăn bốc lên đầu khổ bao nhiêu.

Đại lão đưa tay ra, chọc vào eo Từ Thụy Khanh.

Từ Thụy Khanh cúi đầu nhìn cô.

Cô nhanh chóng nhìn chăm chăm điểm tâm trên tay mình.

Tuy không nói gì, nhưng hai người đã sớm hiểu ý nhau.

À, thêm ăn, muốn ăn ngay.

Vì thế Từ Thụy Khanh cũng chẳng thèm quan tâm đến tên háo sắc trước mặt nữa, hơi chấp tay hành lễ.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (43)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Tam công tử có chuyện gì muốn nói à? Nếu không có, tại hạ và thê tử xin cáo từ."

Nói xong không đợi Tần Tư Bách trả lời, Từ Thụy Khanh lập tức nắm tay Phồn Tinh rời đi.

"Khoan đã..." Đúng là có chuyện mà, nhưng trước hết phải để hần giải thích rõ ràng đã chứ!

Tần Tư Bách nhìn hai người đã đi khuất, vò đầu bứt tai.

Đúng là hần cảm thấy tiểu cô nương này rất quen thuộc!

Là cảm giác quen thuộc khó hiểu khiến hần cảm thấy nếu không nói ra sẽ hối hận cả đời.

Về đến trước phủ Quốc Công vẫn còn buồn bã, Tần tam công tử mới sức tỉnh: "Bảo sao trông nàng ấy lại quen như thế?"

Khuôn mặt tròn nhỏ xinh xắn, dáng vẻ giống như muội muội hồi nhỏ!

Tần Tư Bách tuổi còn trẻ nên nóng vội, giống như một con lóc xoáy chạy đến phòng của Nhị ca: "Nhị ca, đệ nói với huynh chuyện này... Hả, Đại ca cũng ở đây sao?"

"Nôn nóng hấp tấp, chẳng ra thể thống gì!" Đại công tử lạnh giọng khiển trách.

Tần Tư Bách trưng ra vẻ mặt đau khổ.

Xem đi, đó chính là lý do chuyện gì hần cũng muốn bàn bạc với Nhị ca mà không muốn thương lượng với Đại ca đấy!

Đại ca giống như lão già, chỉ cần có chỗ nào nhìn không vừa ý, lập tức sẽ giáo huấn người ta.

Từ nhỏ đã như vậy!

Nhưng hồi nhỏ Phồn Nhi là do Đại ca dạy dỗ, huynh trưởng như phụ thân, đại ca rất nuông chiều phồn Nhi.

Nhưng từ sau khi muội muội mất tích trở về, Đại ca không còn thân thiết với Phồn Nhi như xưa nữa.

Đối xử với ba đệ muội như nhau, rất nghiêm khắc!

"Tam đệ, chuyện gì thế?" Nhị công tử ôn hòa hỏi.

Tần Tư Bách vẫy tay: "Không phải chuyện gì lớn, nhưng hôm nay trên đường đệ gặp được một vị cô nương, dáng vẻ khá giống Phồn Nhi hồi nhỏ!"

Ngoài cửa có người dừng chân.

"Nhị ca, huynh không biết đâu, khi đệ vừa nhìn thấy vị cô nương này liền cảm thấy quen thuộc."

"Chạy tới chặn người lại kết quả mới biết được, tiểu cô nương kia đã đính hôn rồi. Tuổi còn nhỏ như vậy, nhìn qua chắc bằng Phồn Nhi nhà ta, vậy mà đã đính hôn!"

Tần Tư Bách vừa nghĩ đến tên nam nhân mà tiểu cô nương kia đính hôn, liền cảm thấy không vui.

"Hôn phu của nàng ấy là một kẻ ốm yếu, hơn nữa khi nói chuyện cũng là một kẻ ức hiếp người ta, vừa nhìn đã biết là kẻ có lòng dạ thâm sâu không dễ chọc vào. Đệ cảm thấy hoàn toàn không xứng với nàng ấy!"

Đại công tử cau mày: "Lời đệ nói thật hoang đường! Chuyện hôn sự của cô nương nhà người ta thì có liên quan gì đến đệ hả? Đã xem lại bản thân của mình chưa?"

Tần Tư Bách tức giận.

Hắn cũng không biết vì sao lại có địch ý lớn như thế với nam tử kia.

Có lẽ vì người nợ bức người quá đáng.

Tuy Tần Tư Bách bị răn dạy, nhưng vẫn cảm thấy không cam lòng: "Đại ca, đệ thực sự cảm thấy tiểu cô nương kia rất giống Phồn Nhi lúc nhỏ..."

"Đệ còn chưa chịu thôi?" Đại công tử cau mày, đáng vẻ uy nghiêm.

Tần Tư Bách chỉ có thể nhỏ giọng than thở, nói không hết những lời trong lòng: "Thậm chí còn giống Phồn Nhi lúc nhỏ hơn cả Phồn Nhi..."

Tính tình Tam công tử ngang ngược, muốn nói thế nào thì phải nói cho bằng hết, còn muốn người khác đồng tình với mình.

Nếu không đã chẳng vô tình gặp gỡ Phồn Tinh rồi chặn người ta lại trên đường.

Đại công tử gõ nhẹ ngón tay lên bàn, cũng không biết suy nghĩ chuyện gì, lúc Tần Tư Bách chờ đợi Đại ca tiếp tục la mắng thì nghe được: "Thực sự rất giống sao?"

Tần Tư Bách lập tức phẫn chấn tinh thần.

"Giống! Cực kỳ giống! Đại ca, nếu huynh không tin, ta mang mang huynh đi nhìn!"

Vừa rồi thấy cô thích ăn điểm tâm, nói không chừng đến phưởng ăn vặt là có thể tìm thấy cô.

Mặt Đại công tử tối sầm: "Câm miệng! Phu tử dạy đệ nói chuyện như thế sao?"

Rình?

Rình cái gì mà rình?

Không có gia giáo!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (44)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Lần sau có gặp lại cô nương ấy, thì phái người đến gọi huynh tới xem." Trong lòng Đại công tử muốn được trông thấy tiểu cô nương giống Phồn Nhi hồi nhỏ.

Rõ ràng Phồn Nhi đang ở trong phủ, nhưng chính hắn lại không cảm thấy thân thiết với nàng.

Từ khi tiểu muội sinh ra đều do một tay hắn nuôi dưỡng.

Lúc đó phụ thân bận việc triều chính, mẫu thân khó sinh thân thể không khỏe. Huynh trưởng như cha, lần đầu tiên nhìn thấy một tiểu nha đầu nhỏ bé vùng vẫy cánh tay ngăn ngừa rồi cười với hắn, hắn đã hạ huyết tâm phải bảo vệ muội muội thật tốt.

Nhưng hắn không thể ngờ được rằng, khi hắn đang bận rộn bài vở thì lại làm lạc mất muội muội.

Sau khi tìm được cũng đã là mấy năm sau...

Nhưng Phồn Nhi đã xa lạ với hắn.

Hắn mơ hồ cảm thấy nàng không muốn chơi đùa với hắn như trước, cũng không thích hắn quản lý nàng, càng không thích hắn dạy dỗ nàng.

Tần Phồn Nhi dùng bước ngoài cửa, sắc mặt trắng bệch.

Suýt nữa đã luống cuống nhanh chân rời đi, bụng tổ yến yên lặng chạy thật nhanh.

Đại ca rất hà khắc với nàng, vẫn là tính tình Nhị ca dịu dàng. Nàng muốn lấy lòng Nhị ca, để Nhị ca khuyên nhủ Đại ca, đừng mời ma ma trong cung đến dạy nàng.

Nhưng tuyệt đối không ngờ được, lại nghe được những chuyện động trời này!

Cũng đều do tên Tần Tư Bách đầu gỗ kia!

Rõ ràng bình thường đối xử với nàng rất tốt, còn nhớ mãi không quên quá khứ làm gì?

Tuy đã sống ở phủ Tần Quốc Công nhiều năm như vậy, từ lâu nàng ta đã xem mình là tiểu thư dòng dõi của phủ Tần Quốc Công, nhưng trong lòng nàng ta luôn sợ hãi.

Trên đời này có người biết bí mật của nàng ta... Nàng ta sẽ không bao giờ quên, thân phận thật sự của mình là ai.

"Đi, gửi bái thiếp đến Đại tiểu thư phủ Tướng quân." Tần Phồn Nhi ngồi trong khuê phòng càng nghĩ càng hoảng loạn, không kịp bình tĩnh đã sai người đi đến phủ Tướng quân.

Trong lòng nàng ta hận!

Hận Tần Tư Bách rảnh rồi sinh nông nổi!

Hận Nhị ca vô tri hòa theo Tần Tư Bách!

Càng hận Đại công tử ngày thường ra vẻ gia giáo, luôn miệng nói Tần Tư Bách không hiểu phép tắc, cuối cùng còn chịu nghe theo ý kiến ngu ngốc của hắn?

Vì sao đối xử với nàng nghiêm khắc như vậy?

Chẳng lẽ từ đầu hắn luôn nghi ngờ nàng sao?

*

Từ Thụy Khanh vẫn hồn nhiên không biết, không chỉ có một tên cầu nam nhân thương nhớ tiểu nương tử sau lưng hắn.

Hắn còn đang toàn tâm toàn ý dạy dỗ cô.

"Phồn Tinh, về sau tránh xa cái loại háo sắc đó ra nghe không?" Quả nhiên, bại hoại chôn kinh thành thật ghê gớm, ngay cả một cô gái cũng không tha!

Đại lão đáng yêu gật đầu: "Được." Muốn cướp đi tâm của cô, phải tránh xa một chút.

Hơn nữa điểm tâm hôm nay, ăn rất ngon!

Hai người không cùng lối suy nghĩ, hoàn toàn không cùng một vũ trụ, nhưng vẫn kỳ diệu trao đổi với nhau không hề có chỗ ngại.

Suru Thần Hào trừng mắt cún ngốc lên xem, còn rất muốn gõ mấy chữ 666.

Nó hận không thể ôm lấy đùi Chiến thần đại nhân.

Ngài mau tỉnh lại đi! Ba ba! Ngài không được đắm chìm vào cuộc đối thoại này, ngài sẽ biến thành kẻ ngốc mất!

"Kinh thành không thể so sánh với nơi ở trước kia của chúng ta, rất nguy hiểm, về sau ít đi ra ngoài được không?"

Tuy Đại lão sùng ái bông hoa nhỏ, nhưng ít đi ra ngoài có nghĩa là bảo cô từ bỏ đồ ăn ngon, vậy thì không được!

Dứt khoát kiên quyết lắc đầu: "Không."

Từ Thụy Khanh nghẹn lời: "...". Hắn chỉ biết, trong lòng cô đồ ăn còn quan trọng hơn hắn!

"Sẽ có nguy hiểm, ta..." Dừng một chút, "Ta và Mộc thúc đều sẽ lo lắng."

"Không chịu." Đại lão chắc chắn không đổi ý, "Ta đánh thắng được, phụ thân biết."

Đại lão nói xong còn kiêu ngạo ngẩng cao đầu.

Dường như đang nói: Ta rất lợi hại, loại gà quèn như ngươi, ta nhắc móng lên là có thể đè chết. Vì thế, không được khinh thường ta!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (45)

Editor: Mai Tuyết Văn

Từ Thụy Khanh im lặng một hồi lâu.

Ngài đại học sĩ tương lai tự nhiên có thể khẩu chiến với cả đám nho sinh biện luận yếu kém, một mình hẳn có thể khiến họ tức hộc máu nhưng lúc này lại không biết nên nói gì.

Hắn không kiềm được nhớ lại hai đám cướp gặp trên đường lúc trước.

Còn chưa kịp làm gì đã bị đánh bẹp nằm dưới đất chết khiếp, hoàn toàn không còn chút tôn nghiêm nào.

Hình như so sánh Phồn Tinh với bọn họ, đúng họ còn không nguy hiểm bằng Phồn Tinh.

Không hổ danh là ngài Đại học sĩ tương lai, Từ Thụy Khanh nhanh chóng bình tĩnh: "Ta cũng lo lắng, nếu nàng và người ta xảy ra tranh chấp sẽ khiến người ta bị thương. Đến lúc đó quan phủ đến bắt người, sẽ không thiên vị vì nàng nhỏ tuổi đâu."

Phồn Tinh nghiêng đầu suy nghĩ rồi nói: "Nhưng ta rất ngoan mà!"

Thái độ này của Đại lão, tất nhiên đang không thỏa mãn, dường như muốn nói: Ta rất ngoan, sao ngươi lại cho rằng ta sẽ gây sự trước! Thật khiến người ta tức giận đấy!

Từ Thụy Khanh lần nữa ghen lời.

Tinh ranh như thế này, mấy kẻ kia mất mù hết à vậy mà cảm thấy tiểu nương tử của hắn là kẻ ngốc sao?

Hắn phát hiện bản thân đọc đủ mọi thứ thi thư, luận kinh ngũ tứ, toàn những điều tốt đẹp như thế. Nhưng hoàn toàn không nói lại tiểu nương tử nhà mình, càng nói càng bị Đại lão làm tức chết nuốt không trôi!

Thôi cứ bỏ qua đi, cũng chẳng giải quyết được việc gì.

Từ Thụy Khanh tức giận trong lòng.

Vì tức giận nên mỗi ngày đều đọc sách thêm vài canh giờ, trầm nghĩ trong lòng sau này hẳn đậu khoa cử sẽ có công danh, nhất định sẽ không làm một thanh quan trong sạch gì cả! Ít nhất hẳn phải làm đại quan mua được cả tầu lâu và phố điếm tâm trong kinh thành, để đầu bếp kia đến nhà làm thức ăn cho Phồn Tinh!

*

Ngày tiếp theo, phủ Tàn quốc công.

Tần Phồn Nhi đến phủ Tướng quân báii phòng Giản Hân Hân.

Đại công tử thân là Thế tử phủ Tàn quốc công, sáng sớm xử lý chuyện trong phủ nghe quân gia trong phủ báo lại thì cau mày.

Hắn rất khó chịu về hành động này của tiểu muội, khi còn nhỏ hẳn cảm thấy tiểu thư đích nữ phủ Tướng quân Giản Hân Hân rất tà quái. Rõ ràng là một đứa trẻ, nhưng lại toát ra cảm giác thâm sâu khó dò.

Lúc trước Phồn Nhi đi theo Giản Hân Hân xuất môn mới bị người ta bắt cóc.

Nhưng đáng ngại là lúc đó Giản Hân Hân mới sáu tuổi, là một đứa trẻ không hiểu chuyện, phủ Tàn quốc công mới không có cách nào quy trách nhiệm lên người nàng ta. Vài năm sau Phồn Nhi được phủ Tướng quân giúp đỡ tìm về, phủ Tàn quốc công mới lựa chọn cách nhin bực tức không muốn trở mặt với phủ Tướng quân.

Hắn đã năm lần bảy lượt nhắc Phồn Nhi phải cách xa Giản Hân Hân một chút.

Nhưng Phồn Nhi vẫn không nghe, thậm chí hai người họ còn trở thành khuê mật.

Bị Giản Hân Hân làm hại một lần còn chưa đủ, sau khi trở về phủ Tàn quốc công còn tiếp tục thân cận với nàng ta.

Thậm chí Đại công tử còn nghĩ, ngu như thế có thật là muội muội của Tàn Tư Cổ hân?

Nhưng nói nhiều lần, nàng đều bỏ ngoài tai.

Bây giờ Đại công tử cũng cau mày, không thể bỏ qua, ngược lại dặn dò quản gia: "Gọi Tam công tử đến đây."

Hắn thành thân đã nhiều năm, thê tử vẫn chưa mang thai.

Là do hắn nhớ nhưng cảm giác nuôi nấng Phồn Nhi lúc nhỏ. Mặc dù nói Phồn Nhi là muội muội, nhưng không khác gì nữ nhi được hắn nuôi dưỡng.

Tiểu cô nương có dáng vẻ rất giống Phồn Nhi lúc nhỏ, hắn thật sự muốn gặp một lần.

Tàn Tư Bách nghe Đại ca nhà mình muốn cùng đến phố điểm tâm, nhất thời tinh thần liền phấn chấn.

Người khác hoàn toàn không hiểu, cảm giác được đồng tình hưng phấn bao nhiêu!

"Đại ca, huynh cùng đệ ngồi trước cửa tiệm điểm tâm, hay là một mình ngồi uống trà trong lầu bên cạnh?"

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phán Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (46)

Editor: Mai Tuyết Vân

Tàn Tư Bách đưa Đại công tử đến cửa hàng điểm tâm, liên tục nói: "Đệ vốn định ngồi đợi trước cửa hàng điểm tâm, nếu ngồi ở sương phòng lầu cũng nhìn thấy được, nhưng đợi xuống được tới nơi thì người đã đi mất rồi!"

Trong thoại bản đều viết như thế mà.

Vừa liếc mắt đã thấy người ta, chớp mắt một cái đã biến mất tiêu.

Xem dáng vẻ Đại ca rất muốn gặp tiểu cô nương này, hôm nay hắn nói nhiều như vậy, Đại ca cũng không mắng hắn. Dựa vào điểm này, hắn nhất định phải để Đại ca gặp được tiểu cô nương kia, chứng minh hắn không hề nói dối!

Tàn Tư Cổ là người bảo thủ, bắt đường đường Thế tử phủ Tàn quốc công đến ngồi trước cửa tiệm ăn vặt sao?

Không thể nào!

Khó có thể xảy ra chuyện nhục nhã đó trên đời~

Ngay khi Tàn Phồn Nhi bước chân vào phủ Tướng quân, thì Phồn Tinh đang chậm rãi xoa bụng đựng dậy rồi khỏi cửa hàng..

Dùng đầu ngón tay nhắm tính.

Chà, đã ăn vịt nướng nhiều ngày rồi.

Chắc bữa trưa phải đổi chỗ. Vậy... Ăn gà nướng đi.

Ăn xong gà nướng, còn có thể đến cửa hàng điểm tâm hôm qua xếp hàng mua điểm tâm, mua xong điểm tâm, phải đến gian hàng canh thịt dê ăn com tối.

Vấn đề là, bây giờ đang là buổi sáng!

Đáng thương cho Tàn Tư Bách ngồi trước cửa hàng điểm tâm trọn một buổi sáng.

Đại công tử cũng không vui, đã uống tận ba bình trà, đến mức sắc mặt xanh xao.

Hồi phủ dùng cơm trưa, sắc mặt Tần Tư Cổ đều không tốt.

Thế nên Quốc công phu nhân và Lão tổ mẫu đều sốt ruột, hỏi Tần Tư Bách: "Tư Bách à, con lại gây chuyện bên ngoài rồi sao, chọc giận đại ca con rồi kìa?"

Tần Tư Bách nhin không được muốn than thở: "Con không..."

"Thằng khi đột nhà con, mỗi lần gây họa đều lắm mồm. Nếu lỡ chọc đại ca con giận thật, đến lúc đó cả mẫu thân và tổ mẫu con cũng không bảo vệ được con đâu!"

"Con thực sự không có...."

Sau khi dùng xong bữa cơm trưa, Tần Tư Bách cẩn trọng hỏi đại ca nhà mình: "Đại ca, chiều này có đi nữa không?"

Hắn đã chuẩn bị tốt tâm lý chịu phạt, cuối cùng Đại ca mặt lạnh gặt đầu đáp: "Đi."

Đại ca ấy à, càng không vui, càng bình tĩnh.

Thậm chí Tần Tư Bách có chút hoài nghi, nếu chiều nay lại không đợi được, có phải Đại ca sẽ xé xác hắn ra không?

Trong lòng hắn hoang mang lo sợ.

May mắn, trời xanh còn có mắt.

Buổi chiều sau khi đợi một lúc lâu, cuối cùng người cũng tới...

Phồn Tĩnh còn chưa kịp đến xếp hàng, Tần Tư Bách đã nhìn thấy cô từ rất xa.

Người này tới thật rồi, làm đợi lâu như thế, Tần Tư Bách quan sát Phồn Tĩnh, đúng là còn giống muối muối hắn hơn cả muối muối ruột!

Tần Tư Bách cũng chẳng quan tâm nhiều, vô cùng kích động chỉ vào Phồn Tĩnh.

Đứng dậy, chạy về phía cô!

Phồn Tĩnh: ???

Đại lão vô thức xoay người bỏ chạy.

Về phần bạn hỏi vì sao cô ấy lại chạy à, có người đuổi tất nhiên phải chạy rồi!

Hơn nữa người kia nhìn rất quen, chính là kẻ muốn cướp điểm tâm của cô ngày hôm đó.

Sao nào? Chắc là trong lòng hắn không phục, cho nên muốn trả thù chứ gì?

Tuy rằng IQ không cao, nhưng vẫn có thể suy một ra ba, Đại lão nhất định là một đứa trẻ ranh lợi.

Trên đường đến kinh thành gặp thổ phi, tuy ban đầu làm bộ sợ hãi, nhưng luôn thừa lúc cô không chú ý mà trả thù. Sau đó, bị đánh cho be bét.

Đọc trong tiểu thuyết của Nhị cầu, biết được một thuật ngữ gọi là, cách suy nghĩ của đám boss phản diện.

Cho nên...

Chuyện này chắc là cũng thế.

Đại công tử vốn đang ngồi uống trà trong tửu lâu, nhìn thấy Tam đệ nhà mình như bị động kinh, chỉ tay về phía trước.

Hắn đưa mắt nhìn theo.

Trong khoảnh khắc đó, chợt hiểu rõ một câu.

Nhìn nhau một cái, nhớ nhau cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (47)

Editor: Mai Tuyết Vân

Thế nào gọi là nhìn nhau một cái, nhớ nhau cả đời?

Giữa đám người đông đúc, từ rất xa nhìn thấy một tiểu cô nương đáng yêu ngơ ngác có khuôn mặt tròn nhỏ nghiêng đầu, miệng nhỏ mở ra cắn một viên kẹo hồ lô đường, đó chính là ánh mắt định mệnh.

Dường như thời gian đã dừng lại, sau đó đảo ngược về quá khứ.

Hắn bình tĩnh giống như đã thực sự nhìn thấy mười năm trước, khi cô chỉ là một tiểu nha đầu mấy tuổi được hắn đích thân nuôi nấng.

Tần Tư Cổ nhanh chân lao ra khỏi sương phòng, chẳng quan tâm đến lễ giáo phép tắc, muốn chạy xuống lầu đuổi theo cô.

Nhưng mà hắn bắt lặc!

Mọi người đều nói, thư sinh là kẻ trăm năm mới dùng được một người, quả đúng thế!

Hắn vừa chạy xuống lầu lại hụt chân, ngã từ trên gác xuống.

Vài đồng liêu lơ mơ mắt chó ra nhìn, ngây ngốc nhìn Thế tử trẻ tuổi của phủ Tần quốc công ngày thường văn nhã, lại ngã cầu thang bằng một tư thế kỳ cục.

Chà, xem ra... Rất đau!

Nhưng đến cùng vẫn là đồng liêu, vì thế vội vàng lúng túng đỡ người lên.

Không biết vị Thế tử này đang gặp chuyện gì? Sao lại sốt ruột như thế?

Đã ngã đau như vậy, còn muốn liêu mạng xông ra ngoài!

Đúng là... Có hơi mất mặt!

"Thế tử, Thế tử, đừng kích động như thế! Có chuyện gì từ từ nói, nhanh chóng đến gặp đại phu mới là việc quan trọng!"

"Đúng thế, nhanh lên! Mau đưa Tần Thế tử về phủ Quốc công, đừng trì hoãn kéo nguy mất!"

Tần Tư Cổ vừa đau vừa tức: "..."

Buông hắn ra!

Hắn còn đuổi theo được!

Nhưng cuối cùng lại bị sức của nhiều người áp chế, chỉ có thể sinh lòng hối tiếc bị người ta mạnh mẽ nhét vào trong kiệu, đưa về phủ Quốc công.

Tần Tư Cổ chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Tam đệ nhà mình.

Tam đệ, có lẽ sẽ đuổi kịp vị cô nương đó chứ?

Cô ấy đúng là... Rất giống với Phồn Nhi hồi nhỏ.

Hắn muốn đến gần nhìn cô cho rõ, chẳng sợ chính mình bị mất mặt.

Không thể không nói, đúng là Đại công tử đã quá đề cao Tam đệ nhà mình rồi.

Tần Tư Bách cũng là một nam nhân xui xẻo, đuổi theo Phồn Tinh đến một con ngõ nhỏ.

Phồn Tinh thì chẳng gặp, mặt không đỏ tim không đập nhanh.

Nhưng Tần Tư Bách thì đã mệt sắp thành cún rồi!

Thấy Phồn Tinh không chạy nữa, đứng ở phía trước chờ hắn. Tần Tư Bách thở hổn hển, lê bước chân nặng nề đến trước mặt Phồn Tinh.

Đợi chút, phải cho hắn thở cái đã.

Hắn nói không ra lời.

"Có phải ngươi, muốn hỏi, vì sao ta không chạy nữa không?"

Tần Tư Bách chống tay lên đầu gối, xoay người thờ.

Không phải, hấn muốn là bà cố nội oi, cô chạy làm gì thế?

"Có phải ngươi, rất muốn nói, cuối cùng, ta đã rơi vào tay ngươi không?"

Tần Tư Bách hoang mang: ... Hả? Sao nghe kỳ lạ thế này?

"Còn muốn, nói với ta, dù có kêu khẩn cô, cũng không có ai tới cứu à?"

Tần Tư Bách suy nghĩ, cô đang coi hấn là người xấu sao?

Vì thế liên tục xua tay: "Ta..."

"Hi hi, để ta đánh ngươi vậy!" Trước khi Đại lão đánh người còn cười một cái, nhanh chóng tung quyền ra, trực tiếp đánh lên mặt Tần Tư Bách.

Lần trước cô đã nói với bông hoa nhỏ rằng cô rất ngoan.

Cho nên khi đánh người phải chọn chỗ, không thể để bông hoa nhỏ phát hiện được.

Sau khi Tần Tư Bách bị trúng một đấm, liền ôm mặt gào khóc, sợ lại bị đánh thêm.

May thay hấn vừa trúng đòn đã bỏ chạy ngay, nếu không chắc sẽ bị hủy dung!

Mẫu thân ơi!

Đó là Tiểu Ma Nữ!

Lần sau gặp lại, thế nào hấn cũng phải mang theo vài tên thị vệ giữ chặt lấy cô, sau đó hung hăng đánh cô mới được!

Suru Thần Hào im lặng hồi lâu, không nén nổi liền phản nộ: [Có phải cô lại đọc trộm tiểu thuyết của tôi không hả?]

"Không có đâu."

[Cô còn không thừa nhận!] Tình cảnh vừa rồi, rõ ràng nằm trong tiểu thuyết nó từng đọc!

"Ừ... Thì không có đọc trộm."

[...] Không đọc trộm, ý là đọc công khai đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (48)

Editor: Mai Tuyết Vân

[Người cô vừa đánh là Tam công tử phủ Tần quốc công, là ca ca của cô đấy!]

"Ừ, tôi biết lâu rồi." Đại lão gật đầu nói.

Suru Thần Hào hoang mang: [Làm sao cô biết được?]

"Lần trước, hấn, tự nói." Phồn Tinh loáng thoáng nhớ lần trước Tần Tư Bách đã nói với Từ Thụy Khanh: "Tại hạ là Tam công tử phủ Tần quốc công."

[Cô đã biết, còn đánh hấn ta!!!] Nhưng về mặt lại thay đổi [Cô còn muốn trở về phủ Tần quốc công không hả? Đó là ca ca cô đó, cô còn đánh hấn sao?]

Có phải cô ngốc này đã quên, ngoại trừ việc phải bảo vệ ngài Chiến thần đại nhân ra, còn phải hoàn thành tâm nguyện của nguyên chủ! Tâm nguyện của nguyên chủ, là muốn khiến Tần Phồn Nhi giả mạo và Giản Hân Hân đã hại nàng phải trả giá đắt!

Tuy rằng không nói phải đến phủ Tàn quốc công, khôi phục lại thân phận Đại tiểu thư.

Nhưng nếu cô muốn để kẻ mạo danh và nữ chính phủ Tướng quân trả giá đắt, trước hết phải lấy lòng người phủ Quốc công, sau đó mượn cơ hội trả thù, vạch trần chân tướng, chẳng lẽ không dễ dàng hơn sao?

Kết quả là...

Cô lại tung một cú đấm với Tàn Tư Bách.

Nháy mắt đã xóa bỏ hình thức dễ, thăng cấp lên hình thức khó rồi à?

"Hắn hừ, vì sao, không thể đánh?" Muốn tranh điểm tâm với cô, còn đuổi theo cô.

Người bắt nạt cô, cô đều dùng một quyền đánh chết!

Vì biết là người của phủ Tàn quốc công, cho nên hắn mới không chết.

"Hơn nữa, không sống cùng nhau, không phải ca ca."

Suru Thần Hào: [Nhưng đó là người thân có cùng huyết thống với cô! Nếu hắn biết cô là muội muội hắn, sẽ đối xử tốt với cô!] Ai dám nói cô ngốc bị khờ, nó liều với kẻ đó! Cô còn biết trước khi nhận người thân phải sống cùng nhau, thật dã man!

"Người thân, cũng là kẻ bắt nạt. Nhị Cửu, sao cậu lại, ngu ngốc thế?"

[...]Chết tiệt! Nó bị một cô ngốc dạy dỗ cách làm người!

"Phải nhớ kỹ đấy!"

[...] Xin cô đừng nói nữa, Suru Thần Hào rất muốn khóc, nó có cảm giác bị vừa chịu một đả kích rất lớn.

"Tôi, lợi hại, có thể dùng tay không đánh chết các nàng, không cần phải dựa vào phủ Tàn quốc công." Phồn Tinh tự tin ngẩng đầu, toàn thân toát lên khí chất bá đạo.

[Xin đọc truyện chính chủ tại diễn đàn lễ quý đôn để ủng hộ người dịch]

Suru Thần Hào đã hoàn toàn tuyệt vọng với cô ngốc Ngân Phồn Tinh này rồi.

Đơn giản nhưng hợp lý, nó mới chính là kẻ ngốc.

Cô nào có chọn hình thức khó, mà là hình thức khó trốn không thoát khỏi cô!

Thậm chí nó hơi nghi ngờ, nếu phủ Tàn quốc công đứng về phía kẻ mạo danh kia, cô sẽ dùng một đấm đánh chết phủ Tàn quốc công.

Đại ca, nắm đấm ai to, người đó là bố già.

*

Trong phủ Tàn quốc công.

Đại công tử lạnh mặt nhìn Tàn Tư Bách mặt mũi bầm dập, xem ra đúng là đang ghét bỏ hắn.

"Sao để lại vô dụng như vậy?" Đại ca không hài lòng với Tam đệ nhà mình, hắn vốn mang toàn bộ hy vọng gửi gắm lên người Tàn Tư Bách, hắn cho rằng Tam đệ có thể đuổi kịp, cuối cùng Tam đệ không chỉ không đuổi kịp còn tự biến mình thành đáng ghét vật này.

Tàn Tư Bách: "... " Đại ca thật là, cũng chẳng tốt hơn hắn là bao mà.

Đương nhiên lời này chỉ có thể âm thầm nói trong lòng, nếu lỡ miệng sẽ bị phạt đấy!

"Nàng ta là một tiểu ma nữ không hơn không kém, Đại ca à, bây giờ đệ cảm thấy, nàng ta hoàn toàn không giống Phồn Nhi lúc nhỏ. Tiểu Phồn Nhi đáng yêu hơn nàng ta nhiều!"

"Câm miệng! Còn không biết xấu hổ!" Đại công tử khiển trách.

Tàn Tư Bách bị dọa sợ.

Ngày hôm qua hắn còn nhìn thấy một tiểu cô nương đáng yêu kiều diễm, hôm nay lại một quyền hạ gục hắn.

Hắn không bao giờ đi tìm đường chết nữa đâu!

"Đại ca, hôm nay huynh cũng gặp được người rồi. Sau này đệ không muốn nhìn thấy tiểu ma nữ kia nữa, làm khuôn mặt của đệ bị thương, mấy ngày sắp tới không thể xuất môn."

Đại ca muốn gặp được à, vậy tự mình đi rình đi!

Ái chà, đau!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phần Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (49)

Editor: Mai Tuyết Vân

Trong phủ Tướng quân.

Tần Phồn Nhi lôi kéo Giản Hân Hân nói chuyện cả ngày vẫn còn thấy bất an, trước khi rời đi còn dặn dò cẩn thận.

"Hân Hân, nhất định tỷ phải giúp muội! Đến nay muội vẫn cảm thấy Thế tử không thân thiết với muội, nếu lỡ hắn tìm được người giống với muội muội ruột của hắn lúc nhỏ mang về phủ Quốc công, bất luận là thế nào, cũng sẽ làm dao động vị trí của muội."

Giản Hân Hân nghe mỗi câu này, sắp không còn kiên nhẫn nữa rồi.

"Chỉ mới nghe loáng thoáng còn chưa có gì, muội gấp cái gì?"

Đúng là gà rừng khó biến thành phượng hoàng, cho dù được phủ Tần quốc công nuôi dưỡng nhiều năm, toàn thân vẫn để lộ ra vẻ thấp kém!

"Hơn nữa cũng có người giống nhau chứ. Người giống nhau trên thế gian này hơn ngàn vạn, chẳng lẽ Tần Tư Cổ dám không cần 'muội muội ruột' là muội, để người khác làm tiểu thư phủ Quốc công sao?"

"Nhưng muội không phải thật..." Nếu nàng ta là thật, còn phải lo lắng đề phòng sao?

"Muội không phải người thật, chẳng lẽ cho rằng người khác sẽ là người thật à?" Giản Hân Hân mất kiên nhẫn. Đúng là một kẻ ngu ngốc: "Muội đã dùng máu nhận thân, trên người muội có vết bớt, ngoại trừ người thật ra, thì muội chính là người giống nhất!"

Tần Phồn Nhi vẫn cảm thấy bất an: "Nếu lỡ, đó là người thật thì sao?"

Hơn nữa bây giờ trên người nàng ta không có vết bớt đó!

Lúc trước vừa về phủ Quốc công, không biết Giản Hân Hân đã dùng cách gì, nhưng lại dùng thuốc màu làm giả cái bớt trên người nàng ta, còn lộng giả thành chân.

Sau đó vài ngày thì cái bớt phai màu.

Cũng không ai rảnh lại đi xem vết bớt của nàng, vì thế cũng không làm lại.

Giản Hân Hân cau mày tìm đập nhanh: "Muội nói vậy bịa gì đó? Sao có thể là người thật được?"

Chỉ sợ người thật đã chết trong thâm sâu cùng cốc nào đó rồi cũng nên!

Nàng ta đã dặn dò bọn buôn người, phải bán càng xa càng tốt, càng kín đáo càng tốt. Thậm chí còn không cho phép bán vào thanh lâu, dù còn nhỏ nhưng đã là một tiểu mỹ nhân, lỡ mai sau lớn lên khó tránh không lọt vào mắt quý nhân, sau đó trở về phủ Quốc công một lần nữa.

Bán vào thâm sơn, có một số người cả đời dừng hòng rời khỏi thôn.

*

Ban đêm nằm trên giường, Tần Tư Cổ trần trọc không yên.

Trong đầu đều là hình ảnh khuôn mặt tiểu cô nương kia, từng chút một phát họa trong lòng hắn.

Mặt tròn, mắt hạnh, rất đáng yêu. Hai má phồng phồng giống chú chuột đồng ăn thóc, ánh mắt rất sinh động.

Đúng là... Vô cùng giống Tiểu Phồn Nhi hần đã nuôi dưỡng.

Không được!

Hần vẫn phải tận mắt nhìn rõ một chút!

Đại công tử thật kiên cường.

Thái y đề nghị nằm trên giường dưỡng bệnh, sáng hôm sau hần cứ khập khiễng ra khỏi cửa.

[Đọc truyện chính chủ tại diễn đàn Lê Quý Đôn để ủng hộ người dịch.]

Vốn muốn gọi một ấm trà, ngồi trong tửu lâu thong thả đợi. Nhưng nghĩ đến tình hình ngày hôm qua, Đại công tử do dự.

Hôm qua, Tần Tư Bách ngồi xổm trước cửa hàng điểm tâm còn chưa ngã được.

Hôm nay chân hần bị thương, nếu ngồi trên tửu lâu, chỉ sợ... Lại lỡ mất.

Nhìn trái nhìn phải, Đại công tử tìm một ngõ hẻm không người, còi ngoai báo ra, nghiêm túc trù lên đầu, sau đó ngồi xổm trước cửa tiệm điểm tâm.

Vừa ngồi vừa nhỏ giọng lầm bầm: "Quá mất mặt, quá mất mặt!"

Đại công tử là người đọc sách, mà thứ người đọc sách thiếu nhất chính là tính nhẫn nại.

Buổi sáng không đợi được, hần liền mua chút điểm tâm bên cạnh, buổi chiều lại tiếp tục đợi.

Những người khác chỉ thấy một nam tử quái lạ, không ai ngờ rằng đường đường là Thế tử đại nhân phủ Tần quốc công, lại làm ra loại chuyện mất mặt này!

Tất cả đều cho rằng là kẻ điên từ đâu đó tới.

Đối diện với đủ loại ánh mắt, Đại công tử gần như chết lặng.

Rất lâu sau, cuối cùng cũng đợi được.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (50)

"Vi sao huynh lại đi theo ta?" Phồn Tinh nghiêng đầu nhìn Từ Thụy Khanh.

Dường như bông hoa nhỏ ngày càng không ngoan. Sau khi tức giận hai ngày, lại bắt đầu dính lấy cô.

"Hết mực, tiện đường đi mua với nàng." Từ Thụy Khanh không đổi sắc mặt.

Hần cũng vì muốn trông chừng tiểu nương tử, nếu trong lúc hần không để tâm bị kẻ ăn chơi nào đó bắt cóc, hần biết đi đâu tìm tiểu nương tử đây? Dù sao thì hần cũng đã ôn thi xong, ra ngoài đi dạo cũng tốt.

Cô đã không nghe lời hần nói chẳng chịu ở nhà. Vậy thì hần sẽ đi theo, chắc là được.

Trên thực tế, hai ngày nay ngài Đại học sĩ tương lai nằm mơ hơi bầy bạ, mà người trong mơ đều là tiểu nương tử nhà hần. Sau khi tỉnh lại, phát hiện thật ra hần chỉ có một mình, vì thế tâm lý có phần khó chịu.

Gánh nặng tâm lý quá lớn, cũng không tốt đâu!

Hần nhanh chân theo sát Phồn Tinh, dường như muốn tìm cảm giác thân thiết trong mộng. Cuối cùng còn chưa cảm nhận được gì sâu sắc, lại phát hiện có cầu nam nhân khác yêu thích Phồn Tinh!

Có một kẻ dùng ngoai bào trùm kín đầu không biết xuất hiện từ đâu ra, không thấy rõ dung mạo, từng bước đi về phía Phồn Tinh. Ánh mắt kẻ kia vô

cùng cố chấp, Từ Thụy Khanh suýt nữa là không kiềm nén được tính nóng nảy của mình rồi.

Tên đầu trâu mặt ngựa này xuất hiện từ đâu thế?

"Vị công tử này muốn làm gì vậy?" Trước khi Đại công tử tới gần Phồn Tĩnh, Từ Thụy Khanh đã đi trước một bước, cản người lại.

Sắc mặt Tần Tư Cổ không tốt: "Người là ai?"

"Dáng vẻ các hạ rất đáng ngờ, không dám lộ mặt thật còn gấp gáp muốn tiếp cận nương tử, đường đột như thế còn hỏi ta là ai, chẳng lẽ không cảm thấy buồn cười sao?"

Dáng vẻ hần đáng khinh à?

Đúng là Đại công tử đã hiểu ý: "Ta là thế tử phủ Tần quốc công, Tần Tư Cổ!"

Từ Thụy Khanh nhin không được cười lạnh.

"Hóa ra đây là cách cư xử của phủ Tần quốc công sao? Đầu tiên là Tam công tử của quý phủ trêu ghẹo nương tử, lúc này lại đến Thế tử ngài, đều yêu thích nữ tử đã có gia thất sao?"

Trừ việc phẫn nộ, thật ra Từ Thụy Khanh cũng hơi bất an.

Trước mắt hần chưa có công danh, nếu phủ Quốc công đòi cướp mất tiểu nương tử nhà hần, hần thật sự khó lòng chống đỡ!

"Người..." Tần Tư Cổ trách: "Đúng là quá thất lễ đấy! Tại hạ chỉ cảm thấy vị cô nương này quen mắt mà thôi."

"Lệnh đệ cũng nói như vậy." Từ Thụy Khanh nói tiếp: "Không chỉ có hai người, những kẻ háo sức khao khát nương tử ta đều nói như thế."

Tần Tư Cổ: "..."

Nói cho cùng hần vẫn có lý, đúng là mở đầu kinh điển của đám háo sắc, Đại công tử phát hiện bản thân không có cách nào phản bác.

"Ta..." Đại công tử nhìn tiểu cô nương mặt tròn mắt hạnh, trong lòng trống trải, với người quen tranh biện với nho sinh như hần, lại không biết nên nói gì.

Điều duy nhất hần nghĩ được, đúng là phải đồng tình với lời nói của Tần Tư Bách... Tiểu cô nương đáng yêu như vậy, còn tên nam tử luôn mở miệng tự xưng là phu nhân của cô vừa nhìn đã biết là hạng người có tâm cơ, đúng là cây cỏ vốn không xứng với cô!

"Cô nương, ta có thể..." Đại công tử ngơ ngác nhìn Phồn Tĩnh, sau đó nói ra một câu khiến người khác kinh sợ: "Xem qua vai nàng được không?"

Trên vai Phồn Nhi có một cái bớt nhỏ.

Từ Thụy Khanh nghe xong thì không còn kiên nhẫn nữa. Trực tiếp đám một quyền lên mặt Tần Tư Cổ, ngoại bào rơi xuống đất, cả người lao đảo lúi ra sau vài bước, ngã ngổ dưới đất.

Kinh thành dưới chân thiên tử, trong triều còn có người làm quan.

Đại công tử phủ Tần quốc công vẫn luôn là văn thần giữ lễ!

Bản thân hần luôn nghiêm khắc kiểm chế bản thân, luôn trước sau quy củ chính trực, kết quả lại... Vì trêu chọc tiểu nương tử nhà người ta, bị người ta đánh ngã xuống đất à?

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (51)

Editor: Mai Tuyết Văn

Đại không chỉ bị Từ Thụy Khanh đánh oan, còn khiến cả triều đình rung chuyển!

Nhất định không thể ngờ, Thế tử như vậy mà...

Sao lại cảm thấy mọi người có chút vui mừng nhỉ?

Tuổi còn trẻ, vì sao lại trở thành một ông cụ non chính hiệu như thế?

Phóng khoáng như vậy, mới có cảm giác người trẻ tuổi!

Nhất là võ tướng vốn đã không nhìn vừa mắt văn thần, không hiểu sao lại nảy sinh hảo cảm với Thế tử, chắc chắn, lợi hại, quả nhiên văn thần vừa xuất thủ, còn cuồng nhiệt hơn võ tướng!

Ngay cả Tần quốc công, Quốc công phu nhân, và Lão tổ mẫu trong nhà thay nhau đến tìm Đại công tử nói chuyện, hỏi hắn có phải muốn nạp thiếp không?

Tần Tư Cổ hiếm khi xanh mặt: "Không có! Con không có!"

Quốc công phu nhân tỏ ra không tin: "Chắc, hài tử ngốc, tội gì phải mạnh miệng? Nếu con không có ý với cô nương nhà người ta, vì sao muốn nhìn bà vai người ta giữa đường chứ?"

"Con..."

Tần Tư Cổ phát hiện bản thân không biết nên giải thích thế nào.

Hắn có thể nói bản thân bị ma quỷ xui khiến, cảm thấy cô nương kia là Phồn Nhi à?

Hắn có thể nói rằng từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, dù biết rõ không thể nhưng vẫn muốn nhìn xem có vết bớt trên vai tiểu cô nương kia không sao?

Hắn không thể!

[Ứng hộ người dịch bằng cách đọc truyện chính chủ tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn.]

Phồn Nhi đã được đưa về phủ Tần quốc công, nếu để phụ mẫu và tổ mẫu biết được hắn coi trọng một tiểu cô nương chỉ có duyên phận gặp vài lần còn hơn cả Phồn Nhi, không biết sẽ tức giận đến mức nào.

Nhưng không gặp thì thôi, chỉ cần gặp một lần, đã trở thành ma chướng trong lòng hắn!

Nhớ mãi không quên!

Vốn không bỏ xuống được!

Muốn gặp lại tiểu cô nương mình ngày đêm nhớ nhưng!

Thậm chí còn muốn xoa bóp hai cái má phúng phính của cô.

Đại công tử kiềm nén, nhịn đủ hai ngày không đi gặp Phồn Tinh.

Kết quả càng nhẫn nại lại càng phát hiện...

Không bỏ được!

Hắn muốn đến gặp tiểu cô nương ấy, cho dù là đứng từ xa nhìn một cái cũng được!

Vì thế Đại công tử ngày thường ra sức đọc vạn cuốn sách, thế nhưng lại bắt đầu muốn ra ngoài tản bộ, chỉ cần rảnh rỗi, sẽ dạo quanh những con đường trong kinh thành, nhìn...

Dù rất cố gắng.

Nhưng trời không chiều lòng người, hắn tốn nhiều thời gian như vậy để tìm cách gặp cô một cách tinh cò, nhưng mà sau này lại không gặp Phồn Tinh lần nào!

Không còn cách nào khác, Mộc Lão Tam biết được khuê nữ nhà mình ba lần bảy lượt bị người ta trêu đùa, vì thế bỏ bê công việc hằng ngày đi xếp hàng mua thức ăn cho khuê nữ, rồi nhanh chóng cầm về nhà để Phồn Tinh ăn.

Đôi lần ngẫu nhiên đi qua cửa phủ Tần quốc công.

Khi cứu được khuê nữ, trong miệng cô luôn nhắc đến phủ Tần quốc công, ông đoán, có thể khuê nữ có liên quan đến phủ Tần quốc công. Chẳng qua sau khi sốt hồng đầu, thì không còn nhớ rõ nữa.

Nói thật, sau khi đến kinh thành, trong lòng ông vẫn luôn lo sợ.

Một mặt luyến tiếc, mặt khác lại cảm thấy thực có lỗi với nhà khuê nữ của mình.

Nhìn người ta nhà cao cửa lớn, còn lại bản thân mình, ông vì bản thân mới giữ riêng nữ nhi bên cạnh...

Nhưng Giản Hân Hân lại đang lo lắng bất an.

Sau khi Từ Thụy Khanh vào kinh, nàng ta luôn âm thầm giám sát.

Muốn khiến Từ Thụy Khanh mất đi cơ hội thi cử, cứ sai người đánh gãy tay hắn, hoàn toàn cắt đứt con đường công danh của hắn. Nếu không muốn bước vào vết xe đổ kiếp trước, đây là cách đơn giản gọn gàng nhất.

Nhưng Từ Thụy Khanh còn chưa đến kinh thành đã bị Lý Văn An phá hủy thanh danh.

Cho nên sau khi vào kinh thì lời trao đổi với nho sinh khác, suốt ngày ở trong nhà không xuất môn. Ngay cả có ngẫu nhiên ra cửa một lần, cũng chưa bao giờ chạy đến chỗ vắng người, người nàng ta thuê, vốn không có cơ hội.

Hơn nữa Giản Hân Hân không ngờ rằng...

Hắn lại còn đánh Thế tử Tần Tư Cổ của phủ Tần quốc ngã xuống đất!

Trong khoảng thời gian ngắn, thanh danh lan rộng, đến chỗ nào cũng có nhiều người đưa mắt nhìn hắn vài lần.

Điều này khiến cho người của nàng ta không có cơ hội xuống tay!

Chẳng lẽ cứ trở mắt nhìn Từ Thụy Khanh tham gia cuộc thi sao?

Nhưng nàng là đích nữ phủ Tướng quân, vẫn là một thiên kim tiểu thư chưa gả chồng, vương bận đủ thứ, có nhiều chuyện muốn làm nhưng không thể. Càng không thể đụng tay đụng chân đến khoa cử, đó là chuyện vốn không có khả năng!

Điều nàng ta có thể làm là ngấm ngầm giờ thủ đoạn xấu xa ở hậu trạch thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (52)

Editor: Mai Tuyết Vân

Bây giờ nên làm gì?

Có thể làm gì chứ?

Giản Hân Hân lo lắng suy nghĩ, phát hiện không có cách hay giải quyết gọn Từ Thụy Khanh.

Toàn bộ những gì nàng ta có thể nghĩ ra, điều kiện đầu tiên phải đạt được chính là Từ Thụy Khanh vì cái lợi trước mắt mà đi khắp nơi trong kinh thành, kết giao nhiều người, là một kẻ không an phận.

Nhưng vấn đề ở đây chính là, Từ Thụy Khanh không ló mặt ra khỏi cửa, nàng ta có thể làm thế nào?

Rất lâu sau, không biết Giản Hân Hân đang nghĩ cái gì, mây mù giữa án đường đều tan đi, còn nở nụ cười khinh thường.

Tuy chỉ giới dừng thủ đoạn ở hậu trạch, nhưng ai nói thủ đoạn hậu trạch không sử dụng được?

Có đôi khi nữ nhân ngấm ngầm đầu đá nhau, có thể đưa người vào chỗ vạ kiếp bất phục, muốn đứng lên cũng không được!

Dù Từ Thụy Khanh tham gia khoa cử, rồi đậu Trạng nguyên thì thế nào?

Chẳng phải vẫn còn Quỳnh Lâm yến sao?

Cái tên Quỳnh Lâm yến thật dễ nghe, là Thiên tử khao thưởng các anh tài, nhưng thật ra cũng sẽ mở tiệc chiêu đãi tiểu thư phu nhân trong kinh thành. Nhờ vào một bữa tiệc, nếu may mắn có thể thành một đoạn lương duyên, vừa đề tên bảng vàng vừa động phòng hoa chúc, song hỷ lâm môn!

Cứ nghĩ xem, vừa đậu khoa khảo, nổi tiếng khắp nơi.

Cuối cùng trong Quỳnh Lâm yến làm chuyện xấu xa, chọc giận bệ hạ...

Chắc, mấy chuyện kích thích này, nàng ta đã chứng kiến không ít, Từ Thụy Khanh có chịu đựng được không?

Giản Hân Hân suy nghĩ ra cách nhanh gọn lẹ để chặt đứt toàn bộ đường lùi của Từ Thụy Khanh.

Nếu Phồn Tinh biết được, không chừng sẽ hỏi lại một câu: "Nhanh nhất, gọn nhất, không phải... Nên một đao giết chết Thiệu Huyền Viễn... U?"

Đồ ngốc! Đã từng chết một lần, sao còn ngốc như thế nhỉ?

Giản Hân Hân chưa từng gặp chung nương tử của Từ Thụy Khanh và kẻ rất giống Tần Phồn Nhi ngày bé làm một.

Nàng ta ghét họ Tần, tất nhiên không có mấy hảo cảm với người phủ Tần quốc công.

Nghe nói Tần Từ Cổ trêu chọc nương tử của Từ Thụy Khanh, kết quả còn bị đánh toi bời trên đường, nàng không biết được nguyên nhân thật sự. Chỉ cảm thấy buồn cười, ngày thường thanh danh vẻ vang thì thế nào? Ngụy quân tử chính là ngụy quân tử, lần này bị người ta đánh giữa đường, mặt nạ dối trá bị người ta vạch trần rồi!

Nếu Giản Hân Hân suy nghĩ chu đáo một chút, làm người thông minh hơn... Có thể đã sớm phát hiện, nương tử của Từ Thụy Khanh chính là ai.

Có thể nhân lúc này xử lý Phồn Tinh, chứ không đợi đến lúc nàng ta còn hồn nhiên không biết gì, Phồn Tinh lại âm thầm đào một cái hố to cho nàng ta.

Mà cái hố kia rất sâu...

Thật sự là quá sâu!

Muốn thoát ra cũng không được!

*

Mấy ngày trước khi Từ Thụy Khanh tham gia cuộc thi, Mộc Lão Tam kéo Phồn Tinh và Từ Thụy Khanh đến miếu Bồ Tát xin xăm.

Lời nói rất hợp tình hợp lý, khiến người ta không thể phản đối.

"Phụ thân nói với các con này, hôm nay dù phải ngủ lại miếu cũng phải cầu được quẻ xăm tốt nhất! Nếu lấy được chứng tỏ Bồ Tát phù hộ để Từ Thụy Khanh thi đỗ. Nếu Từ Thụy Khanh thi đỗ thì Bồ Tát đã giữ lời! Còn Từ Thụy Khanh không đỗ, thì Bồ Tát không giữ lời, sau này phải bồi thường cho chúng ta."

Trước sau không chịu thiệt!

Lối suy nghĩ này...

Từ Thụy Khanh biết phản đối thế nào?

Cuối cùng đã hiểu tiểu nương tử nhà mình được dạy dỗ thế nào rồi, vì đầu óc nhạc phụ vốn cũng không bình thường.

Người bình thường đâu ai đào hầm hố Bồ Tát chứ?

[Ứng hộ người dịch bằng cách đọc truyện chính chủ tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn.]

"Khuê nữ à, con bốc đi, con vận khí tốt, nhất định sẽ được quẻ đại cát!" Mộc Lão Tam chắc chắn.

Những người trong miếu đều nhìn sang.

Kinh thành là trọng địa, đều là chỗ ở của quan lớn và hậu duệ quý tộc, người này là ai, sao không biết trên dưới như thế?

Còn vận khí tốt?

Vận khí thế nào là tốt?

Kiểu căng như thế, không sợ tự vả mặt à?

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (53)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Nhìn vị thí chủ này lịch thiệp nho nhã, chắc là nho sinh thi khoa cử năm nay phải không?" Hòa thượng trong miếu nói với Từ Thụy Khanh.

Từ Thụy Khanh gật đầu.

Hòa thượng lập tức đơn đáp: "Bản tự chuyên cung cấp cho nho sinh quẻ xăm đặc biệt, bên trong có 300 quẻ xăm cát tường. Ngoài quẻ cát tường còn có 3 quẻ xăm đại cát, lần lượt là quẻ Trạng Nguyên, quẻ Đầu Bảng nhãn, quẻ Thám hoa. Cứ cách ba năm lại mở một lần rút quẻ, hơn một nửa nho sinh bốc được quẻ đại cát đều đã đề danh bảng vàng. Nếu thí chủ không ngại, có thể thử xem."

Mộc Lão Tam vạch trần: "Ta vừa nghe đã biết rút quẻ kia chắc rất đắt!!!"

Hòa thượng: "..."

"Các người là người xuất gia, sao lại ham hồ kiếm tiền thế hả?"

Mọi người: ... So ra bản thân ông quẻ mùa đầu thua kém gì họ! Chẳng thèn nể mặt chùa miếu gì cả!

"Không sao, ta có tiền, xem như ta cầu phúc thay con rể vậy!"

Mọi người:... Làm sao ông ta sống được đến ngày nay thế? Ra đường không sợ bị người ta đánh chết ư?

Nhìn là biết không phải kẻ có tiền, còn dám to gan khoe của!

Tăng nhân trẻ tuổi cũng là người biết nhìn xa, hơi xấu hổ một lát sau đó mặt không đổi sắc nói: "Mời các vị đi cùng bản tăng."

Quẻ thăm đặt trong một đại điện.

Trong đại điện đã có không ít người, nhón nha nhón nháo, xem đều lừa... À không, là đến cầu xin bồ tát phù hộ.

"Một trăm lượng bạc, quay xăm một lần rút ba quẻ."

Thế mới nói kinh thành là nơi tắc đất tắc vàng, số bạc này một nhà bình thường xài cả đời không hết. Nhưng ở kinh thành này chỉ là vật ngoài thân mà thôi.

Mộc Lão Tam dứt khoát đẩy Phồn Tinh lên: "Khuê nữ quay đi, rút được quẻ tốt nhất."

Đại lão nghiêm túc: "Phụ thân, chỉ được quay một lần."

Chỉ có duy nhất một lần quay..

Cô học văn rất khá, có thể thi được 55 điểm, còn cao hơn những người khác.

"Vậy con cứ lấy quẻ Trạng Nguyên!" Lời này của Mộc Lão Tam thật ngông cuồng, tựa như nhà ông cứ muốn rút là sẽ rút được vậy.

"Được ba quẻ." Đại lão tính toán rõ ràng: "Nhưng chỉ được quay một lần, thật mệt."

Những người khác không kiềm được đưa mắt nhìn Từ Thụy Khanh, nhạc phụ và nương tử khiến hấn mắt mặt như thế, không biết người làm tướng công như hấn có suy nghĩ gì?

Nhưng không ai ngờ, Từ Thụy Khanh chỉ tỏ ra lạnh nhạt bình thản, không hề có chút khó xử.

[Ủng hộ người dịch bằng cách đọc truyện chính chủ tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn.]

Trái lại còn đưa tay xoa đầu Phồn Tinh, dịu dàng như ngọc, cười nói: "Nương tử cứ rút ba quẻ, được quẻ nào cũng tốt cả."

Đột nhiên Đại lão bị chi điểm: ???

Bông hoa nhỏ thật không ngoan, còn xoa đầu cô.

Phải bẻ gãy tay!

Nhưng ngẫm lại hấn vẫn là bông hoa nhỏ, Phồn Tinh nghiêng đầu, thôi, không thể đánh, tùy hấn đi.

Tăng nhân trẻ tuổi nọ và mấy vị tăng nhân khác đang chuẩn bị quẻ xăm, Phồn Tinh thấy bọn họ rất vất vả, đẩy hồi lâu con quay vẫn không chuyển động,

không chờ được nên đứng lên giúp một tay...

Haizz, giúp một tay vậy.

Sức lực hơi lớn một chút, khiến cho đĩa quay hình tròn chuyển động liên tục, hu hu, gãy thì làm sao đây?

Mấy vị hòa thượng nhìn nhau, cảm thấy hơi hồ thẹn, đã xảy ra chuyện gì thế này?

"Được rút chưa thế?" Phồn Tinh lên tiếng hỏi, ngọt ngào ngây thơ.

Sau khi nghe người ta nói đã được rút, nhanh chóng đưa tay ra, không ít không nhiều rút được ba quẻ xăm.

Ba quẻ đại cát nằm lẫn trong 300 quẻ cát tường, nhìn bên ngoài đều giống nhau. Cho nên trước khi mở ra, mọi người đều không biết họ đã rút được gì.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (54)

Editor: Mai Tuyết Vân

Phồn Tinh lật xem, lẩm nhẩm: "Chà... Thám Hoa."

"Ồ... Bảng Nhân."

"Còn một quẻ Trạng Nguyên..."

Sau khi cô xem xong, mới nghiêng đầu nhìn về phía Từ Thụy Khanh: "Người muốn cái nào?"

Nữ quyền khác nhìn nhau, không thể tin nổi, có thật không đó hay là đang bốc phét? Thám Hoa, Bảng Nhân, Trạng Nguyên, ba quẻ đại cát đều bị cô bốc hết rồi, vận may nghịch thiên gì thế này?

Hay là bản thân có duyên với Phật, được Bồ Tát phù hộ?

Từ Thụy Khanh cầm lấy quẻ Trạng Nguyên: "Ta chỉ cần quẻ này."

Đại học sĩ tương lai đã hạ quyết tâm không thể dao động.

Bám váy vợ thì bám váy vợ, đó gọi là thiên kinh địa nghĩa. Bạn xem tiểu nương tử nhà hần may mắn như vậy, hần không muốn bám váy cũng chẳng được.

Tăng nhân trẻ tuổi tròn mắt há miệng.

Vậy mà cũng rút được sao? Rút hết luôn à?

Người ta rút được một quẻ đại cát trong 300 quẻ cát tường đã mừng phát khóc.

Cô rút hết ba quẻ đại cát, nói chọn là chọn, có phải rất quá đáng không?

Đúng lúc này, một vị tiểu tăng từ phía sau đại điện đi ra, tiến lên nói với Phồn Tinh: "Trụ trì đoán được có Phật tử hữu duyên xuất hiện, bảo tiểu tăng mời thí chủ đến gặp."

"Không..." Phồn Tinh từ chối.

Đại lão không thích tiếp xúc với người lạ, càng không muốn gặp ai.

Nhưng Từ Thụy Khanh đã kịp ngăn cản nói: "Đại sư Huyền Minh đã muốn gặp nàng, Phồn Tinh nhất định phải đi." Cô là người có mệnh số lớn, được trời xanh ưu ái. Sau khi hần đến kinh thành đã nghe từng nghe qua vị Huyền Minh đại sư này chính là phật sống.

Gặp một lần cũng tốt.

"Được." Bông hoa nhỏ nói gấp, vậy thì gấp.

Chút chuyện nhỏ này, Đại lão cũng đành chiều theo bông hoa nhỏ.

Cho nên Từ Thụy Khanh hơi ảo tưởng sức mạnh, nếu bình thường không cho cô ra đường, cô cũng có thể ngoan ngoãn nghe lời, vậy thì thật tốt quá.

Sau khi Phồn Tinh rời đi, những người trong đại điện đến tận nơi xác nhận ba quẻ thăm!

Thám Hoa!

Bảng Nhân!

Trạng Nguyên!

Ba quẻ thăm rất rõ ràng!

Có người hâm mộ, có người ghen tỵ, vận may gì thế này?

Lại có người suy nghĩ, chẳng lẽ nam tử trẻ tuổi này có mệnh quý nhân?

Nếu không sao lại rút được cả ba quẻ đại cát?

Có vài nữ quyền lén lút nhìn về phía Từ Thụy Khanh, thiếu niên tuấn lang tác phong nhanh nhẹn, dịu dàng nho nhã, là khí chất thu hút của nho sinh, dung mạo cũng rất nổi bật, nếu có thể đồ cao...

Nếu được làm thiếp, họ cũng chẳng ngại!

*[Ủng hộ người dịch bằng cách đọc truyện chính chủ tại trang Diễn Đàn Lê Quý Đôn.]

Đi qua bảy tám hành lang đến thiện phòng hậu viện, Phồn Tinh vừa bước vào đã nhìn thấy một vị lão hòa thượng, bên cạnh còn có một lão phu nhân.

Hai người họ đang chơi cờ, lão hòa thượng thấy Phồn Tinh lập tức nói: "Bản tăng đã đợi tiểu hữu từ lâu."

Phồn Tinh nghiêng đầu: "À."

Người ta đang nói chuyện, nhưng bạn chú ý đến IQ của Phồn Tinh xem, nếu nói chuyện với người khác, đúng là đang làm khó cô!

Vì thế ngoan ngoãn đứng đó.

Huyền Minh đại sư không ngờ tâm tình cô bình thản như vậy, vốn tưởng ít nhất Phồn Tinh phải hỏi một câu, vì sao lại bắt cô đến đây? Cuối cùng Đại lão chỉ nói à, không hề hỏi gì.

Huyền Minh đại sư chỉ có thể chủ động: "Vị tiểu hữu này có biết lý do bản tăng cho mời tiểu hữu không?"

"Không biết."

Trước giờ Phồn Tinh không hề kiên nhẫn, nhất là khi ở chung với người lạ. Nếu đối phương còn chậm chạp không nói rõ, cô mà thấy chán, sẽ đánh gục người ta xuống đất ngay.

Nhưng đây là thiện phòng, tình tình nóng nảy của Phồn Tinh cũng bị trấn áp đôi phần.

Cả người đều thấy thoải mái, giống như trẻ sơ sinh trong bụng mẹ, thanh tĩnh thư giãn, ấm áp, khiến cô có thể nhẫn nại.

Nhưng chỉ có thể nhẫn nại, không thể thoải mái tiếp lời.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phán Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (55)

Editor: Mai Tuyết Vân

Huyền Minh đại sư cũng bị hố một trận lớn, nghẹn lời.

Không biết.... Sau đó thì sao?

Chẳng lẽ hỏi thêm một câu 'vì sao', cũng khó khăn thế à?

"Tiểu hữu là người ngoài thế tục, có phật duyên với ta, nên ta mới cố tình mời tiểu hữu đến gặp." Huyền Minh đại sư có thể trở thành thượng khách của Hoàng thất, tất nhiên phải có bản lĩnh rồi.

Cho dù không thể thăng thiên, nhưng có thể bói được chút thiên ý.

Ông ta không nhìn thấu mệnh cách của Phồn Tinh, chỉ có thể mơ hồ cảm thấy cô đến từ thế giới khác. Người ngoài thế tục, số mệnh dựa vào bản thân, nếu không đã chẳng xuyên thủng hư không mà từ thế ngoại đến đây.

Người ngoài thế tục xuất hiện, có rất nhiều biến số.

Số mệnh tự thân gặp được người tốt, thậm chí còn có khả năng nghịch thiên cải mệnh. Còn nếu gặp phải kẻ ác, thì không thể lường trước được.

Huyền Minh đại sư nói chuyện ra vẻ nho nhã, Phồn Tinh nghe không hiểu. Chỉ nghiêng đầu lắng nghe, thỉnh thoảng ngửi được mùi gỗ đàn hương trong thiện phòng, rất nhẹ nhàng dễ chịu khiến cô thoải mái.

"Tuy số mệnh của tiểu hữu rất tốt, nhưng lại mang sát tướng, may mà bên cạnh đã xuất hiện người hóa giải sát tướng, nếu không hậu họa khó lường." Lúc Huyền Minh đại sư nói lời này, tự cảm thấy thật may mắn.

Số mệnh tốt, lại mang sát tướng.. Chỉ có một khả năng

Đã từng chịu sự bất công và nhục nhã đến tột cùng, thế nên Thiên Đạo mới cảm thấy không công bằng, vì thế ban cho số mệnh sát tướng, khiến linh hồn nhuộm đậm sự thô bạo và hận ý, từ trong lòng đều toát lên sự tàn nhẫn lạnh lùng.

Nếu không có người giúp hóa giải sát tướng, hại người hại mình, thậm chí còn hủy thiên diệt địa!

Người già thường hay nói chuyện quanh co, nhưng may là Huyền Minh đại sư vào thẳng vấn đề trước khi Phồn Tinh bắt đầu ngồi không yên: "Lần này mời tiểu hữu đến đây, là muốn nhờ tiểu hữu giúp ta một chuyện có được không?"

Ông ta vừa nói, thì lão phu nhân ngồi phía bên kia bàn cờ đã để lộ ra ánh mắt thèm khát nhìn về phía Phồn Tinh.

Phồn Tinh tỏ ra đã hiểu.

Cô biết mà, nói nhiều như vậy đều có mục đích cả!

Cô cũng phải kẻ ngốc, rất biết cách nhìn người đấy!

"Miễn phí, không giúp." Đại lão không phải người lương thiện gì, chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn.

Huyền Minh đại sư ngẹn lời.

Vị bạn hữu này không hề nể mặt!

Làm sao cô biết ông ta là một kẻ keo kiệt, mời người đến hỗ trợ, có thể sẽ không trả thù lao cũng chẳng thêm tính công?

Mặc dù Huyền Minh đại sư có danh tiếng tối thượng ở kinh thành, nhưng bạn nhìn cách kiếm tiền trong chùa này xem, thì đã biết lão hòa thượng này rất không đàng hoàng rồi. Ngày thường còn dựa vào thanh danh của bản thân, tỏ vẻ quang minh lỗi lạc nhưng làm ra những chuyện không biết xấu hổ, còn khiến người ta cảm thấy vị cao nhân ẩn sĩ này thật có cốt cách.

"Ta tặng tiểu hữu một chuỗi phật châu, tiểu hữu giúp ta một chuyện đã được chưa?"

Phồn Tinh suy nghĩ, nghiêng đầu hỏi: "Lợi chỗ nào? Không lợi... Không giúp!"

[Ủng hộ mình bằng cách đọc truyện chính chủ tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn.]

Huyền Minh: "... Ông ta thật sự đã tin cô có sát tướng!

"Đây là phật châu của tổ sư, tất nhiên khác thường. Sát khí của tiểu hữu quá nặng, phật châu của tổ sư có thể giúp cô nương hóa giải." Đây vốn là phật châu do tổ sư truyền thừa xuống, cũng là để tặng cho người có duyên. Nếu có thể hóa giải sát khí trên người cô, xem như là một chuyện công đức.

Phồn Tinh mở to hai mắt, sau khi nghe một lúc lâu, cố gắng khiến bản thân không ngủ gật.

Chà, hoàn toàn không hiểu gì cả.

Nhưng thấy không khí trong gian thiện phòng này, khiến cô cảm thấy rất thoải mái, vẫn nên đồng ý thì hơn.

Huyền Minh đại sư tháo chuỗi phật châu gỗ đàn màu đen từ cổ tay xuống, đưa cho Phồn Tinh.

Đại lão hoàn toàn không ngờ, thứ ông ta nói là đồ tốt nhưng lại dễ dàng lấy ra như vậy.

Huyền Minh đại sư thấy rõ sự chán chường và chút ghét bỏ trong thái độ của Phồn Tinh.

Cố gắng dần lòng giải thích: "Người xuất giá không nói dối, cô nương đừng xem thường phật châu của tổ sư, quả thật rất hữu dụng với cô đấy."

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phần Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (56)

Editor: Mai Tuyết Vân

Phồn Tinh chậm rãi đưa tay nhận lấy.

Sau khi cầm xong, lập tức phát hiện khi cô cầm chuỗi phật châu trong tay có một cảm giác ấm áp nhanh chóng bao trùm lấy cô...

Chà, thật thoải mái.

Cô mới mở miệng hỏi: "Nhờ việc gì?"

"Ta có một cố nhân, từ nhỏ mệnh cách không tốt, mất đi nữ nhi duy nhất. Sau khi để tang nữ nhi, chưa từng thấy nàng đi vào giấc mộng. Theo như ta tính có lẽ do nàng còn lưu luyến nhân thế, vẫn chưa chuyển kiếp đầu thai. Mong nhờ phật tử hữu duyên là cô nương làm trung gian, hỏi nàng vì sao."

Sau đó Đại lão đồng ý, không hề dây dưa: "Được thôi."

Không biết vì sao Huyền Minh đại sư lại cảm thấy nhẹ nhõm, thở dài một tiếng. Nếu cô trả lời không, đúng là đã lấy cái mạng già này của ông ta!

Một nén hương được thắp lên.

Phồn Tinh cầm trong tay một khối ngọc bội của người chết, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, hai mắt nhắm nghiền.

Chỉ nghe thấy hòa thượng lầm bầm gì đó, sau một lát trước mặt Phồn Tinh xuất hiện một làn sương màu trắng, mờ hồ tựa như bóng người. Thậm chí còn có thể nghe được tiếng người nọ khóc thút thít.

"Vì sao, cô nương, không đi đầu thai?" Phồn Tinh hỏi theo lời dẫn dò của Huyền Minh.

"Ta luyến tiếc mẫu hậu của ta..."

"Vậy thì, sao cô nương, không nhập mộng?"

Cũng may Phồn Tinh là loại người gan lớn dũng cảm, một lời không hợp sẽ đập xuống đất đập cho một trận, hoàn toàn không biết chữ sợ viết như thế nào. Nếu đổi lại những người khác gặp chuyện này, chắc đã bị dọa đến phát điên!

"Mẫu hậu thương người khác, không thương ta nữa..."

"À." Đại lão vẫn mãi không học được cách trò chuyện.

"Sao cô không hỏi vì sao bà ấy thích người khác mà không thích ta?"

Thái độ đối xử của Phồn Tinh với nam và nữ có sự cách biệt rất lớn. Nghe tiếng khóc nức nở của làn sương trắng có thể nhận ra đây là một tiểu cô nương, vì thế Đại lão rất hiểu chuyện hỏi lại: "Vì sao?"

"Nàng ta đối xử với mọi người tất tốt, ta không thích..."

"Ừ." Đại lão đáng yêu trả lời.

Cũng may đối phương là nữ nhi, mà nàng ấy cũng có tâm tình nói chuyện với cô.

"Cô nương không phải là người duy nhất có thể nhìn thấy ta, nhưng là người duy nhất có thể trò chuyện với ta. Ta tên là Trường An, tất cả mọi người đều gọi ta là công chúa Trường An, cô nương tên gì?"

"Phồn Tinh."

"Vậy cô nương làm bằng hữu của ta được không?"

Trường An công chúa, là nữ nhi duy nhất do đương kim Thái hậu nương nương sinh ra khi còn là Hoàng hậu. Yêu quý như châu như bảo, tựa như muốn trút hết gan ruột vì nàng. Cuối cùng lại bất hạnh qua đời vì hậu cung tranh đấu, năm ấy mới mười một tuổi.

Vì mất sớm nên tâm tính như trẻ con.

Hai hải tử này, một kẻ lớn gan dũng cảm, một kẻ không sợ dọa người ta. Còn kết thành bằng hữu, nàng ấy không biết hình thức tồn tại của mình đáng sợ biết bao ư?

Phồn Tinh cũng to gan, vô cùng lạnh lùng từ chối: "Không. Ta không cần bằng hữu."

"Không! Cô cần!" Tàn hồn của Trương An công chúa còn lưu luyến ở nhân gian, chẳng biết đã trôi qua bao nhiêu năm, khí chất kiêu ngạo của công chúa hoàng thất vẫn còn.

Nhưng còn lâu mới sánh bằng sự kiêu ngạo của Đại lão, nói không cần chính là không cần: "Không cần."

"Cô! Vì sao cô lại không cần!" Làn sương tức đến mức làm nũng.

Phồn Tinh hơi nghiêng đầu, ra sức suy nghĩ.

Không được, không thể nghĩ ra, cô đau đầu.

Chỉ có thể cứng rắn nói: "... Không cần, thì chính là không cần."

Nói xong, liền mở mắt ra.

Lão phu nhân còn nhanh chân hơn Huyền Minh, đi đến trước mặt Phồn Tinh: "Thế nào rồi! Cô nương có thấy gì không?"

Phồn Tinh nhìn thoáng qua làn sương trắng đứng bên trái mình.

Hả? Không cần châm đàn hương, cũng có thể gặp được sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (57)

Editor: Mai Tuyết Văn

"Nàng ấy nói, tên là Trường An. Không đầu thai, là vì, nhớ thương mẫu hậu. Không nhập mộng, là vì tức giận, vì bà thích người khác." Phồn Tinh lấp bắp một hồi mới diễn tả được hết ý tứ, còn thở dài một cái, nói nhiều thì mệt người.

Thái hậu nghe xong, vui mừng đến phát khóc.

Bà và Huyền Minh đều không tiết lộ tục danh Trường An, vậy mà tiêu cô nương lại có thể nói ra hai chữ Trường An, đủ để chứng minh nàng đã thật sự gặp được nữ nhi của bà!

[Ủng hộ người dịch bằng cách đọc truyện tại trang Diễn Đàn Lê Quý Đôn.]

"Còn gì không, nàng có nói thêm gì không?"

Lúc trước Huyền Minh đại sự luôn nói rằng, Trường An vẫn còn ở nhân thế, phải gặp được tiểu hữu có duyên với phật mới có thể giúp bà hồi thăm tình hình của Trường An. Nhưng người có duyên với phật, muốn gặp là gặp được sao? Một lần chờ chính là hai mươi năm, cuối cùng cũng đợi được cô.

"Còn nữa..." Phồn Tinh suy nghĩ: "Nàng ấy nói, muốn làm bằng hữu với ta."

Huyền Minh đại sự: "..."

A di đà Phật, quả nhiên là người có duyên với Phật, không hề sợ hãi.

Sau khi rời khỏi thiện phòng, làn sương trắng nhăm nhắt đuổi theo Phồn Tinh, Phồn Tinh hơi cau mày: "Đừng đi theo ta."

"Chỉ có cô mới có thể trò chuyện với ta, không đi theo cô thì ta đi theo ai?" Trường An khẳng định.

Phồn Tinh không vui nhìn về phía Huyền Minh: "Nàng ấy muốn đi theo ta, ông, giải quyết đi chứ."

Huyền Minh đại sư dò hỏi: "Cô nương muốn nói, là Trường An công chúa sao?"

"Phải." Phồn Tinh mím môi.

Cô rất ghét có người làm bạn với mình.

Cô thấy không cần thiết!

Không cần có bạn, có bạn rất phiền phức, sau này sẽ đâm sau lưng!

Huyền Minh đại sư kinh sợ: "Cô nương vẫn có thể nhìn thấy nàng sao?"

"Phải."

"Vậy..." Đúng là việc khó vạn phần! Tuy ông mang danh hiệu đại sư, nhưng ông ta không thấy được tàn hồn, giải quyết thế nào đây?

Hơn nữa Thái hậu nương nương vô cùng vui vẻ: "Trường An à? Người nói chuyện được với Trường An sao? Người giúp ta nói với nàng, mẫu hậu rất nhớ nàng!"

"Được." Phồn Tinh lên tiếng, sau một lát lại truyền đạt câu trả lời: "Nàng nói, bà thương người khác, nàng không tin bà đâu."

*

Phồn Tinh tức giận, Phồn Tinh không vui.

Cô chỉ muốn xuất môn rút què mà thôi, khi trở về lại có thêm một cái đuôi nhỏ.

Hơn nữa còn là một cái đuôi nhỏ người khác không nhìn thấy, ồn ào ầm ĩ, muốn kết bạn với cô.

Phồn Tinh vốn là một người không thích nói chuyện, ngoại trừ trước mặt bông hoa nhỏ, những lúc khác càng không thích trò chuyện với người lạ.

Không thích nói nhiều!

Nhưng Trường An thì không như thế, Trường An đã nhiều năm không nói chuyện, bây giờ có ai đó có thể nghe được nàng, tất nhiên nàng phải nói cho đã miệng.

Nàng mệt thì thu mình vào gối trong Phật châu, tỉnh dậy thì quanh quẩn bên người Phồn Tinh.

Phồn Tinh nóng nảy, nếu thật sự thấy phiền sẽ đập người ta xuống đất đập cho một trận, nhưng nàng chỉ là một làn sương trắng nên chẳng thể làm gì được!

Trên mặt của tiểu cô nương đều viết rõ: Đang rất bức, đừng làm phiền bà đây.

Nhìn cô đáng yêu mềm yếu như thế, thật ra lại rất bạo lực, một khi gặp chuyện không hài lòng, rất dễ bạo phát sự nóng nảy.

Cái gọi là cứng quá dễ gãy, chính là tình trạng hiện giờ của Phồn Tinh.

Mà Trường An lại giống như tâm ma, chậm rãi mài mòn sự hung tàn và bất an của Phồn Tinh.

"Người kia tên là Từ Thụy Khanh à, là tướng công của cô thật sao? Nhưng cô còn chưa lớn, hai người đã thành thân chưa?"

"Hình như hắn rất thích cô đấy! Lại còn xuống bếp nấu cơm cho cô! Phụ hoàng ta chưa từng xuống bếp vì mẫu hậu. Hơn nữa khi hắn nhìn cô, trong ánh mắt như chứa cả bầu trời. Rất giống với thư sinh thâm tình trong thoại bản."

Phồn Tinh không nhận được nữa: "Người, thật phiền."

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (58)

Editor: Mai Tuyết Vân

Trong hoàng cung, từ khi Thái hậu trở về từ chùa miếu, luôn dùng lý do có bệnh trong người không muốn gặp bất kỳ kẻ nào.

"Thanh Hòa, An Nhi giận ta, con bé giận ta mang toàn bộ sự yêu thương chuyển lên người Hân Hân." Thái hậu cau mày, tâm sự với Đại cung nữ đã theo mình cả đời.

Từng là Hoàng hậu, lúc này là Thái hậu, từ khi con gái bà mất rồi đến lúc để tang trượng phu, tâm phúc bên người bị cuốn vào vòng xoáy đầu đá cuối cùng chỉ còn lại một mình Thanh Hoa.

Gọi một tiếng để nghe Thái hậu nương nương, nhưng lại là một kẻ cô độc.

Nhìn thấy một tiểu cô nương rất giống với nữ nhi chết sớm, tất nhiên bà phải đặt hết sủng ái lên người vị tiểu cô nương này, xem nàng như Trường An.

Nhưng không ngờ rằng, vì thế mà Trường An không nhập vào mộng của bà.

Trường An giận bà!

[Ứng hộ người dịch bằng cách đọc truyện tại trang Diễn Đàn Lê Quý Đôn]

Lúc này Giản Hân Hân còn đang trù tính chuyện Quỳnh Lâm yến để đối phó Từ Thụy Khanh. Hoàn toàn không ngờ rằng, Phồn Tinh vừa lộ lật đã âm thầm đào hố chôn nàng ta, gạt phắt đi chỗ dựa vững chắc nhất của nàng ta.

Thật ra nàng ta và Trường An công chúa mất sớm không giống nhau bao nhiêu.

Nhưng đời trước Thái hậu rất thích Tần Phồn Nhi, nàng ta biết thế mới học theo chút tính cách của Trường An công chúa.

Thường xuyên vô tình nhưng cố ý bộc lộ ra trước mặt Thái hậu, ví như thích ăn đồ ngọt, nói chuyện không ngừng, mặc y phục rực rỡ, thích nghiêng đầu đáng yêu, còn thói quen thích làm nũng nữa.

Đương nhiên Thái hậu cũng vì thế mà dòi tình cảm lên người nàng ta.

Thật ra nàng ta không hề thích đồ ngọt, ngất phát chết. Sau khi nàng ta sống lại, không thích nói nhiều, vì nói nhiều sai nhiều. Càng không tích xiêm y quá sáng sủa, bởi vì Thiệu Huyền Viễn thích nhất nữa từ đoan trang. Trước khi nàng chết đã hai mươi ba tuổi, làm ra những hành động như vậy, quả thực khiến bản thân cảm thấy ghê tởm.

Nếu không phải vì Thái hậu có thể che chở nàng ta, nàng cần gì phải miễn cưỡng bản thân đi lấy lòng chứ?

"Nương nương, tuy công chúa kiêu ngạo, nhưng người hiểu thuận như thế sao có thể oán trách nương nương. Chẳng qua không vui nên mới làm nũng với nương nương, khi công chúa còn sống hiểu thuận là vậy, sẽ không oán trách nương nương đâu." Thanh Hòa nhẹ giọng an ủi.

"Người nói thật sao?"

"Nương nương không tin nô tỳ, nhưng vẫn phải tin công chúa chứ?" Thanh Hòa không kiêu không nịnh nói, làm như vô tình dẫn dắt đề tài đến người Giản Hân Hân: "Nếu công chúa đã không thích, vậy thì thu hồi những sủng ái mà nương nương dành cho đích nữ phủ Tướng quân là được rồi."

"Nhưng sợ là bất công với Hân Hân." Thái Hậu hơi chần chừ.

Thanh Hòa nói một câu đã đánh trúng điểm yếu trong lòng Thái hậu: "Ban ơn hay trách phạt thì đều là ân sủng của Thái hậu nương nương ban cho. Sủng ái nàng ta là vinh dự của nàng ta. Còn không cho chỉ trách số nàng không tốt. Nương nương địa vị cao quý, còn phải băn khoăn về một thân nữ hay sao?"

"Nói cũng phải."

Hoàng thấy vốn lạnh bạc, sau khi Thái hậu nghe xong thì vút Giản Hân Hân sang một bên: "Về sau nếu nó cầu kiến, nếu không phải chuyện quan trọng thì cứ từ chối."

"Dạ, nương nương." Thanh Hòa hơi cong môi.

Người trong cuộc u mê nhưng người ngoài cuộc lại rất tỉnh táo. Trước khi nương nương không nhìn thấu Giản Hân Hân nhưng không có nghĩa bà ta cũng không nhìn thấu. Bởi vì cháu gái bà ta nói chuyện với Ngũ hoàng tử, thế mà bị nàng ta ngầm ngầm bới móc, tát tai phạt quỳ không hề nể mặt bà.

Đã ở trong cung nhiều năm như thế, có người vẫn cho rằng bà là tiểu cung nữ mạng như cỏ rác lúc trước sao?

Vào thời điểm quan trọng đập một cái, có thể khiến tiểu nha đầu lừa đảo kia chết không ai hay biết!

*

Từ Thụy Khanh đúng là một nam tử thâm trầm.

Không biết vì sao, hắn cảm thấy mỗi khi nói chuyện với Phồn Tinh, có người đứng ở bên nghe lén.

Loại cảm giác quỷ dị này, khiến hắn bó tay bó chân rất không thoải mái.

P/s: Giới thiệu hai hồ mới, đều được đăng tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn. Mong mọi người ủng hộ

1. Con đường hắc hóa nữ chủ - Ai Lam

2. Dụ hoặc nam chủ quay đầu - Vân Thượng Thiên Chúc

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (59)

Editor: Mai Tuyết Vân

Đêm trước ngày thi, Từ Thụy Khanh lấy một cây trầm bạc từ trong lòng ngực ra, phía trên có đính hai viên trân châu nhỏ, đáng yêu xinh đẹp.

"Ta..." Từ Thụy Khanh lo lắng.

Từ lâu hắn đã quyết định, nếu như thi đỗ có công danh, sẽ chính thức cưới Phồn Tinh.

Nhưng đến lúc này, hắn lại lắp bắp nói không thành lời.

"Hả?" Đại lão nghiêng đầu, "Chuyện gì... Vịt à?"

Từ Thụy Khanh đã tự luyện tập trong lòng hơn trăm lần.

"Đề danh bảng vàng, sẽ cưới nàng được không?"

Cuối cùng lời ra đến miệng, chỉ thốt ra được một câu: "Tặng cho nàng."

"Hả?" Chỉ đưa trầm thôi, sao bông hoa nhỏ lại lo lắng như thế?

Hắn phát hiện bản thân càng sốt ruột thì càng nói không nên lời, liền bắt đầu nói nhảm.

Nói liên tục không ngừng, dừng lại thở cũng không luôn.

"Thật ra là ta tiện tay mua thôi, nếu nàng thích thì đeo. Không thích thì vứt đi, không sao cả. Dù sao cũng là ta... À tiện tay mua đó..."

[Ủng hộ người dịch bằng việc đọc truyện tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn.]

Phồn Tinh: ???

Meo?

Bông hoa nhỏ muốn nói gì thế?

"Ừ." Đại lão ngọt ngào đáp một tiếng.

Đợi sau khi Phồn Tinh rời đi, Từ Thụy Khanh không nén được tự tát lên mặt mình mấy cái.

"Ta đã nói gì thế này? Đúng là ngu như lợn!"

*

"Haizz, hần ta thật nhát gan. Ta còn tưởng sau khi tặng trâm cho cô, sẽ nói rất yêu cô, rồi hôn cô... Trong thoại bản đều viết như thế cả."

Trường An còn chưa nói hết, có chút tiếc nuối.

"Thư sinh trong thoại bản đều rất lớn gan, sau khi xác định tâm ý xong, là có thể thân mật với tình nhân rồi. Tướng công của cô ấy à, đúng là dùng dần, hần không lấy được vợ chắc chắn là do tính cách dùng dần này."

Sau mấy ngày ở chung, Phồn Tinh đã thích ứng được với sự lải nhải của Trường An.

Nhưng Đại lão thích bao che, không thể nhịn được việc bông hoa nhỏ cô nuôi bị nói xấu, vì thế trầm mặt: "Cô, im miệng đi, không được nói xấu hần."

Trong giọng nói mang theo sự tức giận và hung tàn, đáng tiếc Trường An hoàn toàn không sợ, thậm chí còn bắt đầu tò mò.

"Vì sao không được? Vì cô thích hần ta nên không cho ta nói xấu hần à? Cô thích hần thì chủ động một chút. Ta rất muốn thấy hai người ở cùng nhau, sau đó sinh ra tiểu hài tử, ta chưa từng thích người nào, cũng chưa từng có ai thích ta."

Phồn Tinh: "..."

Nàng ấy thật sự rất phiền phức!

Khi Trường An công chúa còn sống nhất định là một hài tử không chịu thua kém ai, cô chấp muốn thấy thoại bản thành sự thật. Nên liên tục lải nhải bên tai Phồn Tinh.

#Cô cũng thích Từ Thụy Khanh.#

#Thích thì sẽ ở bên nhau!#

#Hai người sẽ cùng nhau sinh hài tử đó!#

Phồn Tinh vốn đã có IQ thấy, dung lượng não chỉ có nhiều đó. Hơi nhiều thông tin một chút, thì sẽ có phản ứng chậm chạp. Cuối cùng cô đã mơ hồ rồi, còn hoàn toàn bị Trường An công chúa tẩy não!

Vì thế cô loáng thoáng cảm thấy hình như còn thiếu một chút nữa là bản thân đã thích Từ Thụy Khanh rồi.

Ngày khoa cử, trời còn chưa sáng, Mộc Lão Tam đã kéo Phồn Tinh dậy đưa Từ Thụy Khanh đi thi.

Kỳ thi kéo dài mấy ngày, nếu tổ chất thân thể không tốt, vốn không thể chống đỡ nổi.

Mộc Lão Tam kéo Từ Thụy Khanh vào dặn dò: "Từ Thụy Khanh à, con không cần áp lực, phụ thân rất xem trọng con. Dù năm nay con thi không đậu, phụ thân cũng gả Phồn Tinh cho con..."

Sau khi nói xong lại tự vả miệng hai cái: "Miệng thú! Không linh, không linh! Năm nay, nhất định con sẽ đỗ!"

Phồn Tinh đứng bên cạnh, mắt nhắm mắt mở, bỗng nhiên có tỉnh thần, cố gắng mở to đôi mắt, cố gắng giả vờ mình không ngủ gật.

Từ Thụy Khanh thấy đáng yêu của cô, trong lòng xao động.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (60)

Editor: Mai Tuyết Văn

"Phồn Tinh." Từ Thụy Khanh đến gần.

Phồn Tinh mơ màng: "Hà?" Ánh mắt của Đạo lão rất hoang mang, như đang tự hỏi ta là ai? Đang ở đâu? Chuyện gì đang xảy ra thế?

Từ Thụy Khanh vươn tay ra, ôm người vào lòng.

Hôm nay khi sắp bước vào trường thi, cuối cùng đã có đủ dũng khí thốt lên lời: "Nếu tên đề bảng vàng, ta liền cưới nàng!"

Đại học sĩ tương lai cũng không kém lưu manh là bao, nhân lúc Phồn Tinh còn chưa kịp phản ứng, đã nhanh chóng hôn lên môi cô một cái.

Xoay người liền chạy vào cửa trường thi, rất kích động.

Mộc Lão Tam vừa rồi còn thân thiết như phụ tử thân sinh dặn dò hẩn thi tốt, sau khi tận mắt nhìn hẩn hôn lên miệng nữ nhi nhà mình, thì đưa chân còi gậy ném trúng gáy Từ Thụy Khanh.

Đúng là không biết sống chết!

Cũng dám bắt nạt khuê nữ nhà ông!

Vừa rồi ông còn khách sáo trò chuyện với hẩn, đã coi thường nhà ông rồi sao?

Không chỉ có Mộc Lão Tam kích động, mà Đại công tử đưa Tam đệ đến dự thi cũng kích động.

Kích động đến mức hai huynh đệ Tần Tư Bách và Tần Tư Ngọc phải liên thủ mới giữ chặt được người.

Quả thực còn hung hăng hơn cả lợn rừng rấn dừ, đã luyện thành dáng vẻ quân tử dụ dàng, nhưng đến khi tức giận mặt lại đỏ bừng, trong cổ họng phát ra những tiếng gầm gừ, tựa như muốn đánh người.

"Đại ca, bình tĩnh! Bình tĩnh!"

"Đúng thế đại ca, huynh làm như vậy sẽ bị người ta chế nhạo đó."

Bình thường, Tần Tư Cổ để ý mặt mũi nhất.

Nhưng bây giờ hai huynh đệ phát hiện dùng lời nói khuyên nhủ huynh trưởng nhà mình không có tác dụng.

Nếu không phải đại ca bình thường không giỏi võ, chỉ sợ bọn họ không ngăn được!

Tần Tư Bách cũng nhận ra Phồn Tinh.

Chính là nhãi con đã đạp hẩn xuống đất, dùng nắm đấm đập lên mặt hẩn!

Đây là ma chướng của Đại ca sao?

Đã thật sự xem tiểu ma nữ kia thành Phồn Nhi rồi à?

"Đại ca, nhất định không được đi đánh người, là tướng công người ta mới hôn một cái đã bị đánh thì sao? Nếu huynh không chịu nói lý lẽ, tiến lên nghị luận rất dễ bị người ta chê cười!"

Khi Tần Tư Bách tiến vào trường thi, trong lòng còn cảm thấy ai oán.

[Ủng hộ người dịch bằng cách đọc truyện tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn.]

Hẩn vốn là vị công tử ít được chú ý nhất trong phủ Quốc công. Vốn nghĩ hôm nay là ngày thi của mình, toàn bộ sự tập trung chỉ nên dành cho mình hẩn.

Cuối cùng, hẩn còn phải quan tâm ngược lại vị Đại ca đã hóa thành chó điên.

Haizz...

Một tiếng thở dài tan nát cõi lòng.

Tần quốc công và phu nhân vẫn ngây thơ không thể đoán trước được, người con lớn từ lâu đã chững chạc lại có lúc luống cuống như vậy, liền tròn mắt há miệng, mất hồi lâu để bình tĩnh.

Mãi cho đến khi Tần Tư Cổ đi về phía Phồn Tinh, bọn họ mới để ý đến vị tiểu cô nương xinh xắn đáng yêu kia.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô, nụ cười trên mặt Tần quốc công phu nhân chợt biến mất, ngay sau đó sắc mặt trắng bệch, "Cô nương đó... Cô nương đó..."

Bà có thể giải thích vì sao đưa con lớn lại luống cuống như vậy rồi!

Sao cô lại giống Phồn Nhi như thế? Không, nói trắng ra thì giống Phồn Nhi hồi bé!

"Cô nương, đã lâu không gặp." Tần Tư Cổ khẩn trương đến gần Phồn Tinh. Cô không biết rằng sâu lần gặp gỡ trước, hẩn đã tìm cô trên đường bao lâu đâu!

Tần Tư Ngọc cảm thấy kỳ lạ.

Đại ca của hần... Mà lại đi bắt chuyện với tiểu cô nương nhà người ta như vậy sao?

Quả nhiên lần trước té ở tửu lâu, có liên quan đến tiểu cô nương này à?

Lời vừa rồi... Là kịch bản quen thuộc của mấy tên háo sắc đó!

Phồn Tinh nghiêng đầu: "... Có chuyện gì không?"

"Không có." Tần đại ca là một nam nhân thành thật, đầu óc lúc nào cũng ngay thẳng.

Trong lòng Mộc Lão Tam vang lên hồi chuông báo động mãnh liệt.

Ông ta chưa từng quên, khuê nữ không phải con ruột của mình.

Những người trước mắt này, không phú cũng quý, ông cảm thấy...

Họ muốn đến cướp nữ nhi của ông!

P/s: Sức khỏe mình dạo này không tốt, ra chương có thể thất thường.

Càng dịch càng cảm thấy không thích Mộc Lão Tam, đúng là bản thân ông ấy có phần đáng thương nhưng tận sâu trong suy nghĩ ông ấy luôn cố bao biện việc mình giấu thân phận của Phồn Tinh. Haizz, thiệt là khó chịu.

Việc đặt pic ảnh để chương khỏi bị copy, hoặc dù có bị copy thì cũng có cả nguồn dịch. Dù thế người đọc thường vẫn bỏ qua các dấu hiệu của nguồn dịch chính chủ, rồi kêu gào đòi tháo pic?

Pic này sau 15 ngày sẽ tự động chuyển về văn bản, hy vọng bạn nào thật sự yêu thích bộ truyện hãy tiếp tục cố gắng ủng hộ mình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phần Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (61)

Editor: Mai Tuyết Vân

Trong lòng Mộc Lão Tam bất an, vì thế nhanh chóng chạy đến kéo Phồn Tinh nói: "Khuê nữ à, con đừng đáp lời người lạ, lỡ như bị người ta bắt cóc thì phải làm sao? Đi thôi, về nhà với cha ăn bánh bao."

Mộc Lão Tam rất hiểu lối tư duy của khuê nữ nhà mình.

Vừa nhắc đến ăn đã chạy theo.

Quả nhiên... Đại lão nhanh chóng quay đầu lại hỏi: "Phụ thân, bánh bao thịt sao?"

Đại công tử còn chưa kịp nói câu tiếp theo, Phồn Tinh đã vội vàng bị bánh bao thịt dụ dỗ đi mất. Trước khi rời đi, cả ánh mắt cũng không thèm liếc hần!

Trái tim hần, thật đau xót!

Tần quốc công phu nhân về mặt trắng bệch, cổ họng đắng chát, nhìn thấy tiểu cô nương đáng yêu kia khiến lòng bỗng nhiên nhói đau!

Giống nhau như đúc!

Thật sự là giống hệt Phồn Nhi lúc còn nhỏ!

Nói ra thì thật buồn cười, Phồn Nhi đang ở trong phủ Quốc công mà mấy năm trước tìm về được, chỉ có sáu phần giống hần nhỏ. Còn người trước mắt này, đúng là như cùng một khuôn đúc ra!

Sao lại như thế được?

Trên đời này có việc trùng hợp như vậy sao?

"Cô nương ấy... Phồn Nhi..." Lúc trước nữ nhi mắt tích, Quốc công phu nhân khóc đến mức mắt sưng mù, ngày ngày dùng nước mắt rửa mặt, cả cơ thể đều suy sụp. Nhất thời kích động, đã bắt đầu thở hổn hển, cả người ngã ra phía sau, miệng thì thào: "Nữ nhi của ta... Của ta... Phồn Nhi..."

"Mẫu thân!"

"Phu nhân!"

Tần quốc công và hai vị công tử đều không hẹn cùng nhau đỡ Quốc công phu nhân, đợi bọn họ nhận ra thì Mộc Lão Tam sớm đã kéo nữ nhi chạy mất tiêu.

"Về phủ trước đã, Tư Ngọc, con mau vào cung mời thái y!" Tần quốc công lạnh mặt, bế phu nhân nhà mình nhanh chân lên xe ngựa, trong ánh mắt xuất hiện vài tia nghi ngờ.

Vô duyên vô cớ lại xuất hiện một tiểu cô nương giống với Phồn Nhi lúc bé, tất nhiên phía sau sẽ có âm mưu!

Vậy, kẻ vừa rồi là giả!

[Ủng hộ mình bằng cách đọc truyện tại trang Diễn Đàn Lê Quý Đôn]

Nếu có người nhắm vào phủ Tần quốc công của ông, một khi bị ông bắt được, ông sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết!

Nhưng nếu người vừa rồi là thật!

Vậy là kẻ phủ Tần quốc công tìm về được sẽ là giả mạo. Có thể suy ra chuyện nữ nhi mất tích là có kẻ tính toán ám hại phủ Tần quốc công. Thậm chí xem bọn họ là kẻ ngốc mà lừa dối.

Nếu điều đó là sự thật, Tần quốc công là một hán tử bản lĩnh mạnh mẽ lại cảm thấy đau lòng. Nữ nhi bảo bối của ông, ngoại trừ việc bị người ta lừa bán, đã trải qua những chuyện gì?

Tần Phồn Nhi vẫn chưa tiến Tần Tư Bách đi thi, nữ tử điểm trang mắt gần một canh giờ. Từ sớm nàng ta còn chưa trang điểm, có ý chẳng muốn ra khỏi cửa. Vì thế không biết trường thi đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết mẫu thân bị kinh hãi trở về...

"Mẫu thân! Mẫu thân sao thế ạ?" Tần Phồn Nhi tới, sốt ruột gọi.

Lúc trước Tần quốc công từng ra trận giết địch, so với Tần Tư Cổ thì suy nghĩ kín đáo hơn. Tần Tư Cổ chỉ nghĩ Phồn Tinh giống Phồn Nhi lúc nhỏ, hẳn muốn trò chuyện với nàng. Tần Tư Bách bị đánh một trận thê thảm, chỉ nghĩ phải đánh Tiểu ma nữ kia một trận.

Còn Tần quốc công sớm đã trải qua gió tanh mưa máu, đã dưỡng thành trực giác nhạy bén.

Trong lòng ông có hai phán đoán, trước khi nghiệm chứng sẽ không thiên vị bên nào.

Liên thờ ơ lạnh nhạt, muốn xem xét tình hình.

"Mẫu thân con nhìn thấy một tiểu cô nương khá giống con nhồi nhố, nhất thời kích động bệnh cũ tái phát." Tần quốc công thông thả nói, nhưng ánh mắt vẫn luôn đặt trên khuôn mặt Tần Phồn Nhi.

Quan sát biểu cảm của nàng ta thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (61)

Editor: Mai Tuyết Vân

Ánh mắt của Tần Phồn Nhi ngạc nhiên cực độ.

Biểu cảm cứng ngắc một lát, không biết nên bày ra tư thái gì mới hợp.

Có ý dò hỏi, mở miệng: "Điều này là thật sao, có người giống con lắm à? Là người đại ca từng gặp sao? Nếu có cơ hội, con thật sự rất muốn nhìn thấy nàng ấy. Đáng vẻ giống nhau, cũng là một loại duyên phận."

Tần quốc công cảm nhận được nàng ta đang che giấu sát ý, trái tim trùng xuống.

Đây không phải là phản ứng nàng nên có.

Nếu nàng ta là người thật, thì không nên có phản ứng này.

Biết được có một người giống mình như đúc, nàng ta không hề yếu đuối mà sợ hãi, ngược lại còn bình thản cười trừ.

Toàn bộ biểu cảm của nàng ta, giống như có kẻ đang khiến địa vị của ả lung lay.

Nếu đây là hàng giả...

Tần quốc công không dám nghĩ nữa, vậy nữ nhi thân sinh của ông, người vốn là đích tiểu thư của phủ Tần quốc công đã phải lưu lạc bên ngoài suốt mấy năm qua hay sao?

Lão đảo đi đến thư phòng.

Tần quốc công dường như đã già đi mấy tuổi.

"Đi thăm dò cho ta, tra việc tiểu thư mất tích năm đó. Điều tra cả việc tìm được tiểu thư về, còn có đích tiểu thư phủ Tướng quân nữa. Tất cả mọi thứ đều phải tra rõ cho ta!"

Trước đây Phồn Nhi mất tích, là khi dạo chơi với Giản Hân Hân.

Cũng là phủ Tướng quân đưa Phồn Nhi về.

Nếu người trong phủ là giả, thì phủ Tướng quân nhất định có liên quan.

Thật sự có liên quan, ông sẽ khiến cả nhà bên đó phải trả giá, chó gà không tha. Nếu không sẽ không thể giải trừ mối hận trong lòng ông.

*[Ứng hộ mình bằng cách đọc truyện tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn]

Đại lão Phồn Tĩnh vừa lộ mặt đã khiến tiểu cô nương phủ Tướng quân xuống đài.

Lúc này cô đang làm khách ở hậu cung, ăn toàn món ngon, bên cạnh còn có cung nữ nhảy múa giúp vui.

Thái hậu càng nhìn cô càng thuận mắt, hoàn toàn xem cô là khuê nữ thân thiết nhất với nữ nhi mà đối đãi.

Nhờ có Phồn Tĩnh, công chúa Trường An đã hai mươi năm không nhập mộng, mới chịu vào mộng nói chuyện với Thái hậu.

Thời gian này Giản Hân Hân có ý vào cung gặp Thái hậu, cuối cùng sau khi vào cung không chỉ không gặp được. Còn bị Thanh Hòa bên người Thái hậu tịch thu lệnh bài vào cung. Nói là Thái hậu nương nương cảm thấy, nếu lệnh bài tùy ý xuất cung rất dễ gây ra tai họa, lỡ bị người có mưu đồ lợi dụng thì không hay.

Đúng là quá đáng!

Bà già chết tiệt này, trở mặt cũng nhanh thật!

Lúc trước khi cần nàng trò chuyện, thì sao chẳng thấy lo lắng đến vấn đề này?

"Hoàng tử mẫu."

Thiệu Huyền Viễn đi thỉnh an Thái hậu, từ xa nhìn thấy Phồn Tĩnh chỉ cảm thấy quen mắt nhưng không nhận ra ngay.

Nhờ có Giản Hân Hân trừ tính từ mười năm trước, hắn ta đã không còn là vị hoàng tử bị ghét lạnh lúc trước. Ngược lại vì nhờ có Thái hậu sủng ái Giản Hân Hân, mà Lão hoàng đế cũng phải nể mặt, chú ý nhiều đến đứa trẻ Thái hậu coi trọng.

Hiệu ứng cánh bướm khiến Thiệu Huyền Viễn từ một hoàng tử không được sủng ái, trở thành người được định vào ngôi Thái tử.

Cũng giống như thế, khiến Tần Phồn Nhi và Thiệu Huyền Viễn là phối ngẫu trời định nay trở thành người xa lạ.

Sau khi Thiệu Huyền Viễn lại gần, nhận ra Phồn Tĩnh.

Đầu tiên là vì đáng vẻ đáng yêu mặt trong mắt hạnh của cô, đủ khiến người ta đã gặp rồi sẽ không quên. Điều thứ hai chính là vì Phồn Tĩnh lừa tiền khiến hắn có ác cảm, nên hắn nhớ rất rõ.

"Hóa ra là ngươi."

Thiệu Huyền Viễn không nói nên lời, ngày ấy ngựa của hắn làm người ta bị thương. Sau khi phát hiện người bị thương là một tiểu cô nương, trong lòng hắn rất bất an. Nhưng cô vừa mở miệng đã lừa tiền, khiến toàn bộ áy náy của hắn biến mất.

Tuy sau đó có quay đầu nhìn cô, thấy bàn tay buông thõng của cô hình như đã bị thương thật.

Nhưng tính cách tham tiền cô, khiến hắn cảm thấy không thích.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (63)

Editor: Mai Tuyết Vân

Không phải vì mất tiền mà khiến Thiệu Huyền Viễn tức giận vô cớ.

Tận sâu trong lòng hắn cảm thấy đáng về nữ tử này đáng yêu vô hại như vậy, đáng lý ra không nên tham tiền mới đúng chứ.

Thái hậu không chú ý đến sự khác thường của Thiệu Huyền Viễn, mỉm cười nói: "Tiểu Ngũ đã gặp qua Mộc cô nương à?"

Gần đây tâm tình của bà rất tốt, nên nhìn cái gì cũng thuận mắt.

Thiệu Huyền Viễn cười lạnh một tiếng, ả ý nói: "Đương nhiên đã gặp rồi, cũng không biết Mộc cô nương nhìn thấy tại hạ, có cảm thấy bất ngờ không?"

Đáng về kiên định như đang nói, cô có sợ hãi bất ngờ hay không? Lúc trước lừa bịp tổng tiền hắn, chắc sẽ không ngờ có ngày gặp lại nhau nhỉ?

Tuy hắn không biết cô dùng cách gì để đến bên Hoàng tổ mẫu. Nhưng hắn cảm thấy chắc cô sẽ kinh ngạc lắm! Nhất định đang lo sợ hắn sẽ vạch trần bộ mặt thật của cô trước mặt Hoàng tổ mẫu!

[Ủng hộ mình bằng cách đọc truyện tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn]

Phồn Tinh nghiêng đầu.

"Nhị Cầu, kẻ kia, là đại ngốc phải không?"

Trong lòng Đại lão đã khắc sâu việc Thiệu Huyền Viễn cười ngửa đụng gậy tay nạng, sau khi bồi thường tiền xong thì không còn quan hệ gì nữa. Thiệu Huyền Viễn tràn ngập ác ý như vậy, trong mắt Đại lão trở thành kẻ đầu óc có vấn đề rồi!

"Hoàng tổ mẫu, nữ tử này đến từ nhân gian, trên người khó tránh được nhiễm tục khí. Tinh thông mưu tính, vì tiền không từ thủ đoạn, Hoàng tổ mẫu nhất định không được để nàng ta làm mờ mắt."

Thiệu Huyền Viễn tự nhận mình đã nhìn thấu Phồn Tinh, càng không kìm nén được ác ý với cô.

Thật ra trong lòng hắn có một cảm giác khó nói thành lời, ngay cả chính hắn cũng không biết phải giải bày làm sao.

Hắn khó chịu vì Phồn Tinh gặp hắn trong cung nhưng vẫn tỏ ra thờ ơ!

Lúc trước cô mượn cơ lừa tiền của hắn, đã chứng minh cô là một nữ tử không thành thật. Trong hoàng cung nhìn thấy hắn, biết được thân phận của hắn, chẳng lẽ không muốn nịnh nọt lấy lòng hắn sao?

Cô bày ra tư thái thờ ơ, khiến người ta cảm thấy ghê tởm! Cho rằng Hoàng tổ mẫu yêu thích, là có thể tung hoành trong cung rồi à?

[Không, đầu hắn bình thường. Chỉ là hắn muốn cô lấy lòng hắn, nhưng nếu cô lấy lòng hắn thì hắn lại nghĩ cô là kẻ lăm mưu, càng thêm ghét cô. Đơn giản mà nói, hắn muốn thu hút sự chú ý của cô, nhưng lại khinh thường cô. Còn nữa, đầu óc hắn không có góc đâu.]

Đừng hỏi vì sao nó lại đột nhiên tốt bụng, giải thích vấn đề của Phồn Tinh.

Vì nó vừa đọc xong tiểu thuyết, bên trong có một tên tra nam cực phẩm, miêu tả tâm lý rất biến thái, nó đọc xong tức giận muốn chết, thậm chí còn có thêm hiểu biết với lòng người.

Phồn Tinh ngốc như thế, nó dạy cô giống như giúp đỡ người nghèo.

Nhưng Đại lão cũng không hiểu, khái quát toàn bộ lời nó nói bằng một câu: "Chà, đúng là Đại ngọc, nào có vấn đề."

Suru Thần Hào: [...]

Thái hậu cảm thấy Thiệu Huyền Viễn có ác ý với Phồn Tinh, kín đáo cau mày.

Trong lòng không vui.

Phàm là người ngồi trên ngôi cao, đều rất tin tưởng mắt nhìn người của mình. Có ai muốn kẻ bên cạnh khoa tay múa chân, ả ý nói rằng bà nhìn lầm người chứ?

Có thể đứng vững đến cuối trong cuộc tranh đấu chốn hậu cung, Thái hậu còn nhìn lầm kẻ đầu đường xó chợ sao?

Sở dĩ bà bằng lòng gặp Phồn Tinh, chính là vì công chúa Trường An, thứ hai là vì đứa trẻ này không có tâm cơ. Hoàn toàn không có suy nghĩ muốn dựa dẫm vào bà, tấm lòng hồn nhiên trong sáng.

Ngốc thì ngốc, nhưng sẽ không hại người.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (64)

Editor: Mai Tuyết Văn

Khi Thiệu Huyền Viễn thình an xong rồi đi, Thái hậu hỏi Phồn Tinh: "Sao Phồn Tinh lại quen biết Ngũ hoàng tử thế?"

Phồn Tinh trả lời đúng sự thật: "Ngựa của hần, chạy loạn trên đường, tung gãy tay con. Con muốn hần đền tiền, hần cảm thấy con gạt hần. Cầm túi bạc, ném vào tay con, sau đó rời đi. Không quen biết, chỉ từng gặp một lần."

Trong lòng Đại lão.

Từng gặp thì không phải là quen biết.

Không ở chung thì nhất định không phải người thân.

Trong lòng rất rõ ràng, không hề dây dưa.

Thái hậu cau mày, vì chuyện này mà Ngũ hoàng tử công kích cô trước mặt bà sao?

Xét theo lẽ thường, sau khi làm người ta bị thương phải bồi thường tiền bạc. Nhưng vì cô nương nhà người ta mở miệng đòi bồi thường trước, nên ghi hận trong lòng sao. Tâm tư quá nhỏ mọn rồi!

Nghĩ lại đáng về vừa rồi của hần, suýt nữa bà còn cho rằng Thiệu Huyền Viễn bị người ta lừa tình lừa tiền, nên mới nói ra những lời cay nghiệt như vậy!

Bà vốn thương tiếc cho Ngũ hoàng tử có mẫu thân địa vị thấp hèn, vì thế ngày thường vẫn quan tâm hần nhiều hơn. Không ngờ rằng đứa trẻ tính tình khiếm tốn đã trở thành một kẻ tự cho mình là đúng rồi!

Thái hậu hoàn toàn không biết, lúc đó Phồn Tinh có muốn lừa tiền hay không. Nhưng một kẻ tham lam thì rất dễ để phân biệt.

Nếu đứa trẻ này tham lam, thì hoàn toàn có thể yêu cầu ban thưởng vật quý giá. Nể mặt Trường An, bà nhất định sẽ cho.

Nhưng trong lòng cô ngọc này lại có một cán cân, nếu là của cô, cô sẽ lấy. Còn không phải của cô, cô lười đụng vào.

Hoàng thất vô tình, những dịu dàng Thái hậu còn sót lại, toàn bộ đều đặt lên người công chúa Trường An.

Lão hoàng đế không phải nhi tử thân sinh của bà, lúc trước nâng đỡ hần thượng vị, cũng vì lợi dụng lẫn nhau. Còn những hoàng tử đó, tất nhiên cũng không phải tôn tử ruột, làm sao có cảm tình nhiều được?

Trong lòng xuất hiện sự không vui với Thiệu Huyền Viễn, tất nhiên sau này sẽ không còn quan tâm nữa.

Cũng không biết, nếu để Giản Hân Hân biết được khi Phồn Tinh xuất hiện đã chặt đứt mối quan hệ giữa nàng ta và Thái hậu. Xuất hiện thêm lần nữa đã khiến người phủ Tàn quốc công nghi ngờ. Lại lần nữa đã đỡ chỗ dựa vững chắc của Thiệu Huyền Viễn xuống. Không biết à có tức đến hộc máu hay không!

Trong cuộc chiến tranh giành, vốn không thể đi sai một bước.

Có mẫu tộc chống đỡ, đường đi còn tương đối dễ dàng.

Nếu không có mẫu tộc chống lưng, toàn bộ những người hân nói chuyện cùng, đều sẽ lấy thân phận của hân để quyết định.

Mẫu tộc của Thiệu Huyền Viễn vốn thấp hèn, Thái hậu đã không thích, mọi chuyện càng thêm khó khăn.

[Khai thật đi, chiều này của cô có phải là mượn đao giết người không?] Suru Thần Hào cảm thấy lạnh sống lưng, vừa cảm thấy kích thích, cô ngốc này muốn lật trời rồi!

"Hà?" Cái gì mà mượn đao, cái gì mà thành người?

[Khó trách lúc trước cô chẳng thêm trở về phủ Tàn quốc công, có phải đã tính toán từ sớm rồi không? Cô chính là rút cùi đáy nồi, khiến Giản Hân Hân và Tàn Phồn Nhi tự mình cho rằng kế hoạch đã hoàn hảo, trên thực tế là khiến họ trào cao ngã đau!]

"Mắm mắm..." Nhị Cầu đang nói gì thế?

[Có phải cô lại đọc trộm tiểu thuyết của tôi không thể? Học được từ tiểu thuyết à?]

"... Không có." Đại lão chậm rãi phủ nhận.

Nhị Cầu nói quá nhanh, cô không tiếp thu nổi.

Nghe không hiểu.

Thôi vậy.

Suru Thần Hào xem Đại lão ngốc nghếch trở thành sói đội lột cừu, Đại lão không trở về phủ Tàn quốc công vì cô đã nắm chặt mọi thứ trong tay, có thể một quyền đập chết hân và Tàn Phồn Nhi giả mạo.

Phồn Tinh từ trong cung đi ra, trước cửa cung có một chiếc xe ngựa khắc gia huy phủ Tàn quốc công dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (65)

Editor: Mai Tuyết Vân

Tàn quốc công phu nhân nhìn bóng dáng lắc lư phía trước, vừa nhìn thấy tiểu cô nương vừa đi vừa cắn điểm tâm, còn chưa xuống xe ngựa đã khó kiềm được roi lệ.

Nữ nhi của bà!

Nữ nhi ruột thịt của bà!

Lúc trước bà đã sinh ba con trai, hi vọng có thể sinh được một tiểu nữ nhi ngoan ngoãn đáng yêu. Đến lúc đó ba người ca ca đều yêu quý nàng như trân châu, khiến nàng trở thành hòn ngọc trong lòng Tàn gia.

Sau này thật sự sinh ra được một bé gái trắng trẻo bụ bẫm, bà rất vui vẻ, chẳng sợ bản thân chịu tổn thương không bao giờ hối hận.

Kết quả lại có một kẻ giả mạo chiếm lấy vị trí hòn ngọc quý của cô!

Cũng tại người phủ Tàn quốc công nhìn người không chuẩn, khiến kẻ giả mạo được bà công nhận. Hoặc là phía sau có người cố tình tính kế, hơn nữa ngay cả kẻ giả mạo kia cũng có ý đồ lừa gạt!

Sau khi trọng phu tra rõ chân tướng, cũng không vì để giữ hòa khí mà giấu giếm bà.

Càng biết rõ thì đau khổ càng ngán, nói sớm với bà một chút ngược lại càng có lợi. Nếu sau này đợi đến ngày bà biết được bản thân đã sớm gặp nữ nhi ruột nhưng lại bỏ lỡ mấy, chỉ sợ đó mới chính là đau thấu tim gan!

Bà nhìn cô, vừa đi vừa lúc lắc cái cổ giống như chú vịt con.

Chiếc miệng nhai nhóp nhép như chuột đồng.

Đầu nghiêng trái nghiêng phải, tựa như đang rất thích thú.

Từ cửa cung đi ra, mua nào là hồ lô đường, vừa đi vừa ăn, thường xuyên tham ăn tấp vào hàng quán nhỏ ven đường mua thêm.

Tần quốc công phu nhân càng nhìn càng không kiếm được roi lệ.

Tần quốc công nhìn thấy phu nhân nhà mình khóc đến sắp ngất, sắc mặt càng khó coi. Chuyện năm đó vẫn tiếp tục điều tra, chỗ đáng nghi nhất chính là đích nữ phủ Tướng quân hh.

Phủ Tướng quân hại ông như thế, thù này quyết không đội trời chung!

"Phồn Nhi! Phồn Nhi của thiếp... Thiếp sợ con bé sẽ không nhận thiếp... Con bé lưu lạc bên ngoài chịu khổ nhiều năm như thế, thiếp còn nhận nhầm kẻ khác làm nữ nhi... Nó sẽ không tha thứ cho thiếp, nhất định sẽ không tha thứ cho thiếp..."Quốc công phu nhân khóc không kịp thở, lập tức ngất lịm đi.

Sau khi Đại công tử biết được, tiểu cô nương đáng yêu đó chính là muội muội thật sự của hắn. Ngơ ngác một hồi lâu, rồi gào khóc không màng đến cái gì gọi là nho nhã lịch sự.

Vừa khóc vừa cười một trận, thậm chí Tần Tư Cổ còn không kịp để người ta chuẩn bị kiệu, bỏ chạy ra ngoài...

Ngồi xổm trước nhà Mộc Lão Tam thuê, rất giống như người dân chân lấm tay bùn, vùi đầu vào góc tường mà khóc một trận lớn.

Không chỉ khóc hu hu, mà còn nức nở gào khóc.

Mộc Lão Tam cũng cảm thấy dù bản thân đã nằm trong quan tài, cũng có thể bị tiếng khóc huyền não này đánh thức.

Giấu diếm không xong.

[Ủng hộ mình bằng cách đọc truyện tại trang Diễn Đàn Lê Quý Đôn.]

Ông biết chuyện đã đến rồi.

"Tiến vào trong ngòi, khóc thành như vậy còn ra thể thống gì." Mộc Lão Tam mở cửa, nói với Tần Tư Cổ.

Đại công tử gạt mình, sau đó đỏ mặt: "Ông... Ông nghe thấy sao?"

Mộc Lão Tam "... Cậu gào khóc như ma chê quỷ hờn, ta lại không bị điếc."

Đáng thương nhất vẫn là Từ Thụy Khanh, ngồi ngay ngắn trong trường thi, múa bút thành văn, thỉnh thoảng còn mỉm cười.

Trong lòng nghĩ, đề thi năm nay đối với hắn rất đơn giản. Thi công thành danh, tựa như món đồ trong túi hắn. Nói vậy thì đến ngày búng vàng đề danh cũng chính là ngày hắn động phòng hoa chúc rồi.

Đến lúc đó...

Phải cố gắng chuẩn bị hai quyển đông cung, dù sao thì vấn đề này hắn không hề có kinh nghiệm, nên học tập trước thi hơn.

Có một số người, bên ngoài đáng vẻ nghiêm chỉnh thật ra rất xấu xa đáng khinh.

Tay viết sử thi kim cổ, trong lòng lại nghĩ đến sách đông cung.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 125: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (66)

Editor: Mai Tuyết Văn

Dù Từ Thụy Khanh có ngàn tính vạn tính cũng không ngờ sau khi hần thi xong trở về.

Tiểu nương tử vốn đã dũng mãnh, nay lại còn có thân thể uy vọng.

Kẻ háo sắc lúc trước, thành anh vợ.

Hần vốn cảm thấy bản thân tài học một bụng, sau khi đỗ đạt có công danh cũng đủ xứng đôi với tiểu nương tử. Kết quả lại đột nhiên xuất hiện một phủ Tàn quốc công, nhà cao cửa rộng khiến hần mở to hai mắt.

*

[Ủng hộ mình bằng cách đọc truyện tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn.]

Trong phủ Tàn quốc công.

Mộc Lão Tam thở dài một tiếng: "Sự việc chính là như vậy, lúc trước khuê nữ yếu ớt cứ năm hôm ba bữa lại sốt một trận, ta gần như đã tiêu hết toàn bộ tiền bạc tích trữ để chữa trị. Trong tay ta không có bạc, lại không muốn vượt ngàn dặm xa xôi đến kinh thành, có lòng riêng ích kỷ. Vì thế dù biết rõ có lẽ con bé là khuê nữ nhà phú quý chốn kinh thành, cũng chưa từng mang nó đi tìm người thân."

"Con bé ngốc nghếch là do di chứng của những lần sốt cao để lại. Nếu các ngài ghét bỏ, coi như chưa từng nhìn thấy hai phụ tử chúng ta, chúng ta nhất định không trèo cao."

Mộc Lão Tam cũng tự biết bản thân đang huyễn hoặc chính mình.

Nhìn cả nhà Quốc công yêu thương nữ nhi như thế, nhất định bọn họ sẽ không bỏ rơi Phồn Tinh.

Quả nhiên, ông còn chưa dứt lời, Tàn quốc công phu nhân đã ngắt ngang: "Vì sao phải ghét bỏ? Là nữ nhi do ta mang thai mười tháng sinh ra, cho dù biến thành đáng về gì, đều sẽ không ghét bỏ!"

Mộc Lão Tam và phu thê Tàn quốc công ở trong sảnh chính bàn bạc.

Phồn Tinh ngồi yên trong hoa viên, trừng mắt với Đại công tử.

Đại công tử cảm thấy bản thân đã trở nên dễ kích động, vừa nhìn thấy tiểu cô nương trước mắt mình, liền không kiềm được mà rơi nước mắt. Nhìn một cái, lau nước mắt một cái.

"Phồn Tinh..." Đại công tử vừa mở miệng đã bật khóc, không thể nhẫn nhịn được.

Không ai biết được, trong lòng hần có cảm giác giống như cha già. Đúng là vui buồn khó khắc chế.

Đại lão thấy hần khóc rất đáng thương, cuối cùng đưa tay ra, vỗ lên vai hần: "Đừng khóc nữa..."

Tuy bà vai Đại công tử đau muốn chết, nhất định đã tím bầm. Nhưng trong lòng lại vô cùng vui sướng, cảm động không thôi.

Trong lòng muội muội có hần!

Còn trong suy nghĩ của Phồn Tinh, khóc lóc nức nở thật phiền não.

So với Trường an công chúa, còn phiền hơn.

Tạm thời Phồn Tinh và Mộc Lão Tam sẽ ở lại phủ Tàn quốc công, về phần Tàn Phồn Nhi giả mạo hoàn toàn không hề có động tĩnh gì. Đại lão có chút thất vọng: "Nhị Cầu, tôi còn cho rằng, nàng ta sẽ gây sự chứ?"

Suru Thần Hào không thèm đáp lại lời cô, sợ làm tổn hại đến uy danh Suru Thần Hào của mình.

Thậm chí nó cũng không thèm chút vắn xem cô có phải đã lén đọc tiểu thuyết của nó không. Bạn xem chỉ số thông minh của cô là 2, nhưng lại thốt ra được hai chữ gây sự này, cũng biết là cô đã đọc trộm rồi!

Không gây sự, không có cơ hội đánh nàng ta.

Có chút thất vọng cũng không sao. Trong phủ Tàn quốc công có rất nhiều đầu bếp, khiến sự thất vọng của Phồn Tinh nhanh chóng bay mất.

Trên dưới phủ Tàn quốc công đương nhiên sẽ không để Tàn Phồn Nhi ra tay!

Tuy có vài chuyện chưa rõ ràng, vì không muốn bút dây động rừng, tạm thời vẫn để Tàn Phồn Nhi đảm đương danh vọng đích nữ phủ Tàn quốc công. Nhưng nàng ta đã bị giam lỏng từ lâu.

Cho dù Tần Tư Cổ đối diện với Phồn Tinh thì khóc thút thít, nhưng thân là người kế thừa của thế gia đại tộc, thủ đoạn bản thủ kia, sao hắn lại không biết.

Hắn không ra tay là vì hình tượng văn nhã bên ngoài.

Nhưng khi đối diện với kẻ khiến tiểu muội hắn xem như trân bảo phải lưu lạc, còn không biết xấu hổ tu hú chiếm tổ chim... Hắn cũng không kiềm được tức giận!

Hắn hận không thể xé xác nàng ta!

Tần Tư Cổ hỏi vài biện pháp giày vò trong cung, soạn thành sách, để người trong phủ mỗi ngày hành hạ Tần Phồn Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (67)

Editor: Mai Tuyết Vân

Điều khiến Tần Tư Cổ đau lòng chính là vì hắn không thể tìm thấy muội muội sớm hơn. Nên tấm áo bông quý giá của hắn, tiểu muội đáng yêu ngoan ngoãn của hắn đã dính hôn với một tên cầu nam nhân.

"Bông hoa nhỏ thi xong, ta đến đón hắn."

Chiều hôm đó kết thúc cuộc thi, Phồn Tinh cảm điểm tâm bước ra khỏi cửa.

Tức giận trong lòng Đại công tử nguội lạnh rất nhanh.

Chỉ là một thôn phu hương dã, cho dù là kỳ tài hiếm có đậu được Trạng Nguyên, cũng là kẻ quê mùa thấp kém. Có chỗ nào xứng đôi với kim chi ngọc điệp tiểu muội của hắn chứ?

Hơn nữa sao cô còn đi đón hắn tan thi?

Hắn có tài đức gì?

Hắn xứng sao?

Tần Tư Cổ mang theo Tần Tư Ngọc dẫn Phồn Tinh xuất môn, đám người hầu và thị vệ trong phủ đều có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của Thế tử.

Từ Thụy Khanh mệt mỏi từ trường thi bước ra, liếc mắt một cái đã gặp được Phồn Tinh.

Nói rằng mệt mỏi biến mất nhất định là giả. Nhưng trong lòng ngọt như mật thì là thật.

Hắn nhanh chóng bước đến bên cạnh Phồn Tinh, thậm chí còn hoàn toàn xem nhẹ một ánh mắt hung tợn bên cạnh.

Hắn đưa tay ra muốn ôm Phồn Tinh vào lòng, kết quả được nửa chừng lại kéo phải người nào đó đang ngăn giữa hắn và Phồn Tinh. May mắn hắn dừng lại kịp thời, nếu không...

Không thể tưởng tượng! Không được phép tưởng tượng! Tưởng tượng ra sẽ sụp đổ mất!

Sắc mặt Từ Thụy Khanh không tốt, sao lại là người của phủ Tần quốc công?

Bọn họ còn chưa chịu thôi đi à?

Đầu tiên là Tam công tử, sau đó là Đại công tử, sao công tử phủ Tần quốc công đều mất hết liêm sỉ thế?

"Tại hạ nhớ các hạ là Đại công tử phủ Tần quốc công mà, không biết muốn làm gì vậy?" Thật ra khí thế của Từ Thụy Khanh có hơi bức người, muốn hắn phải biết tự trọng.

"Nam nữ thụ thụ bất tương thân, ngươi phải tôn trọng muội muội ta một chút!"

Ở trước mặt mình thì tên cầu nam nhân kia đừng hòng đụng đến áo bông nhỏ của hắn, Tần Tư Cổ suy nghĩ.

Từ Thụy Khanh bị trách mắng về mặt rất hoang mang.

Hắn chỉ tham gia khoa cử có mấy ngày, sao lại cảm giác đã bỏ lỡ chuyện lớn gì thế nhỉ?

*

"Ý các hạ là muốn ta từ hôn với nương tử sao?" Từ Thụy Khanh không nhịn được cười lạnh.

Mời hắn đến phủ Tàn quốc công, sau đó lấy quyền uy và thái độ khản cầu muốn hắn buông tay Phồn Tĩnh sao?

Tuy đôi phương là công tử thế gia đại tộc, nhưng dáng vẻ của Từ Thụy Khanh rất lạnh nhạt.

Công tử thế gia thì thế nào?

Phủ Tàn quốc công thì làm sao?

Hắn muốn người nào, cho dù phải đánh đổi cả tính mạng thì nhất định cũng phải có được!

Nhưng điều duy nhất khiến hắn cảm thấy thất bại chính là vận khí của nương tử hắn... Thật sự khiến người ta tuyệt vọng!

Vất vả lắm hắn mới cảm thấy bản thân xứng đôi với cô, sẽ không bị xem là bám váy vợ nữa, cuối cùng cô lại lộ ra thân phận thiên kim tiểu thư phủ Tàn quốc công.

"Phải." Tàn Tư Cổ lười che giấu.

"Từ công tử khổ công đọc sách nhiều năm, tham gia thi cử, nói vậy là cũng hy vọng có ngày trở nên nổi bật. Nếu nguyện ý giải trừ hôn ước, sau khi Từ công tử vào triều, phủ Quốc công sẽ giúp ngươi một tay."

Cậu nam nhân, vừa nhìn đã biết là kẻ có tâm tư sâu kín!

Không xứng với muội muội của hắn!

Tiểu Tĩnh Tĩnh không cần phải lập gia đình, tốt nhất là nuôi dưỡng trong phủ Quốc công cả đời!

Kết quả Từ Thụy Khanh lại không mặn mà gì nói: "Thế từ nghĩ sai rồi, tại hạ khổ công đọc sách tham gia thi cử, không phải hy vọng có được phú quý. Chỉ hy vọng có được công danh, rồi lấy vợ sinh con mà thôi. Nói cách khác, ta vì cưới vợ sinh con mới cần công danh."

Lời nói khiêu khích như thế.

Đường như đang muốn tỏ rõ, ngươi còn muốn uy hiếp ta không? Nếu ta không lùi hôn, sẽ khiến tương lai của ta u tối sao?

Nhưng ta không cần công danh, chỉ muốn cưới tiểu nương tử, sinh một hài tử béo mập!

Ngươi còn có thể gây khó dễ gì cho hắn?

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (68)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Ngươi... Rượu mời không uống, cứ thích rượu phạt!" Tàn Tư Cổ hoàn toàn không ngờ, hắn lại là kẻ cứng không ăn mềm không chịu.

Dùng tiền tài, hắn không cần.

Uy hiếp hắn, hắn chẳng thèm nghe.

Dương như chỉ cần Phồn Tĩnh.

Tuy tiểu muội hắn vừa đáng yêu vừa xinh đẹp, giống như tiểu tiên nữ. Nhưng cô cứ ngây ngốc như vậy, Tàn Tư Cổ tỏ vẻ không tin, kẻ nhìn bạc tình này lại đối xử thật lòng với tiểu muội.

Nhất định là muốn lừa gạt Tiểu Tinh Tinh ngốc nghếch để đạt được lợi ích lớn hơn nữa.

Từ Thụy Khanh chính là kẻ mặt dày hạng nhất: "Tại hạ không muốn uống rượu, cũng không bỏ nương tử."

"Người..." Trái tim Đại công tử rét run.

Hận Giản Hân Hân lên lút đổi Tần Phồn Nhi giả sau lưng, hận bản thân không thể tìm thấy Phồn Tinh sớm hơn.

Càng hận tên phế vật trước mặt, kẻ đó còn đang xát muối lên miệng vết thương của hắn.

"Haizz, nghiệp chướng mà!"

Tần Tư Bách hơi đau lòng thay cho Từ Thụy Khanh, nhìn thái độ bảo bọc của Đại ca, sau này chỉ sợ người nợ sống không dễ dàng.

Hắn lặng lẽ trốn một góc không xa nhìn coi.

Hơi khó xử nói với Nhị ca nhà mình: "Tiểu Ma Nữ này đúng là muối muối ruột thật sao? Lúc trước nàng ta đánh đệ, đệ đã thề nhất định sẽ có một ngày gọi đám thị vệ giữ chặt nàng ta, đánh cho nàng ta một trận. Nhị ca, huynh cảm thấy lời thề của đệ có còn cơ hội trở thành sự thật không?"

Tần Tư Ngọc nhìn tiểu tử ngốc nghếch không sợ chết này, hỏi ngược lại: "Vì sao đệ không đến gặp muối muối?"

"Vì Đại ca nói, sợ tính khí thô tục của đệ khiến muối muối sợ."

"Đệ còn chưa làm gì, Đại ca đã chê đệ thô tục. Đệ nghĩ nếu đệ ra tay với muối muối, đại ca có giết đệ hay không?"

Tần Tư Bách: "...". Hắn khóc không thành tiếng, đột nhiên nhiên bản thân cảm thấy hắn chẳng đáng xu nào!

[Ứng hộ mình bằng cách đọc truyện tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn.]

Tần Tư Cổ một lòng muốn chia rẽ uyên ương, nhưng từ trước đến nay Đại công tử phong thái nho nhã phát hiện, hắn lại... Không thắng Từ Thụy Khanh!

Hắn nói hôn nhân phải nghe lệnh phụ mẫu, phủ Tần quốc công không đồng ý mối hôn sự này. Từ Thụy Khanh tỏ vẻ công đường lớn hơn ân sinh, Mộc Lão Tam đã đồng ý rồi.

Hắn nói Tiểu Tinh Tinh đã cứu Từ Thụy Khanh một mạng, vậy Từ Thụy Khanh nên để cô trở thành một Thiên kim Đại tiểu thư, đừng mơ tưởng đến gia thế và vẻ đẹp của cô nữa. Từ Thụy Khanh tỏ vẻ, ơn cứu mạng lấy thân báo đáp, chính là đạo lý từ xưa đến nay. Hắn nghèo rớt mòng tòi, chỉ có thân thể là đáng giá, nếu không báo ân, lương tâm của hắn sẽ cắn rứt.

Khinh!

Tên khốn!

Ai cần hắn phải lấy thân báo đáp?

Cuối cùng, Từ Thụy Khanh cũng không làm quá, sau khi khiến anh vợ tức giận hộc máu, chậm rãi nói: "Đơn giản là đại ca lo lắng ta có ý đồ bất chính, sau này sẽ đối xử với nương tử không tốt. Lại cảm thấy trước mặt ta chưa có tiền đồ, sợ làm nương tử thiệt thòi."

"Chỉ bằng đợi ta thi được Tiền Tam Giáp, sẽ tới phủ cầu thân. Sau khi vào triều, có chút công trạng mới thành thân với nương tử. Như thế sẽ không khiến nương tử thiệt thòi. Đại ca cảm thấy thế nào?"

Coi như hắn cũng biết nói tiếng người.

Tần Tư Cổ thoáng dịu lại, nhưng lập tức nổi bão tố.

Đại ca? Hắn kêu ai là đại ca thế? Có liêm sỉ không vậy?

"Nếu như Đại ca và phủ Quốc công có tình gây khó dễ, ta sẽ không thêm đề ý đến thể diện đến trước cửa cung đáng trông kêu oan."

Trống vừa vang lên, bày tỏ là chuyện hệ trọng, người gõ trống bị đánh 50 trượng.

Sau đó bệ hạ sẽ tự mình thẩm tra xử lý.

Nếu như thực sự chịu 50 roi, thì người sớm đã chết rồi, còn làm muối phu của hắn thế nào?

Hắn chỉ không cam lòng áo bông nhỏ vừa mới tìm về đã nhanh chóng bị sói gặm đi mất, vì thế gai mắt, cố gắng gây khó dễ hắn mà thôi.

Cũng không phải muốn ghi thù, đánh sói thành chó đâu!

"Được rồi." Tần Tư Cổ ra về suy xét hồi lâu, rồi gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (69)

Editor: Mai Tuyết Văn

Qua một khoảng thời gian, thì bằng vàng cũng được công bố.

Tất cả mọi người đều vô cùng cảm khái, đúng là tuổi trẻ tài cao, Trạng nguyên năm nay là một người rất trẻ tuổi. Nghe nói bệ hạ còn rất thích bài văn hán lâm, chính miệng khen ngợi. Dù dễ thấy, tiền đồ sau này của hắn sẽ rất rực rỡ!

Chỉ riêng Giản Hân Hân là tâm trạng càng lúc càng tệ.

Tuy nàng ta đã sớm chuẩn bị kỹ càng cho Quỳnh Lâm yến, nhưng không hiểu sao vẫn bất an.

Nhìn xem, vẫn có một số chuyện xảy ra giống như kiếp trước, Từ Thụy Khanh hoàn thành khát vọng trở thành Trạng Nguyên. Còn những chuyện khác có thể diễn ra như sự khống chế của ả hay không? Hay là vẫn đi theo diễn biến kiếp trước?

Không biết vì sao, gần đây Thái hậu rất xa cách với nàng ta.

Thiệu Huyền Viễn cũng bị phiền phức quần thân, làm chuyện gì cũng không thuận lợi, dường như bệ hạ cũng không còn coi trọng hắn như ngày xưa.

Rốt cục đã sai ở đâu?

Giản Hân Hân không nghĩ ra.

Chỉ có thể dùng chuyện bệ hạ và Thái hậu đều vì chuyện của quý nhân mà bận rộn nên lơ là nàng ta, tự an ủi bản thân không nên suy nghĩ nhiều.

Nếu Đại lão ở đây mà nói, chỉ sợ đã dùng vài từ đơn giản để mắng nàng ta, cô đào cho ả hai cái hồ to, đừng có ở đó tự an ủi nữa.

Hơn nữa có lẽ Giản Hân Hân không biết, có một số việc dựa vào kinh nghiệm sống kiếp trước của ả mà tránh được, nhưng dù tránh được cũng không có nghĩa là tốt...

Kiếp trước, Thiệu Huyền Viễn là Ngũ hoàng tử không được sủng ái cuối cùng bước lên ngai cao. Trong lúc bị người khác miệt thị, đã nuôi dưỡng tính tình khiêm tốn chiều hiền đãi sĩ. Hơn nữa hắn tự biết mẫu tộc hèn mọn, chỉ có thể dựa vào sự chăm chỉ của bản thân, và sự kính ngưỡng của người khác mới có thể nâng đỡ được hắn...

Từ lúc sống lại, Giản Hân Hân đã ít nhiều lộ mặt giúp đỡ hắn ở trước mặt Thái hậu.

Cũng bởi vì ả, mà khiến hắn từ nhỏ đến lớn đều không trải qua sự mài dũa, không thể khiến hắn có được sự chăm chỉ nỗ lực. Cũng không thể kích phát ra tiềm năng của Thiệu Huyền Viễn, năng lực bình thường không coi là xuất chúng.

Lúc trước Thái hậu thỉnh thoảng nhắc đến hắn trước mặt Hoàng đế, Hoàng đế còn có chút ấn tượng đối với đứa con trai có cũng như không này.

Nhưng từ khi Thái hậu không còn nhắc đến, Lão hoàng đế có hơn mấy chục hoàng tử công chúa, hắn cũng không phải kẻ có năng lực trác tuyệt nhất, cũng không phải kẻ có mẫu tộc cường thế nhất, cũng không có mẫu phi được sủng ái nhất trong cung...

Tục ngữ nói đúng, không sợ bạn kém cỏi nhất, chỉ sợ bạn là kẻ bình thường nhất.

Bị chôn vùi xuống dưới, rất dễ khiến người khác bỏ qua!

Giản Hân Hân cho rằng, kiếp trước Thiệu Huyền Viễn có thể trong hoàn cảnh xấu, trèo lên ngôi vị Hoàng đế. Kiếp này có nàng ta, con đường thành vua tất nhiên sẽ càng thêm thuận lợi.

Nhưng cuộc sống khác nhau, thì cũng có vận mệnh khác nhau.

Cho dù là đau khổ, có khi cũng là một sự rèn luyện.

Quỳnh Lâm yến, muốn để Từ Thụy Khanh mắc sai lầm chọc giận long nhan.

Giản Hân Hân đã mang toàn bộ tinh lực để trù tính kế hoạch tiêu diệt hắn.

Cảm thấy chỉ cần hại Từ Thụy Khanh rơi xuống, sau này ả sẽ không cần lo trước lo sau.

Nàng ta không cầu có thể giết được Từ Thụy Khanh, trước đây muốn mượn binh đao để phé đi cánh tay của Từ Thụy Khanh, còn chưa tìm được cơ hội thì đừng nói là giết. Bây giờ hắn là Tân khoa Trạng Nguyên, nếu giết hắn, nhất định sẽ tra được là ả làm.

Nàng ta chỉ cần hủy đi tiền đồ của Từ Thụy Khanh là được rồi!

Phụ thân nàng ta có một võ quan cấp dưới, trong nhà có một thứ nữ bị chính thất giày vò. Bình thường không được sủng ái, lại chịu đủ mọi ủy khuất, luôn lo lắng bản thân sẽ bị gả đi làm thiếp.

Địa vị thứ nữ hèn mọn, lại không muốn làm thiếp... Vậy trả cái giá đắt một chút!

Ví dụ như hủy đi thanh danh, gả cho Trạng nguyên đương triều.

Một kẻ gánh lấy tội danh làm mất mặt phu quân về sau có thể sống an lành hay chẳng, thì có liên quan gì đến Giản Hân Hân chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài (70)

Editor: Mai Tuyết Vân

Điều Giản Hân Hân trù tính, chính là để thứ nữ kia mượn cơ hội tiệc Quỳnh Lâm tiếp cận Từ Thụy Khanh, sau đó chỉ chứng Từ Thụy Khanh khinh nhục nàng ta. Đến lúc đó cho dù bệ hạ mền tài không giết hắn, nhưng đối với kẻ không có thanh danh sạch sẽ cũng không trọng dụng!

Đừng trách ả không từ thủ đoạn mà hại đời cô nương nhà người ta.

Vị tiểu thư kia cũng tình nguyện!

Nhất là sau khi gặp được vị Tân khoa Trạng Nguyên Từ Thụy Khanh, trong lòng nàng ta tràn ngập vui sướng. Dường như có thể tưởng tượng ra cảnh sau này mình cùng với vị Trạng nguyên anh tuấn tiêu sái kia sanh con đường cái.

*

Quỳnh Lâm yến.

Từ Thụy Khanh vẫn chưa trò chuyện với các nhi sinh khác, mà ngồi dưới một tán cây hơi bặm môi, nhìn vào nơi nườm nượp trước mắt.

Tần Tư Cổ cố tình ngăn cản hắn, không muốn hắn gặp được Phồn Tinh thì sao?

Hắn sẽ tìm cơ hội để gặp chứ sao!

Ngay lúc ngón tay của Từ Thụy Khanh chậm rãi gõ lên bàn đá, vẻ mặt vô cùng vui thích, bất ngờ trước mặt lại xuất hiện một nữ tử duyên dáng.

"Từ Trạng nguyên." Vạn Khả Quyên gặp gỡ Trạng nguyên giữa nơi trăng thanh gió mát, có hơi hồi hộp.

"Có chuyện gì sao?" Trên mặt Từ Thụy Khanh là nụ cười lạnh nhạt.

"Ta có một chuyện muốn bàn bạc với Từ trạng nguyên. Việc này có liên quan đến tiền đồ sau này của Từ trạng nguyên, xin ngài hãy nghe ta nói xong, suy nghĩ kỹ rồi mới làm."

Ngày ấy nàng nhìn thấy Trạng nguyên trẻ tuổi cười ngửa đạo phớ, đã không kiềm được động lòng tương tư. Cho nên khi Giản Hân Hân tìm đến nàng thương lượng chuyện kia, nàng đã không hề do dự mà đồng ý.

Nhưng nếu có thể làm một đôi phu thê ân ái để lại giai thoại tốt đẹp, ai lại muốn trở thành phu thê bất hòa chứ?

Cho nên dù đồng ý với Giản Hân Hân, trong lòng nàng ta vẫn có dự định riêng.

"Có người muốn chặt đứt con đường thăng quan của Từ trạng nguyên, nếu Từ trạng nguyên đồng ý cưới ta, ta có thể..." Không thực hiện theo kế hoạch.

"Ta không đồng ý." Từ Thụy Khanh dứt khoát từ chối.

Vạn tiểu thư còn chưa nói xong, có hơi bất ngờ hỏi: "Từ trạng nguyên, ngài có biết ngài đang từ chối cơ hội gì không?" Ngài đang buông bỏ tiền đồ sáng lạn đấy!

"Ngài không lo..."

Từ Thụy Khanh cười nhạo: "Lo cái gì đây? Lo cô nương thẹn quá hóa giận, vu oan giá họa sao? Gian dối chính là gian dối, vĩnh viễn không thể trở thành sự thật, chuyện ta không làm cho dù vu oan, cũng chưa chắc có thể đổ lên đầu ta, không phải sao?"

Vạn Khả Quyên xấu hổ.

Vành mắt đỏ hoe nói với Từ Thụy Khanh: "Từ trạng nguyên cần gì nói lời khó nghe như vậy? Ta cũng chỉ là một thiếu nữ, muốn vì bản thân mà cầu một đường sống mà thôi. Ngài làm sao biết được đại nương trong nhà ta độc ác bao nhiêu, ta cũng chỉ hy vọng gã được cho người tốt mà thôi!"

Cái gì mà vu oan hãm hại?

Không phải nàng đang cho hắn lựa chọn sao?

Chỉ cần hắn đồng ý, nàng có thể không làm theo lời Giản Hân Hân nói.

Từ Thụy Khanh lạnh lùng nói: "Đại nương của cô nương độc ác, cô hy vọng gã cho người tốt, vì sao ta lại phải trở thành người tốt đó? Cô thâm hiểm, cô có nỗi khổ riêng, cho nên ta phải cảm thông sao? Đúng là không đạo lý!"

"Ngài..." Vạn Khả Quyên tức giận dậm chân.

Nhưng nàng không thể buông tha cho vị Trạng nguyên vạn dặm mới kiếm được này, điều đó là không thể!

Hắn chính là vị hôn phu tốt nhất mà nàng chọn trúng!

Cho dù bị hắn khinh rẻ, cũng tốt hơn bị đại nương gã cho kẻ hạ lưu khác!

Tình cảm phu thê, đợi sau khi thành hôn, vẫn có thể từ từ bù đắp.

"Nếu đã như vậy, Từ trạng nguyên cũng đừng trách ta..." Vạn Khả Quyên nói.

Sau khi nói xong liền la lớn.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương 130: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài
(71)*

Editor: Mai Tuyết Vân

Trong bữa tiệc Quỳnh Lâm, đùa giỡn thiên kim nhà

quan.

Đúng là chuyện trước nay chưa từng xảy ra!

Người cho rằng bản thân đã đỗ Trạng nguyên là có thể một bước lên trời, muốn làm gì thì làm sao?

Mọi người nhìn nhau, có một số kẻ không nhìn được thâm vui sướng khi có người gặp họa. Dù thi đậu Trạng nguyên thì sao, thì rất nhanh cũng đã ngã ngựa rồi!

Lúc đó lệ hạ đang trở chuyện với nhỏ sinh, hạ chỉ mọi người cứ thoải mái.

Nghe được tiếng kêu cũng giật mình.

Sau khi đến đây, chỉ nhìn thấy một vị cô nương quần áo không chỉnh tề ngồi dưới đất khóc sụt sùi. Người thông minh chỉ cần nhìn đã đoán ra có chuyện gì.

Nhưng Từ Thụy Khanh lại lạnh lùng đứng một bên, giống như mọi chuyện đều không liên quan đến mình.

"Cầu xin lệ hạ làm chủ cho thần nữ! Nếu không, sợ là thần nữ sống không nổi nữa!" Vạn Khả Quyên khóc nức nở.

Mỹ nhân rơi lệ, vừa đáng thương vừa đáng yêu khiến không ít nam tử sinh lòng thương tiếc.

Lúc trước nàng ta tự tin như vậy, vì cảm thấy bản thân chỉ cần đề nghị Từ Thụy Khanh sẽ đáp ứng cười nàng ta, nàng rất tự tin vào dung mạo của mình.

Cuối cùng... Vì Từ trạng nguyên này, đúng là có mắt như mù!

Các nho sinh khác đã có người đứng ra vì mỹ nhân cầu tình, khẩn xin hạ nhất định phải nghiêm trị.

Từ Thụy Khanh thông thả nói: "Thế nhân đều nói, tai nghe chưa chắc đúng, mắt thấy chưa chắc thật. Chư vị với vàng kết luận là do Từ mỗ gây ra sao?"

"Hừ, mắt thấy phải là thật! Chúng ta nhiều người như vậy, không phải đều tận mắt nhìn thấy sao?" Có người lòng đầy căm tức nói.

"Tận mắt nhìn thấy cái gì?" Từ Thụy Khanh hỏi lại.

"Nhìn thấy ta và vị cô nương này dây dưa sao? Nhìn thấy ta có mưu đồ gì sao? Hay là các hạ nhìn thấy vị cô nương ngã dưới đất kia là đang tự biên tự diễn?"

"Người thật giỏi lý sự! Ý người nói là vị cô nương này sẽ vu oan cho người sao? Danh tiết của cô nương nhà người ta rất quan trọng, nàng ấy hãm hại người thì được lợi gì?"

"Lợi gì thì Từ mỗ không biết." Từ Thụy Khanh chậm rãi nói.

"Người nhìn đi, ngay cả người cũng..."

Chẳng lẽ cô nương nhà người ta lại đi tính kế người sao?

"Dù sao thì Từ mỗ cũng có dáng vẻ bắt mắt. Có lẽ nàng ta thấy sắc thì quên thiện, nổi lên ham muốn với ta, hoặc

là thêm khát tiền đồ và tài học của ta. Lý do nhiều như vậy, làm sao ta biết trong lòng nàng ta nghĩ cái gì chứ?"

[Ứng hộ mình bằng cách đọc truyện tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn.]

Từ Thụy Khanh vừa dứt lời, mọi nơi đều yên tĩnh.

Này... Đúng là không biết xấu hổ mà.

Ngay cả Lão hoàng đế vốn thường thức tài năng của Từ Thụy Khanh, bây giờ cũng có chút tán dương da mặt dày của hắn.

Đám văn thần trong triều vô cùng cổ hủ, lại trọng danh dự không thú vị như người thường.

Lão hoàng đế cảm thấy có lẽ bản thân đã nhận được bảo vật, sau này hắn vào triều sẽ rất náo nhiệt đây.

Người đứng là kiêu ngạo! Đùa giỡn cô nương nhà người ta còn chưa đi, lại muốn trả đũa, nói nàng bêu xấu người! Người nói người vô tội, người có chứng cứ gì không?"

Người này muốn thò một chân, đá Từ Thụy Khanh xuống, đơn giản chỉ là muốn tỏ ra chính nhân quân tử, sau đó dành được ấn tượng tốt trong mắt bề hạ.

Suy nghĩ rất chu đáo, nhưng ai ngờ lại không được như mong muốn!

"Ta có thể, làm chứng..."

Từ trên tán cây rậm rạp, đột nhiên lộ ra một cái đầu treo ngược.

Kiểu kích thích này thật sự khiến người ta hoảng sợ.

Phồn Tinh còn đang nhai trái cây trong miệng. Vừa rồi cô nhặt được trái cây dưới gốc, cắn một cái thấy chua chua ngọt ngọt rất ngon, tuy không biết là trái gì nhưng vẫn trèo lên cây.

Vừa hái vừa ăn.

Kết quả ai mà ngờ được, đột nhiên có một người đến, muốn cướp đoạt bông hoa nhỏ của cô.

Còn về lý do tại sao không lập tức nhảy xuống từ trên cây?

Phồn Tinh lấy một quyển sổ đỏ ra, đương nhiên là phải học tập thật tốt, mỗi ngày đều tiến bộ. Học cách cướp đoạt người khác thế nào, sau này cô cũng có thể...

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3479315#p3479315>

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phán Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 131: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài
(72)

Editor: Mai Tuyết Vân

Nhưng sau khi lấy giấy sổ đỏ ra, thì Phồn Tinh cũng nhanh chóng lấy sổ đỏ ra ghi chú.

Không phải thứ gì cũng có thể học tập tốt.

"Cố gan! Người là ai?" Phồn Tinh lò trên cây xuống, lập tức có người lớn tiếng quát lớn.

Từ Thụy Khanh đẩy người ra sau lưng, nói với Hoàng đế: "Bệ hạ, đây là nương tì của thần. Tâm tính đơn thuần như hài tử, không hiểu quy tắc, mong bệ hạ thứ tội."

Phồn Tinh đứng sau lưng Từ Thụy Khanh, thiếu niên từng gây yếu này đã cao hơn cô hai cái đầu.

Cô vươn tay ra, chọt vào eo Từ Thụy Khanh.

Rất tự nhiên mà trêu chọc hấn.

Nhìn nam nữ đứng yên ở đó. Nếu hấn có can đảm nắm lấy bàn tay đang quấy phá của cô, thì Thế tử phi Tần quốc công sẽ chặt đứt tay hấn!

"Ta có thể, giúp người làm chứng." Eo của bông hoa nhỏ, rất mềm.

Phần lớn nhũ sinh ở đây đã từng nghe Lý Văn An nói qua, rằng Từ Thụy Khanh có một thê tử ngọc. Lúc trước đính hôn vì nàng ngọc này có tiền.

Trước kia đã nghe, bây giờ mới gặp mặt.

Nhất thời có người cười nhạo nói: "Nàng ta là nương tì của người, đương nhiên sẽ giúp người. Hơn nữa, nàng là một kẻ ngốc, kẻ ngốc thì làm gì biết đúng sai, người nói thế nào mà chẳng được?"

Sau khi tận mắt chứng kiến phu nhân Trạng nguyên là một nàng ngốc, trong lòng những kẻ kia đều cảm thấy vui sướng.

Đậu Trạng nguyên thì thế nào?

Văn vẽ đầy bụng thì sao?

Cũng chỉ có thể cười một nàng ngốc làm phu nhân thôi.

Hơn nữa chuyện này đã bị Lý Văn An truyền ra từ lâu, sau này Từ Thụy Khanh muốn bái đường với thê tì ngốc, cũng phải cân nhắc xem có chịu được sự thóa mạ của người trong thiên hạ hay không?!

"Làm chứng gì chứ, chắc là cùng cấu kết với hãn bối chuyện rồi!"

Lão hoàng đế cũng giờ trò xấu, không nói gì, thờ ơ lạnh nhạt.

Ông ta muốn xem thê Trạng nguyên lạnh lùng phải nhận kia sẽ dùng cách gì để thoát thân?

Nhưng ông ta không nghĩ ra Trạng nguyên cần chứng minh thế nào đây?

Hắn vốn chẳng cần làm gì cả.

Phồn Tinh đi đến tán cây, vươn chân ra đá gốc cây: "Ca ca, mau xuống đây, làm chứng."

[Ứng hộ mình bằng cách đọc truyện tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn.]

Tần Tu Bách ôm cành cây giả chết:...

Trời ạ!

Hắn không muốn xuống!

Những trò nghịch ngợm trên đời này hắn đều đã trải qua, nhưng sau khi hắn cải tà quy chính thì luôn trọng thanh danh.

Hắn muốn trở nên giống đại ca, khiến bạn bè cùng trang lứa ngưỡng mộ.

Chẳng lẽ nguyện vọng này sẽ được thực hiện ngay hôm nay sao?

Tất cả mọi người ngưỡng mộ... Sao hắn lại không muốn xuống!

Không!

Từ 'ngưỡng mộ' này không giống 'ngưỡng mộ' theo kiểu kia!

Đại ca bạn việc không tham dự được, bảo hắn đưa Tiểu Ma Nữ đến yển Quỳnh Lâm. Tiểu ma nữ một lời

không hợp tiện, treo lên cây, hân quan tam lơ lơ te nga, hẳn sẽ bị Đại ca đánh chết. Vì thế liền leo lên cùng, chú ý đến cô, nên thật có chuyện xảy ra cũng có thể ra tay cứu cô.

Hắn nghĩ tới vô số cảnh tượng anh hùng cứu mỹ nhân, làm diu quan hệ huynh muội nguyệt nguyệt này.

Nhưng có chết cũng không ngờ được, lại thành ra như thế này...

Thấy Phồn Tinh ngày càng mất kiên nhẫn, cuối cùng Tần Tư Bách không tình nguyện bỏ từ trên cây xuống.

Khí lực của tiên ma nữ rất lớn, hẳn có một dự cảm xấu. Nếu để cô cạn kiệt sự kiên nhẫn, nhất định sẽ một quyền đánh gãy cái cây!

Thế nhưng trên cây còn có một người nữa sao???

Xung quanh lặng ngắt như tờ.

Sắc mặt Vạn Khả Quyên cũng trắng bệch, trên cây có một người thì cũng thôi, đằng này lại những hai người?

Việc đã đến nước này, còn giấu diếm gì được nữa chứ?

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3479359#p3479359>

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 132: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 132: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài
(73)

Editor: Mai Tuyết Vân

Lão hoàng đế rất lần tới chưa từng xem vở kịch nào hay như vậy, cứ nhìn chăm chăm vào cái cây, nhìn tiểu tì cầm y hoa lệ vừa từ xuống khỏi cái cây.

Vừa nhìn sơ còn chưa nhận ra.

Đợi nhìn kỹ thì lại cảm thấy quen mắt.

Chà, đó không phải là Tam tiểu tì phi Tàn quốc công sao?

Tần Tư Bách che mặt.

Hắn muốn khóc, sắp khóc đến nơi rồi, nhưng bây giờ hắn chưa thể khóc. Vì hắn không còn là đứa trẻ cần bảo vệ ngày xưa, hắn cũng là ca ca người ta, phải giúp muội muội bình ổn cục diện.

Đồng thời... Vừa rồi là kẻ nào miệng chó, dám nói muội muội hắn là kẻ ngốc?

Tần Tư Bách hùng hổ, dầu gì hắn cũng là công tì của đại tộc thế gia, tuy ngày thường bị Đại ca nhà mình dạy dỗ quá trời, nhưng đứng trước mặt người bình thường, vẫn có thể xuất ra khí thế khiến người ta sợ hãi.

"Bệ hạ, thần có thể làm chứng, vừa rồi đúng là vị Vạn tiểu thư trong phi tướng quân Bình Nam kia tự mình

quyền rữ Từ Thụy Khanh không được, sau đó còn vu oan giá họa. Đồng thời thần còn nghe được, nàng ta nói bản thân bị một nữ tì tên Giản Hân Hân phò Bình Nam tướng quân sai khiến."

Lão hoàng đế không ngờ từ việc nhiều chuyện lại thành ra thế sự kinh người như vậy.

Còn liên quan đến người của phò tướng quân Bình Nam, thì đó chính là chuyện lớn.

Điều khiến ông ta càng không ngờ tới, chính là Tần Tư Bách vẫn tiếp tục nói, càng khiến người khác thêm trợn mắt há mồm.

"Bệ hạ, năm đó đích nữ được sủng ái nhất phò Tần quốc công của thần mất tích, rồi bị người ta tráo hàng giả tiến vào, hưởng mọi vinh hoa phú quý, khiến muội muội ruột của thần lưu lạc bên ngoài nhận nhiều khổ sở. Sau khi điều tra việc này, hình như có liên quan đến đích nữ phò Tướng quân, chuyện hôm nay cũng có liên quan đến nàng ta, nếu được xin bệ hạ cho triệu phò Tần quốc công và phò Bình Nam tướng quân vào cung yết kiến, trả lại công đạo cho phò Tần quốc công."

Miếng dưa trong tay Lão hoàng đế lập tức rơi xuống đất.

Chuyện này... Chỉ xem nào nhiệt thôi mà, sao lại rước phiền vào thân thế?

Nếu giải quyết không tốt ắt sẽ loạn, ông ta phải điều tra cẩn thận hiểu rõ ngọn nguồn.

[Ủng hộ mình bằng cách đọc truyện tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn.]

Phù Tàn quốc công là quý tộc lâu đời, dùng toàn bộ quyền thế của mình chỉ xin một công đạo.

Việc này phù Tướng quân vốn đuổi lý.

Hoàng đế đã có tâm tư muốn làm suy yếu binh quyền trong tay phù Bình Nam tướng quân, tất nhiên sẽ không thiên vị.

Thậm chí Cận Hân Hân còn chưa kịp trừ tính kế hoạch xong, đã bị thị vệ trong cung tống vào ngục.

Điều khiến ả đau lòng khó ngờ đến nhất, chính là vào lúc ả gặp nguy nan, phù Tướng quân không hề cố gắng giải cứu cho ả, mà còn muốn một đao cắt đứt đường sống của ả!

Bỏ rơi ả!!!

"Các người còn có lương tâm không? Ta tính toán nhiều năm như thế, luôn sợ hãi lao碌, là vì các người! Vậy mà các người lại bỏ rơi ta sao? Để ta đền tội bảo toàn gia tộc à, sao các người không chết hết đi?"

Nàng ta sống lại, tính kế phù Tàn quốc công, tiếp cận Thiệu Huyền Viên, lấy lòng Thái hậu, liều mạng muốn trèo lên Phượng vị, tất cả là vì cái gì?

Không phải là để ngăn chặn phù Tướng quân không giẫm lên vết xe đổ đó sao?

Chẳng lẽ không phải vì dốc toàn lực bảo vệ gia tộc ư?

Cuối cùng thì nàng ta có được cái gì?

Giản Hân Hân tức giận vô cùng, khiến tướng quân Bình Nam vào ngục thăm nàng ta, trong lòng đã không có bao nhiêu áy náy, nghe xong liền phát tay áo bỏ đi.

Trong mắt tướng quân Bình Nam, đương nhiên không thể nào nhìn thấy những việc Giản Hân Hân tự cho mình là đúng.

Ông ta không biết Giản Hân Hân sống lại, ông ta chỉ biết nữ nhi này vừa ngu ngốc vừa hồ đồ, vô tư không biết nàng ta đang làm những gì.

Phù Tàn quốc công có thù oán với ả sao?

Trạng nguyên trẻ tuổi có oán hận gì với ả sao?

Vậy ả làm gì mà cứ tính kế người ta thế hả?

Nếu có bản lĩnh đi tính kế hại người, thì ông ta cũng chẳng thêm bận tâm.

Nhưng nàng ta lại là một phế vật, không thể ra tay sạch sẽ còn làm liên lụy đến phù Tướng quân!

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3479674#p3479674>

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 133: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 133: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài
(74)

Editor: Thương Thương

Beta: Mai Tuyết Vân

Mà Giản Hân Hân cũng có chút lừa mình dối người.

Nếu thật sự hy vọng phiêu Tướng quân không giẫm lên vết xe đổ, thật ra hoàn toàn có thể hủy diệt Thiệu Huyền Viên.

Việc gì phải hao phí công sức tiếp cận hân, dùng mọi thủ đoạn diệt sạch tình địch?

Có loại người, rõ là hèn hạ.

Đã ngã xuống hồ một lần, khi đi qua lần thứ hai lại chẳng ngần ngại nhảy xuống lần nữa.

Mà Giản Hân Hân còn làm một việc rất trơ tráo, lúc phiêu Tướng quân quyết định vứt bỏ nàng ta, nàng ta tức giận không thôi... Vạch trần tất cả những chuyện dơ bẩn của phiêu Bình Nam tướng quân ra ngoài.

Vứt bỏ nàng ta đúng không, không cho nàng ta sống dễ chịu nữa đúng không?.

Vậy mọi người đừng mong sống tốt lành!

Lúc biết được việc này, Phồn Tinh nghiêng đầu.

Thưa
điendanle
oại chuyện này?

Chỉ một lần tiếp xúc, dường
yêu hơn trước.

Chỉ một lần tiếp xúc, dường
yêu hơn trước.

Chỉ một lần tiếp xúc, dường
yêu hơn trước.

Chỉ một lần tiếp xúc, dường
yêu hơn trước.

Chỉ một lần tiếp xúc, dường
yêu hơn trước.

Chỉ một lần tiếp xúc, dường
yêu hơn trước.

Chỉ một lần tiếp xúc, dường
yêu hơn trước.

Chỉ một lần tiếp xúc, dường
yêu hơn trước.

uy ta tình cờ gặp thường nhâ
và ôc thường đẳng, để nàng

Chúng ta tình cờ gặp thường nhân
và ôc thường đẳng, để nàng

Chúng ta tình cờ gặp thường nhân
và ôc thường đẳng, để nàng

Chúng ta tình cờ gặp thường nhân
và ôc thường đẳng, để nàng

mày.” Tiểu nương tì của hắc ngốc như vậy, trước nay chưa từng sử dụng các loại sơn phấn. Không phải để hắc quan tâm nhiều hơn sao?

“Nhưng ta không biết dùng.”

Sau đó Từ Thụy Khanh cầm lên, thân nhiên nói:

“Không có việc gì, ta, ta có thể giúp nàng vẽ lông mày.

Nàng lại gần đây, ta giúp nàng vẽ lông mày, để nàng càng xinh đẹp.”

“Người, làm sao có thể chứ?” Đại lão tà mò hỏi.

Giống như đang tự hỏi, vì sao con đường học tập của hắc khác cô? Hắc học được từ đâu?

Từ Thụy Khanh đối mặt với tiểu nương tì chăm chỉ học hỏi: ...

Vấn đề này, đúng là không phải loại phá phong cảnh bình thường.

“..... Ta học.” Hơn nữa còn là tập vẽ trên mặt mình trước.

Nhớ lại cảnh tượng lúc ấy, cả người Từ Thụy Khanh liền không được tự nhiên.

Dù hắc chết, cũng sẽ không nói tí mĩ quá trình hắc học vẽ lông mày cho cô biết!

Trong tay Từ Thụy Khanh cầm chì vò ốc, dõ Phồn Tinh đến gần chút, gần chút, sau đó lại gần thêm một

chút...

Sau khi Đại lão tiến sát càng gần, mới phát hiện, Từ Thụy Khanh hơi cúi người, khoảng cách giữa hai người lúc đó, chính là mặt đối mặt!

Hắn tỉ mỉ vẽ lại, mặc hơi thở quyện vào cùng một chỗ với Phồn Tinh, trong lòng lại đang cười trộm.

Cảm thấy thân mật như vậy, thật tốt.

Hắn có thể ngửi được mùi thơm nhàn nhạt trên người cô, làm cho hắn nhìn không được có ý nghĩ xúc động muốn hôn cô.

“Người, cách xa ta một chút.” Phồn Tinh có chút không được tự nhiên mà vịn vịn.

“Không thể.” Lúc trước hắn niên thiếu ngây thơ, từ sau khi trở thành Trang Nguyên, đã trầm ổn hơn một chút. Nhưng bây giờ hắn như một đứa trẻ: “Nàng là nương tử của ta, ta lại gần nàng, thì làm sao?”

“Ta không những muốn gần nàng như vậy, về sau còn gần hơn nữa. Ta còn có thể...” Tầm mắt của Từ Thụy Khanh dừng lại trên môi của Phồn Tinh, giống như một cánh hoa xinh đẹp, “Còn có thể bắt ngò hôn nàng như thế này!”

Đứt lời, một nụ hôn rơi xuống môi Phồn Tinh.

Từ Thụy Khanh không nhúc nhích.

Phồn Tinh cũng không nhúc nhích.

Không tình cảm không như như.

Ngơ ngác mà nhìn hấn, trái tim nhảy lên kịch liệt, dường như.....

Bắt đầu đau.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3479710#p3479710>

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phần Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương 134: Đại học sĩ, trông coi phu nhân của ngài
(75)*

Editor: Mai Tuyết Vân

Chịu đựng sự đau đớn khó nói, Phồn Tinh đưa một tay đẩy Từ Thụy Khanh ra xa.

Thiếu niên nào đó còn đang chìm đắm trong hạnh phúc, bị đẩy té ngã xuống đất, trong ánh mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc.

"Sao thế? Không thích à?" Từ Thụy Khanh vội vàng hỏi.

Trong lòng thật sự rất buồn, sớm biết như thế hấn sẽ không vội vàng như vậy!

"Ta." Phồn Tinh cúi đầu, trong con người trong suốt hiện lên chút nước." Ta, có thể, không gả cho người,

.....

không ở cùng người được không!

Phồn Tinh hỏi, có thể không cần gả hay không.

Chính xác là không muốn gả cho hắn, không muốn ở cùng hắn.

Trương An công chúa ở bên cạnh, bụng nổi!

"Trời ơi, vì sao thế?" Trương An công chúa nhìn tình hình trước mắt, giống như ảo tưởng màu hồng của mình bị đánh tan. Vừa rồi còn hôn một cái, ngọt ngào đến mức nàng ấy hận không thể tìm một con ma độc thân đến nói chuyện yêu đương, cuối cùng lại đút cho nàng ấy một miếng đầy vị cay, sao nàng ấy có thể nhẫn nhịn được?

"Vì sao?" Tì Thuy Khanh thả chì vỏ ốc vào lại trong hòm, rõ ràng đang rất hồi hộp, nhưng vẫn dịu dàng hỏi:

"Là vì lúc này ta làm nàng sợ sao? Nếu nàng không thích, sau này ta không làm như vậy nữa. Vừa rồi là ta lỡ mồm, đều do ta sai, Phồn Tinh..."

Hắn nói xong liền bắt đầu sốt ruột.

Điều lạ với cả, có thể cảm nhận được sự sợ hãi trong lời nói của hắn.

Tì Thuy Khanh tự nhận mình thông minh, thật ra từ trước khi đi thi, hắn đã cảm nhận được Tì Thuy Khanh cố tình tránh mặt hắn. Không biết rõ lý do, chỉ là trực giác.

Hắn vẫn luôn hy vọng vào sự may mắn, tự huyễn hoặc đó là ảo giác của mình.

Nhưng chuyện trước mắt này cứ như xé nát trái tim hẳn vậy.

"Không có lý do." Phồn Tinh chậm rãi giải thích. "Ta chỉ muốn, chúng ta, cách nhau xa một chút." Nếu không, sẽ thích.

Sẽ thích hẳn mắt.

Nếu như đã thích, sẽ khó chịu, đau đớn, máu sặc lên cổ họng.

"Có phải nàng sợ thành thân không? Muốn ở lại phủ Tân quốc công vài năm à?" Từ Thụy Khanh vô cùng khó chịu, nhưng vẫn cố nén cảm xúc, "Nếu nàng sợ thành hôn thì chúng ta dời hôn lễ. Đợi khi nào nàng không còn sợ hãi, rồi thành thân cũng không muộn."

"... Nếu, là vĩnh viễn thì sao?"

Hình như bây giờ bông hoa nhỏ rất sợ hãi.

Hắn đang sợ hãi mất đi cô.

Phồn Tinh nhìn thấy Từ Thụy Khanh như vậy, không hiểu sao trong lòng cảm thấy khó chịu.

"Ta nguyện ý chờ nàng mãi mãi." Dáng vẻ của Từ Thụy Khanh như phục tùng, dịu dàng cười nói: "Không sao cả, ta có thể chờ."

"Không cần đợi." Phồn Tinh cúi đầu rất thấp, giống như

hài tì đã làm sai chuyện gì đó, khiến Từ Thụy Khanh hoàn toàn không thể nhìn rõ vẻ mặt của cô, tiểu cô nương thút thút nói: "... Tìm những người khác."

Một tay cô vuốt lông mày nhỏ rất tốt.

[Ủng hộ mình bằng cách đọc truyện tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn.]

Nếu cô không thể thích hẳn, có thể nhường cho người khác tốt hơn đến thích hẳn.

"Nàng thật ngọc." Từ Thụy Khanh đưa tay kéo người ôm vào lòng, dịu dàng xoa đầu cô. "Ôn cứu mạng lấy thân báo đáp, cả người của ta đều là của nàng, sao có thể tìm những người khác? Được rồi, đừng nghĩ ngợi lung tung, ta có thể đợi, đợi khi nào nàng nguyện ý thành thân mới thôi."

"Được." Phồn Tinh siết chặt vạt áo của Từ Thụy Khanh, hơi nức nở.

"Ta còn có công văn cần xử lý, nàng ngoan nhé, ta đi trước đây." Hắn thật sự đã lùi một bước, dường như rất bình tĩnh. Nếu như không lùi, rất có thể sẽ thất thố.

"Được."

Từ Thụy Khanh nhanh chân rời đi, vừa xoay lưng, vẻ mặt đã âm thầm.

Phồn Tinh ngơ ngác nhìn theo bóng lưng của Từ Thụy Khanh, vừa nhìn thì nước mắt đã rơi xuống.

Cô không muốn khiến hắn không vui, nhưng cô cũng không muốn chịu đau đớn.

Nhưng không ai có thể giúp được cô, khiến cô khi thích bông hoa nhỏ sẽ không bị đau đớn. Thật ra chỉ cần ít đau hơn một chút là được rồi, cô có thể chịu đựng, ít đau hơn một xí, cô vẫn có thể kiên cường!

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3479735#p3479735>

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Vai Phản Diện Rất Ngoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.